

MARY BURTON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

„Briliánsan megírt,
remek cselekményű thriller.”

– *All About Romance*

AZ UTOLSÓ HÚZÁS

*fine
selection*

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

MARY BURTON

AZ UTOLSÓ HÚZÁS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Írta: Mary Burton

A mű eredeti címe: The Last Move (Criminal Profiler - Book 1)

Text copyright © 2017 Mary Burton

All rights reserved.

Fordította: Seres József

A szöveget gondozta: Tolnai Panka

First published by Montlake Romance

This edition made possible under a license arrangement
originating

with Amazon Publishing, www.apub.com
in collaboration with Lex Copyright Office.

Cover design by Mark Fcob, Mecob Design Ltd.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2559-8562

ISBN 978 963 399 743 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2021-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Gerencsér Gábor, Zsibrita László

Korrektorok: Korom Pál, Bóta Petra Kitty

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye
nélkül

sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a
fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

1. fejezet

Amikor a szerelmet elárulják,
semmi sem fékezi meg a démonokat.

San Antonio, Texas

November 26., vasárnap, 0:35

HETEK ÓTA KÖVETTE. Megleste. Megfigyelte. Szerette a hajszát, a vadászatot. De nem volt szörnyeteg, még csak gonosz sem. Csak egy férfi volt aprólékosan kidolgozott tervvel, ami célt és keretet adott az életének. Akadt, aki kételkedett benne, hogy elég erős ahhoz, hogy véghez tudja vinni az új tervet, mások pedig úgy gondolták, nem elég tökös hozzá. Nem elég elszánt. De az volt. Elszánt volt, de piszkosul.

A sötétből figyelte, ahogy az ezüstszínű négyajtós kupé beáll a kút mellé a kis bolttal szemben. A zárt autóablakok alig tompították a rádióból bömbölő Ámor Probibidóu amire a vezetőülésben ülő nő ringatózott, ujjával dobolva a ritmust a kormányon.

Amikor a szám véget ért, kiszállt az autóból, a kúthoz lépett, és a tankolópisztolyt bedugta az autó töltőnyílásába. Bő fekete szoknyát, fehér selyemblúzt és magas sarkú cipőt vett fel erre az estére, kiegészítőnek pedig arany karika fülbevalót, telt

mellei közt megülő fél méter hosszú gyöngysort, karkötőket és - természetesen - az ötkarátos jegygyűrűjét választotta.

Fürkészte a sötét parkolót, mintha megérezte volna a férfi pillantását. Tenyerével megdörögölte a karját, aztán fogta a táskáját, és bement a boltba.

Odaintett a pénztárgépnél álló fiúnak. Tucatszor látta már. Tomasnak hívták, és ő volt a tulajdonos. Nagyratörő álmokat dédelgetett az üzlettel kapcsolatban. A hölgy bement a női mosdóba.

A férfi felvette a szerszámosládát a lopott furgon első üléséről, és kinyitotta az ajtót. A kiiktatott mennyezetvilágítás nem kapcsolt be, így a félig nyitva hagyott ajtó ellenére is a biztonságot nyújtó árnyékban dolgozhatott. Összerándult az idegességtől a gyomra, amikor átszaladt a parkolón.

Letérdelt a nő kocsijának hátsó kerekéhez, és elővett egy jégcsákányt a ládából. A fanyelet erősen megmarkolva belevágta a hegyét a gumiabroncsba, aztán egy kicsit felhasította. Ahogy kihúzta a jégcsákányt, a levegő lassú sziszegéssel kezdett kiáramlani. Tíz, legfeljebb tizenöt kilométer után teljesen leereszt, és a nő kénytelen lesz félreállni. Ez a néhány kilométer az I-35-ösön (a 35-ös országos autópályán) elég lesz ebben az időben, hogy néptelen útszakaszra érjen – tökéletes a csapda.

A várakozás izgalmától szédülten nem a furgonjához, hanem a szeméttárolóhoz sietett, hogy az árnyékából figyelhesse a nőt, amikor kilép a mosdóból a fényesen megvilágított vevőtérbe. A nő frissen rúzsozva, feltupírozott hajjal és mosolyogva megállt egy pillanatra a csokoládépult mellett. Soha nem vett

édességet, csak egy kávét, de ma este felkapott egy kis zacskó bonbont, és olyan elszántan markolta, mint aki egy régi szabály megszegésére készül. A fedeles papírpoharas kávéval együtt kifizette, évődött egy kicsit Tornásszál, majd bedobott néhány bankjegyet a borraivalós üvegbe.

Az üzlet előtt hosszú ujjával beletúrt fekete hajába. Az arany karperecek megcsillantak a csuklóján a benzinkút fényeiben.

Miután visszatette a helyére az adagolót és a tanksapkát, a kormány mögé csússzam, beindította a motort, és bekapcsolta a rádiót. De nem indult el, ahogy arra számítani lehetett, hanem feltépte a bonbonos- zacskót, és kihalászott egy nagyobb csokidarabot. Néhány percig csak ült és evett a latin zene lüktetésében. Aztán sebességbe tette a váltót.

Nem a ringó csípője vagy a fejtartása vonzotta ehhez a nőhöz. A sötét szoknyában kirajzolódó feneke, a fehér selyemblúzból kidomborodó melle és a karcsú lábikrája sem érdekelte. Mindene szép volt, de neki igazából az a tudat okozott szexuális izgalmat, hogy meg fogja ölni. Már attól a gondolattól is erekciója támadt, hogy a nő szívének szegezi a fegyverét. Az élete utolsó perceit ő uralja.

Mámorító hatalom.

A hátsó lámpák kigyulladtak, és az autó elindult az I-35-ös déli kihajtóján. A férfi visszarohant a furgonjához, és lekapcsolt lámpákkal követte a kihajtó végéig. Szorosan fogta a kormányt, ügyelve arra, hogy mindig többautónyi távolságra legyen mögötte.

Az évszakhoz képest meleg éjszakát alig világította meg a hold, de a csillagok fényesen ragyogtak. A rádióból countryzene

szólt. Leengedte az ablakot, a friss szellő simogatta az arcát.

Három perc telt el. Az úton alig volt forgalom. Az abroncs még mindig kitartott. Aztán a nő autója kisvártatva lelassult. Lemaradt a néhány autóból álló kis kocsisortól. Mindjárt magukra maradnak.

Öt perc telt el. A gyér forgalomban az utolsó kocsik hátsó lámpái is eltűntek a sötétben. A nő autója még jobban lelassult. A jobb hátsó kerék már majdnem lapos volt. Múltak a másodpercek. Bekapcsolta a mobilblokkolóját.

Hét perc telt el. A hátsó felni gyakorlatilag már csak az abroncson forgott. Az autó vészesen zötykölődött. A nő jobbra indexelt, és lehúzódt az út szélére. A kerekek alatt kavicsok pattogtak a felkavarodó száraz texasi porban.

Mögé hajtott, és gyorsan lekapcsolta a fényszóróit, mert fény csillant meg a visszapillantó tükrében. Várt. Egy pótkocsikamion száguldott el mellette, a légáramlat kicsit megrázkódtatta a furgonját. Az I-35-ös szélső sávjában elég gyakran állnak le az autók, így senki sem figyelt rájuk.

Mindazonáltal lépnie kellett. Ki tudja, ki megy oda hozzájuk, vagy hogy meddig lesznek kettesben? Gyorsan kellett cselekednie. Az úton nincs biztonságban, de a kockázat, hogy elfogják, csak fokozta benne az adrenalin áramlását.

Hevesen dobogott a szíve, amikor meglátta a visszapillantó tükörben, hogy a sötét autót már teljesen üres. Minden tiszta. Bekapcsolta a dzsekijébe varrt kis méretű fényképezőgépet, és a kabátja alá, az övébe dugta a jól megolajozott Berettát. Kiszállt a furgonból. Bakanca talpa alatt csikorgott az apró kavics, ahogy a nő kocsijához lépkedett. A szíve még gyorsabban vert.

Kiszáradt a szája. A keze remegett, és összeszorult a gyomra a régóta nem érzett mohó vágytól.

Lassan odament a bal oldali ajtóhoz, és bekopogott az ablakon. A nő összerezzen.

Mosolygott, hogy enyhítse a feszültségét.

A nő a szemébe nézett, és ő is elmosolyodott.

Ez jobb mulatság lesz, mint amire számított.

Kezdődik a játék.

2. fejezet

A pirulák elviselhetővé teszik
a nyomasztó mindennapokat.

San Antonio, Texas

November 26., vasárnap, 8:00

SAN ANTONIO-TÓL HARMINC KILOMÉTERRE Theo Mazur gyilkossági nyomozó leparkolt az I-35-ös mellett a helyszínelők furgonja, a Bexar megyei rendőrautók és a mentőautó mögött. Villogó lényekkel lezárták a dél felé vezető két sávot, egy seriffhelyettes az autópályával párhuzamosan haladó szolgalmi útra terelte a bosszankodó autósokat. A reggeli napfény melegen sütött a kilométereken át kígyózó tüskés fák és cserjék sorára meg a vöröslő földre.

Mazur kikecmergett a terepjárójából. A már most huszonnégy fokos hőmérséklet eszébe juttatta, milyen messze került az otthonától. Itt nincs harapós hideg, nincs hószag. Nem hallani a magasvasút dübörgését, sem az autók dudálását a Chicagói forgalmi dugókban. Hat hónapja helyezték át a Chicagói Rendőrségtől San Antonioba.

A kulturális sokk napi szinten gyötörte, és az időjárás csak egy részét képezte ennek. Ami magától értetődő volt számára Chicagóban – hogy eligazodik az utcák között, a kedvenc

büféjében vagy éttermében eszik, a haverjaival mulatja az időt, és névről ismeri a kerületi zsarukat –, az itt mind hiányzott. Minden bűnügyi helyszínhez GPS-re volt szüksége. Minden egyenruhás rendőr neve memória-tesztet jelentett. Ami Chicagóban simán ment, az itt gondolkodást igényelt.

Csak azért települt át délre, mert a volt felesége, Sherry bejelentette, hogy San Antonio-ba költöznek Alyssával, a lányukkal. A fiukat, Caleböt bölcsőhalálban veszítették el két éve. „Bónuszbabának” nevezték, és ajándékként tekintettek rá a hosszú meddőség után. A kisfiú halála mindkettőjüket megviselte, és bedöntötte a már amúgy is ingatag házasságot. Amikor nem Alyssával töltötték az időt, mindketten a munkájukba temetkeztek. Őt kapitánnyá léptették elő, Sherry pedig az önkormányzati állását hagyta ott egy ügyvédi iroda és a félmilliós fizetés kedvéért - ami elegendő volt ahhoz, hogy Alyssa magániskolába és később egy tetszés szerinti főiskolára járhasson.

Amikor Sherry néhány nappal a jogerősen kimondott válás után bejelentette a költözést, a család, a barátok és a kollégák biztosra vették, hogy a férfi Chicago-ban marad, de milyen gyakran csak tudja, meglátogatja majd a gyerekeit. Senki sem számított arra, hogy lemond az állásáról, a nyugdíjáról és a családjáról, de Mazurnak csak egy élő gyermeke maradt. Nem vehették el tőle.

Csikorgott a murva a cipője alatt, miközben a sárga szalaggal elkerített helyszín és az egyenruhás őr felé sétált. Az autópálya észak felé vezető sávja mellett már letáboroztak a média kibuszai a szervizúton – és már filmeztek is.

Mazur az út szélén ment. Biccentett a rendőrnek. Jerichónak, a névtáblája szerint.

– Azért nem semmi, hogy a hálaadás hétvégéjén berángatnak – szólította meg Mazur.

Minden rendőrnek dolgoznia kellett az év valamelyik ünnepén, de mivel itt alacsonyabb beosztásba került, őt minden hétvégére beosztották. Ezen az ünnepen ez azt jelentette, hogy csak az autójából láthatta a lányát egy késelés helyszíneléséből visszatérve.

A járőr rá sem nézett.

Megrándította a vállát, ezzel mutatva, hogy semmi kedve csevegni azzal az emberrel, aki már csupán az ideérkezésével kiütött egy helybeli havert a gyilkossági csoportból.

– Megesik.

Mazur azt tette, amit mindig, ha felfingerelték: mosolygott.

– A karácsonyban talán reménykedhetünk. Bár én inkább az újévre hajtok.

– Aha.

Mazur kivette a zsebéből a gumikesztyűt, és felhúzta. Már nem mosolygott.

– Ki érkezett először?

– Én. Hajnali három óta itt vagyok. Az áldozat férje telefonált, arra jöttem ide.

– Honnan tudta a férj, hogy itt kell keresni? – csodálkozott Mazur.

– A nő felhívta. Elmondta neki, hogy lerobbant a kocsija. Ennyit tudott elhadarni az utolsó kijáratig, ami után elnémult a telefonja. - Belepillantott a noteszébe. – A férj neve Martin

Sanchez. Azt mondta, hogy az áldozat a felesége, Gloria Sanchez.

– Ismerős ez a név.

– Négy autókereskedésük van, a nő foglalkozott a reklámmal. Ő az Autókirálynő. Jópofa reklámdalocskáik vannak.

Erről rögtön beugrott a kép: egy tüzes kis barna, piros flitteres ruhában, jogarral a kezében, aki egy kissé hamisan a karácsonyról énekel – júliusban.

– Hol van a férj?

– A járőrökcsi hátsó ülésén.

Mazur a fekete-fehér rendőrautó felé nézett, és látta is egy férfi körvonalait, aki éppen előrehajolt, és a tenyerébe temette az arcát.

– Egy perc, és odamegyek hozzá. Nem volt gond a helyszín biztosításával?

Jericho az északi irányú forgalmi sáv melletti szervizút felé nézett.

– Néhány tudósító megpróbált átbújni a szalag alatt, de elhajtottuk őket.

Az I-35-ös autópálya – a texasiaknak csak „államközi” – északdéli irányban halad kettőezer-ötszázhuszonhat kilométer hosszan a texasi Laredótól egészen a minnesotai Duluthig. A kamionosok fő útvonala, ami a gyors forgalmáról és a karambolokról híres. Az elmúlt néhány hónapban Mazur is kiszállt több halálesethez, de mindegyik baleset volt.

– Hogyan halt meg a nő?

– Közvetlen közletről szíven lőtték.

Mazur végignézett a látóhatárig tartó narancssárgás-barnás földön és az alacsony cserjésen. Néhány kilométerrel visszább volt egy kijárat, mellette pedig egy kisbolt és néhány gyorsétterem, de a nő itt teljesen magára maradt.

– Nem is választhatott volna rosszabb helyet a defekthez – mormolta Mazur, aztán Jerichóhoz fordult. – Ki a helyszínelő?

– Jenny Calhoun. Már órák óta itt dolgozik.

Ismerős a név. Emlékezete szerint barátságos nő. Az jó. Erre a napra már elege volt a passzív-agresszív süketelésből.

– Látott valakit a helyszín közelében, amikor ideért?

– Csak a férj autóját.

– A fehér négyajtóst Gloria Sanchez vezette?

Nem gondolta, hogy egy menő autókereskedő ilyenekkel jár.

– Igen.

– Köszönöm, Jericho. Azért legközelebb ne legyen ilyen szószátyár!

Mialatt hosszú lábaival megtette a hat métert az autóig és Calhounig, észrevette, hogy a jobb hátsó kerék teljesen lapos. Egyéb sérülés nem látszott az autón.

A helyszínelő technikus magas, vékony nő volt, szőke haját szoros kontyba tűzte fel. Mazur az elmúlt hónapokban több esetben is dolgozott vele. Megbízhatónak találta.

Calhoun fel sem nézett a fényképezőgép keresőjéből, egymás után lőtte a képeket, így Mazur tanulmányozhatta Gloria Sanchez maradványait.

Az áldozat fehér selyemblúzáat átítatta bíborszínű vére. Jobb kezén, ami a bal combján pihent, arany karperecek csillogtak a reggeli napfényben. Tökéletesen manikűrözött ujján négy-

vagy ötkarátos jegygyűrű, karcsú nyakán gyöngysor, az utasülés előtt egy márkás fekete retikül. A csekkfüzete a pénztárcájában. Bármilyen is a gyilkosság indítéka, biztosan nem a rablás.

A mellkasi sérülés azonnali halált okozhatott. Elkenődött véres ujjnyomok voltak a kocsiajtó külső oldalán és a nő nyakának bal felén is. Mazur szinte látta, ahogy a férj teljes pánikban feltépi az ajtót, és próbálja kitapintani a felesége pulzusát. A vezetőülés melletti ablak le volt engedve, de az ablaknyitó gombon nem látott vérnyomot. A nő húzta volna le az ablakot a gyilkosának?

Calhoun felnézett, és elmosolyodott.

– Nyomozó!

Pattogott és zizegett a gumikesztyű, amikor Mazur felhúzta.

– Nagyon szerencsés, hogy kikapta ezt a műszakot!

– Önként jelentkeztem. Nincs családom, így akár dolgozhatok is.

– Rendes öntől. Mondja, mire jutott?

– Láthatja: mellbe lőtték.

– És a véres ujjnyomok?

– A férj bepánikolt, és megérintette az áldozatot.

– A vezetőülésénél nyitva az ablak.

– Igen. – Elfintorította az orrát, mintha viszketne, és a vállához dörzsölte. – A férj szerint akkor is le volt húzva, amikor ideért.

– Megbízott a gyilkosban – állapította meg Mazur.

– Egyedül, itt a pusztában egy lerobbant autóval volt más választása? – Calhoun felemelt egy műanyag zacskót, amibe

egy mobil- telefont tett. – Ezt az ölében találtam. Beporoztam, és levettem néhány ujjlenyomatot. A férje megadta a belépési kódot.

A mobil képernyővédőjén a mosolygó Gloria Sanchez állt Texas kormányzója mellett. Dús haja a vállára omlott, és kék ruha simult az alakjára.

– Jericho szerint felhívta a férjét, de a telefon hirtelen elnémult. Mennyire van feltöltve?

Calhoun megnézte.

– Teljesen. De idekint nem szokatlan, hogy megszakadnak a hívások. – Az utasülés felé biccentett. – Találtam egy másik telefont is, az ülés alatt. Egy olcsóbbat fotók és képernyővédő nélkül. Ez is teljesen fel van töltve.

– Eldobható?

Ezeket a kártyás mobilokat készpénzért lehet kapni bármelyik üzletben. Használat után ki lehet dobni őket, és nem árulnak el semmit a felhasználóról.

– Szerintem az lehet – vont vállat a nő.

Mazur a készüléket tanulmányozta.

– Minek kellett Mrs. Sancheznek még egy telefon?

– Lehet, hogy nem is az övé. Az autót a kereskedésből kölcsönözte. Talán az felejtette a kocsiban, aki utoljára vezette.

Mazur vigyorogva bólogatott.

– Úgy beszél, mint egy nyomozó.

– A nyomozóság csak egy fok a főnökséghez vezető ranglétrán.

– Aztán meg ne feledkezzen majd a kisemberekről!

– Magát nem felejttem el – mosolyodott el a nő halványan.

– Kösz, Főnök! – Mazur a telefont vizsgálta. – Megnézte a bejövő hívásokat?

– Nyolc hívás ugyanarról a számról.

Egyetlen számról.

– Lehet, hogy szeretőt tartott?

– Valamit titkolt, az egészen biztos.

Mazur ismét az autót vizsgálta.

Öt- vagy hatéves lehetett. Semmi karcolás, horpadás, vagy balesetre utaló nyom. De nem is olyan puccos kocsis, mint amiket Gloria árult. Bármelyik autót elhozhatta volna a kínálatukból, de ő ezt választotta.

Mazur a mutató- és a hüvelykujjával a célra tartott pisztolyt utánozta.

– A gyilkos fél méterről lőtt. A vér szétfröccsenéséből ítélve éppen itt állhatott.

– Egyetlen lövés. A végső szót az igazságügyi orvosszakértő mondja ki, de szerintem a lövedék szétvágta a szívét.

– Meg sem próbálta elvenni az ékszereit vagy a pénzét.

– De valami más azért hiányozhat. Talán a férje tudja, mi.

Az ülésen egy felnyitott csokis mogyorós zacskó és egy összegyűrt, vérfoltos számla hevert. A pohártartóban pedig egy fedeles papírpohár.

– A számla egy helyi boltból való?

– Kis időbe telik, amíg ezt kiderítem, mert teljesen eláztatta a vér.

Mazur behajolt a kocsiba, és megemelte a kávéspoharat. Tele volt, és a pohár szélén nem látszott az áldozat ajkának rúzsnyoma.

– Szexuális támadásra utaló jel?

– Én nem láttam, de a boncolás után többet tudunk majd.

A nyomozó felnyitotta a csomagtartót, hátrament, és meglátta benne a pótkereket és az emelőt. De semmi más.

Letérdelt a jobb hátsó kerékhez, és végighúzta a kezét az abroncs futófelületén. Nem érzett csavart vagy szöget, de elég kicsi lehetett a lyuk, ha a nő ilyen messzire jutott az autópályán.

– Csak annyira szúrták meg, hogy a belső ne eressen le azonnal...

– Nyilván.

– Ha itt végzett, még beszélünk.

– Tudja, hol talál.

Mazur a járőr kocsihoz ment, amiben egy tagbaszakadt, tömött bajszerű, zilált hajú ősz férfi ült. Átizzadt és vérfoltos trikó és drága papucscipő volt rajta zokni nélkül. Fejét a támlára hajtotta, szemét becsukta, kezét ökölbe szorította.

Mazur kopogtatott az ablakon, mire a férfi kinyitotta a szemét, és felegyenesedett. Egy pillanatig üres tekintettel nézett rá, mintha nem tudná, hol van, majd amikor rájött, az eszelős tekintet mogorvává vált. Mazur kinyitotta az ajtót, és intett neki, hogy szálljon ki.

– Theo Mazur nyomozó vagyok – mutatkozott be.

A férfi kihúzta magát, így majdnem egymagas lett a száznyolcvanöt centis Mazurral.

– Martin Sanchez.

– Az ön felesége volt Gloria Sanchez?

– Igen.

– Fogadja részvételemet.

Mazur mindig udvariasan kezdte. Arra törekedett, hogy a tanúk és a gyanúsítottak kedveljék, mert az emberek – még a gyilkosok is – megnyílnak annak, akit a barátjuknak éreznek.

– Ez egy rémálom – jelentette ki a férfi elnyújtott texasi akcentussal.

Mazur lehajtotta a fejét, és halkabban folytatta.

– Elmondaná, mi történt?

Martin megérintette a nyakában himbálózó vastag keresztet.

– Hajnali egykor hívott fel. A legmélyebb álmomból ébresztett fel. Azt mondta, lerobbant az autója, és megkért, hogy jöjjek ide érte. Megmondta, melyik kijáratot válasszam, aztán megszakadt a vonal.

– Mit keresett itt a felesége az éjszaka közepén?

– Az anyját akarta meglátogatni a laredói öregek otthonában. Gloria havonta háromszor is elmegy hozzá. Tegnap nagy volt a forgalom az üzletben, így csak tizenegy után tudott elszabadulni a bemutató-teremből.

– Mindig ezt az autót használja?

– Nem. Az ezüst Mercedesét, de tegnap üzent, hogy szervizben van a kocsija, és választ egy kölcsönautót.

– Ne vegye sértésnek, de ez a kocsi elég egyszerű és közönséges. – Mazur bánatos mosollyal közelebb hajolt, mintha barátkozni akarna. – Az ilyet a magamfajta használják, nem egy Autókirálynő!

Martin a kocsira nézett, megborzongott, és elkapta a tekintetét.

– Nem tudom, miért választotta ezt az autót. Általában a luxus-kategóriát kedveli. Gondolom, nagyon sietett, és ez volt

kéznél. Állandóan rohan, mert mindig sok a dolga.

Megvakarta a tarkóját.

– Messze van innen az autókereskedés?

– Úgy ötven kilométerre.

Mazur a látóhatárt kémlelte, aztán Sanchezre nézett.

– Tehát Gloria elvisz egy kölcsönautót, megáll csokoládét és kávét vásárolni, majd félreáll egy kilyukasztott kerék miatt.

Sanchez jól hozta a gyászoló férj szerepét, de sok gyilkos tehetséges színész is.

– Én nem... nem tudom, mit gondoljak...

A szavaiból áradó fájdalom és megdöbbenés őszintének látszott.

– Aztán egyenesen mellbe lövik. Iszonyú az a lőtt seb.

Mazur szándékosan beszélt ilyen nyersen, meg akarta rendíteni Sanchezet, aki, mint az áldozat férje, az első a gyanúsítottak listáján. Könnyek csillogtak Sanchez szemében.

– Soha nem fogom elfelejteni, hogy nézett ki, amikor a kocsinhoz értem. Az a rengeteg vér... Semmi értelme.

– Akadt a feleségének ellensége?

– Kemény üzletasszony volt. Néhányan nem szerették, de egyikről sem gondolom, hogy képes lett volna lelőni. Biztos, hogy nem őt akarták megölni. A gyilkos találomra választotta.

– Lehúzta az ablakot. Bárki is lőtte le, megbízott benne.

A férjének például biztosan leengedte volna az ablakot.

– Ez nem vall rá. ő inkább az a bizalmatlan fajta volt.

– A defekt nem véletlen. Szándékosan idézték elő. Minél több ideje dolgozom a szakmában, annál kevésbé dőlök be a

véletleneknek. És a legtöbben ismerik a gyilkosukat. Ritkán ölnek találomra.

Sanchez sötét szeme résnyire szűkült, miközben végigsimította szürke borostáját. Nem viselt jegygyűrűt.

– Mire céloz ezzel?

– Voltak házastársi nézeteltérések?

– Nem.

Sanchez durva, kérges kezére pillantott.

– Nem visel jegygyűrűt?

A férfi nem nézett le a kezére.

– Autószerelő vagyok. Gyakran leveszem, mert veszélyes szerelés közben, aztán elfelejtem visszahúzni.

– Mennyivel idősebb a feleségénél?

– Tizenöt évvel.

– Az piszok nagy korkülönbség.

Sanchez felkapta a fejét.

– Nálunk az évek nem számítanak.

– Voltak pénzügyi gondjaik? Arra célzok, hogy a felesége ruhája nagyon csinos, de a rajta lévő flitterek nem aranyból készültek.

– Én vezetem a műhelyt, de az eladás meg a könyvelés az ő dolga volt. Hol jól ment az üzlet, hol rosszul. Ez már csak ilyen. Állítása szerint az elmúlt évben minden jól alakult, így nem is kérdezősködtem.

– Hány telefont használ?

Sanchez a homlokát táncolta.

– Egyet.

– Az autóban találtunk egy másik mobilt is. Tudott róla?

Mazur tudott olvasni egy házastárs elkalandozó tekintetéből. Mindig a szerencsétlen férj tudja meg utoljára.

- Soha nem láttam nála másik telefont.

- Talán valaki másé.

Sanchez homlokán elmélyültek a ráncok.

- A feleségem szeretett engem. És én is őt.

- Lenne szíves DNS-mintát adni Calhoun rendőrnek?

Mazur továbbra is könnyed és barátságos hangot használt, és ezen csak akkor változtat majd, ha a helyzet azt követeli.

- Calhoun rendőr már levette az ujjlenyomatokat.

- Az jó. Nagyon köszönöm. De sok igazságügyi szakértői adatot kell gyűjtenünk az autóból, és örülnénk, ha meglenne az ön DNS-e, hogy gyorsan kizárhassuk...

- Hogy veszik le a DNS-t?

- Csak egy tamponálás a szájüregben, egy másodperc az egész. Ezzel időt takarít meg, mert később ezért már nem kell bejönnie a rendőrségre – magyarázta a nyomozó továbbra is a „nem nagy dolog, én a barátja vagyok” hangon.

Sanchez előreszegezte az állát, úgy válaszolt:

- Nem bántottam a feleségemet. Azért jöttem ide, hogy segítsek rajta!

Meggyőződés csendült a férfi szavaiban, de Mazur nem ismerte annyira, hogy eldöntse, igazat mond-e, vagy átkozottul jól hazudik.

- Amint kizártuk a gyanúsítottak közül, hozzáláthatunk az ügy megoldásához.

- Hívnom kéne az ügyvédemet.

– Megteheti, ha több időt akar adni a gyilkosnak a menekülésre. – Mivel Sanchez habozott, hozzátette: – Ez a szokásos eljárás. Minden gyilkossági ügyben ezt csinálom.

A férfi a fejét ingatta.

– Jól van. Vegyék le a DNS-t. Tegye, amit tennie kell!

Mazur intett Calhounnak, aki éppen letette a fényképezőgépét.

Megmondta, mit kér tőle, mire a nő elővette a helyszínelő kocsiból a DNS-mintavételi csomagot, és óvatosan végighúzta Sanchez szájüregében a pálcikás tampont.

– Nem én öltem meg – ismételte meg Sanchez. – Segíteni jöttem.

A meggyilkolt nők legalább harmadát a férj, a barát vagy a szerető öli meg.

– Mindent megteszek, hogy elfogjuk a gyilkosát.

Sanchez reszelősen felsóhajtott.

– Mi lesz most vele? Jön valaki a feleségemért? És hová viszik?

– Az igazságügyi orvosszakértőhöz küldjük. Miután megvizsgálták, telefonálnak önnek, hogy intézhesse a temetést – válaszolta Calhoun, miközben a mintavevő pálcikát egy kémcsőbe helyezte, felcímkézte, és a kocsijába tette.

– Temetés? Jézusom. Néhány órája még beszéltem vele.

Mazur figyelte a férfi testbeszédét. A kezét tördelte, és kereste a tekintetét: az elsőt a bánat, a másodikat az igazmondás jeleként értelmezte.

– Amikor a felesége felhívta, jelezte valamiképpen, hogy bajban van, vagy hogy követi valaki?

– Nem. Bosszúsnak tűnt a hangja. Ingerültnek. Gloria az utóbbi időben ingerlékeny volt, a defekt miatt pedig egyenesen dühöngött.

– Miért volt ingerlékeny?

– Többször is kérdeztem, de azt felelte, nem érdekes. Fogyott is egy kicsit, ezért arra gondoltam, az örült fogyókúrája miatt lehet. – Beletúrt a hajába. – Ez csak egy rossz álom.

Megszólalt egy mobil. Mazur ellenőrizte a sajátját, de azonnal rájött, hogy az áldozat eldobható mobilja szól, amit Calhoun műanyag zacskóba tett. Felemelte a zacskót. „Ismeretlen szám”, olvasta a kijelzőn.

A helyszínelő óvatosan kinyitotta a zacskót, és feloldotta a telefont.

– Egy üzenet, videócsatolmánnyal.

Mazur Sanchezhez fordult.

– Egy rendőr hazakíséri magát, de az ingét is meg kell vizsgálnunk.

– Az ingemet? – Sanchez lenézett, és meglátta magán a vért. Sírni kezdett. – Jó, persze.

A korosodó férfi válla előreesett, mintha a felesége halálának súlya nyomná.

– Vigyázni fognak a feleségemre?

– Természetesen, uram.

Sanchez most ismét sápadná, feldúlná és kétségbeesetté vált. Érintett minden megfelelő hangot az érzelmi skálán, de a gyilkosok is éreznek sajnálatot. A gyilkosság után, különösen, ha egy szeretett személy az áldozat, sokan őszintén gyászolják azt a személyt, akit éppen megöltek.

Amikor egy egyenruhás rendőr a másik járőr kocsihoz kísérté Sanchez-t, a nyomozó Calhounhoz fordult, és elolvasta az SMS-t.

Dr. Kate Hayden, nem kapott el.

– Kate Hayden – mormolta Mazur, miközben megpróbálta visszahívni a küldőt.

Mivel nem vették fel, megnyitotta a csatolt fájlt. Ezen az isten háta mögötti környéken akadozott a mobilszolgáltatás, így majdnem harminc másodpercig tartott a videó letöltése. Végül aztán megjelent Sanchez autójának ki merevített képe. A nyomozó megnyomta a „Lejátszás” gombot.

A kamera azt mutatta, hogy valaki Gloria Sanchez veszteglő autója mögül a vezetőülés ablaka felé tart. A nő arcán riadalom látszik, amikor felpillant a telefonjából és a kamerába néz.

– *Minden rendben?* – kérdezi egy férfi. – *Úgy látom, defektet kapott.*

A nő tekintete erre derűsebbé válik, és elmosolyodik.

– *Az autómban biztonságban vagyok, itt várok, amíg megérkezik a segítség.*

A felhúzott ablak letompította a hangját. A mobiljára nézett.

– *Akarja, hogy kicseréljem a kereket?*

– *Mi? Nem.* – A nő felnéz, majd újra le. – *Ne fáradjon vele.*

Dühösen mered a telefonjára, és beüt egy számot.

– *Pedig mindig van térerő ezen az útszakaszon...*

– *Megnézem az enyémet, talán én fel tudom hívni a rendőrséget vagy egy autómentőt.*

A nő szélesen elmosolyodik.

– *Az nagyszerű lenne.*

Kesztyűs kéz jelenik meg a kép alján, amint felemel egy mobiltelefont. Telnek a másodpercek.

– *Nekem sincs térerőm.*

– *Nem kell itt maradnia* – mondja a nő. – *Komolyan, jól vagyok.*

– *Nem tud telefonálni, és kilyukadt az egyik kereke. Helytelen volna így itt hagynom. Elviszem a következő benzinkútig, és hívunk onnan egy autómentőt.*

– *Megtenné?*

A nő résnyire lehúzza az ablakot.

– *Persze. Úgy fél óra alatt ott vagyunk, és kiküldünk valakit a kocsijáért. Van elakadásjelzője? Könnyen meghúzhatják a kocsi oldalát, ha az útpadkán áll.*

A nő a sötétségbe mered.

– *Utálom ezt az útszakaszt.*

– *Én sem vagyok oda érte* – hagyja rá a férfi.

– *Már Laredóban kellene lennem, csak sokáig dolgoztam.*

– *Én is így jártam. Túlóráztam a kórházban. Mit nem adnék egy nagy adag kávéért és egy zacskó kekszért!*

– *Számomra ez az utolsó, amire gondolni tudok.*

A nő a telefonjáért nyúl, újabb számokat üt be, majd szitkozódik.

– *Nyissa fel a csomagtartót, hadd nézzem meg azt a pótkereket!*

– *Ért az autókhoz?*

– *Meglehetősen.*

A nő feszültsége láthatóan enyhül.

– *Ha valamilyen csoda folytán megjavítaná a kereket, meghálálnám.*

– *Nem szükséges. Lássam, mit tehetek!*

Miközben a férfi a csomagtartó felé tart, a háttérben feltűnik egy kék furgon, de a rendszáma nem látszik a sötétben.

Nyílik a csomagtartó teteje, majd a férfi kesztyűs keze végigsimít a felfújott pótkeréken. Egyenletesen lélegzik, amikor visszamegy a nőhöz:

– *A pótkerék is lapos.*

– *Micsoda?! Marhaság!*

– *Nézze meg a saját szemével!*

A nő most teljesen leengedi az ablakát.

– *Nem akartam goromba lenni, de teljesen ki vagyok borulva.*

– *Én csak az irgalmas szamaritánus akartam lenni.*

– *Jaj, hát az is!*

Ekkor tűnik fel a képen a pisztolycső. A nő megdermed.

– *Mi a pokol?*

A csőtorkolatból láng csap ki, a lövedék egyenesen a nő mellébe fúródik. Hátrahanyatlik, miközben az arcára, a kormányra és a műszerfalra bíborvörös vércseppek fröccsennek. A vér átítatja a blúzát, a szoknyáját és az ülést is.

– *Nem vagy egyedül. Itt vagyok veled.*

– *A francba! – döbbent meg Calhoun. – Ez lefilmezte a gyilkosságot!*

– *De miért akarta, hogy megnézzük? – kérdezte Mazur inkább csak magától.*

– *Talán hencegni akar vele. Büszkélkedni.*

Mazur nagyon figyelmesen újra megnézte a videót. A gyilkos gyengéden kisimította a haját Gloria Sanchez arcából.

– Ez nagyon személyesnek tűnik – jegyezte meg Calhoun.

– Vagy csak a rituálé része.

– A gyilkos azért hagyta itt a telefont, hogy tudjon velünk kommunikálni.

– Szerintem is – értett egyet Mazur.

– Megpróbálhatom visszakeresni a bejövő hívásokat.

– Tegye, de gyorsan! Ha a pasasnak van esze, eldobható telefont használ, és azonnal kikapcsolja, de néha nekünk is lehet szerencsénk.

– Gyors leszek – ígérte Calhoun, és már nyúlt is a mobiljáért. – Reménykedjünk, hogy buta a gyilkosunk.

Mazur szája sarkában megvillant egy mosoly.

– Fogadok, látott már olyat.

– Ahogy maga is látott néhányat Chicagóban – emelte a füléhez a telefont Calhoun.

– Valami azt súgja nekem, hogy a mi emberünk okos.

Mazur végignézett az autópálya-szakaszon mindkét irányban. Bevillant neki egy emlék.

– Történtek már ilyen gyilkosságok az I-35-ösön. Egyedül utazó nők lerobbant autóban, aztán a közeli leadott lövés. Sorozatgyilkos, vagy csak utánzó?

– Az a gyilkos hat hónapja csapott le utoljára, ráadásul északabbra. És az FBI le is tartóztatott valakit az ügyben.

– A gyilkosságok fokozatosan egyre délebben történtek.

Calhoun hívása megszakadt. Káromkodott, és újra hívta a számot. Másodjára sikerült neki. Elfordult Mazurtól, hogy

megkérje, nyomozzák le a telefont. Az észak felé vezető sávokon nagy és zajos volt a forgalom, így kénytelen volt befogni a másik fülét, hogy halljon.

Mazur az internetet böngészte a telefonján. A cikkek lassan töltődtek be, de végül megjelent az I-35-ös gyilkosa. Más néven a Szamaritánus. Jól emlékezett. Az öt áldozatot véletlenszerűen választotta ki, mindegyiket egyetlen, a mellre leadott lövéssel ölte meg, és előtte minden áldozat autója meghibásodott. Az egyiknek kifogyott az üzemanyaga, egynek kiszúrták a kerekét, és volt, akinek a kipufogóját tömték be ronggyal. A nyomozás vezetésével az FBI két quanticói profilozót bízott meg, Mike Nevada és dr. Kate Hayden ügynököket.

A gyilkos ennek a dr. Kate Hayden ügynöknek üzent.

Calhoun visszatette a telefonját a tokjába.

– Már nyomozzák a telefont. – Mazur kijelzőjére pillantott. – FBI? Tényleg be akarja vonni őket ebbe az ügybe?

– Akarom? Dehogya. De mikor adja meg az élet azt, amit akarunk?

3. fejezet

A családok legyen ellenállhatatlan.
Több legyen fogsz meg mézzel, mint ecettel.

Salt Lake City, Utah

November 26., vasárnap, 12:10

DR. KATE HAYDEN PHD ÜGYNÖK nemcsak a kórházi látogatás rendjét, hanem a főnöke határozott utasítását is megszegte, amikor felhajtott ujjú fehér laborköpenyében az előcsarnokon átvágva a látogatók fogadópultja felé tartott. A mennyezetvilágítás halkan zümmögött, amikor a távoli felvonó ajtaja kinyílt, és kigurítottak egy hordágyat.

Megszólalt a mobilja a zsebében. A kijelzőn Jerrod Ramsey ügynök neve jelent meg. A főnöke. Ennek beépített radarja van? Lenémította a telefont, és visszasüllyesztette a zsebébe.

Az önkéntesek kék munkaköpenyét viselő idősebb nő rámosolygott a pultnál, de mogorvává és barátságtalanná vált, miután nem találta Kate köpenyén a kórházi azonosítót.

– A személyzethez tartozik?

– Az ajándékboltban felejtettem a mobilomat és az azonosító kitűzőmet – tért ki a válasz elől Kate. – Nagyon cuki pulóvereik vannak, felpróbáltam egyet. Olyan szórakozott vagyok! Legyen szíves, engedje meg, hogy visszaszaladjak értük! – A kérést

kísérő, jól begyakorolt mosolya rendszerint bevált. – Pontosan tudom, hol hagytam!

– Látnom kell az azonosítóját.

Kate a nő kitűzőjére pillantott.

– Nem tenne kivételt, Delores? A kísérőm elevenen felfal, ha megtudja, hogy elhagytam!

Az ajándékbolthoz vivő mozgólépcsőt jól lehetett látni az információs pulttól.

– Nem emlékszem magára.

– Nagyon gyorsan felszaladok, és lehozom. – Kate némi valódinak látszó aggodalmat erőltetett az arcára. – Nagyon sietek!

Ekkor egy magas, széles vállú férfi lépett a pulthoz, hogy kérdezzen valamit. Ezzel elvonta Delores figyelmét, és lehetőséget adott Kate-nek, hogy cselekedjen. Nem is hallotta a nő válaszát, felment a mozgólépcsőn, és az ajándékbolt mellett elsétálva a távolabbi liftekhez sietett. Amikor az egyik ajtaja kinyílt, besiklott két műtősruhás nővér, egy fehér laborköpenyes férfi és egy nő mögé. A lift minden emeleten megállt, utastársai kiszálltak, végül pedig egyedül maradt.

A hatodikon ő is kilépett, majd a zárt osztályhoz ment, és megnyomta az interkom gombját.

– Dr. Kate Hayden vagyok! Szeretnék beszélni egy nővérrel.

– Lépjen hátrébb az ajtótól! – recsegte a hangszóró.

Az ajtó kitárult, és egy műtősruhás nővér jelent meg.

– Miben segíthetek?

– Sara Fletchert keresem.

A nővér végigmérte.

– Maga egészségügyi dolgozó?

– Doktor Hayden vagyok.

A nyelvtudomány doktora, de ez részletkérdés.

A nővér nemet intett.

– A délelőtti látogatásnak már vége.

Kate felmutatta az FBI-jelvényét.

– Nem leszek bent sokáig. Fontos lenne.

A nővér elállta az utat.

– A rendőrök az egész délelőttöt itt töltötték. Az a szegény lány kritikus állapotban van, kimerült, és még mindig nem szólalt meg. A helyi rendőrség arra utasított, hogy senkit se engedjek be hozzá.

Ez az ügy kezdett hatásköri huzavonává alakulni. Kate már az elején rosszat lépett, amikor egy helyi nyomozó megkérdőjelezte a módszereit, mintha gyerek lenne, ő meg válaszul lehülyézte. Ez sokat ártott a munkakapcsolatuknak, és a nyomozó most igyekezett kirekeszteni őt az ügyből.

– Magának az a dolga, hogy segítse a testi gyógyulását, nekem meg az, hogy elkapjam azt a fickót, aki harmincnégy napig egy ládába zárva tartotta a pajtájában.

A nővér szeme összeszűkült.

– Pihennie kell.

– Az elrablóját pedig el kell fogni.

A nővér magához szorította a csiptető tábláját, és odahajolt Katehez.

– Magát láttam a televízióban? Maga az az ügynök, aki megtalálta a lányt?

– Igen.

A nővér figyelme a másodperc töredékéig elkalandozott.

Valószínűleg maga előtt látta a jelenetet.

Ezt kihasználva Kate belepett mellette a lezárt részlegbe. Alacsony volt, de ha kellett, nagyon gyors. A lány szobája felé sietett.

A nővér magához tért és követte, az automata ajtó bezárult mögöttük.

– Nézze, most tényleg nem mehet be hozzá! Ha nem távozik, hívom a biztonságiakat! Még ha FBI-os is, amíg a lány itt van, én vagyok érte felelős!

Kate nem lassította a lépkeit.

– Feküdt már egy koporsó méretű falárában egyetlen percig, vagy egy óráig, vagy mint Sara, harmincnégy napig?

A nővér a homlokát ráncolta.

– Tudom, hogy rettenetes volt neki.

– De tudjuk-e ezt igazán? Én biztosan nem állítanám, hogy tudom, min ment keresztül.

– Mindannyiunkat megrázott a lány traumája.

– Maga tudja, mennyire lehorzsolódott Sara bőre abban a szűk falárában. Tudja, hogy az állandó sötétség miatt nem bírja a fényt, és nem tud járni, mert annyira elsorvadtak az izmai, és azt is, hogy hónapokig tartó fizioterápiára lesz szüksége. És a nemi betegségét is kezelni kell, mivel többször is...

A nővér elállta az útját.

– Tudom, milyen sérüléseket szenvedett el.

Kate kihúzta magát mind a százötvennyolc centis magasságában.

– Hallotta, hogy ez a szörnyeteg más lányokat is ládába zárt? Több koporsót is találtunk az ingatlanán sekély sírokba temetve.

Ezzel kissé lehűtötte a nővért.

– Voltak mások is?

– Négyen. Azoknak a lányoknak viszont nem volt szerencsájük. – Körülnézett, és halkabban folytatta. – Az egyik áldozat nem fért be a ládába. Akarja tudni, mit csinált vele, Hogy beleerőltesse? Eltörte a lábát.

A nővérből kiszakadt egy sóhaj.

– Istenem!

– És újra meg fogja tenni.

Kate remélte, hogy a lányok, az eltört lábak és a ládában elszenvedett gyötrelmek olyan képek, amelyek hosszú ideig kísértik majd a nővért.

– Csak egyetlen kérdést akarok feltenni neki.

A nővér összeszorította az állkapcsát.

– Senkivel sem beszél.

– Ébren van?

– Igen.

– Akkor nem lesz gond.

Köszönetfélét sem mondott a nővérnek, amikor elment mellette, majd végigsétált a folyosón, amit még a hálaadás napi papírpulykák díszítettek. Amikor a 602-es kórteremhez ért, nem kopogott, csak lassan benyitott a gyengén megvilágított szobába.

A tizennyolc éves Sara Fletcher az ágyában feküdt: kezében a televízió távirányítója, tekintete a lenémított készülék

képernyőjén. Csatornáról csatornára váltott, de egyik műsornál sem időzött egy másodpercnél tovább, hogy megnézzé, mit adnak. A szobát elborították a virágok és a fényes, Wonder Woman-es lufik. Nyilvánvalóan ő lehetett a lány kedvence fiatalabb korában.

– Sara!

A lány erre szorosabban markolta a távirányítót. Kék szeme élesen meredt Kate-re, megtelve egy csapdába szorult állat gyanakvásával. De még ha el is szaladhatott volna, az izmai nem bírták volna el a testsúlyát... Hosszú, szőke haj keretezte keskeny, sápadt arcát, kiugró arccsontját és kissé hegyes állát. Rabsága alatt tizenkét kilót fogyott. Hetekre, de lehet, hogy hónapokra lesz szükség a fizikai felépüléshez.

Kate csendben állt, időt engedett Sarának, hogy szemügyre vehesse a félhomályban. Teltek a másodpercek, és bár a lány gyanakvása nem szűnt meg, a feszültsége enyhült egy kissé.

Kate becsukta maga mögött az ajtót.

– Felismersz? Dr. Kate Hayden vagyok. Profilalkotó az FBI-nál. Én találtalak meg.

A lány szemében könnyek jelentek meg, az ajka remegett.

Kate a jelvényt mutatva lassan közelített az ágyhoz.

– Tudom, hogy most nem úgy nézek ki.

Szinte elveszett a bő fehér köpenyben, ami eltakarta a helyszíni szemlén besározódott farmernadrágját is.

A lány figyelmesen megnézte a jelvényt. Egyszer már megbízott egy ismeretlenben, és nagy árat fizetett érte. Nagyon helyes: óvatos. Ez azt jelenti, hogy okos, ami esélyt ad arra, hogy mentálisan is megbirkózzon a traumával.

– Ismerem ezt az arckifejezést. – Kate nem értett a csevegéshez, de tudta, hogy most azt kell tennie. – Ez a „maga nem is néz ki ügynöknek” pillantása. Sokszor találkozom vele.

Negyvenhat kiló volt *vasággal együtt*, ahogy az anyja szokta mondani. Hullámos, világosbarna haját legtöbbször lófarokba kötötte.

– Az elmúlt nyolc évben, amióta az FBI-nál dolgozom, számos „műveleti fedőnevem” volt: Törpike, Picur és a kedvencem, Cukorfalat.

A fura beceneveken túl kapott még néhány béna viccet is, de most egy sem jutott az eszébe. Elnyomta a bűntudata, amiért nem találta meg hamarabb ezt a gyereket. A lány némán nézte őt, de már figyelt rá.

– Az emberek azt hiszik, hogy aki kicsi, az okos és agresszív sem lehet. De mi a keménynél is keményebbek tudunk lenni, ugye?

Sara kicserepedett ajkát harapdálva megint a tv felé fordult.

– Egy névtelen bejelentés vezetett el minket az elhagyatott Anderson-farmra.

Az Anderson névnek tekintélye volt ebben a megyében, ezért az első bejelentést nem is vették komolyan. A helyi hatóságok csak két nap múlva értesítették az FBI-t.

Miután Kate megkapta a feladatot, órákon belül kiért a farmra. Gyorsan megtalálta Sara ládáját, és amikor sorra kihúzta a szögeket a láda fedeléből, már hallotta a lány elhaló segélykiáltását. Diadalmas, ugyanakkor dühös és szomorú volt, amikor a ládát felnyitva meglátta a végtelenül sovány, sápadt és rettegő lányt. Sara nem tudta megnevezni a bántalmazóját,

mielőtt a mentősök betették a rohamkocsiba. Az ügynök ott maradt, hogy átvizsgálja a farmot és a többi melléképületet, amelyek már elszürkültek és dűledeztek az elhagyatottság évtizedei és a zord utahi telek után. Aztán a talajradar segítségével megtalálták a sírokat.

A házban az emeleten gyorséttermi csomagolóanyagokat, számlákat meg újsághalmokat talált, és ott volt Sara pénztárcája is. Egy vas-műszaki boltban tett hitelkártyás vásárlást igazoló, összegyűrt nyugtáról kiderült, hogy a faanyagot, a szögeket és a szigetelőszalagot ifjabb Raymond Drexler, az Anderson család egyik rokona vásárolta. A bolt ipari kamerája rögzítette is Drexler bevásárlását. A háttérnyomozás során előkerültek a férfi rendőrségi fényképei, a letartóztatási jegyzőkönyvek, és egy elmeorvosi szakvélemény egy megszállott zaklatóról.

A mai napon nem kapott választ minden kérdésére, de megvolt Drexler neve és a fényképe, amiről – reményei szerint – Sara azonosíthatja az elrablóját. Odament az ágy széléhez, de széket nem húzott oda. Tiszteletben tartotta Sara magánszféráját.

– Még nem kaptuk el a fickót.

Sara még szorosabban markolta a távirányítót, felhangosította a televíziót, és olyan gyorsan váltogatta a csatornákat, hogy a képek felismerhetetlenül összefolytak.

Kate számított a hárításra, és nem is hibáztatta a lányt, de szüksége volt az azonosításra. Ha szavakkal nem tudnak kommunikálni, beszéljenek a tettek! Lassan a tévé elé sétált, majd áramtalanította.

A szobában hirtelen csend lett. Sara összevonta a szemöldökét, rekedten felmordult, és Kate felé hajította a távirányítót. Amikor a földre esett, a hátsó borítója felnyílt, és kipotyogtak belőle az elemek.

Kate összeszedte a darabokat, és gondosan összerakta.

– Szükségem van a teljes figyelmedre, Sara.

A lány haragosan bámult a takarójára. Vékony, vértelen ujjával – amiken a körmei beszakadoztak és szinte teljesen lekoptak a deszkák kaparászása miatt – egy piszkos, olcsó Wonder Woman-es karkötőt dörzsölgetett. Ezt viselte akkor is, amikor elrabolták.

A karkötő piros, sárga és kék festése, valamint a W már lekopott. Amikor a kiszabadítói le akarták venni a csuklójáról, a lány üvöltött és csapkodott. A filléres bizsut csak viccből vette fel egy barátnője tizennyolcadik születésnap bulijára, hogy a meghívás szerint „szexi szuperhősnek” öltözzön, de ez a jelentéktelen csecsebecse rajta volt a szenvedései közepette, és a dörzsölgetése egyfajta önvédelmi reakciót jelentett, ami megmentette őt az örülettől. Kate lépett közbe a mentősöknél, ő szólt, hogy hagyják nála a karkötőt.

– Négy fénykép van nálam, szeretném, ha megnéznéd őket – mondta Kate. Elővette a köpenyzseéből, de még nem mutatta meg a fotókat. – Csak annyit kérek, hogy nézd meg őket! Ha felismered bármelyik személyt, csak mutass rá, bólints, pislants, vagy nyögj egyet!

A lány nem emelte fel a tekintetét. Reszketett a keze, ahogy egy már kikoptatott foltot csipkedett a takaróján.

– Többé nem bánthat téged – biztatta Kate. – Az én feladatom, hogy elkapjam. Megfizet a tetteért, élete végéig egy szűk börtöncellába lesz bezárva. Segítesz nekem?

Sara úgy nézett Kate szemébe, mintha valami mentőkötelet várna. Véraláfutásos szeme száraz volt, nem könnyezett.

Kate a lány mellé tette az ágyra a rendőrségi fényképeket.

Sorban, mintha pasziánszozna. Arra is ügyelt, hogy ne nézzen a képekre, nehogy egy szemvillanás vagy elidőzés befolyásolja a lányt. Nem akarta, hogy őt utánozza, magabiztos azonosításra volt szüksége.

– Meg kell nézned a képeket. – Kate az órájára pillantott. – Kínos helyzetbe hoztam egy nővért, hogy bejussak ide, de hamarosan összeszedi magát, és úgy dönt, hogy bajkeverő vagyok. Azt követeli majd, hogy távozzak. Vagy egy tucat szabályt szegtem meg, hogy itt lehessek.

Sara szótlánul figyelte az ügynököt.

– Tudom, hogy nem könnyű – unszolta Kate –, de meg kell nézned... Mutass rá arra, akit felismersz, a többi már az én dolgom!

A lány kék szeméből rettegés, de harag is sugárzott. Valahol messze járt.

– Meg fog fizetni – suttogta Kate.

Sara összevonta a szemöldökét, aztán végignézett a képeken. Tekintete azonnal megakadt balról a harmadikon. Felzokogott, amikor a fénykép után nyúlt. Lassan felemelte, és hosszasan bámulta a fekete szakállas, vállig érő hajú férfi arcát.

Nyelt egyet, aztán összegyűrte a fotót, és úgy szorította, hogy elfehéredtek az ujjpercei.

Kate gyengéden Sara öklére tette a kezét, és lassan szétnyitogatta az ujjait. Kisimította a megviselt fényképet.

– Ki kell mondanod, hogy ő az, aki elrabolt.

Sara behunyta a szemét, és bólintott.

Kate a gyűrött fényképre nézett.

– Biztos vagy benne?

Újabb bólintás.

Sara azonosította újabb Raymond Drexlert.

– Biztos vagy benne?

Sara kinyitotta a szemét.

– Igen – suttogta alig hallhatóan.

Kate összeszedte és zsebre tette a fotókat.

– Jól csináltad, Sara. El fogom kapni.

A csendes kétségbeesés elmélyítette a ráncokat Sara homlokán és a szája körül. Csak tizennyolc éves volt, de évtizedekkel öregebbnek látszott.

– El fogom kapni. Megígérem.

Az ígéretés kockázatos, Kate ritkán is élt vele, de ezt a szemetet a világ végéig is üldözni fogja. Szerette volna azt mondani Sarának, hogy a démonjai akkor tűnnek majd el, ha elfogják és elítélik Drexlert, de nem tehette.

– Nem akarlak becsapni. Ha elkapjuk, az segít rajtad, és megmentünk más lányokat is, de a rémálmaid nem fognak teljesen eltűnni. Az emlékeid idővel megfakulnak, de amíg élsz, azt a harmincnégy napot semmi sem fogja kitörölni.

Sara homloka lassan kisimult.

Kate tudta, hogy a nővérek, az orvosok és a rendőrök azt mondták a lánynak, már biztonságban van. Minden tőlük

telhetőt megtettek, hogy meggyőzzék erről. Fizikailag természetesen biztonságban is volt. A teste idővel meggyógyul, de a lelki sérülései – az már más kérdés. Az élete már sohasem lesz olyan, mint volt. A régi Sara meghalt.

– Nagyon büszke vagyok rád, Sara. Túlélni azt, amin te átmentéi... csodálatos vagy! Igazi Wonder Woman!

Most először halványan felcsillant a remény Sara tekintetében, de aztán egy újabb homlokráncolás el is űzte.

Kate tudatosan távol tartotta magát a lányt nyomasztó bánattól.

– Az állam összes áruházában kiteszem ennek a férfinak a képét. Megtalálom, nem fog sokáig tartani. Te biztonságban vagy itt, ez egy lezárt osztály. Senki sem juthat be.

A lány az ajtó felé pillantott.

– Én bejutottam, igen. De nemcsak azért, mert jelvényem van, hanem azért is, mert kicsi vagyok és elbűvölő, ha akarom.

A lány felhúzta a szemöldökét.

Jól van, érti az iróniát. Újabb életjel.

– Ó, biztosan emlékszel, milyen elbűvölő voltam a mentőcsapat sofőrjével!

Miután a mentősségéd hiába próbálta levenni Sara karkötőjét, le akarta fényképezni őt. Valószínűleg azért, hogy eladhassa a fotót a médiának. Kate kikapta a kezéből a telefonját, és a sárba taposta.

– Azt hiszem, lapos seggű kurvának nevezett.

A lány ajka megrándult. Szegény gyerek, egy éve még mosolygott, sőt, akár nevetett is volna ezen az önkarikatúrán.

Kate visszadugta a televízió csatlakozóját a helyére, és odaadta a lánynak a távirányítót.

– Felhívlak, amint elkaptuk.

Sara meglepő erővel ragadta meg az ügynök csuklóját. Kate hagyta. Hosszan nézett a lány mély fájdalmat tükröző szemébe. Aztán Sara levette a Wonder Woman-es karkötőt, és remegő ujjakkal Kate csuklójára húzta.

Kate tisztelettel érintette meg a karkötőt – kellett egy másodperc, hogy meg tudjon szólalni.

– Ezt akarod?

A lány bólintott.

– Tetszik. És ami azt illeti, a segítségemre is lehet. – Rákoppintott a lekopott W betűre. – De amint elkapom ezt a gazembert, visszahozom neked, és te döntöd el, hogyan tovább.

Sara alig észrevehetően bólintott, visszahanyatlott a párnájára, és bekapcsolta a tévét. Ismét váltogatni kezdte a csatornákat.

Kate kiment a kórteremből, beszállt a liftbe, és elhagyta az épületet. Meglátta az utcán a társát: a jelzés nélküli kék FBI-autónak támaszkodva várta. Michael Nevada ügynök majdnem százkilencven centiméter magas volt, a válla széles, az ökle akár egy bokszolóé, a tekintete pedig mindig mogorva. Kate jó hasznát vette, amikor az ő százötvennyolc centis termete nem félemlítette meg a fölényeskedő zsarukat vagy a dörzsölt bűnözőket. Van ereje a szavaknak, de az nem mindig elég.

Nevada ellökte magát az autótól.

– Ezek szerint átjutottál a nővéreken.

– Bedobtam nekik a Cukorfalatot. – Kate kibújt a fehér köpenyből, összegöngyölte, és begyömösölte a férfi mellett heverő hátizsákba. – Kösz, hogy elterelted a recepciós figyelmét.

A férfi odanyújtotta az FBI-os dzsekijét, amit nála hagyott.

– Azonosított valakit Sara?

Kate odaadta társának az összegyűrt fényképet.

– Raymond Drexler.

Nevada megfricskázta a kép szélét.

– Szóval igazad volt.

– Igen.

Nevada akkor is morgott, ha elragadták az érzelmei.

– Alig várom, hogy megtaláljuk a pasast!

– Hát még én!

– A munkának ezt a részét ingyen is vállalnám – vigyorgott a férfi.

Kate az e-mailjeit akarta megnézni, amikor feltűnt a kijelzőn egy ismeretlen szám. A területi kód szerint a texasi San Antonioból hívták. Ott élt az anyja, ezért inkább felvette, hogy ne kapcsoljon hangpostára. Most látta csak, hogy háromszor is hívták, amióta lenémította a telefonját.

– Dr. Kate Hayden.

– Dr. Hayden? Theo Mazur nyomozó vagyok a San Antonio-i rendőrségtől.

Kate visszafojtotta a lélegzetét. Egy rendőrségi hívás nem ígér semmi jót.

– Miben segíthetek, nyomozó?

– Lelőtték valakit az I-35-ösön. A nő egyedül utazott, az autója lerobbant, és közvetlen közélről mellbe lőtték. Úgy tudom, ön több ilyen üggyel is foglalkozott az elmúlt évben.

Kate megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. Hat hónappal ezelőtt ő tartóztatta le dr. Charles Richardsont. Dr. Richardson a gyilkosságok elkövetése után üzenetet írt a rendőrségnek egy-egy eldobható telefonra, amit aztán ott hagyott az áldozatnál. Amikor Kate néhány nappal a harmadik gyilkosság után sajtótájékoztatót tartott Oklahomában, név szerint neki címezte az üzenetét.

A szövegek jól átgondolt mondatok és furcsa elírások keverékei voltak. Ez így ment hetekig, aztán megtörtént a negyedik gyilkosság, majd az ötödik. Ekkor azonban Richardson elkövetett egy hibát: a titkárnője telefonjáról írt üzenetet.

Kate bevitette Richardsont kihallgatásra. Csupa mosoly volt, még kávéval is kínálta, amit a férfi el is fogadott. Így szerzett tőle DNS-mintát, ami megegyezett az első áldozat kocsiján találttal. Ennyi elég volt a bírónak, hogy elrendelje a gyanúsított pénzügyeinek átvizsgálását. A hitelkártya-bizonylatok igazolták, hogy eldobható telefonokat és töltényeket vásárolt, az ötödik áldozat esetében pedig egy ATM biztonsági kamerája felvette, amint egy autó követi a nőt. A feljavított képen ki lehetett venni egy lopott autó rendszámának részletét. Az autórádió és az irányjelzőn talált számos részleges ujjlenyomat megegyezett Richardsonéval.

Bár az ügynök nem találta meg a fegyvert, ami egyértelműen Richardsonra bizonyította volna az összes gyilkosságot, az ötből

két esethez közvetlenül kapcsolhatta őt, így a nyomozók mélyebbre áshattak a múltjában. Kate remélte, hogy idővel mind az öt gyilkosságot rábizonyíthatja.

Richardson letartóztatása után Kate számos információkérő hívást kapott újságíróktól, sőt, a gyanúsított jogi képviselőjétől is, bár az a férfi a lehetetlen közép-nyugati és texasi keverék akcentusával valahogy nem tűnt illetékesnek számára.

– Miért engem hívott?

– Úgy tudom, maga nyomozott a Szamaritánus utolsó gyilkossági ügyében, és hat hónappal ezelőtt le is tartóztatott valakit – válaszolt Mazur.

Ezt egy gyors internetes kereséssel is megtudhatta.

– Folytassa!

– Azt viszont nem tudom, hogy utánzóval vagy egy bűntársával van-e dolgunk. Vagy talán nem az igazi tettet tartóztatta le, ugyanis ez a gyilkos is üzent egy eldobható telefonon keresztül, amit az áldozat mellett hagyott. Az üzenetet magának címezte.

– Mindaz, amit elmondott, már megjelent a sajtóban – jegyezte meg Kate.

– Az igazságügyi orvosszakértő holnap végzi el a boncolást. Amint megkapjuk a lövedéket, össze tudjuk hasonlítani a többi Szamaritánus-gyilkosságnál használtakkal.

Minden fegyver csövében akadnak egyedi, mikroszkopikus bevágások vagy rovátkák, amik nyomot hagynak a kilőtt lövedékeken.

Mazur habozott.

– Először a főnökét, Jerrod Ramsey-t hívtam. Szeretném, ha idejönne, és megnézné a bizonyítékot.

– Jelentkezem, amint beszéltem Ramsey különleges ügynökkel.

– Ha már tudja, melyik géppel jön, értesítsen! Várni fogom a reptéren – ígérte Mazur.

Nyájas hangvétel, alatta acélos keménység. Úgy beszélt, mintha Kate érkezése kész tény lenne, pedig még számos kört kell futnia, mielőtt repülőre száll. Az ügynök az órájára nézett, és azt számolgatta, mennyi időre lenne szüksége ahhoz, hogy átöltözzön, csomagoljon, és elérjen egy San Antonioba induló gépet.

Évek óta nem járt ott.

Miután befejezte a főiskolát, a szülővárosába tett látogatásai megritkultak, és az utóbbi években meg is szűntek. A munkájára való hivatkozás mindig jó ürügy volt, hogy megússza a családi összejöveteleket, amiket csak addig tudott elviselni, amíg élt a sógornője. Sierra halála után nem volt sem bíró, sem közvetítő a Mitchell bátyjával vívott összecsapásaiban.

Talán öt év elegendő lehet egy kis megbocsátásra és némi felejtésre... Elégnek kellene lennie. Mennyire örülne az anyjuk, ha ők kerten kijönnének egymással! Ám Kate kételkedett a lehetséges tűzszünetben.

– Vonalban van még, dr. Hayden? – kérdezte Mazur.

– Felhívom a főnökömet, és ha áldását adja az útra, reggelre ott lehetek.

Bilincsben akarta tudni Drexlert, és lezárni ezt a fejezetet a horrorsztoriban, de ebben a szakmában a legkisebb hibalehetőségre is oda kell figyelni.

– Én már beszéltem vele. Ő adta meg a számát.

Kate felhúzott szemöldökkel nézett Nevadára.

– Ezt tőle kell hallanom. Várjon, míg jelentkezem!!

Kinyomta a telefont.

Nevada összefonta a karját maga előtt.

– Nincs békesség a bűnösöknek? – idézte Nevada.

– Úgy látszik, valaki a Szamaritánus szerepében tetszeleg.

– Richardson börtönben, nem? Feltételezem, még nem tett le óvadékot.

– Börtönben van – felelte Kate, majd felhívta Jerrod Ramsey-t. Ramsey volt a profilalkotó egység vezetője Quanticóban az FBI Akadémián. A csapat tagjait nemcsak a profilozásra képezték ki, mindenkinek akadt más szakterülete is. Nevada a harcászat, a ballisztika és a lőfegyverek szakértője volt, Genovese St. John (PhD) a műkincshamisításé, James Lockhart kiválóan vezetett légi járműveket, Ramsey pedig törvénytörési patológiából doktorált.

Kate szakterülete az igazságügyi nyelvészet volt, a nyelvészet és a bűnüldözés interdiszciplináris tudománya. Leveleket, gyűlölködő e-maileket, váltságdíj-követeléseket és még SMS-eket is elemzett. Vizsgálta a szóhasználatot, a betűk formáját, az írásjeleket, az elírásokat és sok mást. Az írásbeli kommunikáció minden eleme elárult valamit a gyanúsítottól.

Nevada elkáromkodta magát.

– Richardson ügyvédje, az a fasz Westin úgy rászáll majd erre a gyilkosságra, mint légy a szarra!

Az utolsó szót délies akcentussal jól elnyújtotta.

– Így van.

Ramsey a harmadik csengetésre vette fel a telefont.

– Egy dühös kórházigazgatóval beszélek a másik vonalon, Kate. Éppen ott tartottunk, hogy egy font húst követel a seggedből, amikor várakozóra tettem, hogy fogadjam a hívásodat.

– Sara Fletcher azonosított egy személyt. Raymond Drexler rabolta el.

– Biztos benne? És te biztos vagy benne?

– Százszázalékosan.

Néhány másodperc csend következett.

– Akkor jó.

– Felhívott téged valami Theo Mazur nyomozó?

Kate hangjában nyoma sem volt megbánásnak.

– Igen.

– Megadtad neki a számomat?

A távolból kutyaugatás és szélsüvítés hallatszott.

– Ellenőriztem a személyazonosságát, és mivel te nem vetted fel a telefont, megadtam neki a számodat. Ha tudtam volna, hogy éppen birtokháborítást követsz el egy kórházban, és megint nekem kell elsimítanom a disznóságodat...

– Mi van a Utah-üggyel?

– Tudom, hogy nagyon sokat dolgoztál vele, de Nevada is átlátja a dolgokat. Meg fogja találni Drexlert.

Logikus, Hogy nem szükséges ráállítani egy emberre két ügynököt, ráadásul az üldözésben Nevada a legjobb. Ám a logika nem tompítja a zsigeri vágyat, hogy bilincsben lássa ezt a férget.

– A San Antonio-i gyilkos vagy utánzó, vagy bűntárs.

– Amíg nincs meg a ballisztikai eredmény, addig csak találgathatunk, hogy melyik. Jelen pillanatban az öt Szamaritánus-esetből csak kettőnél van bizonyítékunk Richardson ellen. Mind az öt gyilkosságnál ugyanabból a fegyverből lőtték ki ugyanazt a 9 milliméteres, üreges hegyű löszert, de egy jó ügyvéd érvelhet azzal, hogy a másik három esetben nem Richardson húzta meg a ravaszt. Es ez a San Antonio-i gyilkosság még növelné is ennek az érvek a súlyát.

– Tudom – sóhajtott Kate.

– Majd tájékoztass, mire jutottál!

– Rendben. – Kate befejezte a hívást, és felhangosította a telefont. – Délre utazom, de folyamatosan tájékoztatnod kell a Drexler-ügyről.

– Elküldöm a képet, ha kéz- és lábbilincsben lesz.

Kate csuklóját égette a Wonder Woman-karkötő.

– Semmi sem tilos.

– Abszolút.

– Akkor jó.

Richardson legalább két nőt gyilkolt meg, és Kate nyomozása eddig nem igazolta, hogy lenne bűntársa. Több ügynök is kutatott a múltjában, de még nem végeztek. Úristen, mi van, ha a gyilkos kitanított valakit?

– Jó lesz neked az, hogy visszamész San Antonioba? – kérdezte Nevada.

Kevesen tudtak San Antonioról. Kate elmondta Ramsey-nek, mert tudta, hogy egy háttérvizsgálatban úgyis kiderülne, és amikor öt évvel ezelőtt megalakult a csapat, nekik is. Hinni akarta, hogy ha ő maga áll elő vele, akkor úgyszólván jelentéktelenné válik. A csapat számára az is volt.

De ez azt is jelenti, hogy szívesen megy vissza San Antonioba? Nem. Semmi izgalmat nem érzett.

– Ramsey kijelölhet egy másik ügynököt is – hívta fel a figyelmét Nevada.

– Ez az én ügyem.

– És mi van a...

– Annak már tizenhét éve – szakította félbe Kate. – Nem foglalkozom vele.

SMS-t küldött Mazurnak, hogy továbbítsa telexen az információt a helyi FBI-nak.

– Lefogadom, negyvennyolc órán belül bebizonyítom, hogy Mazur téved.

– Jól hallottam? A gyilkos téged keresett egy eldobható mobilról?

– Mostanában sokat szerepel a nevem a hírekben, még egy féleszű is olvashatta. De ennek utána kell néznem.

Nevada nem fáradt a „vigyázz magadra” és „légy óvatos” típusú búcsúzkodással.

– Hívj, ha szükséged van valamire!

– Csupán egy fényképre van szükségem Raymond Drexlerről. Élve vagy halva.

– Vedd úgy, hogy megkaptad!

Kate bérelt autójával átkígyózott Salt Lake City városközpontján. Sikeresen átcsúszott minden piros lámpán, míg végül kijutott az I80-as nyugati felhajtójára. Aztán az Amelia Earhart Drive-on végigszánguldott az FBI bejáratáig.

Tíz napja érkezett meg Utahba, és azóta terepen dolgozott, így nem töltött annyi időt az itteni irodában, hogy a recepciós felismerhesse. Felmutatta a jelvényét.

– Vár rám a papírmunka.

– Azt most hoztam ki. – A nő egy egész köteg iratot nyújtott át. – Gondoltam, siet haza. Nagy fogás volt az a múlt heti!

– Talán karácsonyra haza is érek.

Közel hat hete nem járt a washingtoni otthonában. Ilyenkor maga sem értette, minek tart fenn egy lakást a virginiai Quantico mellett. Tizennyolc hónapja bérelte a kis garzont, és jó, ha harminc éjszakát töltött ott. A bűnüldözésben nincs megállás.

Talált egy üres tárgyalót, ledobta a hátizsákját, és magához vett egy kanna kávé.

Mazur egy órával később hívta.

– Még mindig tanulmányozom a jegyzeteket – mondta Kate köszönés helyett.

– Mikor jön ide?

Kate nem is hallotta a kérdést.

– Ne nyilatkozzon a sajtónak, és amennyire lehetséges, hallgassa el az ügy részleteit! Ha és amikor a médiához fordulunk, tájékoztatom, mit mondhat el.

– Nem áll szándékomban beszélni velük.

A nyomozó hangja továbbra is nyugodt, de acélkemény volt.

– Joguk van hozzá, és lehet, hogy nekünk is szükségünk lesz rájuk. És még valami: ha egy Mark Westin nevű ügyvéd jelentkezne, tudja, hogy ő annak a dr. Charles Richardsonnak a jogi képviselője, akit az egyik Szamaritánus-gyilkosság kapcsán letartóztattak. Ne beszéljen vele!

– Nem ez az első ügyem, doktor.

Nem volt bántó éle a szónak, de határozottnak hangzott. Természetes, hogy egy kiemelt ügyben sértésnek veszik a külső segítséget, sok helyi zsaru egyenesen tart tőle. Pedig ő nem jelent rájuk fenyegetést – feltéve, ha jól végzik a munkájukat.

– Csak tényeket közlök.

– Mikor érkezik meg San Antonioba? – kérdezte Mazur.

Kate betöltötte a menetrendet.

– Salt Lake Cityből indul egy gép reggel ötkor, amivel ottani idő szerint nyolcra San Antonioban leszek.

– A reptéren várom.

– Ismerem San Antoniot, és tudok autót bérelni.

– Mindketten időt nyerünk, ha magáért megyek.

Mindketten. Máris úgy beszél, mintha egy csapat lennének.

Kate a *mi és mindketten* szavakat csak a saját FBI-csapatán belül tudta értelmezni, de nem kell már is a szavakon lovagolni.

– Rendben.

Csak ennyit válaszolt.

Négy televíziókészülék állt előtte, és mindegyik más műsort közvetített. Az esti híradót várta, arra számított, hogy beszámolnak majd a büntényről. Az utolsó három

Szamaritánus-gyilkosság felkorbácsolta az érdeklődést és a hisztériát, úgyhogy a sajtó is részletesen tudósított róluk. Az ő gyilkosságáról azonban eddig szinte semmit sem közöltek.

Amíg a híradókra várt, újra lejátszotta az előző éjszakai gyilkosságról készített videót. Valahányszor megnézte, heves izgalom járta át a testét. Eltelt némi idő azóta, hogy elsütött egy fegyvert, és végignézte az áldozat halálát. Attól félt, hogy a régi izgalom és gyönyör megfakul majd, de az érzések teljes erővel árasztották el, amikor Gloria boldogan és megkönnyebbülve nézett rá. Megérkezett az ő megváltója. Ez az élmény mindent megért.

Amikor felemelte a fegyvert és rászégezte, Gloria mosolya eltűnt. Szembenézni a halállal kijózanító, de a nő nem sírt és nem jajveszékelt. Az önuralma némi csalódást okozott, mert azt remélte, végül csak megtörik. Könyörög. Esedezik. De egyiket sem tette. Mindvégig büszke volt.

De még így, a könnyek nélkül is érezte saját felsőbbrendűségét.

A gyilkosság teljesen feltüzelte. Hazament, levetkőzött, a ruháit pedig egy zsákba tette. Lezuhanyozott, lemosta az arcáról a vérnyomokat, megtörülközött, és felöltözött. A törülközőt bedobta a ruhái mellé, aztán elásta a zsákot a kertjében.

Töltött magának egy pohár erős italt. Mivel az alkohol sem tompította el, rendelt online egy prostituáltat: kicsit, szőkét és fiatal. Olyat, amelyet szeretett.

A lakásában fogadta a lányt. Ez talán nem volt bölcs döntés, de már nagyon ki kellett eresztenie a gőzt. A lány megjátszott

magabiztossággal érkezett meg, pedig ideges volt. A félelme még jobban fel- ajzotta. Órákig nem engedte el. Végül a lány kétezer dollárral a tárcájában, kötél okozta horzsolásokkal a csuklóján és korbácsütések nyomaival a hátán távozott.

Ettől meg kellett volna nyugodnia, de ahogy újra lejátszotta a videót, érezte, hogy megint feltöltődik energiával: nézte, ahogy a nő arcáról lehervad a mosoly, aztán a lövést, és a hátradőlő testet...

– Elegáns és szép halál volt.

Hátradőlt, és kiélvezte ezt az érzést, mielőtt azokra a monitorokra nézett, amik a két következő áldozat nappalijában elhelyezett kamerák élőképet közvetítették. A Kávéboltos nő, meg a Lány a jogi karról. Nemsokára elkapja őket.

Közelebb hajolt az egyik monitorhoz. A nő még nem ért haza, nyilván az üzletében dolgozott. Többször is látta ott, tetszett neki a kedves mosolya. Illatosított szappan és borsmenta illata volt, és könnyen el tudta képzelni, hogy ártatlan. Pedig nem volt az.

– Nemsokára, Kávéboltos Nő...

Az esti híradóban beszámoltak egy rablásról, egy plázában tartott divatbemutatóról és valami nyavalyás középiskolai futballmeccsről. Aztán a hírolvasó átadta a szót az államközi gyorsforgalmi útnál várakozó riporternek. A jól fésült nő az autópálya másik oldalán, az észak felé vezető sáv mellett állt, meglehetősen távol az autótól.

Előrehajolt, és miközben a riportéra megmagyarázhatatlan halálesetről beszélt, látta a háttérben a helyszínen tébláboló rendőröket.

– Megmagyarázhatatlan egy francot! Egyenesen mellbe lőtték.

A másik tévékészüléken a kettes csatorna Gloriát mutatta. A bemondó a pályafutását ismertette, miközben a képeken politikusokkal és iskolásokkal pózolt, valamint az autókereskedése előtt állt.

Miért nem mondtak többet a zsaruk a sajtónak?

Gloria nem holmi olcsó prosti vagy narkós volt. Ez a nő hiányozni fog az embereknek. Csakis arra tudott gondolni, hogy a rendőrség elbizonytalanodott, vajon a megfelelő embert tartóztatták-e le, vagy létezik egy másik Szamaritánus is. Az nem érdekelte, hogy összezavarodtak meg ügyetlenkednek, csak az, hogy nem szóltak Kate-nek. Az SMS-sel őt akarta riasztani. Azt akarta, hogy ő mindenképpen a helyszínen legyen. Az nem jó, ha éppen ő nincs ott.

Csalódottan felállt, és járkálni kezdett a szobában. Behajlította és kiegyenesítette az ujjait, próbálta oldani a testét átjáró feszültséget. Ilyenkor csak ennyit tudott tenni, hogy kordában tartsa az érzelmeit és a cikázó gondolatait, kel s alá járkált. Behajlította és kiegyenesítette az ujjait.

Annyira egyszerű lenne feltölteni és megmutatni a videót a világnak! A felvétel felkavarná a várost, az államot és talán az egész országot is. Megint félnének Szamaritánustól. És tisztelnék őt. Micsoda pánik uralkodna!

De ellenállt a kísértésnek.

Nem a nyilvánosság vagy az emberek félelme érdekelte. Egy bizonyos személy felett akart uralkodni. Hinnie kellett, hogy az

SMS-e eljutott dr. Kate Haydenhez, és a nő hamarosan visszatér San Antonioba.

A sakkhöz hasonlóan ezt a játékot is türelmesen és figyelemmel kell játszani. Nem kell kapkodni. Valamennyi figura a helyén van, játékra készen. Igaz, hogy a média még nem beszélt róla, de hamarosan fog.

Felkapta az elnyűtt jegyzetfüzetet, az egyik utolsó üres oldalhoz lapozott, és odafirkálta a dátumot.

*Sejtelled sincs, mióta tervezem a találkozásunkat, Kate.
Hosszú volt az út, és most elérkeztünk a végső
mérkőzéshez.*

Átolvasta a jegyzetet, és többször, határozottan bekarikázta a végső szót.

Már csak idő kérdése volt, hogy Kate hazatérjen.

4. fejezet

A mosolya édes, és azt hiszi, a bűnei titkosak.
De én mindegyiket ismerem.

San Antonio, Texas

November 27., hétfő, 7:45

MAZUR A SAN ANTONIÓ-I REPÜLŐTÉR hatos kapujánál várakozott. Tudta, hogy dr. Hayden gépe néhány perccel korábban érkezik. Pár órával ezelőtt hazament, hogy lezuhanyozzon, átöltözzön, és bekapjon egy gyors reggelit. Az éjszaka nagy részét a beosztottjaival töltötte, akik nem tudtak mit kezdeni egy ilyen típusú gyilkossággal és a róla készült videófelvétellel – ami pusztító hatással bír majd, ha felkerül az internetre.

Megszólalt a telefonja. Át akarta irányítani a hívást hangpostára, de meglátta a lánya nevét a kijelzőn.

– Helló, kölyök! Felkészültél a matekdolgozatra?

– Igen – sóhajtott Alyssa színpadiasán.

Mazur fáradtsága részben elmúlt.

– Csalódott a hangod.

– Nem lesz valami nagy kihívás.

Mazur a nyakat tekergette, érezte, hogy ropognak a csigolyái.

– Mért mondod ezt?

– Mert itt csak olyan dolgokat veszünk, amiket én már tanultam. Nem rajongok ezért az iskoláért, apa.

Sherry ragaszkodott a drága, ám az egyik legjobbnak tartott magániskolához. Mazur büszkesége csorbát szenvedett ugyan, mivel nem ő állta a költségeket, de tudta, hogy Alyssa javára válik majd ez az iskola.

– Beszélek majd a tanároddal, hogy tegyen át egyet magasabb szintre!

– Apa, *ne!* Barátaim vannak ebben az osztályban.

– Majd lesznek a másokban is – felelte Mazur félig-meddig köztöködésből.

– *Ne* hívd fel a tanáromat, apa!

Két éve még erősködhetett volna, amikor Alyssa abba az iskolába járt, amit ő fizetett. Okos lány volt, és a legjobbat akarta neki.

– Megértettem. Anya visz ma be?

– Igen, most öltözködik. Fontos tárgyalása lesz délután.

A volt neje figyelmeztette, hogy valószínűleg nem San Antonio lesz a karrierje utolsó állomása, Mazurt viszont nem érdekelte a sajátja. Alacsonyabb beosztásba is utána jött ide, délre.

– Oké. Jó, hogy legalább reggel együtt lehettek anyával.

– Állandóan telefonál. A főnöke már ma is hívta egyszer.

Mazur lenyelte a keserűségét.

Annak idején kérte, hogy Alyssa maradjon vele Chicagóban, de a felesége nemet mondott, mivel kiszámíthatatlan a beosztása. Amikor tovább erősködött, Sherry bevallotta, hogy nem tudna elveszíteni még egy gyereket.

– Anya szeret téged, és a munkahelyi gondjai is elsimulnak majd.

– Igen, biztosan. Ne kérj át másik osztályba! Nem akarok újra költözni, oké?

Az aggodalma többet árult el Mazurnak, mint amennyit megtudott a hívásból. Ezek szerint Sherry újabb költözésre készül. Neki nem mondott semmit, de hát a kettőjük kommunikációja szart sem ért, amióta elköltözött tőle.

– Megígérem, Alyssa.

– Kösz, apa.

Az egyik reptéri alkalmazott kinyitotta az utasfolyosó ajtaját.

– Nem hallom a lelkesedést! Ne felejtsd el, ha túlságosan megkomolykods, úgy fogsz kinézni, mint én! És az nem jó, kölyök!

– Igazad van. Az tényleg nem lenne jó.

Imádta a gyerekeit. Olyan kemény, mint ő, vagy talán még keményebb.

– És mi van a sakkversennyel?

– Tanulom a különleges lépéseket, és gyakorlok. Több mérkőzést is beterveztek délutánra a könyvtárban, lehet, hogy én is beülök.

– A sakk a te játékod. Abban te vagy az egyik legjobb.

– Az edző szerint túl agresszívan játszom.

– Ezt vedd bóknak! A stratégia megtanulható, a támadó szellem nem. – A nyomozó az órájára nézett. – Most száll ki a gépből, akit várok.

– Ki az?

– Egy FBI-ügynök.

– Beszélhetsz erről?

– Még nem.

– Később elmondod?

Mazur igyekezett meghúzni a határt a munkája és a családja között.

– Lehetséges.

– Nem vagyok kisgyerek, apa! Tizennégy múltam. Nekem már beszélhetsz a dolgaidról.

– Ne akarj túl gyorsan felnőni! Iskola után felhívlak, a dolgozat miatt.

– Ne aggódj!

– Légy megértőbb! Olyan nehéz látni, hogy felnősz.

Alyssa sóhajából érződött a szeretet.

– Oké. Szeretlek.

– Én is szeretlek, kölyök.

Befejezte a beszélgetést, és századszor is arra gondolt, vajon jól csinálja-e ezt az apaságot. Volt idő, amikor azt hitte, mindent jól csinál, de már nem volt biztos benne.

Rákeresett a telefonján dr. Kate Haydenre – legalább a munkájában legyen kiváló.

A böngésző több videót is feldobott a profilkészítőről: valami emelvényen állt, mögötte pedig helyi rendőrtisztek. Az elmúlt öt évben számos nagyon komoly sorozatgyilkossági ügyön dolgozott. Mazur kiválasztotta a legújabb videót. Nyolc hónapja készült, és az utolsó Szamaritánus-gyilkossággal foglalkozott.

„Nem tudjuk, mi alapján választja ki az áldozatait – mondta Kate. – A nők harmincöt és negyvenöt év közöttiek voltak, és valamennyien a szolgáltatóiparban dolgoztak. Tudjuk, hogy

megrongálja az áldozatok autóját, amíg éppen valamelyik kisboltban vásárolnak az I-35-ös mellett, aztán követi a hamarosan leállásra kényszerülő nőt. Minden autóst arra kérek, hogy ellenőrizze a járművét, mielőtt folytatná az útját, különösen, ha az I-35-ösön halad!

Mazur megállította a videót, és Kate félhosszú, a vállán visszagöndörödő barna haját tanulmányozta. Ápolt, apró termete és fiatal hangja nem illett az FBI-osokról alkotott képbe.

A további keresések teljesebb képet rajzoltak a nőről: a harmincas évei elején járt, évfolyamelsőként végzett a Virginiai Egyetemen, és már huszonhét évesen mester fokozatot és doktorátust szerzett nyelvészetből a Yale-en. Közel hét éve dolgozik az FBI-nál. Bár elsősorban kiemelt esetekkel foglalkozott, leginkább a háttérben maradt.

A folyosón megjelentek az első Salt Lake-ből érkező utasok. Mazur a zsebébe süllyesztette a telefonját, és várta a nőt. Vagy egy tucat utas vonult el előtte, mire feltűnt az alacsony, barna hajú Hayden is, a vállán átvetett viseltes hátizsákkal. Egy gurulós bőröndöt húzott maga után. Karcsú alakját szinte teljesen elrejtette a fehér galléros ing, a fekete dzseki és a bő nadrág. Világosbarna haja lazán a vállára hullott, kihangsúlyozva hosszúkás arcát és enyhén napbarnított bőrét.

Dr. Hayden egy idősebb hölgy mellett sétált. Mosolyogva a terminál felé mutatott, magyarázott valamit, aztán az asszony bólintott, és elment. Dr. Hayden a telefonjára pillantott, és átfutotta – valószínűleg – az e-mailjeit, amik a repülés közben érkeztek.

Amikor felnézett, kereső tekintete Mazurra esett. Úgy ment oda hozzá, mintha már ismernék egymást.

– Mazur nyomozó?

– Ennyire látszik rajtam, hogy zsaru vagyok?

Kate nem jött zavarba.

– Igen.

Ha nem a hivatalos öltözkékében látja, Mazur nem szúrta volna ki, hogy Hayden szövetségi ügynök. Fiatalabbnak látszott a harminc- valahány événél, és mosolyognia kellett a gondolattól, hogy ez a pici nő valami kemény bűnözőt üldöz.

– Szüksége van valamire, mielőtt elindulunk?

– Nem, köszönöm. Gondolom, ma délelőtt lesz a boncolás.

– Igen. – Mazur az órájára nézett. – Megvárnak, nem kezdik el nélkülnk. Az áldozat a helyi üzleti élet ismert alakja. Sok barátja volt a városi tanácsban és az állami kormányzatban.

A bőrönd után nyúlt.

– Ezt viszem én.

– Nem kell.

Jézusom, csak nem valami keményvonalas feminista?!

– Texasban vagyunk.

– De maga Chicagóból jött.

– Az akcentusom árult el?

– Igen.

– „Ha Rómában vagy...”

Ez elfogadható érvnek tűnt Kate számára, és megengedte, hogy a nyomozó vigye a bőröndjét. Átsétáltak a forgalmas repülőtéren a buszmegállókig, aztán a parkoló felé vették az

irányt. A novemberi nap magasan járt az égen, az időjárás-jelentés újabb meleg napot ígért.

– Gondolom, itt más, mint Virginiában.

– Hat hete nem jártam otthon. Az utolsó állomásom Utah volt, de tudom, hogy Virginiában már hullanak a levelek.

Mazur nyomát sem látta annak a melegségnek, ahogy Kate az idősebb hölgygel beszélt. A kedvesség csak afféle kész szöveg lehetett nála, amit az FBI társalgási kézikönyvéből tanult. Kis termetét meg-hazudtolóan kemény volt a hangja, és ha mindez nem lett volna elég az akcióhősnő-imázshoz, még egy Wonder Woman-karkötőt is viselt.

De Mazur most nem is melegségre vagy csevegésre vágyott. Meg kellett oldania ezt az ügyet.

A nőnek igyekeznie kellett, hogy lépést tartson a nyomozóval, aki csak a hatalmas parkolón átvágva lassított. Kinyitotta a fekete SUV-ot, felhajtotta a csomagtartót, és betette Kate csomagjait, aki közben beült az utasülésre, és ismét a telefonját nézte. Mire Mazur a volán mögé ült, már elküldött egy rövid válaszüzenetet, és bekapcsolta a biztonsági övét.

– Tudom, hogy két Szamaritánus-gyilkosságot illetően szilárd bizonyítékokkal rendelkeznek Richardson ellen. Van valami, ami esetleg tettestársra utalhat?

– Dr. Richardson a profilom szerint magának való ember annak ellenére, hogy társaságkedvelő és extrovertált. A munkakapcsolatain kívül senkivel sem érintkezik. Nincs felesége, barátnője, nincsenek haverjai. Átnézték a számítógépeit is, azokon sem találtak egyéb kapcsolatokat. Ha

nem küldi el nekem azt az üzenetet a titkárnője telefonjáról, sosem kaptuk volna el.

– És ha vannak rajongói?

– Lehetséges. Sőt, valószínű.

Akaratlanul megérintette a Wonder Woman-karkötőt a csuklóján. Begyakorlott mosolyt vetett Mazurra, aztán a közeledő várost nézte az ablakon át.

– Az elmúlt öt évben sok minden megváltozott itt.

– Úgy hallom, a terjeszkedés jól tesz a városnak.

Kate Mazurra nézett.

– Nem vagyok jó az udvariaskodásban.

– Valóban?

A nyomozó méltányolta az őszinteséget, még ebben az ügyetlen formában is.

– Előre figyelmeztetem, hogy időnként kegyetlenül őszinte vagyok. Állandó jelzőim a *nyers*, a *goromba* és a *kurva*.

– Szeretem az egyenes beszédet.

– Majd emlékezzen erre, ha idegesítő leszek, mert eljön az a pillanat!

Ez egy szövetségi ügynöknél rendben is van.

– Megjegyeztem.

– Tudja, hogy miért ment volna a nő Laredóba?

– Egy oka lehetett: hogy meglátogassa az édesanyját az idősek otthonában. A cégnek korábban volt ott egy kirendeltsége is, de tavaly nyáron eladták. A múlt hétvégén is meglátogatta az anyját.

– Viszonya volt valakivel?

– A férje szerint jó házasságban éltek.

– Hisz neki?

Mazur a fejét ingatta.

– Ha mégsem, azt a férj tudta meg utoljára.

– Igazából nem számít, mit keresett az I-35-ösön. A magát Szamaritánusnak nevező illető számára csak az volt lényeges, hogy a nő egyedül utazott az ő személyes vadászterületén.

– Szamaritánus. Pokoli ronda elnevezés. Mikor kezdte így nevezni a sajtó?

– A második gyilkosság után – felelte Kate. – Egy szemtanú később azt állította, hogy elhaladt egy lerobbant autó mellett. Egy férfi segített a sofőrnek. Amikor lassított, a férfi intett neki, hogy menjen tovább, és felemelt hüvelykujjal mutatta, hogy minden rendben.

– Ha jól emlékszem a Bibliára, a szamaritánusok kítaszítottak voltak, és tisztátalannak tekintették őket.

– Így igaz.

– Richardson kítaszítottnak véli magát. Ezt meg is értem. De mi a *jó* abban, amit csinál?

Kate vállat vont.

– Valamiért úgy gondolja, hogy ő egy pozitív erő, akivel számolni kell.

– De miért? Előfordult bármelyik áldozat múltjában zaklatás vagy erőszak? Szükségét érzi, hogy véget vessen a szenvedésüknek?

A nő elfordította a lejét, és megdörzsölte a nyakát.

– Két áldozata elvált, de családon belüli erőszakról nincs tudomásunk. Egy másiknak akadt némi hiteltartozása, de nem kétségbeejtő. A negyediknek fiatalkorúak börtönében volt a fia.

Mindegyikük életében előfordultak gondok, de nem olyan égbekiáltóak, ami rájuk irányította volna egy kívülálló figyelmét.

– Mondta, hogy valamennyien a szolgáltatóiparban dolgoztak. Lehetett egy közös ügyfelük?

– Nem tudok róla, ráadásul az áldozatok más-más városban éltek, több száz kilométernyire egymástól.

– Az utolsó gyilkosság tavaly történt?

– Igen.

Mazur a 410-es útról a Babcock Roadra hajtott, majd a Texasi Egyetem Egészségtudományi Központjába. Ott volt a Bexar megyei halottkém hivatala is. Leparkolt, és kiszálltak a háromemeletes, egyszerű vörös téglás, füstszínű ablakos épület előtt. Ez is olyan volt, mint a bűnüldözés legtöbb intézménye: aki elhajt mellette, észre sem veszi.

– Szükségem van a hátizsákomra.

– Máris.

Amikor Kate a táskájáért nyúlt, Mazur majdnem felajánlotta, hogy majd ő viszi, de érezte, hogy a nő kis termete ellenére nem az a típus, aki örömmel fogadná a segítséget. Kate a vállára vette a hátizsákot, a nyomozó meg azon csodálkozott, miért gondolkodik annyit ezen a semmiségen.

– Van itt valami automata vagy büfé, ahol vehetek egy szendvicset? – kérdezte Kate.

– harmadikon egy kis kávézó. Alapvető dolgokat árulnak. Kate az órájára nézett.

– Nem akarom sokáig feltartani.

– Jobb, ha eszik valamit, öt perc ide vagy oda nem számít. Menjünk be!

A nyomozó fel kísérte Kate-et a kávézóba, ahol a nő kávé és hozzá egy brióst rendelt. Amikor fizetett, Mazur önkéntelenül rákérdezett:

– Ez minden?

– Ennyivel elleszek.

– Rendben.

Mazur is kávéért kért, aztán fizetett.

Leültek egy asztalhoz. Kate belekortyolt a kávéjába.

– Szeretném látni a bűntény helyszínét, és megvizsgálnám az áldozat autóját. Az elküldött fotókon észrevettem, hogy az áldozat a gyilkosság előtt kávé és csokoládét vett. Tudja, hol állt meg?

– Az autóban talált számla csupa vér. Alig olvasható. A rendőrök végigjárják a legközelebbi kijáratoknál levő boltokat.

– A Szamaritánus által használt fegyver kalibere, a gyilkos ruházata és az autók megrongálásának módja is olvasható az interneten. Bárki lemásolhatta.

– Volt már utánzós gyilkossági ügye?

– Igen. Kansasben egy férfi megpróbálkozott vele. Lelőtte a feleségét, de a mobiltelefonja GPS-adataiból kiderítettük, hogy a helyszínen járt a gyilkosság időpontjában. Ráadásul sok pénzt örökölt volna. Okosnak gondolta magát, de hanyag volt.

– Nem olyan könnyű megúszni egy gyilkosságot, mint hiszik.

– Nem.

Kate végzett a briósával, és a kávéját kortyolgatta.

– Ezek szerint egy szélhámossal van dolgom?

– Nem tudom. Mélyebbre kell ásnunk az áldozat múltjában. Akad olyasvalaki, aki a halálát akarta?

– Amint vége a boncolásnak, elkezdek foglalkozni a témával.

– Szeretnék csatlakozni Gloria Sanchez háttérének vizsgálatához. Úgy gyorsabban tudnék dönteni.

– Természetesen. – Jelzett Mazur telefonja. Üzenet érkezett az orvosszakértőtől, amire válaszolt is. – Dr. Ryland vár minket.

Kate megitta a kávéját, és felállt.

– Indulhatunk.

Kidobták a poharukat, és a folyosó végén levő lifthez indultak. Beszálltak, Mazur pedig megnyomta a legalsó gombot. Kate mereven maga elé nézett, nem kezdeményezett társalgást. Mazur azt feltételezte, hogy az ilyen antiszociális elutasítás a zseniális elmék sajátja. A melegség és a locsogás nem volt része a Kate Hayden-képnek.

A boncterem levegőjében érezni lehetett az ismerős antiszeptikus szagot. Mazur nem is tudta, hány boncolást látott már. Kialakult benne egyfajta közöny a halállal szemben – egészen addig, amíg Caleb meg nem halt. Azóta nehezebben tekintett tárgyi bizonyítékként a boncasztalon fekvő hullára.

Végimentek az erős fényű lámpákkal megvilágított szürke csempés folyosón dr. Grant Ryland irodája felé. Mazur kétszer kopogott a csukott ajtón.

– Jöjjenek be!

Az orvos mély, karcos hangja tökéletesen illett egy magas, széles vállú texasihoz, aki tizenöt éve középcsatár volt a Texasi Egyetem csapatában.

Dr. Ryland felnézett egy iratcsomóból, levette sötét keretes szemüvegét, felállt, és az asztalt megkerülve eléjük lépett.

– Nyomozó?

– Köszönöm, hogy ránk szánja a munkanapját, doki. Szeretném bemutatni dr. Kate Haydent az FBI-tól.

Dr. Ryland kezét nyújtott Kate-nek.

Kézfogása erős, tekintete átható volt, mint a lézer. – Dr. Hayden!

– Dr. Ryland!

– Ez egy kiemelt jelentőségű ügy, dr. Ryland – folytatta Mazur. Az, hogy ő kapta meg, feldühítette a mellőzött és feltűnésre vágyó nyomozókat, és örömet szerzett azoknak, akik remélték, hogy ez lesz az a kötél, amivel felkötheti magát. – A kormányzótól a kapitányomig mindenki sürget, hogy oldjuk meg.

Dr. Ryland Kate-hez fordult.

– Van valami, amit keresnem kell a boncolás közben?

– A Szamaritánus 9 mm-es üreges hegyű töltényt használ. Egyetlen golyót lő a szívbe. Amikor a becsapódáskor ellapul, maximális károkat okoz. Elsősorban a ballisztika érdekel, mert az elárulja, hogy az áldozatot a Szamaritánus fegyverével lőtték-e le.

– Nem találták meg a fegyverét, ugye? – szólt közbe Mazur.

– Nem – válaszolta Kate.

– Minden áldozata azonnal meghalt?

– Valamennyiüket a saját kocsijukban lőtték le, és igen, néhány másodperc alatt meghaltak. Az orvosi csapat becslése szerint ilyen végzetes sérüléssel fél, maximum egy óra alatt

véreztek ki – mutatott Kate a mellcsontja közepére. – Mindig ugyanarra a területre célzott, de bármilyen hihetetlen, még közvetlen közlelől is nehéz mindig ugyanott eltalálni egy élő célpontot.

– Utalt Richardson arra, hogy miért választott olyan löszert, amiről tudta, hogy szétroncsolja az áldozatai szívét? – kérdezte Mazur.

– Nem ismerte be a gyilkosságokat. Még mindig ártatlannak vallja magát.

– Azt hittem, az olyanok, mint ő, szeretnek beszélni a bűneikről – tanakodott Mazur.

– Ő még nem tart itt. Szeretne kiszabadulni, és újra gyilkolni.

– Nos, lássunk hozzá! – javasolta dr. Ryland.

Mindhárman az öltözőbe mentek. Amíg Mazur levette a cipzáras kabátját, és beakasztotta egy szekrénybe, dr. Hayden megszabadult a bő dzsekijétől, látni engedve karcsú derekát és telt melleit. Aztán gyorsan magára kapott egy köpenyt, ami szinte elnyelte kicsi, de arányosan izmos alakját.

Kétszer is felhajtotta a köpeny ujját, hogy kilátszódjon a csuklója. A copfba fogott hajára húzott sapkától még szigorúbbnak tűnt az arca. Mazur azt gyanította, az ügynök tapasztalatból tudja, hogy a lazább hajviselet és a férfiszemet vonzó alak nem szükséges kellékek, ha rendőrökkel vagy szociopatákkal dolgozik, mert ezeket mindkét csoport a gyengeség jelének veszi.

A boncteremhez több helyiségen át vezetett az út. A négy munkaállomás mindegyikéhez tartozott egy rozsdamentes acél boncasztal egy varratmentesen kapcsolódó medencével. Az

eszközök és a műszerek egy pulton sorakoztak. A szükséges feljegyzésekhez beállítottak egy fehér műanyag táblát, a terem másik végéből pedig halk countryzene szólt egy CD-lejátszóból.

Egy tetemszállítón betolták Gloria Sanchez lepedővel letakart holttestét, és a dr. Ryland előtti boncasztalra helyezték.

Az asszisztens kinyitott az orvosnak egy steril műszercsomagot, majd bekapcsolta a felső világítást és a mikrofont. Mindenki szemvédőt viselt.

Dr. Ryland csak annyira húzta le a lepedőt, hogy látni lehessen Gloria Sanchez sápadt arcát. A feje a tarkója alá helyezett bölcsőben pihent. Sötét haját megmosták és simára fésülték, a sminkjét eltávolították.

Mazur előző este megnézte néhány autóreklámját a YouTube-on. Gloria mindegyikben szerepelt, divatos ruhában, kecsesen sétált az autók sorai között, miközben a legfrissebb akciókról csevegett. *Karácsony júliusban! Év végi készlet kisöprés!* Szerette a kamerát, és az is őt. Voltak még róla szóló rövid hírek a helyi televízióból, amint az általa szponzorált adománygyűjtésről vagy a legújabb jótékonyági programról beszélt. Látványos, csábító csomagolásban adta el a vásári olcsóságot. Láthatóan imádta a reflektorfényt.

Mazur ismét a merev, élettelen arcot nézte, amin apró barna pöttyök jelentek meg. A bőr megereszkedett. A halála óta eltelt harmincnégy órában beállt, majd elmúlt a hullamerevség. Ha így hagynák, a gyomra hamarosan felpuffadna, és a mikroorganizmusok lebontanák testének valamennyi szövetét. A Chicagói hideg télben hónapokon keresztül szinte változatlan

maradna, a texasi hőségben viszont két héten belül leválna a hús a csontjairól.

Dr. Ryland lejjebb húzta a lepedőt. A feljavított mellek dombjai közötti egyetlen mellkasi sebről már lemosták a vért. A bemeneti nyílás nem tűnt durvának vagy roncsoknak, de ha ez a gyilkos is azt az üreges hegyű lőszert használta, amit a Szamaritánus, akkora nő teste belül cafatokra szakadt.

Az orvos készített néhány fotót a saját jegyzőkönyvéhez, majd közelebb hajolt a mikrofonhoz. Bementa a dátumot és az időpontot, aztán az áldozat és a boncoláson jelen levő személyek nevét.

– Az asszisztens a boncolás előkészítésénél szőrszálakat távolított el a testről. A mintákat becsomagolva elküldtük az Igazságügyi Orvostani Osztályra.

– Rendben – hagyta jóvá Mazur.

A részletes külső vizsgálat után – megemlített néhány heget a nő bal lábszárán, egy vakbélműtét hegét és a gerince alsó részén lévő indadísz tetoválást – a szike után nyúlt, és Y alakú bemetszést csinált a szegycsont fölött indulva a gyomron keresztül a hasáig.

Kate szemrebbenés nélkül figyelte, ahogy a doktor félrehúzza a húst, és feltöri a bordakosarat a csontvágóval. Többször előre is hajolt, és ilyenkor addig időzött, amíg alaposan megnézett mindent, amit akart.

Amikor dr. Ryland kiemelte a bordakosarat és a test mellé helyezte, Kate oldalra biccentett fejjel nézett be a mellüregbe.

Dr. Ryland a szív helyére mutatott. A pusztítás teljes volt.

– Kétségtelen, hogy üreges hegyű lőszert használtak. Azonnal beállt a halál.

– Miért a szívet célozta meg? – kérdezte Mazur.

– Ennek szimbolikus a jelentése – válaszolt dr. Hayden. – Azt hiszem, dr. Richardsont minden nő egy anyára, egy feleségre vagy egy szeretőre emlékeztette. Az arcukat nem roncsolta szét, de a szívüket megsemmisítette.

– Milyen volt Richardson szerelmi élete? – érdeklődött a nyomozó.

– Egyetlen barátnőt sem találtam az életében. Prostitúáltaknak fizetett, de akikkel én beszéltem, azok nem említettek semmilyen erőszakos viselkedést.

– És mi van az anyjával?

– Meghalt a fiú tizenhét éves korában. Bántalmazásnak nincs nyoma, de többször is letartóztatták prostitúció miatt. Úgy tűnik, nincs más családtagja, akit ki lehetne hallgatni – válaszolt Kate.

Dr. Ryland behatolt a szikéjével a kizsigerelt izomba, és kiemelt egy virág alakú lövedéket. Egy rozsdamentes tálkába ejtette, hogy a nyomozó megvizsgálhassa.

– Üreges hegyű - állapította meg Mazur. A lövedék borotvaéles szirmokba nyílt szét. Becsapódáskor az összes kinetikus energiát a célpontra terítette ahelyett, hogy tisztán áthatolt volna rajta. – Tette a dolgát: széttépte a nőt.

Kate a homlokát ráncolva nézte a lövedéket.

– Dühítő.

– Most a letartóztatás miatt aggódik? – kötekedett vele Mazur.

Kate a fejét csóválta.

– Mark Westin, Richardson ügyvédje ezt az ügyfele javára fogja kihasználni. Mr. Westin mindig előnyt akar.

Dühítő látni, amikor egy bűnös elsétál.

– Akárki is utánozza a maga gyilkosát, jól csinálja – jelentette ki Mazur.

– Igen – értett egyet Kate.

Dr. Ryland eddig az áldozat méhét vizsgálta, most azonban felnézett:

– Méhrákja volt. Előrehaladott állapotú és áttétes. Nem hinném, hogy bármilyen orvosi beavatkozás megmenthette volna.

– Ez az első ilyen? – kérdezte Mazur.

– Egyetlen áldozat sem volt daganatos beteg. – Kate a nő manikűrözött kezét nézte. – És egyik sem élt olyan jó módban, mint ő. Hány éves volt?

– Harminckilenc – felelte Mazur.

– Idősebbnek látszik – jegyezte meg Kate.

– alószínűleg sminkkel próbálta elfedni a betegsége látható jeleit, de ezt nem tudta volna sokáig megtenni – feltételezte dr. Ryland. Megvizsgálta a nő karján a vénákat. – Nincsenek kemoterápiára utaló tű nyomok, sem műtéti hegek.

– Tudhatta a gyilkos, hogy beteg volt? – kérdezte Mazur.

– Nem tudom – felelte Kate.

Dr. Ryland folytatta a holttest vizsgálatát. Újabb keletű traumára utaló nyomokat nem talált. A röntgen kimutatott egy régebbi törést és elváltozást a jobb térdben, valószínűleg kezdődő porckopást.

Szexuális támadásra nem utalt semmi, bár a hüvelyben talált ondónyomokat. A halála előtti huszonnégyszáz órában konszenzuális szexuális aktust folytatott. A mintákat elküldték DNS-vizsgálatra.

Az orvos a fejét csóválta.

– Egy ilyen méretű daganattal a szexuális érintkezés nem lehetett túl kellemes.

– A kutatások szerint a szex életigenlés – jegyezte meg Kate. – Végezzen el egy toxikológiai tesztet! Ha annyira beteg volt, mint mondja, akkor nagyon erős gyógyszereket kellett szednie. Dr. Ryland, felhívná az orvosát, hogy kapott-e kezelést?

– Természetesen.

– Egyébként az áldozat egészségi állapota nem jelentett motivációt Richardsonnak. Számára elég volt annyi, hogy az államközin autózik – tette hozzá Kate. – Ezúttal is a ballisztikai jelentés lesz a kulcs.

Az orvos befejezte a boncolást, visszapakolta a szerveket, és összevarrta a mellkast. A vizsgálat négy órán át tartott.

– Értesíteni fogom mindkettőjüket.

– Köszönjük – mondta Mazur.

A kinti öltözőszekrényekhez mentek, megszabadultak a köpenyüktől, és az előtérben találkoztak. Kate a szemetesbe hajította a műtősköpenyét, majd felvette a hátizsákját.

– Hová megyünk? – kérdezte Mazur.

– Szerezzen nekem egy csésze erős kávé meg egy tárgyalót! Eligazítást tartok magának és a csapatának a Szamaritánus-gyilkosságokkal kapcsolatban.

5. fejezet

Egy kávézóban találkoztunk a River Walkon.
Azt akartam, hogy az emberek együtt lássanak minket, és
tudják,
hogy tudok szórakoztató és kedves lenni. Különösen, amikor
akarok valamit.

San Antonio, Texas

November 27., hétfő, 14:30

A HALOTTKÉMI HIVATAL és a bűnügyi rendőrség épülete közötti rövid úton ólmos fáradtság terjedt szét Kate tagjaiban. A cukor és a koffein rövid ideig felpörgette, de egy kiadós éjszakai alvás nélkül a kimerültség nehezen leküzdhető.

Az autóból kiszállva, vállán a hátizsákjával követte Mazurt a rendőrség főhadiszállásához. Újabb lépcsők megmászása után megérkezett a nyomozók közös irodájába.

A nagy, osztatlan terem olyan volt, mint a többi rendőrség, ahol eddig járt. Ugyanazok a drapp színű paravánfülkék sorakoztak a falak mentén, és féltucatnyi ugyanolyan, egymáshoz tolt íróasztal állt a helyiség közepén. A detektívek kopott, a kihallgatottak még kopottabb székei láttán mindig felmerült benne a kérdés, hogy vajon melyik nemzeti felszámolóház látja el bútorokkal a rendőrséget.

A természetellenes fényt árasztó mennyezeti neoncsövek zümmögése összekeveredett a telefonok csengésével, a székek nyikorgásának ismerős zajával és a halk beszélgetéseket olykor felváltó indulatos kiabálásokkal. A közönséges arcszeszek, a kannák alján maradt kávé és egy-egy mosdatlan csavargó szaga eggyéolvadva alkották meg a sajátosan egyedi illatot.

Kate azt gyanította, hogy a pihenőszobában vannak ételautomaták, amik életben tartják a sokórás kihallgatásokban kimerült zsarukat. Ha nem automatából vett magának csokoládét vagy kekszet, burgert rendelt valamelyik gyorsétteremből. A sok stressz, a szüntelen munka, hozzá a cukor, a szénhidrátok, a dohányzás és a testmozgás hiánya tökéletes szívinfarktus-koktélnak ígérkezett.

Mazur sportos volt, és a dereka sem vastagodott meg a nagyon szerencsés genetikai örökségnek vagy az önfegyelmének köszönhetően. Kate az utóbbira tippelt. A tartása és rövidre nyírt haja katonai előéletre utalt. A korát Kate késő harmincasnak vagy kora negyvenesnek becsülte, a fesztelen magabiztosságából pedig úgy gondolta, hogy legalább tíz-tizenöt éve rendőr. Tudta a dolgát, és nem volt szüksége arra, hogy ezt bárkinek bizonygassa.

Kate nem látott jegygyűrűt az ujján, de a rendőrök közül sokan nem viselték. Minél kevesebbet tud róluk a világ, annál jobb. Mazur hüvelykujja azonban – nem tudatosan–időnként megdörzsölte a gyűrű helyét. Kate egy friss válást gyanított a háttérben, aminek nem mond ellent a férfi fittsége. Többször látta, hogy dühösen ökölbe szorul a keze.

A fizetésének megfelelő konfekcióöltönye tiszta és rendes volt. Törődött a külsejével, de nem hiúságból, hanem mert belenevelték a fegyelmet. Tetoválás nem látszott rajta. Persze az öltöny eltakarhatta, de kerges keze és a barnasága arról árulkodott, hogy sokat tartózkodik a szabadban.

– Szükségem van egy kanna friss kávéra – szólalt meg Kate. – Csak állítson a helyes irányba, elkészítem magam.

– Helyénvaló óvatosság! Ezek a fickók nem tudnak kávé főzni.

– Kevesen értenek hozzá, de én már kiismertem mindenféle kávéfőzőt, és remek kávé készítek.

– Most henceg, dr. Hayden? – kérdezte Mazur.

– Olyan embernek látszom, aki hajlamos a túlzásokra? – kérdezett vissza Kate.

Mazur halványan elmosolyodott.

– Nem, dr. Hayden. Nem olyannak. Megyek, összeszedem a csapatot.

– Nagyszerű.

A nyomozó szándékosan ugratta. Fontos volt a kettőjük jó viszonyának megalapozása. Ő a humort használta jégtörőnek, Kate-nek a kávé volt az összetartó stratégiája. A legtöbb zsaru azon az iszapos lén élt, ami még elment kávénak, így egy valóban jó kávé szívesen látott csemege volt.

Néhány rendőr felpillantott a munkájából, és Kate érezte, hogy a megítélése még folyamatban van. Nem voltak mosolyok, sem üdvözlő szavak, csak homlokráncolás és szemforgatás. Senki sem örül, ha egy szövetségi ügynök beavatkozik a munkájába, ráadásul a rendőrök túl büszkék

ahhoz, hogy beismerjék, ha valamit nem tudnak megoldani. Az, hogy Mazur ilyen gyorsan idehívta őt, olyan mérvű nyitottságra vallott, amivel a kollégái nem rendelkeztek.

A pihenőszobába érve Kate az ütött-kopott automata mellé tette egy székre a hátizsákját. Gyorsan letisztogatta a mocskos kávéfőzőt, aztán újratöltötte. Hamarosan már csurgott is a friss kávé. Visszalépett az ételautomatához, és kihalászta a zsebéből a hitelkártyáját. Kekszet és egy tábla csokoládét vett.

Amíg a kávéfőző kiadta a tartalmát, elmosta a bögréket, és áttörölte a pultot. A legjellegtelenebb bögrét választotta magának, gondolván, hogy annak nincs gazdája. Kevés nagyobb sértés létezik, mint elvenni egy férfi kávésbögréjét.

Amikor Mazur visszatért, ő már az asztalnál ült, csokoládét falatozott, és kávéét ivott rá. A nyomozóval együtt érkező, harmincas éveiben járó magas, vörös hajú nőnek sápadt, szeplős bőre volt, szűk farmert, barna cowboycsizmát és bő fehér blúzt viselt, amit csak a jobb oldalán gyűrt be a nadrágjába. A nyakában lógó azonosító jelvényen a *Jane Palmer nyomozó* felirat állt.

Palmer és Mazur érdekes párost alkottak. Mazur törvénytisztelő embernek tűnt, a nőn viszont az látszott, hogy egy-két szabály áthágása nem nagyon zavarná. Feszességéből ítélve büszke volt kissoportolt alakjára.

– Dr. Hayden, ő a társam, Jane Palmer nyomozó – mutatta be a nőt Mazur.

Palmer nyomozó kezét nyújtott Kate-nek.

– Örülök, hogy megismertem! Sajnálom, hogy nem lehettem ott a boncolásnál, de a bíróságon volt dolgom.

A kézfogásnál Kate-nek feltűnt a másik nő tenyerének bársonyossága és a francia manikűrözött körme. Jegygyűrűnek nyoma sem volt, viszont a jobb kezén egy arany-ónix főiskolai pecsétgyűrű ragyogott.

– Én is örülök.

– Hallottam, és most már érzem is, hogy maga isteni kávéfőz – mondta Palmer nyomozó. – Ezt itt nagyra értékelik!

A pulthoz ment, és felkapott egy kék színű, Disney *Jégvarázs*-figurás bögrét.

– És mosogat is! Bárkihez hozzámennék, aki elmosogat helyettem! – Elhallgatott, hogy kortyoljon egyet a kávéból. – És ilyen isteni kávéfőz!

A könyökével oldalba bökte Mazurt.

– Te miért nem főzöl soha ilyen kávéfőz? Már hat hónapja itt vagy, de még egyetlen csészével sem kínáltál meg!

Mazur vállat vont.

Hat hónap? Kate nem gondolta, hogy ennyire új a csapatban. Lehet, hogy akkor a hűvös fogadtatás nemcsak az ő személyének szólt, hanem annak is, hogy a még kívülállónak tekintett Mazur idehozott egy szövetségi nyomozót. Kate akár fogadott is volna, hogy Mazur felvétele felborzolta a kedélyeket az osztályon, de a férfi – bár még csak próbaidős volt – nem igazán törekedett rá, hogy jó pontokat szerezzen a munkatársainál. Nem kötötte semmi sem az egységhez, sem a városhoz.

– Mi a titka az isteni kávéfőz? – érdeklődött Palmer nyomozó.

– Mosogatás és tiszta kávéfőz.

Palmer nevetve ingatta a fejét.

– Ki gondolta volna?

Üzenet érkezett a telefonjára. Elolvasta, és összeráncolta a homlokát.

– Dr. Hayden, úgy tudom, maga a szavak embere.

– Az igazságügyi nyelvészet a szakterületem.

– Mit válaszolna arra az üzenetre, hogy *„Ezen a hétvégén talán lesz időm, hogy lássalak”*?

Minden nyomozónak megvan a saját stílusa, hogyan töri a jeget. Mazur könnyed és türelmes volt, Palmer pedig a humort használta a kapcsolatépítéshez.

– „Talán”? Olyan helyen dolgozik az illető, ahol mindig ügyeletes? – kérdezte Kate.

Palmer felhúzta a szemöldökét.

– Könyvelő – válaszolta.

– Nincs adóbevallási időszak. – Kate a nőre nézett. – Tudja, hogy mit akar ezzel mondani.

Palmer összeszűkülte szemmel bólintott.

– De mit válaszoljak?

– Írja azt, hogy *„Tervezd meg, és ha szerencséd van, talán láthatsz. Legyen jó heted!”* És tegyen hozzá egy emotikont is. Mosolykát.

Palmer begépelte a szöveget, aztán megtorpant.

– A mosolyka nem jellemző rám.

– Viszont hatásos.

– Randitanácsadás befejezve? – kérdezte Mazur, majd kávé t töltött egy papírpohárba.

Palmer megvonta a vállát, megnyomott néhány gombot, aztán a hátsó zsebébe süllyesztette a mobilját.

– Csak mert neked nincs szerelmi életed, Mazur, nekünk, többieknek, nem muszáj szerzetesként élni!

A férfi megmerevedett egy pillanatra, aztán a saját bögréjébe is töltött.

– A többi nyomozó és rendőr már elindult az eligazításra.

– Menjünk! – mondta Kate. .

Követte a nyomozókat az ablaktalan eligazító terembe, amelynek berendezése a széksorokból, előttük az asztalokból, az eligazító pódiumából és a falon egy fehér táblából állt. Tíz civil ruhás rendőr ült a teremben. Két idősebb rendőr foglalt helyet az első sorban. Mindkettőnek rövid, ősz haja volt, khaki színű nadrágot, cowboycsizmát és sportzakót viseltek nyakkendő nélkül. Ők voltak az egység veteránjai, azok, akik nem szerették a változásokat. Két fiatal nyomozó karba tett kézzel állt hátul. Santos és Davis néven mutatták be őket Kate-nek. Próbaidős fiatal zsaruk, akikben még buzog a tettvágy, erőszakosak, és valószínűleg nem örülnek annak, hogy egy idősebb, tapasztaltabb nyomozó érkezett Chicagóból a csoportjukhoz.

Kate a papírjait rendezgette a pódium melletti asztalon, amikor egy százkilencven centi magas, ősz hajú, vastag bajszos férfi lépett a terembe. Szürke öltönyt és cowboycsizmát viselt.

– Hayden ügynök, megmondaná, mit keres egy sorozatgyilkos a körzetemben? – kérdezte a férfi.

– Ön kicsoda? – nézett rá Kate a szemüvege fölött.

– Luke Saunders parancsnok – felelte a férfi.

– Ő vezeti a nyomozást – jelentette ki Mazur.

A hangja megváltozott: nem vált hódolatteljessé, de tiszteletteljessé igen, éreztetve a másik fensőbbiségét. Kate arra gondolt, ő az a főnök, aki megszegte a protokollt, és külsőt alkalmazott.

– Nem tudom, mire jutottak eddig – kezdte.

– Azt hittem, elkapta azt a bohócot! – dörögte a főnök.

– Elkaptam. Akit maguk keresnek, az az utánzója vagy a cinkosa.

A főnök elkáromkodta magát.

– Szóval kurva nagy mázlisták vagyunk!

– Pontosan – helyeselt Kate.

A férfi elkomorult.

– Ez nem igazán politikailag korrekt kérdés, de felteszem: hány éves maga?

– Harmincnégy – felelte Kate olyan hangosan, hogy a teremben mindenki hallja. – És ha érdekli, harminchat és feles a cipő-, és XS a ruhaméretem. Százötvennyolc centi magas vagyok, és a legutolsó mérésnél a súlyom negyvenöt kiló volt. Ha valakinek lenne még kérdése vagy megjegyzése a méreteimet illetően, csak bátran, ki vele!

A főnök rámeredt, aztán elvigyorodott.

– Maga tetszik nekem. Van magában kurázsi.

Kate-nek a szempillája sem rezdült.

– Köszönöm.

A férfi leült az első sorban, és összefonta a mellkasán a karját.

– Na, kezdje, okosítson ki minket!

Mazur tegnapi hívásáig Kate majdnem biztos volt benne, hogy Charles Richardson magányos elkövető. Azt hitte, csak idő kérdése, és talál bizonyítékokat, amelyek a másik három gyilkossághoz kötik őt. Nem gondolt arra, hogy lehet egy második tettes is. Most viszont kénytelen volt belátni, hogy Richardson nem magányos gyilkos. Mit vagy inkább kit nem vett figyelembe, amikor a múltjában kutakodott?

Lenézett az átgondoltan, szinte már kényszeres pontossággal elrendezett anyagaira. Többször ugratták már ezért, mint ahány centire nőtt, de nem törődött vele. Tekintve, hogy állandóan utazott, ez a rendszer tette lehetővé, hogy egyszerre több ügyel zsonglőrködjön. Felnyitotta a laptopját, és előkészítette a diavetítésre.

Mazur Kate mellé lépett, mire a terem elcsendesült.

– Bemutatom dr. Haydent az FBI-tól! – Gyorsan ismertette Kate megbízását, és megmagyarázta, miért őt hívta ide. – Öné a szó, dr. Hayden!

– Köszönöm, Mazur nyomozó – mondta Kate.

A csoport részéről sem üdvözlés, sem mosoly, sem egy bólintás nem érkezett, így Kate felvette a zöld jelzésű dossziét, amin a *Szamaritánus* név állt. Amíg a fehér táblához ért, kivette belőle a Szamaritánus első áldozatának fényképét, és egy darab ragasztószalaggal fel rögzítette. Ugyanezt tette a következő négygel is, mígnem az öt nő fényképe szép, szabályos oszlopba rendeződött a tábla tetejétől az aljáig.

Az első képre mutatott, amin egy vonzó, szőke hajú, keskeny arcú nő volt, erősen kifestett szemmel és hatalmas karika fülbevalókkal.

– Az első áldozat Dolores Canon, negyvenegy éves pincérnő. A minnesotai Duluthtól nyolcvanöt kilométerre egy néptelen útszakaszon lőttek le. Utoljára az egyik Quick Mart benzinkútnál látták, ahol tankolt, majd egy zacskó chipset és üdítőitalt vásárolt. Ez 2015. május 1-jén történt. A gyilkosságról készült videót átküldték az áldozat ölében hagyott telefonra. Amikor a helyi rendőrök megvizsgálták az autót, észrevették, hogy a kipufogóját eltömítették egy ronggyal. Kezdetben a volt barátjára terelődött a gyanú, de ő tisztázta magát. A gyilkosság időpontjában bizonyítottan Kaliforniában tartózkodott. A számla alapján a halála előtt egy órával járt a benzinkúton, akkor azonban a biztonsági kamerák nem működtek. A gyilkosságnak nincs szemtanúja. Az ügy azóta is megoldatlan.

Kate a következő képre mutatott.

– Szinte ugyanez a forgatókönyv a következő négy esetben. Minden áldozat sötét hajú fehér nő volt. Valamennyien a szolgáltatóiparban dolgoztak. Akadt köztük pincérnő, manikűrös és fogászati asszisztens. Minden esetben eldobható telefonra küldték át a gyilkosságról készített videót. – Kiválasztott egy számítógéppel készített montázst az áldozatok autóiról. – Mindegyik autó fehér vagy ezüstsínű.

Pál mer összefonta a karját.

– Ilyen egyszerű lenne? Az autók színe alapján választ?

– Lehetséges – válaszolta Kate, majd részletezte a Richardsont terhelő bizonyítékokat.

– Miért a titkárnője telefonjáról küldte el az üzenetet? – kérdezte a főnök. – Lazaságnak tűnik ahhoz képest, amilyen óvatos volt korábban.

- Azt hiszem, túlságosan magabiztossá vált – felelte Kate.
 - Megtalálták az áldozatok lelövéséről készült videókat valamelyik mobiltelefonján vagy számítógépén?
 - Nem – válaszolta Kate.
 - És eddig beismerő vallomást sem tett – jegyezte meg Mazur.
 - Richardson még mindig tagadja, hogy bűnös – mondta az ügynök.
 - Az egészen biztos, hogy Gloria Sanchezet nem ő lőtte le – jelentette ki Palmer. – De lehet, hogy Richardsonra akarják kenni.
- Amikor Richardson ügyvédje tudomást szerzett a gyilkosságról, ő is azonnal amellet érvelt, hogy azt megrendezték.
- Határozottan állítom, hogy két gyilkosságot ő követett el.
 - Azt tudjuk, hogy nem Richardson a San Antonio-i gyilkos, tehát koncentráljunk a *mi emberünkre* – javasolta Palmer. – A Szamaritánushoz vagy a *Szamaritánusokhoz* hasonlóan a mi emberünk is azáltal elégül ki, hogy segít a nőknek, aztán lelövi őket. Gloria Sanchez nem egy gyanútlan naiva volt, tudott vigyázni magára. Hogyan tudta mégis egy idegen férfi egy néptelen autópályán elnyerni a bizalmát?
 - A videón egy villanásra látszik egy kék furgon Sanchez autója mögött – szólalt meg Mazur. – Bekértem az eltűnt vagy ellopott kék furgonok adatait. Az ilyen kisteherautókról lerí, hogy családapa vezeti, akiben megbízhatnak a nők.
 - Az a furgon a maguk helyszínén beleillik a Szamaritánus profiljába – jegyezte meg Kate. – Richardson egyszer olyan furgont használt, amiben gyerekülés is volt, egy másik

alkalommal pedig egy családi kombit. Mindkét jármű lopott volt.

A teremben mormolás hallatszott.

– Előfordult olyan eset, amikor a gyilkos a szokott módon segített egy nőnek, de nem ölte meg? – vetette fel Mazur. – Csak mert ezek a fickók néha próbafutamot tartanak, mielőtt elszánják magukat a gyilkosságra.

– Több nő is állította, hogy a Szamaritánus megállt mellettük az I-35-ösön, és segítséget is nyújtott nekik. Mindegyikük megesküdt, hogy a férfi megjavította a hibát, jó éjszakát kívánt, és távozott. Valamennyien találkoztak a rendőrségi fantomképrajzolóval. A helyi rendőrség szerint egyik rajz sem hasonlított Richardsonra, mindazonáltal az egyik a maguk gyilkosa lehet, ezért ideküldettem mindet.

A teremben sugdolóztak és fészkelődtek a rendőrök, de senki sem szólalt fel.

– Miben voltak mások azok a nők, akiket nem lőtt le? – érdeklődött Palmer nyomozó.

– Semmiben. Mindegyik illik a profiljába.

– Gloria Sanchez viszont nem – jelentette ki Palmer.

– Valóban nem – értett egyet Kate. – Jó kapcsolatokkal rendelkező, jó módban élő nő volt, bár úgy tudom, ezúttal egy használt autót vezetett, és ezzel hívhatta fel magára a gyilkos figyelmét.

– A Szamaritánus fokozatosan haladt dél felé, és ugyanabban a körzetben soha nem gyilkolt kétszer – mondta Mazur emlékeztetőül. – Helyes feltételeznünk, hogy ez a gyilkos is ezt a mintát követi?

– Igen. Amennyiben a maguk gyilkosa ragaszkodik a forgatókönyvhöz, és folytatja a gyilkolást, még délebben fog lecsapni.

– Már csak pár száz kilométer hiányzik, hogy végigérjen az I-35-ös teljes hosszán – jegyezte meg Mazur. – Mi lesz, ha az út végéhez ér?

– Nem tudom – ismerte be Kate.

– Tehát mi a következő lépés? – kérdezte a parancsnok.

Kate levette a szemüvegét.

– Amennyiben a gyilkos továbbra is a Szamaritánus mintáját követi, két napon belül a posta kézbesít önöknek egy gépelt levelet.

Most már többen is kérték, hogy értelmezze az elmondottakat. Minden kérdésre rövid, tömör választ adott. Kate érezte, hogy a kurta válaszokkal nem lopja be magát a San Antonio-i Rendőrség szívébe, de nem érdekelték a teremben lévők érzései és az önérzetük.

Miután kiürült a terem, összeszedte a dossziéit.

Mazur odament hozzá.

– Tudja, többre menne ezekkel a fiúkkal, ha nem lenne ilyen nyers.

Kate gyomra összerándult az ingerültségtől.

– Nem érdekel, Mazur nyomozó. Luxus lenne a sértett egókkal és a megtépzott hiúságokkal foglalkoznom.

Az asztalra tette a hátizsákját, és hat újabb dossziét vett elő találomra. Mindegyik egy-egy folyamatban lévő ügy volt, amit ő monitorozott.

– Hadd mutassam meg, miért lehetek udvariatlan!

Mazur ránézett, és közelebb lépett. A szeme és a szája körül megkeményedtek a ráncok, ahogy végignézte a borzalmas képeket.

– Az ehhez hasonló esetek megnehezítik, hogy tekintettel legyek a zsaruk érzékeny lelkére – mutatott Kate az első képre.

– Ez a legújabb ügyem. Utahból utaztam ide egy tizennyolc éves lány kórházi ágya mellől. Egy koporsószerű ládából mentettük ki.

– Jézusom.

– Amikor rátaláltam, alig volt benne élet. Az emberrabló többször megerőszakolta, és élve eltemette. Csak azért találtuk meg, mert egy névtelen bejelentő hallotta, amikor egy részeg arról beszél, hogy elevenen temet el nőket.

Mazur megdörzsölte a tarkóját.

– Mondja, hogy elfogta.

– Elmenekült. Őt üldöztem, amikor maga felhívott. Amikor átvizsgáltuk az elhagyatott tanya környékét, találtunk még négy friss sírt. Mindegyikben fiatal nők feküdtek holtan.

Mazur arcizma megrángott.

– Van egy tizennégy éves lányom. Amikor gyerekek elleni bűncselekményről hallok, mindig rá gondolok.

– Nehéz is nem személyes ügynek érezni – felelte halkan Kate. A második aktával folytatta. – Ez a gyilkos szögekkel tartja féken az áldozatait.

Mazur feltartotta a kezét.

– Mindent értek.

– Talán volt olyan időszak az életemben, amikor hajlottam a visszakozásra, ha a nyers modorommal megsértettem egy

zsarut, de az nagyon régen lehetett. Csak az érdekel, hogy elfogjam ezeket az állatokat.

– Csak ezt csinálja?

– Igen.

– Pokoli élete van, dr. Hayden.

– Nem én választottam. Ez választott engem.

6. fejezet

Újraélni a korábbi gyilkosságot kielégülésfüggőség.

San Antonio, Texas

November 27., hétfő, 17:15

KATE ÉS MAZUR A TÁRGYALÓTEREMBEN ÜLTEK, és nagy képernyőn nézték a gyilkosságról készült videót.

A gyilkos kamerája a lépései ritmusára billegett, amíg odaért a vezetőülés oldali ablakhoz. A műszerfal fényei kirajzolták Gloria Sanchez alakját: a füléhez tartotta a mobilját.

– *Minden rendben?*– kérdezte a gyilkos. – *Úgy látom, defektje van.* A nő a telefonját nézte, mielőtt felnézett. A zárt ablak letompította a hangját.

– *Az autómban biztonságban vagyok, itt várok, amíg megérkezik a segítség.*

– *Akarja, hogy kicseréljem a kereket?*

Amikor véget ért a felvétel, egyikük sem szólalt meg, csak néztek maguk elé. Kate megnyomta az újrajátszás gombot, és előrehajolva tanulmányozta a gyilkos minden mozdulatát. Nemcsak a szavait figyelte, hanem a hangszínét, a kiejtését és a modulációt is. Újra lejátszotta. Ezúttal becsukta a szemét.

– *Nem vagy egyedül. Itt vagyok veled.*

A hang sötét, mélyen eltemetett emlékeket ébresztett fel benne. Egy kapcsolatot, de azonnal el is vetette, annyira valószínűtlennek tűnt. Mégis érzett valamiféle hasonlatosságot a Richardson-felvételekkel.

– Milyenek a Richardson-videók? – kérdezte Mazur.

Kate kinyitotta a szemét, és látta, hogy a férfi őt nézi. Megköszörülte a torkát.

– Nagyon hasonlóak ehhez, ugyanakkor az öt közül háromnál nincs hang.

– Azoknál, amik nem köthetők hozzá.

– Így van.

Kate újra megnézte a felvételt.

– A gyilkos mind az öt videón az áldozat mellett marad, amíg az meg nem hal. Azt hiszem, Richardson fontosnak tartotta, hogy milyenek látja őt a világ. Hogy milyen az „öröksége”.

– Miért nincs hang azon a három felvételen?

– Lehet, hogy szándékosan. De lehetnek technikai okai is. Ezt csak Richardson tudná megmondani, ő viszont nem beszél.

Mazur sóhajtott.

– Néhány kedves szóval ellensúlyozná, hogy a nő mellébe lőtt egy golyót?

– Pszichopatákkal van dolgunk. Náluk gyakran sérült az amigdala, vagyis az agy azon mandula alakú része, ami az érzelmek feldolgozásáért felelős. Nincs büntudatuk, mint nekünk, és kizárólag arra koncentrálnak, amitől jól érzik magukat. Csak arra. Ha attól érzi jól magát, hogy fényes páncélos lovagnak látják, akkor annak fog öltözni.

Mazur hátradőlt, és a fejét csóválta.

– Úgy tudom, az egyik hangos videót kiszivárogtatták.

A nyomozó többet tudott, mint Kate gondolta.

– Igen, egy Taylor North nevű újságírónak.

– Amin aztán elindulhatott a fiú.

– North remek munkát végzett, az ügy rengeteg részletét felfedte a nyomozása során. Elment a hatóságokhoz, és annyi emberrel beszélt, amennyivel csak tudott. Legalább annyit tud az ügyről, mint a rendőrség.

– Mi a célja vele? – kérdezte Mazur.

– Figyelemfelkeltés. Könyvszerződés. Filmjogok. Fogalmam sincs.

– Ez a gyilkosság újabb lökést adhat Taylornak – jegyezte meg Mazur. – A Szamaritánus-ügy a háttérbe került Richardson letartóztatása után, viszont amint megjelennek a Sanchez-gyilkosság részletei, ismét reflektorfénybe kerülhet.

– Megvan az esélye – értett egyet Kate.

– Hányszor találkozott Taylorral? – kérdezte a nyomozó.

– Minden sajtótájékoztatón előállt egy kérdéssel. Többször is akart velem interjút készíteni, de mindig elhárítottam.

– Aki elkövette ezt a gyilkosságot, magát is be akarta vonni. Mintegy kihívja magát. Taylor is érdekelve lehet?

– Megdönthetetlen az alibije minden olyan gyilkosnáál, amiket Richardsonhoz tudok kötni. – Kate a fejét rázta. – Lehet, hogy túl sokat gondolunk erről az egésze. Lehet, hogy Mr. Sanchez egyszerűen felbérelt valaki, hogy ölje meg a feleségét. Nem ő lenne az első férj, aki megöli a feleségét, és megpróbálja másra kenni.

– Higgye el, mi is eljátszottunk ezzel az ötlettel...

– Mindegyik áldozat családjával beszéltem. Egy beszélgetés Mr. Sanchezzel segítene felmérni, hogy bűnös vagy ártatlan.

– Szívesen összehozom magukat. Beszélek Palmerrel.

Amikor Palmer nyomozó elsétált a tárgyalóterem előtt, Mazur elkapta, és tájékoztatta őt Kate kívánságáról, miszerint szeretne beszélni Sanchezzel. Aztán visszament Kate-hez.

– Kész most találkozni vele?

Kate felnézett a képernyőről.

– Palmer nyomozó is velünk jön?

– Ő a bűnügyi laborba megy, hogy információt kapjon a lövedékről, aztán utánanéző azoknak a fantomképeknek, amiket a nem gyilkoló szamaritánusokról rajzoltak.

– Gondolja, hogy a gyilkos csak gyakorolt azokban az esetekben?

– Minden szempontból meg kell vizsgálnunk ezt az ügyet – válaszolta Mazur.

– Értem.

Kate követte Mazurt a folyosóra, majd beléptek a liftbe. Lefelé menet érezte, hogy Mazur őt nézi, ám egyikük sem szólalt meg. Némán vágtak át az előcsarnokon is a parkolóba.

A nap már lemenőben volt, vöröses-narancs színűre festette San Antonio épületeit. Kate már el is felejtette, milyen káprázatosak a napnyugták Texasban. A hatalmas, tiszta égbolt... A sík vidék, ameddig a szem ellát... A ragyogó csillagok... Sok csodálatos hely van ebben az országban, de egyik sem vetélkedhet Texas szépségével. Hiányzott Kate-nek. Csakis itt tudott szabadon lélegezni.

Ő maga is furcsállta ezt az új keletű nosztalgiát, mivel San Antonioban élni nem volt igazán örömteli. Boldogságban nőtt fel, de az apja halála után a család szétesett. Talán, ha *normális* módon halt volna meg, mondjuk rákban vagy egy szívrohamtól, a Hayden család is többre vitte volna.

Mazur leparkolt Sanchezék háza előtt, és leállította a motort.

– Megérkeztünk.

Kate felnézett a közel ötszáz négyzetméteres, barna, vályogtéglás házra. A szikla- és kaktuszkerteket gondosan ápolták, az udvar közepén kikövezett ösvény vezetett a házhoz.

– Az autókereskedés jól jövedelmez a Sanchez családnak – jegyezte meg Mazur.

– Utánanézett a pénzügyeiknek? – kérdezte Kate.

Mazur felvonta a szemöldökét.

– A bíró ma délután háromkor írta alá a felhatalmazást, eredményeink csak késő este lesznek.

– Nem minden az, aminek látszik.

– Nagyon igaz.

Az esti levegő kellemes huszonegy fokosra hűlt le. A kikövezett ösvényen a hatalmas, díszes, kézzel faragott bejárati ajtóhoz sétáltak.

– Sanchezék a környékről származnak?

– Helybeliek. Mindkettőjük szülei bevándorlók voltak, akik keményen dolgoztak és jól boldogultak. Sanchez első felesége autóbalesetben halt meg. Nyolc hónappal azután vette feleségül Gloriát.

– Tud valamit az első feleség haláláról?

– Dr. Ryland most nézi át a boncolási jegyzőkönyvet.

Mazur csengetett. Néhány másodperc múltán egy egyszerű fehér ruhás, fiatal spanyol nő nyitott ajtót. Hosszú fekete haját kontyba tekerte a tarkóján.

Mazur felmutatta a jelvényét, amíg Kate megtalálta a sajátját.

– Theo Mazur nyomozó vagyok. Tegnap beszéltem Mr. Sanchezzel. Itthon van?

– Igen, uram – bólintott a nő. – Mondta, hogy felkeresik majd. Jöjjenek, kérem!

Követtek a nőt a hosszú, jól megvilágított előszobán át egy hatalmas szobához, aminek ablakából a sziklás, kopár vidékre nyílt kilátás.

A szobában két ősz hajú férfi beszélgetett. Kate azonnal tudta, hogy a jobb oldali, vagyis az alacsonyabb férfi Sanchez. Erős, munkától megkérgesedett keze azt mutatta, hogy jártas az autószerelésben. A ruhája – bár drága anyagból készült – egyszerű szabású volt. Alacsony származású volt, és kissé kirítt ebből a gazdagságot sugalló környezetből.

A magasabbik férfi méretre szabott, acélszürke öltönyben feszített. Vörös nyakkendőjét Windsor-csomóra kötötte, aranyórát viselt, fényes cipője finom bőrből készült. Csakis az ügyvédje lehetett.

A falon Gloria Sanchez hatalmas portréja függött. Piros ruhában örökítették meg. Nyakában gyémánt nyakék, kihívó tekintete a festőre meredt. Csak úgy sugárzott a képről a nő magabiztossága és a gazdagság miatti elégedettsége.

Az alacsonyabb férfi felállt, hogy üdvözlje Mazurt.

– Nyomozó!

– Mr. Sanchez!

– Bemutatom az ügyvédemet, Roger Bennettet! Néhány órája értesítettem.

Mazur nem mondott semmit, de Kate tudta, hogy nem tetszik neki az ügyvéd jelenléte, mert ez egyfajta választófal a nyomozó és a nyomozása között.

– Dr. Kate Hayden az FBI-tól – mutatta be Mazur a nőt.

– FBI? – kérdezett vissza Bennett. – Tehát igaz, amit beszélnek?

– Mit beszélnek? – kérdezett vissza Mazur.

– Hogy Mrs. Sanchez feltehetően egy sorozatgyilkos ölte meg.

Mr. Sanchez nyelt egyet, és a fejét rázta.

– Ezt már akkor is képtelenségnek éreztem, amikor Bennett először felvetette.

Az ügyvéd vállat vont.

– Tudom, Martin, hogy nem akarja még egyszer hallani, de Gloria esete nagyon hasonló a Szamaritánus-gyilkosságokhoz.

– Az az elkövető már börtönben van – szólt közbe Kate.

– Vagy nem – jegyezte meg Bennett.

– Szeretnék feltenni néhány kérdést az ügyfelének, Mr. Bennett – mondta Kate.

– Szívesen segítek – jelezte Sanchez.

Amikor Bennett rábólintott, Mazur kezdett kérdezni.

– Mr. Sanchez, beszélne nekünk a felesége utazásáról? Mint említette, az édesanyját akarta meglátogatni Laredóban.

Sanchez az ügyvédjére nézett, és amikor az bólintott, beszélni kezdett.

– Igen, ezt mondta nekem. Azért indult el olyan későn, mert nagyon sokáig dolgozott a bemutatóteremben. Soha nem találkoztam még olyan munkamániás emberrel, mint Gloria.

– Általában felhívta az idősek otthonát, hogy előre jelezze a látogatást? – kérdezte Mazur.

– Nem mindig. Előfordult, hogy meglepte őket. Fontos volt számára, hogy a személyzet mindig haptákban álljon. Szerette a váratlan ellenőrzéseket.

– Hol szállt meg, ha Laredóba ment? – kérdezett tovább Mazur.

– Van ott egy lakása. Könnyebb volt számára, hogy mindig ugyanott alhat. Tavaly például több napig maradt egyhuzamban az anyja miatt.

Mazur elővett egy jegyzetömböt a zakója zsebéből, és felírt néhány dolgot.

– Az édesanyja meglátogatása volt az egyetlen ok, amiért Laredóba járt? – szólalt meg Kate.

– Laknak ott barátaink, de főként az anyja miatt ment. Volt ott egy üzletünk is, de néhány hónapja bezártuk. Nem hozott hasznot.

Hogy érezte magát a felesége, amikor utoljára találkoztak? – kérdezte Mazur.

– Jól. De miért kérdezi?

Sanchez gyanakodva ráncolta a homlokát.

– A boncolást végző orvosszakértő szerint nem lehetett jól – válaszolta Mazur.

– Miért? – kétkedett Sanchez. – Nagyon jól nézett ki vasárnap! Ismét az ügyvédjére nézett, de az megvonta a vállát.

Kate érdekesnek találta Sanchez reakcióját. Úgy tűnt, őszintén megdöbbenette a kérdés.

– Tudta, hogy a felesége beteg?

Sanchez nemet intett.

– Hogy érti, hogy beteg?

– Rákos – mondta ki Mazur. – Az orvosszakértő szerint előrehaladott állapotban volt.

Sanchez a fejét rázta. Kifutott a vér az arcából.

– Nem. Ezt nekem elárulta volna. Az orvosszakértő téved.

– Az orvosszakértő biztos ebben – jelentette ki Mazur. – Nagyon beteg volt.

– Soha nem járt orvoshoz, és gyógyszert nem szedett. Hogy lett volna beteg? – Sanchez homlokán elmélyültek a ráncok, ahogy lassan leülepedtek benne a súlyos szavak. – Fáradt volt, de olyan sokat dolgozott...

Kate figyelte a hangváltozását és az arckifejezését: mindkettőt őszintének érezte,

– Az orvos úgy gondolja, közel volt a végső stádiumhoz.

Sanchez szemében könnyek csillantak meg.

– Ezt nem tudom elhinni. Milyen rák?

– Méhrák – felelte Mazur.

Sanchez megköszöri a torkát.

– Nem. A múlt hónapban elkapta az influenzát, és néhány hónappal ezelőtt is nagyon megfázott, de nem volt rákos. Mondta volna.

– De nem mondta, ugye? – kérdezte Kate.

Miért nem oszt meg egy nő egy ilyen súlyos hírt a férjével? Sanchez lassan ingatta a fejét, aztán keresztet vetett.

– Gloria gyűlölte a korlátokat. A rák sem lehetett kivétel. Bennett együttérzően ügyfele vállára tette a kezét.

– Ügyfelem nem tud mit mondani néhai felesége indítékairól.

– Voltak problémák a házasságukban? – kérdezte Kate.

Sanchez megütközve nézett rá.

– Miért kérdezi?

– Most sem viseli a jegygyűrűjét – hívta fel a férfi figyelmét Mazur. Sanchez ökölbe szorította a kezét.

– Elfelejtettem ismét felhúzni, miután megtaláltam Gloriát.

– Az ujjai egyenletesen barnultak le – folytatta kíméletlenül Kate. – Ha korábban rendszeresen viselte volna, látszana a fehér csík.

Nem Sanchez lenne az első férfi, aki nem akarja világgá kürtölni, hogy házas. Viszonya volt valakivel? És Gloria tudott erről? És a nő miért nem beszélt neki a daganatos betegségről?

Sanchez mereven nézett előre. Nem válaszolt.

– A felesége igen drága jegygyűrűt viselt – folytatta Kate.

– Gloria gyűrűje egy ötkarátos sárga gyémánt. Imádta, ahogy csillog. Három éve, a huszadik házassági évfordulónk alkalmából adtam neki. Nagyon sokba került.

– Különösnek tartom, hogy a gyilkos nem vitte el sem a gyűrűt, sem a pénztárcáját – mondta Mazur. – Az indíték nem a rablás.

Bennett azonnal kapcsolt.

– Ez megerősíti a sorozatgyilkos-elméletet, ami viszont felveti a kérdést, hogy miért adott felhatalmazást egy bíró a család pénzügyeinek átvizsgálására?

– Minden szempontot figyelembe veszek – közölte Mazur.

– Nem én öltem meg a feleségemet – mondta nyomatékosan Sanchez.

– Pénzügyileg hogy állt a vállalkozásuk? – kérdezte Kate. – Azt mondta, bezárták a laredói fiókot.

Sanchez felszegte az állát.

– Az előző évben nem kedvezett nekünk a gazdasági helyzet.

– A gyilkosság helyszínén nem ezt mondta – emlékeztette Mazur.

– Gloriának nagyon fontos volt a látszat. Nem örült volna, ha megmondom az igazat.

– Talán ezért nem akarta, hogy tudjon a betegségéről?

Sanchez el mormolt egy fohászt.

– Lehet.

– Miért zárta be a laredói üzletet?

– Késő tavasszal Gloria átnézte a költségvetést, és arra jutott, hogy csökkenthetnék az alkalmazottak számát. Őszintén szólva én örültem a leépítéseknek. Én egyszerű ember vagyok, szeretem a kétkezi munkát. Gloriának voltak nagyravágyó álmai... – Könnyes szemmel ingatta a fejét. – Miért nem mondta meg, hogy beteg?

– Én nem tudom – hangsúlyozta Kate.

Sanchez a kezébe temette az arcát. Zokogott.

– Istenem, ez már túl sok!

– Tegnap azt mondta, Gloria az autópályáról felhívta magát, és elmondta, hogy baj van az autóval – idézte fel Mazur.

– Így igaz. Miért kérdezi?

Kate tudta, mire akar kilyukadni a nyomozó. A gyilkos felvételén Gloria egy szóval sem említi, hogy felhívta a férjét.

Nem ezt mondaná rögtön egy rémült nő egy idegennek, még ha nem is igaz?

– Az ügyfelemnek elég mára ennyi – vágott közbe Bennett. – Nem nézem tovább tétlenül, ahogy maguk vaktában tapogatóznak.

– Úgy tudom, van egy lányuk – kérdezett tovább Kate.

– Gloria valójában csak Isabella nevelőanyja volt, de nagyon közel álltak egymáshoz.

Sanchez hangja élesebbé vált, ahogy szóba került a gyereke.

– Hány éves?

– Huszonkettő.

– Itt él?

Sanchez egy pillanatra lehunyta a szemét.

– A jogi egyetemre jár Georgetownban. De időnként hazajön.

– Most hol tartózkodik? – folytatta az ügynök.

– Útban van hazafelé. Ma reggel felhívtam. Késik a gépe.

– Szeretnék beszélni vele, ha megérkezett – mondta Kate.

– Miért? – értetlenkedett Sanchez. – Nem volt itt, amikor Gloria meghalt. Azért jön haza, hogy meggyászolja a nevelőanyját, és hogy mellettem legyen.

– Kizárólag a családi háttéréről kérdezem – ígérte Kate. – Nem fogom felzaklatni.

Sanchez mondani akart valamit, de Bennett a karjára tette a kezét, hogy hallgasson.

– Szeretnék jelen lenni, amikor beszélnek Miss Sanchezzel.

– Isabella a keresztnéve? – kérdezte az ügynök.

– Igen – felelte a férfi.

– Az édesanyja az ön első felesége volt, aki életét vesztette egy autóbalesetben?

– Selená halála rettenetes csapás volt. – Sanchez állá megfeszült a növekvő indulattól. – De nem értem, hogy jön ide az ő halála?

– Elég a kérdésekből! – lépett közbe Bennett.

Sanchez az ügyvédje karjára tette a kezét.

– Gloria halála összetört – mondta. – De azt nem hagyom, hogy bántsá a lányomat, Mazur nyomozó!

Mintha nem is hallotta volna, a nyomozó Kate-re nézett, és nyájasan megkérdezte:

– Van még valami? Maradok, ameddig szüksége van rám.

– Egyelőre nincs több kérdésem Mr. Sanchezhez – felelte az ügynök. – De Isabellával beszélni akarok. Visszajövök, amikor már itthon lesz.

Mazur bólintott.

– Visszajövünk.

7. fejezet

Az első gyilkosság az adrenalin, a félelem,
a szorongás és az eufória egyidejű kirobbanása.

San Antonio, Texas

November 27., hétfő, 20:45

MAZUR AZZAL A MEGGYŐZŐDÉSEL HAGYTA EL A HÁZAT, hogy Martin Sancheznek titkai vannak. De ha valaki házasságtörő, az még nem feltétlenül gyilkos is.

– Az első Mis. Sanchez autóbalesetben halt meg – tűnődött Mazur vezetés közben. – Martin Sanchez pedig autószerelő.

– És Gloria sokkal fiatalabb nála. Már-már közhely, mert annyiszor megtörténik. – Kate a műszerfal órájára pillantott, és a homlokát ráncolta. – Nem vettem észre, hogy ilyen későre jár.

– Ha jól érezzük magunkat, repül az idő.

– Hogyan folytatja a nyomozást? – kérdezte az ügynök.

– Beszélek a helyszínelőkkel, hogy mire jutottak Gloria kocsijával kapcsolatban. Jenny Calhoun azt mondta, hogy este tájékoztat.

– Szeretném meghallgatni.

– Természetesen.

Öt perc múlva megcsörrent Kate telefonja.

– A főnököm az – pillantott a kijelzőre. – Fel kellennem.

– Persze.

– Ramsey ügynök! – üdvözölte Kate. – Még nem tudok levonni végleges következtetéseket.

Hallgatott, és a homlokát ráncolta.

– Megígérem, hogy olyan gyorsan dolgozunk, amennyire csak lehet Mazur nyomozóval most megyünk vissza a törvényszéki laborba, hogy megtudjuk, mit találtak az áldozat autójában. Amint lesz jelentenivalóm, telefonálok. Megtennéd azt a szívességet, hogy beszélsz Richardson börtönigazgatójával? Kíváncsi vagyok, kapott-e bárkitől üzenetet. – Bólintott. – Rendben. Van újabb fejlemény Raymond Drexler ügyében?

Elgondolkodva félrebiccentette a fejét, és megvakarta a nyakát.

– Rendben. De rögtön szólj!

A hívás véget ért, de nem tette le a telefonját, csak bámult a szürkületbe. Mazur tudta, milyen az, amikor az ember annyira le akar tartóztatni valakit, hogy az már szinte fáj.

– Mi a helyzet Drexlerrel? – érdeklődött.

– Még mindig szökésben. Nevada, a társam követ egy dél felé vezető nyomot Utahban. Hét órával ezelőtt látták Drexlert egy benzinkútnál.

– Van nyomás felülről ebben az ügyben? – kérdezte Mazur.

Kate a fejtámlának döntötte a fejét.

– Mindig van felső nyomás, amikor én dolgozom egy ügyön. Amikor feltűnők egy helyi rendőrségen, az általában senkinek sem jó nap.

– Dolgozott már néhány kiemelt fontosságú ügyön, és azt olvastam, többet meg is oldott.

– Maga a megoldott ügyeire emlékszik, vagy inkább azokra, amiket elszúrt?

– Ott a pont.

Kate Mazurhoz fordult.

– A tájékoztatón olyan érzésem volt, hogy nem igazan fogadtak itt be magát.

– Miért mondja ezt?

– A testbeszéd a szakterületem. Kapott néhány szúrós pillantást az eligazítás alatt.

– Rosszabbat is kaphattam volna. Ma senki sem borított a fejemre egy Chicago-stílusú pizzát és nem vizeltek bele a Cubs-emblémás bögrémbe, szóval, ahogy én látom, ez egy jó nap.

– Mennyi ideig dolgozott a Chicagói rendőrségnél?

A műszerfal fényei kirajzolták a nő kiugró arccsontját.

– Tizenhét évig.

– A legtöbb zsaru ilyenkor már nem vált.

Mazur felvonta a szemöldökét.

– Most a pszichiáter kérdez?

Kate a fejét rázta.

– Személyiségzavarokra, nem családterápiára szakosodtam. Csak beszélgetünk.

– Úgy hangzott, mint egy kihallgatás.

A nő vállat vont.

– Manapság számomra a kihallgatás a beszélgetés.

Egy pillanatig csend honolt, csak a szél süvített az ablak mellett.

– Ha valóban beszélgetni akar, és nem analizálni, hát igen: megviselt a váltás. Még nem adtam el a Chicagói lakásomat, és ha még egyszer GPS-t kell használnom, hogy megtaláljam egy bűntény helyszínét, én is ölni fogok.

– Miért költözött cl?

– Elváltam, és a volt feleségem San Antonioba hozta a gyerekeinket.

Minden igyekezete ellenére kiérződött a harag Mazur szavaiból.

– Jó, ha közel lehet a gyerekéhez. Az én apám tinédzserkoromban halt meg.

– Rettenetes lehetett.

– Az volt. Letaglózott. Szeretett engem, és én is szerettem őt, de valahogy elkerültük egymást. Sokszor elbeszéltünk egymás mellett.

– Alyssa egy kicsit olyan, mint maga. Mindent magába fojt. Rejtegeti az érzéseit. Amikor szorong, viccelődik.

– Mitől olyan biztos abban, hogy vannak érzéseim?

Mazur őszintén nevetett.

– Igaz. Az esküdtszék még vitatja a kérdést.

Kate akaratlanul elmosolyodott.

– Mivel foglalkozik szívesen a lánya?

– Ő a legokosabb kölyök az iskolában. Zenekar. Sakk-klub. Színház.

– Semmi olyan, amihez magának köze volna?

– Semmi.

– Hasonlít az édesanyjára?

– Hála istennek az eszét tőle örökölte. Meg a külsejét is. A jó modorát viszont nem, nem tud kulturáltan csevegni baromságokról.

– Ezt a képességet én sem sajátítottam el, a sakkozás viszont hasznos időtöltés. Sok mindent megtanít a stratégiáról, de legfőképpen a türelemről.

– Maga sakkozik?

– Játszottam, amikor annyi idős voltam, mint most Alyssa. Azóta nem. – Kate felnézett a sötét égre. – Washingtonban túl erős a fényszennyezés, nem lehet olyan jól látni a csillagokat, mint itt.

– Miért hagyta abba a sakkozást?

Mazurt jobban érdekelte a nő, mint a csillagok.

– Gondolom, mert a főiskola után már nem jutott rá időm.

A férfi a fejét csóválta.

– Amit igazán akarunk, arra mindig jut időnk.

Kate elmosolyodott.

– Jaj, de bölcs. Mostantól szólítsam doktornak?

– Nyomozó vagyok. Egy mérföldről is kiszagolom a kifogást.

Az ügynök nem válaszolt, és Mazur sem akarta megtörni a csendet vagy visszatérni az előző témához. Tévedett, amikor azt hitte, hogy mindjárt hall egy őszinte vallomást.

– Azt hiszem, Santos vizelt a bögréjébe – szólalt meg Kate.

Mazur éles pillantást vetett rá.

– Honnan veszi ezt?

– A fiatalember hetyke mozdulataiból. A jobb kezével gesztikulál. Azzal, amivel a bögréjét fogja. Gyanítom, hogy a személyes tulajdon, vagyis a felségterülete, fontos számára.

Nem volt olyan barátja, aki a maga érkezése miatt nem lett tagja a csapatnak?

– De igen.

– Olyan módon akart visszavágni, amit nagyon fontosnak tart. A maga felségterületén.

– Mennyire biztos ebben?

– Kilencven százalékgig.

– Jó tudni.

A városhoz közeledve felerősödtek San Antonio fényei, a csillagok pedig elhalványultak. Mazur leparkolt a rendőrségnél, és az űr mellett elhaladva felmentek a második emeletre. Az ételautomatánál Kate elővette a hitelkártyáját, és vett két csomag kekszet.

– Büféautomata-ellátó részvényeket kellene vásárolnia.

A nő kibontotta az egyik csomagot, és odakínálta Mazurnak. A férfi kivett egy kekszet.

– Tartsa meg az egészet! – mondta Kate. – Nekem elég egy.

– A következő két csomagot én állok – egyezett bele Mazur.

– Rendben.

Egy hatalmas, garázsszerű csarnokba jutottak: a falak mentén szekrények és különféle műszerekkel felszerelt fényes, szürke pultok sorakoztak.

Egy magas, csinos, hátrakötött hajú és laborköpenyt viselő szőke nő felnézett rájuk a mikroszkópja mellől.

– Nyomozó! Nem voltam biztos benne, hogy el tud jönni.

– Meglátogattuk Mr. Sanchezet. Jenny Calhoun, ő Kate Hayden ügynök az FBI-tól!

Calhoun felállt, és kezét nyújtott.

– A profílozó?

Kate kezét fogott vele.

– Pontosan. Mondja el, mit talált!

– Rögtön a lényegre, ez tetszik.

Calhoun elvezette őket a csarnok azon részébe, ahol átvizsgálták Gloria Sanchez autóját.

– Beporoztam az olyan kulcsfontosságú részeket, mint a csomagtartó, a vezetőüléshez tartozó ajtó, a rádió gombjai, a sebváltó és az irányjelző. Találtam is ujjlenyomatokat mindenütt, viszont kilencven százalékban az áldozattól.

– És mi volt a csomagtartóban? – kérdezte Kate. – Láttuk a videofelvételen, hogy a férfi kesztyűt viselt, de hátha ránk mosolygott a szerencse.

– A csomagtartó alján találtam két részleges ujjlenyomatot.

– Levette Mr. Sanchez ujjlenyomatát? – vetette közbe Kate.

– Igen, de nem az övé. A helyszínen talált arctörlő kendőről nyert DNS vizsgálata pedig még folyamatban van. Az ujjlenyomatokat felvittem az Automatikus Ujjlenyomat-azonosító Rendszerbe, meglátjuk, lesz-e találat. Továbbá: a Sanchez ingén lévő vér a feleségétől származik, de a foltokat nem okozhatta közeli lövés.

– Inget is válthatott – jegyezte meg Kate.

– Lehet, de azt nem találtam meg – mondta Calhoun. – Átkutattam az autó körüli területet. – Megelőzve a következő kérdést, hozzátette: – A szélvédőre fröccsent vér ugyancsak az áldozaté.

Intett, hogy kövessék az autóhoz, majd megállt a vezetőülés ajtajánál. Pisztolyt formált az ujjaival, és az ablakra célzott.

–A férfi harminc centire állt az ajtótól. Úgy tudom, a boncolóorvos egy lövedéket vett ki a nő mellkasából. Nem találtam másik lövedéket sem a kocsiban, sem rajta, sem körülötte. Viszont volt egy töltényhüvely az autó alatt. Kerestem rajta ujjlenyomatot, de nincs.

– Különös, hogy egyáltalán talált ilyen – szólalt meg Kate. – Ez nagyon eltér a többi esettől.

– Korábban nem hagyta ott a hüvelyt? – kérdezte Mazur.

– Nem.

– Az áldozat kocsija mögött találtam keréknyomokat. Rögzítettem a mintát, most próbálom beazonosítani a gyártót. Beszéltem a rablási csoporttal, azt mondták, szombat éjjel két kisbuszt és egy Suburbant loptak el.

– Mi okozta a defektet?

– Egyetlen szúrás a futófelületen – válaszolta Calhoun.

Kate a kipufogócsőhöz térdelt, és belenézett. Kesztyűs ujjával körbetapogatta a nyílást.

– Gloria Sanchez első alkalommal vitte el ezt az autót?

– Nem tudom – ismerte be Mazur.

Kate kinyitotta a hátsó ajtót.

– A hátsó ülésen is keresett DNS- vagy ujjnyomokat?

– Nem – felelte Calhoun. – A kocsi külső részeit, az első ülést és a csomagtartót vizsgáltam át.

– Vizsgálja át az utastér és a csomagtartó minden négyzetcentiméterét!

– Mire gondol? – érdeklődött Mazur.

– Az emberek a szokásaik rabjai. Ha vasárnap ezt az autót vitte el, akkor feltehetően már korábban is használta. Talán

mert ez nem vonja magára a figyelmet...

– Hagyott egy üzenetet a férjének, miszerint javítják a Mercedesét.

– Kíváncsi vagyok, hogy tényleg így van-e – mondta az ügynök.

– Miért kattant magára a gyilkos? – kérdezte Calhoun. – Az FBI-osok általában a háttérben maradnak.

– Sajtótájékoztatókat tartottam, ahol a gyilkost munkanélkülinek és impotensnek neveztem – felelte Kate. – Fel akartam ingerelni.

– Fel akarta... izgatni? – évődött Mazur.

– Pontosan – bólintott a nő.

A nyomozó ránézett, de mivel Kate nem mosolygott, lemondóan legyintett.

– Maga nem szokott viccelni, ugye?

– Nem – felelte az ügynök. – Ez a gyilkos választ vár az üzenetére, de én megvárakoztatom. Nehogy azt higgye, ő irányít. Ez fontos.

8. fejezet

A korral megjön a bölcsesség. És a bölcsességgel néha túl sok óvatosság és félelem jár. Ezért fontos cselekedni, még ha a bölcsesség le is beszélne róla.

San Antonio, Texas

November 27., hétfő, 23:35

AMIKOR KATE VÉGRE ÁGYBA KERÜLT A SZÁLLODÁJÁBAN, minden tagja sajgott a fáradtságtól. Tizenegy napja talpon volt, és csak keveseket aludt. A teste kimerült, ám az agyában zsongtak a nap történései. Nem hagyta nyugodni az érzés, hogy valami nincs rendben ezzel az üggyel. Ösztönösen érezte, de a fáradtság elhomályosította a gondolatait. Így vagy úgy, de aludnia kell, hogy hatékony maradjon.

Megnézte a telefonját. Azt remélte, kapott egy képet Nevadától a megbilincselte Drexlerről, de nem. Ez részben csalódás volt, ám reményt is adott, hogy láthatja, amikor ketreche zárják azt a szörnyeteget.

Hátradőlt a párnákra. Ha a Sanchez-ügyben a ballisztika más eredményt hozna, az elég lenne ahhoz, hogy befejezze itt a munkát, és visszamenjen Utahba. Még egy nap San Antonioban. Eddig nem hívta fel az anyját, de ezt meg tudná magyarázni azzal, hogy sok a dolga. Bár az, hogy itt van, és

mégsem hívja fel, elárulná, hogy súlyosabb az indok, mint az időhiány.

A falon ide-oda táncoló árnyékok mintha életre akartak volna kelni. Évszázadok óta azt tanítják a civilizált embereknek, hogy ne higgyenek szörnyekben, de Kate jól tudta, hogy léteznek. Józan elméjű emberek számára érthetetlenek azok a rémségek, amiket az ártatlanokkal művelnek. És ezek a képek minden egyedül töltött éjszaka kísértették.

Elszorult a szíve: a gyógyszeres üvegre nézett, amit mindig az éjjeliszekrényén tartott. Az altatók sokat segítettek, amikor nem tudta kikapcsolni az agyát egy-egy eset után, de egészen a múlt hétig megpróbált nem élni velük. Az izmai alvásért könyörögtek, ám folyamatosan járt az agya. A bőre viszketett, mintha az árnyak őt figyelnék.

Felkapcsolta a lámpát, az üvegért nyúlt, és kivett egy tablettát. Kudarcként élte meg, hogy beveszi, de azt is tudta, hogy kimerültén senkinek sem lenne a hasznára.

Egészen lenyelte a pirulát, majd beletörődve a helyzetbe vissza- hanyatlott a párnákra. Fél óra kellett, hogy lecsillapodjon az agya és lecsukódjon a szeme, de mielőtt az álom a karjába vette, megígérte magának, hogy legközelebb nem lesz szüksége altatóra.

Mazur kinyitotta a bejárati ajtót. A lakás olyan volt, ahogy hagyta: tiszta és rendezett – leszámítva Alyssa néhány zokniját, amiket a lány hebehurgyán szétszórt, amikor utoljára az

apjánál aludt. A nyomozó arra sem tudta rávenni magát, hogy eltegye a lánya cipőit: ha rájuk nézett, mindig rá gondolt.

Lecsatolta a fegyverét meg a bilincseket, és a jelvényével együtt az előszobái komód felső fiókjába tette. Közben végignézte a tetejére kitett fényképeket. A fotók a bátyjairól és az édesanyjáról készültek Chicagóban, egy pedig róla, ahogy a karjában tartja Caleböt és Alyssát.

Még ki sem lépett az előszobából, amikor megszólalt a telefonja. A lánya hívta.

– Hogyhogy még ébren vagy, kölyök?

– Nem tudok aludni.

Mazur kibújt a kabátjából, miközben a másik füléhez szorította a telefont.

– Miért nem? Anyával minden rendben?

– Telefonkonferencián vesz részt New Yorkkal.

A nyomozó megnézte az óráját, és összeráncolta a homlokát. A kölyöknek aludnia kellene.

– Hogy sikerült a matekdolgozat?

– Nem tudom.

Mazur leült az ágya szélére, és lerúgta a cipőjét.

– Dehogynem tudod.

– Könnyű.

– Mennyire könnyű?

– Tízből tíz.

– Az jó.

– Elkaptad már a rosszfiút?

– Még nem, de dolgozom rajta.

– Még mindig azzal a szövível dolgozol?

Mazur felnevetett.

– Szövivel?

– Igyekszem lépést tartani a szakmai szlenggel. Milyen a pasi?

Alyssa nyolc- vagy kilencéves kora óta kérdezősködött az apja munkájáról. Eleinte csak a biztonságaért és a késői kimaradásai miatt aggódott. Mazur mindig őszintén és megfontoltan válaszolt neki. Aztán egy-másfél éve a lánya elkezdett érdeklődni az ügyei iránt is.

– Érdekes nő. Okos. Elhivatott és egy kicsit körülményes.

– Jó vagy rossz értelemben?

– Jó értelemben.

– Hogy hívják?

– Dr. Kate Hayden.

– Hadd ellenőrizzem!

Alyssa gépelt, feltehetően azon a laptopon, amit az apjától kapott tavaly.

– Ejha! Néhány igazi rosszfiúval is volt már dolga!

– Tudom.

– És sakkozik is.

– Említette. Azt mondta, már nem játszik.

– Á! Egyike volt a legjobbaknak. Középiskolai abszolút bajnok. Aztán az apja halála után abbahagyta.

– Igen, mondta, hogy tinédzserkorában meghalt az apja.

– Azt is, hogy az utcán lőtték le? Meg hogy őt is.

– Tényleg?

– Úristen, Kate erőszak áldozata! Mit is mondott korábban? *Ez az élet választott engem.*

– Fent van az interneten, akkor biztos igaz! – viccelődött a lány. – Tudsz még róla valamit?

Amikor Mazur kutakodott, nem érdekelte Kate múltja, csak a pályafutása, a végzettsége és a bűnügyei. És minél többet tudott meg róla, annál többet akart még tudni. Kate egy túlélő, szakmailag tökéletes... és csinos. Kioldotta a nyakkendőjét, és az órára nézett.

– Most már tényleg le kell feküdnöd, kölyök.

Alyssa belenyögött a telefonba.

– Látlak hétvégén?

– Megbeszéltük.

Amikor kicsi volt, a nyomozó mindig adott jóéjtpuszt a lányának, a válás óta azonban a legtöbb *jó éjszakát* a telefonba mondta.

– Szeretlek, kölyök.

– Én is szeretlek, apa.

Mazur kinyomta a telefont, aztán farmert és egy kifakult Bulls trikót húzott magára. Fogta a pizzásdobozt, és az ebédlőasztalhoz ment, ami ideiglenes irodaként is szolgált.

Rákeresett Kate Haydenre az interneten. Valamivel többet tudott meg róla, mint amennyit az imént Alyssától. A középiskolás Kate a városi közösségi központba járt sakkozni, és egy iskolatársa az épület parkolójában lőtt rá és az apjára. Az apja a helyszínen meghalt, Kate pedig súlyos sérüléseket szenvedett. A gyilkost tizenötől húsz évig terjedő börtönbüntetésre ítélték.

Megszerezte a netről az alapinformációkat, de a teljes történetet csak a gyilkosság dossziéjából ismerhette meg. Nem

volt semmi köze Kate múltjához, de a zsaruk természetüknél fogva kíváncsiak. Ez tartja őket életben.

Elképzelte, hogy Alyssa szeme láttára lelövik, és aztán a lány is kap egy lövést. Hányingere támadt a gondolattól.

– A francba – motyogta.

Nem csoda, hogy Kate ilyen szokatlan figura. Zárkózott és tartózkodó, ugyanakkor egyenes. Nyomokban némi humorérzéssel. És ha nem hordaná mindig a komor, fekete FBI-szabványruháját, amiben szinte eltűnik az alakja, könnyen lehet, hogy még vonzónak is találná.

A szórakoztató gondolatmenet után Mazur ismét az igazán fontos feladatra fordította a figyelmét: meg kell oldania a Gloria Sanchez gyilkossági ügyet.

Martin Sanchez titkolódzóit, ezért akart Mazur találkozni a lányával, Isabellával. Ő feltehetően tud arról, milyen volt az apja házassága. Rákeresett a fiatal nő nevére, és megtudta, hogy Isabella mindent a maga erejéből ért el. Az osztálya legjobbjaként végzett a Szent Szív Katolikus Iskolában, most pedig harmadéves joghallgató. Viszont Mr. Sanchezről szinte semmit sem talált. Ő nem szerepelt a hirdetésekben, és nem jelent meg a jótékonyági eseményeken sem, amelyekről a sajtó is tudósított. Nem voltak botrányai. Ugyanakkor a két halott feleség több mint elég.

Mindenki azt állítja, hogy Gloria Sanchez szolid családi életet élt, és saját erejéből lett sikeres. Mindene megvolt. A rákos betegség váratlan csapásként érhetette.

– Véletlen lett volna a halálod?

Mazur megnézte a postafiókját. Egy üzenet várta Palmertől. A tárgya: Pénzügyek. A sörét kortyolgatva megnyitotta az e-mailt.

A Sanchez család és az autókereskedésük komoly bajban volt. A cég a tavalyi évben folyamatosan veszteséget termelt. Az elmúlt három hónapban kimerültek a bankszámláik. Az életbiztosításokat ellenőrzöm. JP

Mazur újra elolvasta az üzenetet. Egy ismert személy megölésének legjobb módja, ha nyíltan tesszük.

Kate Sanchezről illető kétségei talán nem alaptalanok.

Kenjük egy arc nélküli sorozatgyilkosra, akit még nem fogtak el, és senki sem fog gyanakodni.

Raymond Drexler behajtott egy benzinkúthoz Utah déli részén. Tudta, hogy meg kell szabadulnia a néhány száz kilométerrel odébb ellopott furgontól. Ha eddig nem is jelentették az ellopását, csak idő kérdése. Egy árnyékos helyen parkolta le a kocsit. Ha szerencsés, nem veszik észre reggelig.

Ingujjával tisztára törölte a kormánykereket és a rádió gombjait. Felvette a kis méretű útitáskáját, amit mindig előre összekészített. Jobb félni, mint megijedni.

Amikor kiszállt az autóból, a hideg megcsípte az arcát, és a szél befújta flanelingje alá. Szerette a hideget. Feltöltötte, akárcsak a halál.

Nyújtózkodott. Minden tagja sajgott a vezetéstől. Már hiányzott az otthona. A földje. Körülbelül ilyenkor nyitotta fel a ládát, hogy kivegye Sarát játszani. Ő volt a kedvence. Sápadt,

vékony és szőke. Pont olyan, amelyet szeretett. Elhatározta, hogy nem fogja túl gyorsan halálra éheztetni, mint a többiek, de azért az ételmegvonástól kezelebb lett. Az utolsó hetekben pedig különösen könnyen kezelhetővé vált. Néhány szem sült krumpliért bármit megtett érte vagy neki.

De elment. Ő pedig menekül. Egyedül.

Üzenetet küldött az unokatestvérének, Richie-nek, akitől megtudta, hogy Hayden elutazott Utahból. Mi a franc? A nő fenekestül felforgatja az életét, aztán odébbáll, mintha semmi rosszat nem tett volna?

A híradók igazolták legfőbb félelmét. Megtalálták az ő Sáráját és a többi lányt is. Beth. Cici. Debby. Naomi. Már mind meghaltak.

Felfordult a gyomra a gondolattól, hogy kiásták a kislányait. Dühös volt. Semmi tisztelet a halottak iránt?

A múlt héten még Kate Hayden nevét sem ismerte, most meg csakis arra tudott gondolni, hogy beteszi a méreténél néhány centivel rövidebb ládába. Az megtanítaná, hogyan kell viselkedni.

A boltban biccentett az eladónak, de nem nézett rá, amikor odament a hűtőkhöz, és kivett néhány energiatalt meg egy hatos csomag sört.

Meglátta, hogy egy férfi az ő kocsija mellé parkol, aztán betántorog a boltba, egyenesen a söröshűtő felé.

Drexler – továbbra is elfordítva az arcát a biztonsági kamerától – a pultra lökött egy zacskó szárított marhahús snacket az italok mellé, és elővett egy húszdollárost. Az eladó eltette, és kiszámolta elé a visszajárót.

– Kösz! – motyogta Drexler, miközben zsebre tette a gyűrött bankót és az aprót.

Visszament a kocsijához, és letette a földre a vásároltakat. Ha eddig nem, most már biztosan keresik a zsaruk az autóját. Ideje otthagyni egy árokban. A bolt felé nézett, és látta, hogy a magányos vásárló most fizeti ki a tizenkettes karton sörét.

Drexler körülnézett, meggyőződött, hogy senki sem látja, aztán letérdelt. Kipattintotta a rugós kése pengéjét. Azzal, hogy elviszi a mellette parkoló autót, egy problémát máris megoldott.

Néhány perc múlva a részeg, kezében a tizenkét sörrel, kitántorgott a boltból. Idősebb, szikár férfi volt autószerelő munkaruhában. Bizonytalan léptekkel áthaladt a parkolón. Valami countrydalt dúdolt, miközben a kulcsait kereste. Drexler szívverése felgyorsult, a tenyere izzadni kezdett. Nem szeretett kést használni.

A férfi csak akkor vette észre a koci elejénél guggoló Drexlert, amikor belebotlott.

– Mi a fasz? – motyogta, és hátrébb lépett.

Drexler felpattant, és többször hasba szúrta az idegent. Émelyítő érzés volt, ahogy a fém behatolt a húsba. Nem bírta a vért, és nem szeretett kézzel ölni. Bugyogott a vér a férfi hasából, aki megrogyant, majd Drexler karjába dőlt. A sörök nagy csattanással zuhantak a földre.

Drexler fölvette a férfi kulcsait, aztán végigtapogatta a zsebeit a tárcája után. Talált egy száz dollár értékű vásárlási utalványt és egy telefont. Betuszkolta áldozatát a saját (lopott) furgonjának utasülésére. A férfi hörgött. Drexler átvágta a

nyaki verőerét. A meleg, ragacsos vér átfolyt az ujjai között, és lecsorgott a halott férfi fehér színű, ovális kitűzőjére, amin a *Jimmy* név állt.

Beemelte Jimmy lábait a kocsiba, és elfordította a fejét az ablaktól. A sötét ülések és a padlóborítás leplezik a vért, legalábbis reggelig. Ha valaki napkelte előtt benéz a kocsiba, csak egy alvó részegeset lát majd.

Drexler megnézte Jimmy telefonját: látta, hogy le van zárva. A férfi jobb hüvelykujját a főgombra nyomta, mire a telefon bekapcsolt.

Becsapta a furgonja ajtaját, felvette a söröket, és becsúszsam a fekete Dodge kisteherautó kormányára mögé. A kocsi legalább tízéves volt, és bűzlött a régi gyorskajáktól meg a piától. A motor viszont azonnal indult, és a tartályban volt elég üzemanyag, hogy megtegyen dél felé legalább ötszáz kilométert.

A zsaruk megtalálják majd az autóját, benne a férfi holttestével, de Drexler úgy számolta, hogy nyolc-tíz óra lesz az előnye, mire rájönnek, mi történt. Addigra pedig szerez egy másik autót.

Vezetés közben kiiktatta a mobil biztonsági beállításait, és rákeresett Kate Haydenre. Azonnal feljött Taylor North egyik cikke. North állítása szerint Kate Hayden egy új ügyön dolgozik San Antonioban. Tovább keresgélt, és megtudta, hogy Kate Hayden San Antonioban nőtt fel, és az anyja most is ott él.

Amikor Drexler elmenekült a birtokáról, nem gondolt másra, csak a túlélésre. De most már volt terve.

„San Antonio, Texas, jövök már.”

9. fejezet

Amikor morzsát szórunk el útjelzőnek, ügyeljünk
a morzsák megfelelő méretére. Ha túl kicsik,
nem lehet észrevenni. Ha túl nagyok, akkor feltűnők.
De ha éppen jó a méretük... az varázslatos.

San Antonio, Texas

November 28., kedd, 7:00

AMIKOR MAZUR MEGÁLLT A SZÁLLODA ELŐTT, Kate már az előcsarnokban várta. Ugyanazt a formátlan fekete kosztümöt viselte, a haját szoros lófarokba kötötte. Az arca azonban nem volt olyan sápadt, és kicsit kisminkelte magát. Amikor felállt, és a vállára dobta a hátizsákját, szétnyílt a dzsekije és Mazur megláthatta szépen gömbölyödő melleit.

A nő fürgén, határozottan és feszülten közeledett. Nyilvánvalóan alig várta, Hogy lezárja ezt az ügyet és visszatérjen Utahba. Egy energiabomba volt.

A hátsó ülésre tette a hátizsákját, és beült Mazur mellé.

– Jó reggelt!

Halvány szappan- és finom parfümillat lengte körbe.

– Jól aludt?

– Én igen. És maga?

– léggé. – Mazur feltette a napszemüvegét, és besorolt a forgalomba. – Jenny Calhoun felhívott öt perce. Azt mondta, feltétlenül menjünk be a laborba.

– Elárulta, miért?

– Nem, csak annyit mondott, hogy fontos.

Kate a homlokát ráncolta.

– Furcsa.

– Csak néhány hónapja ismerem Calhount, de egyenes embernek tartom. Ha van valami mondanivalója, azt elmondja.

– Nem úgy, mint Santos.

– Mit is szoktak mondani a bosszúról? – vigyorgott Mazur.

– Hogy hidegen tálalva a legjobb.

– Milyen igaz! – Indexelt a nyomozó a sávváltáshoz. – Megkaptam a jelentést a Sanchez család anyagi helyzetéről. Rosszabb, mint Martin szavaiból kiderült. A hosszú lejáratú kölcsönöket és az értékpapír-befektetéseket pénzzé tették. A házukra a múlt hónapban jegyezték be a második jelzálogot.

Kate üzenetet kapott a telefonjára. Ahogy olvasta, egyre komorabbá vált.

– Nem tűnik jó hírnek.

Mazurnak semmi köze nem volt a nő dolgaihoz, de az, hogy mellette van, felszította az érdeklődését.

– Nevada ügynök, a társam közölte, hogy Drexler megszabadult a furgonjától, és lopott egy másikat.

– Hol látták utoljára?

– Az új-mexikói határ közelében. Ellopott egy kisteherautót, és leszúrta a tulajdonosát, akit Drexler furgonjában találtak meg.

A helyszínen minden csupa vér volt, ezért feltehetően az a jármű is, amit most használ.

– Vannak más ingatlanai vagy barátai az államnak azon részén?

– A szülei meghaltak. Testvérei nincsenek. Van egy unokatestvére, vele már beszéltem. Ő ugyan védte Drexlert, de az a gyanúm, hogy tőle jött a névtelen bejelentés, ami aztán a férfi letartóztatásához vezetett. Keressük a további családi kapcsolatokat.

– Bizonyítható, hogy az unokatestvére dobta fel? – kérdezte Mazur.

– Nem. Ez csak megérzés. Amikor beszélgettem vele, az ügy szóba sem került. Csak a munkája, a háza, meg általános dolgok... Látni akartam, hogyan viselkedik, amikor nem kell hazudnia. Amikor viszont Drexler feladásáról kérdeztem, beszéd közben hátradőlt. A lábát keresztbe tette, és a távolba nézett vagy az órájára pillantott. Ezek a semlegestől kissé eltérő, bezárkózó testhelyzetek és gesztusok arra utalnak, hogy titkol valamit.

– Részt vehetett az unokabátyja tetteiben?

– Nem hiszem. Úgy vélem, Drexler berúgott, és többet árult el neki a kelleténél. Arra is gondoltam, hogy az unokatestvért nagyon zavarja, hogy beárulta egy családtagját.

– Tudom, milyen elkapni egy alattomos fickót. Nekem ilyen volt Frankié Monroe. Egy szar alak Chicago déli városrészében. Nagyon rákapott a fiatal prostituáltak meggyilkolására. Az egyik tizenhárom éves volt. Ahogy összevagdosta őket... – Mazur elhallgatott, és elhessegette a képet. – Kilenc hónapig

nyomoztam utána. Nem ettem, nem ittam, nem aludtam, csak rá vadásztam.

Caleb nem sokkal azelőtt halt meg, és a hajsza volt az egyetlen eszköze, hogy megőrizze az ép eszét.

– Végül elkapta?

Mazur erősen markolta a kormányt.

– Két egyenruhás járőr elgurult mellette, amikor éppen egy nő torkát vágta át. Rálőttek és megölték.

Ugyanezen a napon, amikor este hazament, Sherry bejelentette, hogy Alyssával együtt elköltöznek.

Kate nem kérdezett rá a részletekre, inkább az utat és az egyforma boltokat nézte.

Némán, a gondolataikba merülve utaztak. A rendőrség épületében az ügynök Mazur mögött ment, igyekezett tartani a tempót. A férfi általában lassan járt, de most, hogy elmesélte a történetét, léptei felgyorsultak.

A liftből kilépve a bűnügyi labor felé indultak. Calhoun összefont karral támaszkodott egy pulton, mintha csak rájuk várt volna. I

– Talált valamit a hátsó ülésen? – kérdezte Kate.

– Találtam friss foltokat az ülésen, amelyek az előzetes vizsgálat szerint emberi testnedvek, de elküldtem további vizsgálatokra. És azt is elmondhatom, hogy a Gloria Sanchez autójában talált számláról kiderült, hogy a nő röviddel a halála előtt egy Lucky's nevű kisboltban vásárolt.

– Szép munka – ismerte el Mazur.

– De nem ezért hívtam – folytatta Calhoun. Feltartott egy műanyag zacskót, amibe a bizonyítékokat teszik. Ez esetben a

gyilkos által hátrahagyott eldobható mobiltelefont. – Reggel vettem észre, azóta alig bírok magammal!

Kate és Mazur kesztyűt húztak, Calhoun pedig kivette a zacskóból a telefont, és átnyújtotta a nyomozónak. Új üzenet érkezett!

Mikor tart már dr. Hayden sajtótájékoztatót? Ismét gyilkolnom kell?

– Le tudta nyomozni? – kérdezte a férfi.

– Az üzenet reggel 4:50-kor érkezett, én pár órával később jöttem be. Azonnal felhívtam a számot, de a technikusok azt mondták, nem tudták megpingelni. Miután értesítettek, azonnal hívtam magát.

Mazur megmutatta a szöveget Kate-nek is.

– Ki tudja, hogy ezen az ügyön dolgozik?

– Mr. Sanchez, az ügyvédje, az ön csoportja és az enyém.

– Ha én lennék Mr. Sanchez vagy az ügyvédje, vajon okos húzás lenne ilyen üzenetet küldeni? – kérdezte a nyomozó. – Vagy a Szamaritánus féreg figyel?

Kate az üzenetet tanulmányozta.

– A kérdéséből kiderül, hogy tud rólam, de ebben az ügyben a háttérben dolgozom, amióta csak San Antonioba jöttem. Tehát vagy kitalálta, hogy itt vagyok, vagy figyeli ezt az épületet. Akad olyan rendőre, aki lefilmezte a bűntény helyszínét és a báméskodókat?

– Calhoun néhány járőr-kocsiját felszerelték menetregisztráló kamerával, ezek végig működtek. Felvették az elhaladó forgalmat is. ő is tudja, hogy a tettes gyakran visszatér a bűntény helyszínére.

– Nagyszerű! – mondta Kate. – És okos. Megkaphatnám a felvételeket?

– Hogyne, Hayden ügynök – felelte Mazur.

A nő elgondolkodott.

– Mint említettem, ez a férfi irányítani akarja a helyzetet, tehát semmiképpen sem fogok most sajtótájékoztatót tartani az ő kívánságára.

Ezen meg Mazur gondolkodott el.

– Fel akarja dühíteni?

– Pontosan! – felelte az ügynök. – Az olyan gyilkosok, mint ő, én- központúak. Szeretik a reflektorfényt. Szeretnek manipulálni másokat, ugyanakkor sérülékenyek. Ha semmibe veszem, talán feldühödik, és hibát követ el.

– Vagy megöl valakit – vetette fel Calhoun.

– Mindenképpen újra ölni fog – jelentette ki Kate. – Nem hagyja abba, amíg el nem kapják.

– Úgy beszél róla, mintha ő lenne a Szamaritánus – jegyezte meg Mazur.

Az ügynök egy pillanatra ránézett.

– Lehet, hogy a gyilkos azt gondolja, ő az új Szamaritánus.

– És Sanchez? Nem ő lőtte le a feleségét?

– Nem zártam ki őt sem.

A szálloda saját „tolvajkulcsával” nyitotta ki a 351-es szobát. Tudta, hogy Kate egész nap távol lesz, és a rendőrség főhadiszállásán dolgozik Mazur nyomozóval, ugyanis figyelte a szállodát.

A nő gyermekien édes volt a sötét kosztümében, ami annyira rosszul állt neki. Egy gyerek, aki felnőtt ruhában pózol. Elrejtőzik a szövetrétegek alá. Fél a világtól, amiről tudja, hogy gonosz hely.

A bevetetlen ágyhoz lépett, aztán a mellette lévő nyitott bőröndhöz. Kivett belőle egy bugyit, az arcához tartotta, és beszívta az illatát.

Az elmúlt néhány hónapban folyamatosan Kate-ről álmodott, és most, hogy ennyire közel volt hozzá, beleborzongott az izgalomba. Kezében a bugyival a szekrényhez ment, ahol a nő a váltóruháját tartotta: még ki sem vette a Salt Lake-i tisztító nejloncsomagolásából.

A ruha mellett egy vállfán egyszerű fehér selyemblúz, egy nadrágfogason pedig egy frissen mosott farmer lógott. Ahogy végigsimított a blúz finom anyagán, máris szaporábban vert a szíve. Bárhol is szállt meg, Kate mindig azonos sorrendben akasztotta be a ruháit: ezt kitapasztalta az elmúlt néhány hónap során. A szekrény aljában tartotta a futócipőjét a fekete bokacsizma mellett.

Megfordult, és az ágyhoz lépett. A nő fejének lenyomata még látszott a párnán, az ágy bal oldalán pedig még gyűrött volt a takaró. A másik oldal simaságából arra következtetett, hogy nyugodtan aludt az éjjel.

– Addig élvezd az alvást, amíg tudod!

Megsimította a lepedőt, és leült az ágy szélére. Nem tudott ellenállni, muszáj volt ráhajtania a fejét a hideg ágyneműre, oda képzelve Kate meztelen testét. A gondolattól is merevedése támadt. Kezével ellenőrizte az erekcióját. Kigombolta a

farmerjét, lehúzta a cipzárját, és becsúsztatta a kezét. Fel-alá mozgatta a markát kemény péniszén, miközben elképzelte, hogy Kate meztelenül, nyöszörögve fekszik alatta. Maga előtt látta a nő arcát, ahogy szétfeszíti a lábait, hogy mélyen belehatolhasson. Keményen és lassan belé nyomult, tudván, hogy fájdalmat okoz neki. Élvezte a fájdalom rándulásait az arcán.

Lépéseket hallott a folyosóról. Ez visszahozta a valóságba. Gyorsan rendbe szedte magát, majd felhúzta a farmerje cipzárját, és Kate bugyiját a kabátja zsebébe gyúrte.

Annyi mindent akart még csinálni vele!

A fürdőszobába ment.

Megnézte az összehajtogatott törülközőre kitett kozmetikumokat. Mindig ugyanígy rendezte el a dolgait. A parfümért nyúlt, és beleszagolt. Tisztaság és rendezettség, ez volt a heppje.

Aki nem ismerte, azt hihette, hogy ez valami kényszerbetegség nála, de ő meg tudta érteni az utazó rigolyáit: az egyszerű rutintevékenységek az otthonosság és a megszokottság érzetét adják a teljesen egyforma hotelszobák végtelen sorában.

A csuklójára fújt egy kis parfümöt, és megszagolta. Magával viszi az illatát a nap hátralevő részére.

Belenézett a tükörbe, és arra gondolt, vajon felismeri-e majd Kate, amikor végre szemtől szemben látják egymást. Vonzónak vagy kiábrándítónak fogja találni? Tetszeni akart neki. Azt akarta, hogy akarja őt.

Ők egymásnak rendeltettek. Két nagyon okos ember, akiknek szenvedélyük az üldözés.

A vadászat.

Mielőtt felfedi magát előtte, meg kell mutatnia a nőnek, hogy ő az alfa hím. Meg kell mutatnia neki, hogy mindegy, milyen keményen dolgozik, a végén úgyis ő fog győzni.

10. fejezet

Befáradna a szalonomba? – szólt a Pók a Légyhez.

– Mary Howitt

San Antonio, Texas

November 28., kedd, 13:00

MAZUR AZ I-35-ÖS AUTÓPÁLYA 140-es ki járójánál lefordult a Lucky's bolthoz. A parkoló leghátsó részén állt meg, és egy percre tanulmányozta a terepet. A töltőállomáson négy kút és egy kis vegyesbolt volt. Most, napközben minden kútnál tankoltak. Ebből Mazur azt feltételezte, hogy jó lehet az üzletmenet.

– Ez pontosan olyan, mint azok a benzinkutak, amiket a Szamaritánus kiszúrt magának – szólalt meg a nyomozó mellett Kate.

Mazur egy kis telek felé intett a szűk mellékutca túlsó oldalán.

– Ott könnyű parkolni.

Kiszálltak a kocsiból, és odasétáltak. Kate azt ellenőrizte, jó-e a rálátás a kisboltra.

– Aki itt parkolt késő este, az tisztán láthatta a kutakat – állapította meg.

Az apró szemű murva megőrizte az abroncslenyomatokat, és mivel sokan használták a helyet, sok keréknyom maradt rajta.

Kate letérdelt.

– A gyilkos nem véletlenül bukkant rá erre a helyre. Egy rendőr járja végig a körzet boltjait, és nézze meg, hol vannak biztonsági kamerák! Nézzék vissza az elmúlt két hétben készült felvételeket! Azt keressék, hogy volt-e valaki, aki többször is visszatért a helyszínre. Bár véleményem szerint ezt a helyet szúrta ki először, és megfelelőnek ítélte a terepet, miután felmérte a lehetséges bonyodalmakat és a kockázatot.

– Meglesz.

Visszamentek a parkolóba, és betértek a Lucky's vegyesboltba. Az ajtó csengettyűi megszólaltak Mazur feje felett, amikor megállt és előreengedte Kate-et. A bolt kicsi volt. Az üzlet elülső részében a pénztárgép mögött, a karácsonyi ezüst girlandokkal díszített falon voltak a cigarettás polcok. A mosdóhoz a fal mellett álló sörös és ásványvizes hűtők előtt lehetett eljutni.

A pénztárgépnél álló fiatal, sovány spanyol férfi az ajtó felé fordult. A kitűzőjéről leolvashatták a nevét: *Tomas*.

Mazur elővette a jelvényét, és igazolta magát.

– Egy nő útvonalát próbálom rekonstruálni, aki itt is járt vasárnap este. Tudja, ki dolgozott akkor itt?

– Én – felelte Tomas. – Én vagyok a tulajdonos. Arról a nőről van szó, akit itt a közelben lőttek le?

– Igen.

– Láttam már korábban is. Mindig megállt itt, amikor Laredóba ment, és mindig nagyon kedves volt.

– Milyen gyakran járt Mrs. Sanchez az ön üzletében? – kérdezte Kate.

– Talán hetente egyszer. Az autósok szeretik ezt a helyet, mert könnyű letérni az autópályáról.

– Van biztonsági felvétel a nő utolsó látogatásáról? – kérdezte Kate.

– Igen. Egy hónapig megőrzöm a felvételeket. Nem mindenki tartja meg őket ilyen sokáig, de egy ilyen autópályához közeli bolt szinte vonzza a bajt. Nem maguk az első zsaruk, akik nálam érdeklődnek. – Megdörgölte az orrát. – Melyik időpont érdekli?

– Huszonhatodika, éjjel fél egy körül – felelte Mazur.

Tomas leguggolt a pult alatt elhelyezett számítógéphez, amire a kis monitort csatlakoztatta. Mazur áthajolt a pulton, és látta, hogy a képernyőn négy kamera képe jelenik meg fekete-fehérben: kettő a benzinkutakat mutatta, egy a pénztárgépet és egy az üzlet mögötti parkolót. Tomas begépelte az időpontot, mire megjelentek a szombat hajnali felvételek.

Néhány percig semmi mozgást nem láttak, de 00:32-kor Gloria Sanchez kocsija állt be a külső kúthoz. Kiszállt, egy hitelkártyával beindította a kutat, leemelte az adagolót, és a csővéget a nyílásba tolta. Kezében a táskájával besietett a boltba.

– Akkor éjjel elbóbiskoltam. Hosszú nap volt, mert nem jött el a kölyök, aki nyitni szokott – magyarázta Tomas. – Láthatják is, akkor riadtam fel, amikor a nő belépett.

Mazur a benzinkutakat és Gloria autóját figyelte. Másodpercek múltán egy fekete kapucnis férfi a nő autójához

lépett, és a hátsó kerékbe szúrt valamit. A férfi a bolt felé nézett, és lassan kilépett a képből. Vigyázott, hogy ne lehessen látni az arcát.

A másik kamera eközben Gloriát mutatta, amint a mosdóba megy, majd percekkel később felfrissített sminkkel, megfésülködve kijön. Megállt az édességes állvány előtt, levett egy zacskó csokis bonbont, aztán a kávéfőző automatához, majd a pénztárhoz ment. Váltott néhány szót Tornásszál, bedobott pár bankjegyet a borraivalós üvegbe, aztán kiment az üzletből. A kútnál a helyére akasztotta a benzinadagoló csövet, beült a kocsiba, bekapott egy kis csokoládét, majd kihajtott az I-35-ösre.

Mazur továbbra is a monitort figyelte. Tizenöt másodperccel Gloria távozása után kigyulladtak a reflektorok a parkolónak azon a részén, ahol az előbb Kate-tel álltak. Egy texasi rendszámú kék furgon húzott el. Mazur közelebb hajolt, de a rendszámnak csak egy részét tudta kivenni: *IVR*... Tudta, hogy a számítógépes kollégák fel tudják javítani a hiányzó részleteket, és akkor meglesz a teljes rendszám.

– Kaphatnék egy másolatot? – kérdezte.

– Az volt a gyilkos? – kérdezett vissza Tomas.

Az ügynök mintha nem is hallotta volna a kérdést. Az arckifejezése nem árulta el, mi jár a fejében.

– Minden felvételéről kérek másolatot.

Miközben kihajtottak a töltőállomásról, Mazur nyomozó felhívta a központot, és az ellopott kék furgonok utáni

nyomozásokról kérdezett. Bediktálta a részlegesen olvasható rendszám tábla betűit is. Öt perccel később visszahívták.

– Van egyezés. A furgont megtalálták egy üzletház parkolójában.

– Nagyszerű!

Kate-nek láthatóan tetszett ez a gyorsaság.

A férfi betáplálta a GPS-be az üzletház paramétereit.

– Kis türelmet...

– Ott kanyarodjon balra! Ismerem azt a plázát, jártam oda tinédzserkoromban.

– Mutassa az utat!

Mazur követte az útmutatást, és elfogadta a javasolt rövidebb utat is, amivel elkerülhették az autópálya forgalmát. Tizenöt perc múltán megálltak egy parkolóban, ahol egy egyenruhás rendőr várakozott egy kék furgon mellett.

A nyomozó gumikesztyűket vett elő a csomagtartóból, ahol csakis a legszükségesebb felszerelését tartotta: túlélő élelmiszer-csomag, alapvető eszközök a helyszíneléshez, téli bakancs – bár kétséges, hogy itt valaha használni fogja –, és a tartalék lőszer.

Kate felhúzta a kesztyűt, ami teljesen elnyelte a kezét, miközben Mazur bemutatta a rendőrnek. A férfi odakísérte őket a 2010-es évjáratú, világoskék Dodge furgonhoz.

– Nagyszerűen időzítettek – szólalt meg a rendőr. – A mai eligazításon felsorolták az ellopott autókat, és ez is köztük volt. A tulajdonosok nem tartózkodtak a városban. A férj kamionos, és a családját is magával vitte a legutóbbi útjára. Amikor kora

reggel hazaértek, látták, hogy eltűnt a furgon. A nyilvántartás szerint a tulajdonos Bob és Lynda Thompson, Bexar megyéből.

– Tudja a címüket? – kérdezte Kate.

A rendőr eldarálta, Mazur pedig felírta a nála levő kis jegyzettömbbe.

– Ismerem azt a környéket.

A nyomozó benézett a sofőrülés ablakán, és meglátta az első ülésen heverő kulcsokat.

Megpróbálta kinyitni az ajtót, de zárva volt.

– Bezárta a kulcsokat a kocsiba.

– Ez jellemző a Szamaritánusra – jelentette ki Kate. – Ahogy mondtam, hogy ő jó fiúnak tartja magát, és nem rongál, ha nem muszáj.

Mazur a fejét csóválva a telefonjáért nyúlt, hogy felhívja Calhount.

Rövid eszmecsere után abban maradtak, hogy vagy ő, vagy valamelyik technikus azonnal odamegy.

– Volt olyan, aki összetűzésbe került a törvénnyel azok között, akik bejelentették a Szamaritánus által használt kocsik ellopását?

– Nem. Mindegyikőjüknek utánanéztem, de ez nem zárja ki, hogy elbeszélgessünk Thompsonékkal.

– Egy kamionos feltehetően jól ismeri az autópályákat.

– Bizonyára.

Megálltak Bob és Lynda Thompson háza előtt. Az egyemeletes téглаépület nem nézett ki nagyobbak száznegyven négyzetméternél. Az első kertben játékok heverték, a bejárat előtti lépcsőn pedig egy kutya üldögélt.

A bejáratnál Kate az ajtó jobb oldalához állt. Mazur megnyomta a csengőt, majd balra lépett. Mindketten sok olyan rendőrrel hallottak, akiket egy-egy ilyen rutinellenőrzés közben öltek meg.

Az ajtót egy kövérkés, vörös hajú nő nyitotta ki, kisgyerekekkel a csípőjén.

– Maguk biztosan zsaruk. A furgonom miatt vannak itt?

– Igen – mutatta fel a nyomozó a jelvényét. – Megtaláltuk, ön Mrs. Thompson?

– Igen, én vagyok! – Szélesen vigyorogva kilépett a verandára. – Hála istennek! Ha még egyszer az anyámmal kellene furikáznom, tuti, hogy megőrülnék! Mikor kapom vissza?

– A helyszínelő csoport most vizsgálja át – felelte Mazur.

– Ekkora felhajtás egy lopott kocs miatt?

– Úgy gondoljuk, hogy a járművet egy gyilkosságnál használták.

– Gyilkosságnál? – Lynda elkerekedett szemmel ingatta a fejét. Egy pillanatig úgy bámult rájuk, mintha a poénra várna. – Ki használna olyasmire egy kis furgont?

– Valaki, aki nem akar veszélyesnek látszani – szólalt meg Kate. – A férje itthon van?

– Nincs. Megint úton. Letett minket ma reggel, és már telefonált is a főnöke, hogy azonnal indulnia kell egy sürgős szállítmánnyal. Péntekig nem jön haza.

A kisfiú belemarkolt az anyja hajába, és erősen meghúzta, mire a nő mérges lett és eltolta a kezét.

– Hol jár most?

– Ötórányira innen, de soha nem tudom, mikor hol van. Rengeteget dolgozik. Egy nagyobb házra gyűjtünk, mert útban a második gyerek. – Letette a kisgyereket. – De miért felőlünk kérdezősködnék?

– Azt próbáljuk kideríteni, hogy ki lőtte le az áldozatot – magyarázta Kate.

– Hát, ha valaki vádolható a furgon ellopásáért, az én vagyok. Annyira szétszórt voltam, mielőtt elindultunk, hogy a nyitott kocsiban hagytam a kulcsokat. Bob nem haragudott, mert tudja, milyen kótyagos vagyok terhesen. – Megpaskolta enyhén domborodó hasát. – Elmentünk a városból, és ma reggelig nem is tudtuk, hogy eltűnt a kocsi.

– Van itt valahol biztonsági kamera? – kérdezte Mazur.

– Nálunk nincs, de a szemközti szomszédnál van. De kár a gőzért: Bob már elkérte tőle a felvételt, de a pasas azt mondta, hogy nem működött a kamera.

A nyomozó hátranézett a barna stukkós házra és az elhanyagolt előkertre, ami nyíratlan sövényből, gazból, szűrős cserjéből és vörös porból állt.

A kisfiú megpróbálta megkerülni Mazurt, aki oda sem figyelve megfogta a vállát.

A gyerek mosolyogva nézett fel rá.

– Köszönjük, Mrs. Thompson. Minden szempontból meg kell vizsgálnunk ezt az ügyet.

A kisfiúra nézett, és önkéntelenül elmosolyodott.

– Mikor kaphatom vissza az autót? – kérdezte újra Lynda.

– Néhány nap múlva – felelte a férfi.

– Néhány nap?!

– Lehet, hogy a bűnügyi technikusaink kijönnek, hogy levegyék az ujjlenyomatait.

Az ujjlenyomatvétel rutineljárás volt, és a nő nyílt és nyugodt magatartása azt jelezte, nem bánja.

– Miért?

– Hogy kizárhassunk mindenkit, aki jogosan használta a kocsijukat. Ez a férjére is vonatkozik.

– Rendben – értette meg Lynda.

Mazur és Kate átmentek az utca túlsó oldalára, és bekopogtattak a szomszédhoz. Miközben várakoztak, a nyomozó felnézett a biztonsági kamerára. Senki sem nyitott ajtót, ezért az ajtórésbe dugott egy névjegykártyát.

Amikor visszaültek a kocsiba, Mazur hosszan nézte a kis házat, ahová Lynda besétált a kisfiával.

Nehezen vette a levegőt.

– Jól van? – kérdezte Kate.

A férfi megköszöri a torkát.

– Jól, igen.

Kate is a kis házra nézett.

– A fiára emlékezteti a kisfiú?

– Minden kisfiú.

Feltette a napszemüvegét, és beindította az autót.

Váltogatta a tévécsatornákat, hogy elcsípjén valamiféle hírt Kate-ről meg a sajtótájékoztatójáról, de semmit sem talált. Pedig már meg kellett kapnia az üzenetét!

Felállt, és járkálni kezdett a szobában. Mire vár a nő? Mi a...

A levél. A levélre vár. Most csak azt teszteli, hogy tud-e a Szamaritánusról. Az órájára nézett. A levél ebben az órában fog megérkezni, és akkor végre megkaphatja a várva várt sajtótájékoztatóját.

Előkereste az Oklahoma Cityben készített felvételt. A tájékoztatót a helyi rendőrfőnök kezdte, aztán átadta a szót Kate-nek. Milyen határozottan, milyen magabiztosan lépett a pódiumra!

Előrehajolt, és megállította a képet Kate arcánál. Figyelmesen megnézte az álla és a szája vonalát. Eddig a sajtótájékoztatóig három bizonyított gyilkosság történt, és a nő már hónapok óta üzte a húzd megereszd meg játékot a Szamaritánussal.

Fel akarta ingerelni a gyilkost. A férfiasságát akarta megkérdőjelezni, hogy úgy reagáljon, mint egy bolond. És Richardson pontosan így is reagált. Ha valaki, ő aztán tudja, milyen könnyű felhúzni és megtáncoltatni Richardsont.

Ha azonban Kate azt hiszi, őt is fel tudja piszkálni, hogy meggondolatlanul cselekedjen és valami amatőr hibát kövessen el, akkor nagyon téved. A nő az ő szabályai szerint játszik, és mondhat bármit, ő nem fog változtatni a tervein.

– Rendben van, Kate. Megvárom, hogy megkapd a leveleimet. Akkor majd meglátod, hogy mivel van dolgod igazából.

11. fejezet

Az élethez több kell, mint a pénz.
A büntetés is kell hozzá.

San Antonio, Texas

November 28., kedd, 15:00

MAZUR VEZETETT, Kate pedig felhívta dr. Rylandot. Azt mondta, érdekelnek a Gloria Sanchezen végzett toxikológiai tesztek eredményei. Az orvos a harmadik csengetésre vette fel.

– Dr. Hayden?

– Dr. Ryland, beszélt már Gloria Sanchez csaláadorvosával?

– Igen.

– Kezelte a daganatos betegségét?

– Egy éve diagnosztizálta nála a rákot, de a nő többé nem ment vissza hozzá. Állítása szerint ő kereste, többször fel is hívta, de Gloria azt mondta, más kezelés után néz. Az orvos tudni akarta a részleteket, de a nő elzárkózott.

– És ki volt a másik orvos, akit felkeresett?

– Azt a csaláadorvos nem tudta.

– A kezelésről van valami feljegyzés? – kérdezte Kate.

– Én nem találtam.

– Narkotikumokra csinált vértesztet?

– Igen. Egy héten belül megkapom az eredményeket.

– Nincs nyoma annak, hogy fájdalomcsillapítókat szedett?

– Nincs.

– Köszönöm, dr. Ryland – mondta Kate, majd letette a telefont.

– Miért érdekli ennyire Gloria Sanchez egészségi állapota? – kérdezte Mazur.

– Hogy nézett ki az utolsó reklámfilmjeiben?

– Nagyszerűen. Makkegészséges volt.

– Akkor sem értem, miért titkolta a betegségét a férje előtt. És hogy miért nem ment el többé az orvosához.

– Félelemből. Hiúságból. Ki tudja?

Kate elgondolkodott.

– Megtudta, mi okozta az első Mrs. Sanchez autóbalesetét?

– Megkérdezem Palmert.

Mazur kihangosította a hívást.

– Palmer? Kate Hayden is hallja a beszélgetésünket. Van újabb információ az első Mrs. Sanchez autóbalesetéről?

– Huszonegy évvel ezelőtt halt meg az I-35-ösön. A rendőrségi jelentés szerint a harmincöt éves Selena késő éjjel elvesztette az uralmát az autó felett, az útról egy szurdokba hajtott, majd egy fának csapódott. Az orvosszakértő szerint nem halt meg azonnal. Nagyon súlyos belső sérüléseket szenvedett, és csak néhány óra múltán állt be a halál.

– Palmer nyomozó! – szólt közbe Kate. – Selena Sanchez nevén volt életbiztosítás?

– Volt. Ötvenezer dollárra biztosították.

– Nem egy hatalmas összeg – állapította meg az ügynök. – És Martin Sanchez nyolc hónap múlva feleségül vette Gloriát.

– Így igaz – erősítette meg Palmer.

– Mit csinált a biztosítótól kapott pénzzel?

– Amennyire én tudom, ezzel indította be az autóügynökséget.

– Ellenőrizte valaki Selená Sanchez autóját, hogy nem nyúltak-e bele? – kérdezte Kate.

– A rendőrségi jelentés nem tesz említést semmilyen hibáról, de kétlem, hogy alaposan átnézték volna az autót. Csaknem teljesen összetört, és a nő halálos sérülései nem indokoltak alaposabb vizsgálatot.

– Oké – mondta Mazur. – Köszönjük, Palmer.

– Szolgálatodra – tréfált a nő.

A nyomozó letette a telefont, és Kate felé fordult.

– Tehát? Mi a kapcsolat?

– Ebben a pillanatban én sem látom – dörzsölte a szemét az ügynök. – Gyanús, hogy valami nincs rendben Gloria betegségével, de még nem tudom, mi.

– Nem tarthatnánk szünetet? Éhen halok. Megennék egy burgert.

– Csak tessék!

– Gondolom, húst eszik.

– Igen.

– Jó. Akkor maga is ehét egyet.

Kate a tarkóját dörögölte.

– Mindig próbál megetetni.

– Mondhatni, ez érdekemben áll. Ha kimerült és éhes, nem tud gondolkodni. Mikor evett utoljára?

– Tegnap.

– Azt a vacakot az automatából?

– Igen.

Mazur a fejét csóválta, majd letért egy autós étteremhez, rendelt két dupla burgert, sült krumplit és üdítőt.

Odagördült a másik ablakhoz, és elővette a pénztárcáját.

– Ezt én fizetem! – tiltakozott Kate.

– Majd legközelebb.

A nyomozó fizetett, átvette az ételes zacskókat, és leparkolt a közelben. Átnyújtotta Kate-nek az ő részét. Miután a nő beleharapott a burgerbe, elégedetten bólintott.

– Nem is tudnék teljesen megbízni egy vegetáriusban.

Kate kipiszkált egy uborkát.

– Mindent megeszek, csak a zöldséget nem. Bár, ha lehetne kapni az automatákban, talán kipróbálnám. – Megint harapott egyet. – Meleg ételt eszem, meg kell ünnepelni!

Mazur mosolygott és ő is evett, de kis idő múltán megkérdezte:

– Azt hiszi, hogy Martin Sanchez tudott Gloria betegségéről?

– Meglepettnek látszott, amikor elmondta neki.

– Maga szerint ő ölte meg?

Kate kicsípett egy darabot a zsömléjéből.

– Ha valóban nem tudott a rákról, és azt hitte, hogy Gloria még sokáig él, akkor felbérelhetett valakit, hogy ölje meg a feleségét.

– Maga bizonyára olvas a gondolataimban. – A nyomozó a félig megevett hamburger felé biccentett. – Fejezze csak be!

– Ez finom – ismerte el Kate. – Köszönöm.

– Még mindig csak ismerkedem a környékkel, úgyhogy nem tudom, hol vannak a legjobb burgeresek. És nem találtam olyan pizzázót sem, ami felérne a Chicagoiakkal. Maga itt nőtt fel. Ismer néhányat?

Kate kivett egy sült krumplit.

– Az én éttermi információim elavultak.

– Említette, hogy az édesanyja itt él a városban.

A nő felvonta a szemöldökét.

– Miért érdekli annyira a családom?

– Ezt úgy hívják, hogy beszélgetés, Kate – mosolygott Mazur. – Biztosan olvasott róla a profilalkotásról szóló tankönyveiben!

Ha az ügynök észre is vette, hogy a férfi elhagyta a hivatalos megszólítást, látszólag nem törődött vele.

– Arról az óráról hiányoztam.

Mazur úgy tett, mintha meglepődne.

– Jézus, ez most vicc volt?

– Nem. Ez tény.

– Nem is kétlem – nevetett a férfi.

Csendben ettek néhány percig, aztán Kate szólalt meg.

– Beszélnünk kellene Martin Sanchezzel. Több is van emögött, mint amit eddig láttunk.

Mazur megtörölte a kezét a papírszalvétába.

– Ő várhat még tíz-tizenöt percet. Egyen!

A nő ismét beleharapott a hamburgerbe.

– Rendben.

– Miért választotta az FBI-t, Kate?

A nő letette a szendvicset, és megtörölte a kezét.

– A PhD-men dolgoztam, amikor a rendőrség megkereste a nyelvészeti professzoromat egy levéllel, amit egy zaklató írt. Kérték, hogy értékelje ki. A professzor kikérte az én véleményemet is, és az észrevételeink alapján a zsaruk már el tudták fogni a fickót. Az FBI felvételt hirdetett, és én jelentkeztem. Most annak a csapatnak vagyok a tagja, akiket a bonyolult ügyek kivizsgálására rendelnek ki.

– Szereti csinálni?

– Tudja, hogy van ez... Van, amikor az ember embertelenségével szembesülünk, és előfordul, hogy a hajsza izgalma napokra felpörget.

– Értem, igen.

– Maga miért lett rendőr?

– Nem tudtam elképzelni magamat nyolcórás munkaidőben. Valami mást akartam csinálni. – Kate-re nézett. – Az apja meggyilkolása miatt választotta az FBI-t?

A nő nem válaszolt, és Mazur egy pillanatig azt hitte, hogy nem is fog.

– Igen, részben. Ez is közrejátszott. A halála tönkretette a családjukat.

A nyomozó hallotta, hogy megremeg a hangja.

– Ne haragudjon!

Kate egy pillanatra behunyta a szemét, aztán begyúrte a hamburgere maradékát a papírzacskóba.

– Magamat okolom.

– Miért?

– Egy középiskolába jártam a merénnyel. William Bauldryval. Együtt mentünk a sakk-klubba is, és jó barátok

voltunk.

– Milyennek ismerte meg Bauldryt?

– Okosnak, jópofának és nagyon karizmatikusnak. Nem mondanám, hogy népszerű volt, de a népszerűek szerették.

– Járt vele?

– Bizonyára észrevette, hogy én afféle kocka vagyok. Ez most a javamra válik, de a középiskolában nem így történt. Barátkozott velem, amit én nagyon hízelgőnek találtam, és amikor randevút kért, nem tudtam ellenállni. Azt gondoltam, én vagyok a legszerencsésebb lány San Antonioban.

Mazur hallgatott.

– iért szakított vele?

– A kedvessége, amit a világ felé mutatott, megváltozott, amikor kettesben maradtunk. Uralkodni akart rajtam. Állandó helyeslést várt tőlem, amire én képtelen voltam.

– És szakított vele.

– Igen. Őrjöngött. A szüleim először nem értették, miért szakítottam vele, hiszen William annyira elbűvölő... De kitartottam az elhatározásom mellett, és támogattak. Ha felhívott, a szüleim vették fel a telefont. Aztán levelek tucatjaival árasztott el. A sorok akkoriban szinte sugározták a jóságot, de ha most olvasnám őket, kiszúrnám bennük a figyelmeztető jeleket. Ó, bárcsak észrevettem volna akkor!

– Gyerekként hogyan vehette volna észre?

– Rálőtt az apámra, és megölte. Nem tudom megbocsátani magamnak, hogy nem láttam a figyelmeztető jeleket.

– És az édesanyja? Nem vádolhatta magát!

– Anyám támogatása soha nem ingott meg, és ez még nehezebbé tette a dolgot. A bátyám, Mitchell, viszont engem okolt apa haláláért. És hogy őszinte legyek, ezt jobban tudtam kezelni, mint anyám megértését.

A nyomozó néhány pillanat hallgatás után szólalt meg.

– Bauldry egyértelműen mentális zavarokkal küzdött. Erről maga nem tehetett.

Kate a fejét rázta, és dacosan felszegte az állát.

– Elmeséltem a történetemet olyanoknak, akik erőszak áldozatává váltak. Azt reméltem, így kapcsolatot teremthetek, és kimutathatom a megértésemet. Általában tudok távolságot tartani a történetektől és a szavaktól, de az, hogy visszajöttem San Antonioba, megnehezíti a dolgomat.

Mazur tudta, mikor kell valamit erőltetni, és mikor nem szabad: most nem volt itt az ideje vájkálni a régi sebekben. Csendben ült. Időt hagyott a nőnek, hogy összeszedje magát. Amikor befejezték az evést, összeszedte a szemetet, és a kukába dobta.

Már éppen indította volna az autót, amikor üzenetet jelzett a telefonja.

– A lányom kéri, hogy vegyem fel az iskolánál. Nem zavarja?

– Nem.

– Nem tart sokáig.

Ide-oda cikázott a forgalomban. Időnként gondolkodnia kellett, hogy melyik utcába kanyarodjon be, de szerencsére mindig jól döntött. Húsz perccel később megállt a fákkal szegélyezett iskola épületénél, amin keveredtek a régi és új építészeti stílusok.

Alyssa egy kőpadon üldögélt az iskola előtt, ölében a táskájával. Törékeny kislány volt, vállig érő szőke haj keretezte kerek arcocskáját. Amikor meglátta az apja kocsiját, elmosolyodott, és odarohant.

Amikor azonban Mazur kiszállt a kocsiból, olyan pillantás fogadta, amelyet már sokszor kapott Kate-től.

– Köszö, apa. Korábban elengedtek bennünket, és nem akartam várni Mrs. White-ra.

A nyomozó arcon csókolta a lányt, elvette a hátizsákját, és kinyitotta a kocsik hátsó ajtaját.

– Hátra kell ülnöd, mint egy bűnözőnek, mert ma társaságunk van. Alyssa, ő Kate Hayden ügynök!

Alyssa becsúszott a hátsó ülésre.

– Hello, Hayden ügynök!

– Szia, Alyssa! Nyugodtan szólíts Kate-nek.

– Te vagy az a szövi, aki most apával dolgozik?

– Igen.

– És milyen ügyön dolgoztok? – faggatta Alyssa.

– Két gyilkosságon – felelte Kate.

Mazur becsapta a hátsó ajtót, becsúszott a kormány mögé, és Kate-re nézett.

– Nem szükséges ismertetni a részleteket, dr. Hayden.

Alyssa rátámaszkodott az első ülés támlájára.

– De ő szereti a részleteket!

– Tiszteletben kell tartanom édesapád kívánságát – mondta az ügynök.

– Apaaa! Tudni akarom, miről van szó! – erőszakoskodott Alyssa.

Mazur a fejét csóválva megkerülte a parkolót a kijárat irányában.

– Dr. Hayden! De kérem, *korhatárosan!*

Kate erősen gondolkodott, hogyan tálalja a legenyhébb változatot.

– Van egy áldozatunk, akit lelőttek. Engem azért hívtak a városba, mert azt feltételezzük, hogy egy sorozatgyilkos követte el.

Mazur látta a visszapillantó tükörben, hogy a lánya szeme elkerekedik a kíváncsiságtól.

– Te mindig ilyen ügyekkel foglalkozol?

– Igen.

– Mióta vagy az FBI-nál?

– Hét éve.

– Ez király! – lelkesedett Alyssa. – És milyen ügyekkel foglalkoztál eddig?

Mazurnak azonnal a utahi lány jutott eszébe. Aztán Kate többi horrorisztikus ügye. Megköszörülte a torkát, és elejét vette a válasznak.

– Dr. Hayden! Milyen tanácsokat tudna adni Alyssának a biztonsága érdekében? – kérdezte.

Az ügynök hátrafordult, és a kislány szemébe nézett.

– Soha, de soha ne ülj be egy idegen autójába! Még akkor se, ha azzal fenyeget, hogy lelő. Több esélyed van egy golyóval a testedben...

– Apa is mindig ezt mondja.

– És mindig legyen nálad a mobilod, és legyen bekapcsolva a GPS.

– Jaj! – nyögte Alyssa. – Apa mindig mondja *ezt is*!

– És ha valaha harcolnod kell az életedért, ne fantáziálj, és ne hidd, hogy egy jól irányzott nindzsa-rúgás az ágyékre meg fog menteni! A támadó elkapja a bokádat, amitől a hátadra zuhansz és betörik a fejed. Egy kemény ütés az orrba hatásosabb, de a harapás is jó. És ha előnyösnek érzed, tettesd magad halottnak!

– Neked már kellett így küzdened valakivel? – érdeklődött Alyssa.

– Egyszer. Tavaly. Volt egy férfi, aki nagyon csúnyán bántalmazta a nőket. – Kate a nyomozóra pillantott. – Rájött, hogy már a nyomában vagyok, és megtámadott.

– Bántott téged? – kérdezte a kislány.

– Megpróbálta, de lelőttem.

– Azta! Apa, kaphatok egy pisztolyt?

– Nem.

Alyssa felsóhajtott.

– Hayden ügynök nem sokkal magasabb nálam – állapította meg.

– Fordítsd az előnyödre! – mondta Kate. – A támadód alábecsül a magasságod miatt.

Az lehet, gondolta Mazur, de az emberek többsége nincs felkészülve egy szörnyeteg támadására. Ráadásul fokozta az aggodalmát, hogy a lánya csinos, társaságkedvelő, és nem fél szóba állni idegenekkel.

– Mindig beválik a hüvelykujj hátrafesztése és a torokra mért ütés – folytatta Kate. – És ha elrabolnak, mindig próbálj nyomokat hagyni azoknak, aki keresni fognak.

Majdnem egy kilométert autóztak teljes csendben, amikor Alyssa megszólalt.

– Hogyan szerezted azt a sebet az arcodon?

– Alyssa! – szólt rá Mazur. – Ne légy tapintatlan!

– Én már észre sem veszem – felelte az ügynök. – Rám lőttek.

– Akkor, amikor meghalt az apukád?

– Te utánam olvastál? – csodálkozott el Kate.

– Bocsánat. Kíváncsi voltam.

– A kíváncsiság jó dolog. És igen, az a lövés okozta ezt a heget.

Mazur behajtott egy lakóparkba, az őrbódénál megmutatta az igazolványát, aztán egy elegáns, spanyol stílusú háznál kitette Alyssát. Egy őszülő hajú, idősebb nő nyitotta ki az ajtót.

– Oké, Mrs. White itthon van! Megint itthon felejtettem a kulcsaimat – szölte el magát Alyssa, amikor kiszállt.

Mazur a fejét csóválta.

– Ez nem lesz így jó! Tartsd magadnál a kulcsaidat!

A kislány behajolt az ablakon, és arcon csókolta az apját.

– Úgy lesz.

Mazur megvárta, amíg Alyssa a házvezetőnővel együtt bemegy a házba.

– Nagyszerű gyerek – jelentette ki Kate.

– A legnagyszerűbb.

Sanchezék háza előtt nem parkoltak drága luxusautók. Az ajtók felett fekete drapéria függött.

– Úgy látszik, nincsenek sokan itthon – vélte Mazur.

– Jobb is lenne, ha hatszemközt tudnánk beszélni Isabellával. Mazur nem akarta felzaklatni a fiatal nőt, de nem ellenezte a nyomásgyakorlást, hogy megtudják a részleteket.

– Egyetértek.

A bejárati ajtóhoz mentek, de kopogtatniuk sem kellett, egy fiatal nő máris ajtót nyitott. Feketébe játszó barna haját és barna szemét az apjától örökölhette. Telt ajkait feszülten összeszorította, homlokát ráncok barázdálták.

– Maguk a zsaruk, ugye?

A nyomozó levette a napszemüvegét.

– Igen, kisasszony. Ön Isabella Sanchez?

– Igen. Maguk beszéltek az apámmal tegnap este?

– Mi.

A fiatal nő egy kicsit előrehajolt.

– Csak ügyvéd jelenlétében szabadna beszélnem magukkal. Apa nagyon kiborult.

– Ő itt van? – kérdezte Kate.

– Nincs. Apám és Mr. Bennett a törvényszéki orvosszakértőhöz mentek. Megpróbálják kiadatni Gloria holttestét.

– Megértjük, ha nem akar beszélni velünk – mondta lágyan Kate. – Tudjuk, hogy ez rettenetes időszak. Én is elveszítettem az egyik szülőmet, meg tudom érteni, mennyire fájdalmas ez az egész.

– Elveszítette az egyik szülőjét?

Isabella a zsebébe tette a kezét. A mozdulat elárulta, hogy már oldottabb.

– Igen, az apámat. Őt is lelőtték.

– Valóban?

– Fiatalabb voltam, mint maga. Tizenhét éves. Egy parkolóban sétáltunk, majd egyszer csak megjelent egy fickó, és lelőtte. Rettenetes volt. Tönkretette a családomat.

Az ügynök már-már baráti hangot ütött meg. A szavaiból érződött az együttérzés, de hiányzott belőle az a lágyság, amit Mazur akkor tapasztalt, amikor Alyssával beszélt.

A lány szemébe könnyek tolultak.

– Nem tudom, mit tennék, ha látnom kellene ezt. Azt hiszem, megőrülnék.

Kate nem válaszolt, de tett egy fél lépést Isabella felé, mintha a fizikai közelséggel próbálna valami láthatatlan kötődést teremteni.

A lány letörölt egy könnycseppet, és körülnézett.

– Nézzék, az apám és Mr. Bennett nincsenek itt, úgyhogy jöjjenek be! Úgyszincs semmi, amit kikotyoghatnék.

– Köszönjük – mondta Kate.

Mazur előreengedte az ügynököt, és örült, hogy átengedte neki a kérdező szerepet. A nő nem tűnt olyan merevnek és visszafogottnak, mint a kamerák előtt, és a tartása is lazább volt. De a feszültség érződött rajta. Leültek a tágas nappaliban: Isabella a kanapéra, Kate pedig mellé. Mazur velük szemben egy széken foglalt helyet, hogy nagyobb teret hagyjon nekik.

– Utálom, hogy faggatnom kell – kezdte Kate, miközben önkéntelenül a csuklóján levő kopott karkötőhöz nyúlt –, de szükséges.

– Kérdezzen! – fordult a lány az ügynök felé.

– Átnéztem az édesapja és a mostohaanyja pénzügyi kimutatásait. Gyakorlatilag semmi pénzük sem maradt. Beszéltek valamelyikük anyagi problémákról?

– A pénzügyeket Gloria intézte. Néhányszor kérdeztem róla, de azt mondta, ne aggódjak, mert neki tehetsége van ahhoz, hogy megsokszorozza a pénzt.

– De a gyerekek olykor hallanak ezt-azt – unszolta Kate. – Gloria és az édesapja nyilván beszéltek az anyagiakról.

– Egyszer hallottam vitatkozni őket, amikor hazajöttem a nyári szünetben. Apa készpénzt akart felvenni, de nem volt szinte semmi a közös számlájukon. Gloria tudni akarta, mire kell olyan sürgősen, mire apám azt felelte, hogy nem kell beszámolnia a vásárlásairól. Erre Gloria azt válaszolta, hogy várnia kell néhány hetet.

– Van valami ötlete, mi történhetett?

– Nem tudom. Idén Gloria és apám kapcsolata mintha kihűlt volna. Úgy tűnt, hogy idegesítik egymást. Nem nagy dolgokban... csak sok kis apróságban. Kérdeztem erről apát, de azt mondta, ne aggódjak, mert ezek csak a szokásos házastársi súrlódások.

– Volt valaki az édesapja vagy a nevelőanyja környezetében, aki zavarta magát? – szólt közbe Mazur. – Valaki, aki ártani akart volna nekik?

– Nem tudok róla, de mint mondtam, engem mindig távol tartottak az üzlettől. Középiskolás koromban az autókereskedésben akartam dolgozni a nyári szünetben, de Gloria nem engedte. Azt akarta, hogy én csak tanuljak. Azt mondta, hogy nekem az eszem a legnagyobb vagyonom.

– Mit tud Gloria laredói utazásairól? – kérdezte Kate. – A nevelőanyja hetente meglátogatta az édesanyát.

– Gloria Laredóba járt? Ez furcsa.

– Mi ebben a furcsa?

– Rendesen fizetett az idősothonnak, ahol Ninát ápolták, de nem látogatta túl sűrűn.

– Összevesztek valamin? – érdeklődött az ügynök.

– Gloria csak egyszer beszélt erről, úgy öt évvel ezelőtt. Túl sokat ihatott, mivel elmondta, hogy Nina nem helyeselte a házasságát az apámmal.

– Miért?

– Mindössze nyolc hónap telt el az anyám halála óta, amikor összeházasodtak, és apa tizenöt évvel volt idősebb Gloriánál. Nina szerint a frigyükön átok ült.

– Az *átok* szór használta?

– Gloria azt is mondta, hogy Ni na régimódi, és szerinte apának be kellett volna tartania a gyászévet.

– Emlékszik az édesanyjára? – kérdezte Mazur.

– Halványan. Vannak közös fényképeink. Gloria egy csomó fotót készített anyáról meg rólam, aztán egy gyönyörű albumba rendezte őket. Nagyon meghatott.

– Az apja azt mondta, Gloriának volt egy kis lakása Laredóban, hogy a látogatásaikor legyen hol aludnia – mondta Kate.

– Évek óta megvan már az a lakás.

– Mire kellett neki? – kérdezte Mazur.

– A mexikói utazásai miatt.

– Miért járt Mexikóba? – csapott le a nyomozó.

– Akadtak ügyfelei, akik kedvelték a luxusautókat. Néhányan készpénzzel fizettek, és az ilyen esetekben Gloria néha személyesen szállította le nekik az autót.

– Extra szolgáltatás...

– Némelyik kocsi több mint százezer dollárba került. Az ilyen ügyfelekre Gloria nagyon odafigyelt, hogy, mint mondta, visszatérjenek hozzá, ha megint lesz elkölteni való pénzük. – Elborult az arca. – Ugye nem egy ilyen autó miatt ölték meg?

– Ezúttal nem egy drága kocsival ment, hanem egy legalább hatéves, nem márkás járművel.

– Gloria nem szokott régi kocsikat vezetni – jelentette ki Isabella. – Az nem az ő stílusa.

– Milyen volt a nevelőanyja egészségi állapota? – váltott témát Kate.

– Szerintem jó. Egy hónapja találkoztam vele, amikor meglátogatott Washingtonban. Nagyszerűen nézett ki. Az első este kicsit fáradtnak érezte magát, de azt mondta, hosszú napja volt. Reggelre kipihente magát. Miért kérdi?

– Az igazságügyi orvosszakértő daganatot talált a méhében – közölte Kate.

Isabella felkapta a fejét.

– Úgy érti, hogy rákot?

– Igen.

Isabella szaporán pislogott.

– Soha egy szóval sem említette. Biztos ebben? Elmondta volna apának, ő meg aztán nem tud titkot tartani.

– Az orvosszakértő biztos benne – válaszolta Kate.

Isabella a fejét rázta.

– Jézusom! Nagyon jól nézett ki, amikor utoljára láttam. Hozta a szokott formáját. A legjobbat, ha érti, mire gondolok.

– Nem. Megmagyarázná? – kérte az ügynök.

– Csak annyi, hogy kisminkelte magát, és bedobta a csupamosolyt. Bár akkor is ilyen volt, ha megpróbáltatás érte.

– Mire gondol?

– Ha gondjai akadtak, még inkább törekedett arra, hogy tökéletes legyen a külseje. Amikor nagyobb volt a baj, több sminket használt. Most, hogy tudom, rákos volt, már értem a zaklatottságát.

– Mikor volt zaklatott? – kérdezte Kate.

– Tavaly karácsonykor. Hamarabb végeztem a vizsgáimmal, és néhány nappal korábban érkeztem haza. A szobájában ült, zenét hallgatott és fényképeket nézegetett. Megkérdeztem, mi a baj, és egy másodpercig azt hittem, el is árulja. De aztán elmosolyodott, és azt mondta, nincs semmi baj. Többé soha nem láttam ilyennek.

Kinyílt a bejárati ajtó, majd hangosan becsapódott.

A hallból sietős léptek tartottak a nappali felé.

Mazur felállt, és szembefordult Mr. Sanchezzel.

– Mit keresnek itt? – vont a őket kérdőre, miközben a tekintete a lányára siklott.

– Nincs semmi baj, apa – állt fel Isabella is. – Csak Gloriáról akartak beszélgetni velem.

Sanchez odalépett a lányához.

– Megmondtam, hogy csakis Mr. Bennett jelenlétében beszélj velük!

Kate-et láthatóan jobban érdekelte a férfi sajátos viselkedése, mint a szavai. Először a családfő ökölbe szorított kezére, aztán a görcsösen megfeszült vállára figyelt.

– Miért kellene nekem ügyvéd? – kérdezte Isabella. – Egyenes kérdéseket kaptam. Tudtad, hogy Gloria beteg volt?

– Ezt nem kellett volna elmondaniuk neki – fordult Mr. Sanchez Mazurhoz. – Ebből semmi jó nem származik.

– Még mindig nem értem, hogyan tudta Gloria eltitkolni a betegségét maga elől – szólt közbe Kate. – Külön éltek?

– Nem, dehogy – sóhajtott Sanchez. – Volt is egy olyan érzésem, hogy nincs jól. Csendesebb lett. Egy kicsit eltávolodott tőlem az utóbbi hét-nyolc hónapban, de a rákról nem tudtam, amíg maguk nem mondták.

– Ez biztos?

– Mit számít most már, hogy beteg volt-e a feleségem? Nem a rák ölte meg, hanem egy sorozatgyilkos golyója. A többi nem lényeges.

– Mit gondol, tudta a felesége, hogy mennyire beteg? – kérdezte Kate.

A férfi bólintott.

– Visszagondolva, azt hiszem, igen. Amikor szorongott, megpróbált még többet dolgozni, bulizni és együtt lenni a barátaival. Az utolsó néhány hónapban több partit is rendezett.

– Ha tudta, hogy beteg, miért indult egyedül késő éjjel Laredóba? – kérdezte a nyomozó.

Sanchez kopottas jegygyűrűjét forgatta.

– Ismerniük kellett volna Gloriát. Soha nem lassított. Ha akadály került az útjába, nem kerülgette. Átgázolt rajta.

Gloria Sanchez „A” típusú személyiség volt, aki nem tűrte a korlátokat. Lehet, hogy a férje nem tudott a betegségéről, de Mazur nem zárta ki, hogy lehetett egy bizalmasa. Mivel hetente nyolcvan órát dolgozott, az anyjától pedig eltávolodott, értelemszerűen az irodában voltak a barátai.

– Melyik autókereskedésében dolgozott? – kérdezte Mazur.

– Itt, San Antonio központjában.

– És maga?

– A műhelyem a várostól harminckét kilométerre van.

– Gloria vezetett minden irodát?

– Ő felügyelte őket. A napi teendőket az egyes ágazati vezetők látták el.

– Ki vezette a központot? – kérdezett tovább a nyomozó.

– Lena Nelson.

Mazur befirkálta a nevet a kis jegyzetfüzetébe.

– Miért akarnak beszélni Lenával? A feleségemet egy sorozatgyilkos ölte meg.

– Minden szempontból meg kell vizsgálnom az ügyet, Mr. Sanchez. Köszönjük, hogy időt szakított ránk.

12. fejezet

Ma láttam őt. És mosolyogtam, amikor rám nézett.
Amikor nem látta, csak bámultam, és elképzeltem,
 hogyan egy zsinórt tekerek a karcsú nyakára,
és addig szorítom, amíg meghal. Ebben jó vagyok
 – a mosolygásban és a tervezésben.

San Antonio, Texas

November 28., kedd, 16:15

MAZUR ÉS KATE ELMENTEK SANCHEZ belvárosi autókereskedésébe. A csillogó üveg és króm bemutatóteremben drága luxusautók álltak. Egy piros Ferrari 488-as Spider mellett egy fekete Lamborghini Aventador. Kate felismert még néhány márkát, de a tcibbséget nem.

– Lenyűgöző – sóhajtott Mazur, végigsimítva a Lamborghini fényes motorháztetején.

– Én nem vagyok oda az autókért.

Az ügynök körülnézett az eladótérben. Arra számított, hogy felbukkan egy eladó is. Az, hogy nem mutatkoztak, azt sugallta, a személyzet tud Gloria haláláról.

Mazur megkerülte az autót, és benézett a sofőrülés melletti ablakon.

– Fogadok, hogy a maga kocsija kicsi és megbízható. És fehér.

– Ezüstös – pontosított Kate.

– Valamiféle vad kalandvágyból csapott le erre a színre?

Megint ugratta a nőt, aki erre önkéntelenül elmosolyodott.

– Szeretem a tiszta és egyszerű dolgokat. Az unalmas nagyon üdítő is lehet.

– Amikor megvette az autóját, bemutatóteremből választotta, vagy a kereskedéstől hitelbe kapott szervizelés győzte meg?

– Nagyon jó vásárt csináltam.

– Nem is számítottam másra. A lakásában bérelt a bútor, vagy a sajátja?

– A sajátom.

Mazur kinyitotta az ajtót, és a kormány mögé ült.

– Szabványos, gyakorlatias bútorok. Feltételezem, a tévéje kis képernyős, kábeltévé nincs, de sok könyve van. – Tiszteletteljesen megsimogatta a sebességváltót. – Igaz?

– Nem jár messze az igazságtól. – Egy dolog elkészíteni egy ember profilját, ám egészen más, ha rólunk készítik, és nem is rosszul. – Mentségemre szolgáljon, hogy soha nem vagyok otthon. Nem érdemes fizetni a kábeltévéért.

Az ügynök az irodára nézett. Mazur mélyet sóhajtott, és kiszállt a kocsiból.

– Elég régen vagyok rendőr, hogy tudjam, mennyire szükséges egy otthon, ahonnan kizárhatom a munkámat. Ez meg is valósult Chicagóban. Volt egy életem, ami nem a munkáról szólt, hanem a családomról és a barátaimról.

– És ezt adta fel egy városért, ami mellett még nem kötelezte el magát.

Mazur a Ferrarihoz lépett.

– Gondolt már arra, milyen lehet vezetni egy ilyet?

Kate nem hagyta, hogy a férfi témát váltson.

– Nem. És ha már kitalálósdit játszunk, azt mondanám, hogy a maga kocsija amerikai gyártmány. Sötét. Tiszta és gondozott, de ha megnézzük az alvázát, látjuk rajta a Chicagói tél okozta rozsdásodást. Továbbá nincs rádió-előfizetése és nincs egyéni rendszámablája.

Mazur úgy vigyorgott, mint egy gyerek, amikor rajtakapják, hogy megdézsmálja a süteményes dobozt.

– Folytassa!

– Az öltönye régi, de a klasszikus szabású és jól karbantartja. A nyakkendőjét Windsor-csomóba köti, mert szereti, ha profinak látják. A rendőrségtől kapott szolgálati autója sem a legújabb modell, de ezt is tisztán tartja, és az aktáit is sorba rendezi.

– Alacsonyan állok a ranglétrán.

– Egyetérték, de az autó mégsem zavarja. Fogadok, hogy szeret focimeccseket nézni. Nem hagyta volna ott Chicagot San Antoni- óért, ha nem lenne fontos a családja. És arra is fogadok, hogy nem maga akart válni.

– Miért mondja ezt?

– Néhányszor úgy nyúl a gyűrűsujjához, mintha arra számítana, hogy ott találja a jegygyűrűjét.

Mazur elnevette magát.

– Nagyon jó. Játshatnánk tovább, de félek, mi mindent mond még. Ezzel a tudással biztosan maga lenne a középpont a bulikban – felemelte az ujját, hogy Kate ne szólhasson közbe, és

ne is nevéssen még –, de tudom, hogy nem jár bulizni. Inkább egyedül, olvasással tölti az idejét a három bérelt macskájával.

A nő nem tudott nem mosolyogni.

– Hangoskönyveket hallgatok futás vagy gyaloglás közben. Nem szeretek a négy fal között lenni.

– Miért?

– Nem akarom elpazarolni a napfényt.

Mazur arcáról lehervadt a mosoly.

– Mert túl sok időt tölt a sötétben, szörnyekre vadászva?

– Ezek valóságosak.

– Igen, azok.

A nyomozó kinyitotta az irodákhoz vezető ajtót, előreengedte a nőt, és a tekintete hosszasan elidőzött rajta. Kate érezte, hogy a férfi most nem elemzi, hanem *nézi* őt. Jó érzéssel töltötte el, hogy meglátta benne a nőt. Vonzó férfi. Erős. Okos. A vágyakozástól megfeszültek az izmai.

A kiállítóteremben halk zene szólt. Elegáns, acélszürke öltönyös fiatal férfi köszöntötte őket. Mosolygott, de a mosolyából hiányzott az a fajta melegség, amit azoknak tartogatott, akikről látszott, hogy megengedhetik maguknak a kis táblákon olvasható árakat.

– Nem hallottam, hogy bejöttek – szólalt meg. – Ma mindannyian kissé szétszórtak vagyunk.

Mazur felmutatta a jelvényét, és bemutatkoztak.

– Lena Nelsont keressük.

– Telefonál.

– Mondja meg neki, hogy a főnökük meggyilkolásáról akarunk beszélni vele! Most.

A férfi kicsit tétovázott, majd visszament az üvegfalú irodába, ahová nem lehetett belátni a szorosan leeresztett szalagredőny miatt.

– Bizonyára azon izgulnak, hogy megmarad-e az állásuk – jegyezte meg Kate.

– Ismerve Sanchezék pénzügyi helyzet, ezen már régóta izgulhattak volna. Ez az egész egy kártyavár.

A túsarkú cipők kopogása egy magas, sötét hajú, spanyol nő érkezését jelezte. Teltkarcsú alakjára szabott piros kosztümöt és magas sarkú fekete cipőt viselt. Először a nyomozónak nyújtotta manikűrözött kezét.

– Lena Nelson vagyok.

– Mazur nyomozó.

– Hayden ügynök.

Felmutatták a jelvényüket, amit a nő gondosan tanulmányozott is, mielőtt behívta őket az irodájába. Drága parfümjének illatnyomán egy olyan szobához jutottak, aminek ajtaján a *Gloria Sanchez* névtábla állt. A nő hellyel kínálta őket egy kis kerek asztal mellett. Ő maga velük szemben ült le.

– Gondolhatják, hogy valamennyien sokkos állapotba kerültünk. Mr. Sanchez tegnap késő délután telefonált, de igazán csak akkor fogtam fel, mi történt, amikor bejöttem ma az irodába, és Gloria nem ült itt. Ő mindig itt volt.

– Mrs. Sanchez irodájában dolgozik? – kérdezte Kate.

– Megpróbáltam a sajátomban, de az egész délelőtt azzal telt, hogy átfutkostam ide az adatokért. Végül feladtam, és egy órája átköltöztem. Rengeteg megkeresésünk volt az ügyfelek részéről és a médiától is.

– A médiától? – kérdezett vissza Kate.

Ms. Nelson egy rózsaszínű cédulára nézett.

– Mr. North hívott. Még nem beszéltem vele. – A fejét ingatta. – Ez annyira tragikus. És pont a lehető legrosszabbkor!

North. Nem tartott sokáig, hogy rárepüljön a sztorira.

– Rossz volt az időzítés? – érdeklődött Kate.

– Nem, az ilyesmi nem történhet jó időben! De Gloria volt a vállalkozás szíve és lelke. Éppen egy banki kölcsönről tárgyalt, és a papírokat holnap kellene aláírni. És mivel a papírok nem lesznek aláírva, Martinnak kell kitalálnia, mi legyen a következő lépés.

– Az üzletnek kölcsönre volt szüksége? – kérdezte Mazur.

Alig másfél napja dolgoztak együtt, de Kate már kiismerte a nyomozó kérdezési stílusát. Előadja a megbízható, barátságos embert, és könnyed stílusával leplezi, hogy valójában élesen figyel mindenre. Az ügynök a körülményeknek megfelelően váltogatta a kérdezési módszereket, de a könnyedség nem volt rá jellemző. Ez Mazur adu ásza.

– Inkább likviditási nehézségnek nevezném – tért ki Lena. – Elég sok kifizetést kellett teljesítenünk, hogy nyitva tarthassuk az autókereskedést. Sok stabil, megbízható ügyfelünk van, de gyakran nem esik egybe a vásárlás és a kifizetés. Előfordul, hogy megszorulunk, amíg megérkezik egy-egy átutalás, ilyenkor egy kis banki segítségre van szükségünk. Gloria mindig vigyázott rá, hogy egy éven belül visszafizessük a kölcsönöket. Megértette, hogy adósságot kell csinálni, de nem szívesen tette.

– Mit tudna elmondani Gloriáról? – kérdezte Kate.

– Húszéves korában találkozott Mr. Sanchezzel, aki akkor harmincöt éves volt. Az első feleségével egy kis autószerelő műhelyt és egy használtautó-kereskedést üzemeltettek. A felesége vezette a könyvelést, de az üzlet azután indult be igazán, hogy feleségül vette Gloriát. Jó párost alkottak, keményen dolgoztak, és – tárta szét a karját – volt mit felmutatniuk.

– Milyen volt Gloriának dolgozni?

– Hajtotta magát, és néha nehezen tartottam vele a lépést. Ő érkezett elsőnek, és utolsónak ment el, de tisztességes volt, és jutalmazta a sikert meg a hűséget. A hűség nagyon fontos volt számára.

– És mi lett azzal, aki nem lett sikeres? – érdeklődött Mazur.

– Kirúgta. Nem bosszúból. Neki csakis olyan üzletkötőkre volt szüksége, akik hasznot hoznak. Aki nem hozott, annak mennie kellett.

– És azzal, aki nem volt hűséges?

– Tudta, hogyan tegye tönkre őket. – Elítélően csóválta a fejét.

– Halottról jót, vagy semmit. Huszonhat évesen, egyedülálló anyaként kaptam tőle egy esélyt. Amikor az állásinterjúra jöttem, azt hittem, rendesen felöltöztem, de ha most visszagondolok rá, beleborzongok. Nem tudtam viselkedni, de valamit biztosan meglátott bennem, mert kaptam állást. Persze csak hátul. Feltornásztam magamat az értékesítésig.

– Mióta dolgozik itt? – kérdezte Mazur.

– Tizennégy éve.

– Akadt olyan, aki nehezményezte, hogy kirúgják? – vette át a szót Kate.

– Annak senki sem örül. – Lena arany karika fülbevalóját forgatta. – Gloria sokat adott, és cserébe hűséget várt el.

A nagy üvegasztal mögött ezüstkeretes fényképek tucatjai álltak a tálalón. A többségük Gloriát örökítette meg híres politikusok, köztük egy kormányzó és egy szenátor, valamint több híres filmsztár társaságában. Az egyik képen Gloria a férjével és a tízéves mostohalányával pózolt, ölében egy Boston terrierrel. Isabella korából ítélve a kép nyolc vagy kilenc évvel ezelőtt készülhetett.

– Helyes kutya – jegyezte meg az ügynök.

A legtöbben óvatlanná válnak, ha a kedvenc állatukat hozza szóba.

– Martin imádta azt a kutyát. LuLunak hívták.

– Gondolom, LuLu már régen elpusztult – mondta Kate.

– Nem sokkal azután, hogy elkészült a kép. Akkor már körülbelül öt éve dolgoztam itt.

– Öreg volt?

– Elgázolta egy autó. Akárki is tette, a testet ott hagyta a kocsifeljárónál, hogy Martin megtalálja, amikor hazaér.

– Kiderült, ki ütötte el LuLut?

– Nem.

– Rettenetes – sajnálkozott Kate.

– Nagyon megviselte Martint.

– Volt, aki nagyon haragudott Gloriára azért, mert elküldte?

Az ügynök másodszor tette fel a kérdést, mert azt gyanította, hogy Ms. Nelson szándékosan tért ki a válasz elől.

– Persze, akadt néhány ilyen ember. Ebben a szférában sok a macsó. Mind azt állítja, hogy képes egy nőnek dolgozni, de erre

nem minden férfi képes.

– Például?

– Rick Dryer – felelte Lena. – Körülbelül két éve rúgták ki. Többször visszajött, és követelte vissza az állását. Amikor utoljára itt járt, perrel fenyegetődött.

– Mi történt vele? – kérdezte Mazur.

– Nem mutatkozott többé. Valami okból hagyta az egészet, és odébbállt.

– És még ki nem kedvelte Gloriát? – érdeklődött Kate.

– Egyetlen fiú jut még eszembe, Dean Larson. Körülbelül két hónapja lépett ki. Ő is olyan volt, aki értett az autókhoz, de eladni nem tudta őket. Nagyon hevesen vitázott Gloriával, mielőtt végleg elment.

– Olyan hevesen, hogy hívni kellett a rendőrséget? – próbálkozott Mazur.

– Gloria nem szerette bevonni a rendőrséget. Sokszor támogatta őket, de nem bízott bennük.

– Miért? – kérdezte az ügynök.

– Szerintem ez gyerekkori dolog. Soha nem beszélt róla, de azt hiszem, hogy a bátyja többször összetűzésbe keveredett a zsarukkal.

– Hol van most a bátyja?

– Nem tudom. Évek óta nem beszélt róla. Egyetlenegyszer tett róla említést egy vállalati bulin jó néhány ital után.

– Azt elmondta, hogy mit csinált a bátyja? – kérdezte Kate.

– Dehogy. Csak annyit, hogy a rendőrök nem értették meg.

– Boldognak látta Gloriát és Martin Sanchezet? – váltott témát Mazur.

– Ó, igen! Mr. Sanchez száz százalékig támogatta a feleségét. Mindannyian tudtuk, hogy Gloria nélkül itt minden megszűnik. Nagyon jó üzleti érzéke volt, és mindig előre gondolkodott.

– A férje tegnap nem viselte a jegygyűrűjét – jegyezte meg Mazur. – Talán viszonya volt valakivel?

A nő szórakozottan húzogatta a blúza mandzsettáját.

– Imádta a feleségét.

– Biztosan így volt, de nem ezt kérdeztem – nyomatékosította a nyomozó.

– Néha félrelépett – sóhajtott Lena. – Soha nem hagyta volna el Gloriát, de akadtak nőügyei.

Lehet, hogy egy jó szerető miatt Sanchez ki akart lépni a házasságból?

– Tudja, hogy kikkel feküdt le? – kérdezte Kate.

– Nem. És nem is akartam tudni. Gloria nem örült volna ennek.

Kate a kisasztalon lévő fényképekre mutatott, amelyek a jótékonykodó szerepében mutatták Gloriát.

Az egyiken egy élelmiszerbanknak szóló, kinagyított csekket tartott fel.

– Sokat tett a közösségért?

– Ó, istenem, de még mennyit! – Lenából csak úgy ömlött a szó. – És úgy adott, hogy legtöbbször nem is tudták, ki az adományozó! Amikor Isabella elment a főiskolára, még több időt szentelt egyes alapítványokra. Főleg a művelődés érdekelte. Foglalkozott gyerekekkel, erőszakot elszenvedett nőkkel és még bebörtönzöttekkel is. Hitt abban, hogy az olvasás a sikerhez vezető út.

– Tartotta a kapcsolatot azokkal, akiknek segített? – vette át a szót Mazur.

– Igen. Számos iskolán kívüli programot látogatott meg, és támogatta a börtönből szabadultak álláskereső programját.

– Ez sikeresnek bizonyult? – kérdezte a nyomozó.

– Nagyon is! Van néhány dolgozónk Mr. Sancheznél a nyugati városrészben. – Ekkor a nő elbizonytalanodott. – Ugye nem arra gondol, hogy valamelyik volt rab lőtte le?

Mazur a fejét rázta.

– Még nem tudom, mit gondoljak.

– Ma reggel beszéltem Martinnal. Az a szegény ember teljesen összetört. Nem tudja elhinni, hogy egy csupa élet nőt csak így lelőnek.

Kate nem szólalt meg, de felfigyelt az árnyalatnyi hangszínváltozásra, amikor kimondta, hogy *Martin*.

– Azt mesélte, hogy az igazságügyi orvosszakértő még nem adta ki a holttestet – csóválta a fejét Ms. Nelson könnyes szemmel. – Aztán elsírta magát. Nem tudom elhinni, hogy holttestekről és temetésről beszélek! Annyira értelmetlen ez az egész! Tudják, hogy mikor fogják kiadni?

– Biztosan én sem tudom. Az igazságügyi orvosszakértő mindig nagyon elővigyázatos emberölés esetén – válaszolta Mazur.

Lena az arany karperecét forgatta a csuklóján.

– Én nem bírnám ki, hogy holtan lássam egy szerettemet.

– Van még valami – jutott a nyomozó eszébe. – Mrs. Sanchez egy fehér színű, ötajtós autót vezetett. Többéves, szerény kis jármű. Gyakran vitte el ezt a kocsit?

Lena megrázta a fejét.

– Nem gyakran, de elvitte néhányszor tavaly és a múlt nyáron is. Soha nem mondta, miért.

Mazur egy névkártyát vett ki a mellényzsebéből.

– Hívjon fel, ha eszébe jut valami, amivel segíthet nekünk!

Lena a kártyára pillantott, és manikűrözött körmével végigsimított az élen.

– Természetesen.

Miközben a bemutatótermen át az autójukhoz mentek, nem szólalt meg sem Kate, sem a nyomozó.

– Mit gondol? – kérdezte aztán Mazur.

– Őszintének tűnik a feldúltsága.

– Láttam már gyilkosokat, akik meggyászták az áldozataikat.

– Ez is igaz – nyugtázta az ügynök, és bekapcsolta a biztonsági övét. – Észrevette, hogy ellágyult a hangja, amikor Martinról beszélt?

– Nem különösebben.

– Nagyon erőlködött, hogy elrejtse az érzelmeit, de megváltozott a hangja, amikor a férfiről beszélt. És a karkötőjét is megérintette. Fogadok, hogy tőle kapta.

– Gondolja, hogy viszonyuk volt?

– Valószínűleg. Abból ítélve, ahogyan beszélt róla... De azt állította, hogy néha félrelépett, ami azt jelenti, hogy voltak mások is. Ha átnézi Mr. Sanchez híváslistáját, választ kaphat erre.

– Már kértem rá engedélyt. Talán még ma meg is nézhetem – mondta Mazur a feljegyzéseibe pillantva. – Ms. Nelson beszélt a

jótékonykodásokról. Szeretnék beszélni azokkal a volt rabokkal, akiket Gloria alkalmazott.

Kate bólintott.

– Mr. Sanchez a kevésbé előkelő városnegyedben nyitott irodában dolgozik. Ő tudja, hogy kik ők. Felhívhatjuk, és elkérhetjük tőle a neveket.

A nyomozó nemet intett.

– Vele nem akarok kapcsolatba lépni, amíg nincs több információm. Jobb, ha elmegyünk az irodába. Nem szeretem, ha a fiúkelőre tudják, hogy mikor érkezem.

13. fejezet

De mind megöljük
kedvesünk...
a gyáva fegyvere a csók,
bátoré a kard!^{1*}

– Oscar Wilde

San Antonio, Texas

November 28., kedd, 17:15

FÉL ÓRA MÚLVA MAZUR LEPARKOLT Sanchezék irodája előtt a nyugati városnegyedben. Kate-re pillantott, aki szintén az egyszerűbb kereskedést méregette, ahol az átlagfogyasztóknak tervezett autókat kínálták mérsékelt áron.

Bementek. Ezúttal egy fekete nadrágkosztümöt és fehér blúzt viselő fiatal nő fogadta őket. Sötét haját lófarokba kötötte és lapos sarkú cipőt viselt, mintha számított volna rá, hogy sokat kell talpalnia.

A nyomozó megmutatta a jelvényét.

– Ki vezeti ezt a helyet?

– Én. Brenda Conner, főszakács és üvegmosó.

– Úgy hangzik, rendesen kibővítették a munkakörét.

A nő feszülten és idegesen mosolygott.

– Létszámleépítés. Költségvetési megszorítás. Örülök, Hogy egyáltalán még van állásom. Ki tudja, mi történik, ha kicsúszik a talaj a főnök lába alól?

– Képes lesz Martin Sanchez az autókereskedés vezetésére?

– Ne értsen félre, ő rendes ember, de ennek az egésznek Gloria volt a motorja.

– Ő gyakran jött ide? – kérdezte Mazur.

– Nem sokszor. Valószínűleg azért, mert Martin amúgy is itt dolgozott.

– Jól ment a közös munka?

– Mindkettőjüknek megvolt a maga szakterülete és a maga munkamódszere. Más stílusban dolgoztak, de hatékonyan.

– Úgy tudom, Gloria aktív tagja volt a közösségnek.

– Igen. Minden létező módon segített. Gyerekeknek, hajléktalanoknak... nem sorolom.

– Azt is hallottam, hogy volt bűnözőknek is segített talpra állni.

– Igen.

– Ez hogy vált be? – kérdezte Mazur.

– A legtöbb esetben nagyon jól.

– A legtöbb esetben? – figyelt fel a nyomozó.

– A fiúk többsége jól dolgozik, de akadt egy pár semmirekellő. Lerészegedtek, elkéstek... Az egyik megpróbált visszatekerni egy kilométerszámlálót.

– Hány ilyen embert alkalmazott Gloria?

– Tízet vagy tizenkettőt. De ha azt hiszik, hogy közülük lőtte le valaki, akkor tévednek. Imádták Gloriát. Még azok a hülyék is tisztelték, akik elszúrták a második esélyt.

- Hogy szúrták el a második esélyüket? – érdeklődött Mazur.
- Ketten visszaestek a kábítószerelésbe. Nem tudták betartani a szabályokat. Pozitív lett a drogtesztjük, úgyhogy Gloria azonnal elbocsátotta őket.
- Kiket rúgott ki? – érdeklődött a nyomozó.
- Harry Drivert és Matt Jonest.
- Ők most hol vannak?
- Ez már jó néhány hónapja történt. Bejöttek az utolsó fizetési csekkükért, de nem tudom, hol lehetnek azóta.
- Nem fenyegetődztek? – kérdezte Kate.
- Matt hangoskodott. Azt akarta, hogy ismételjék meg a tesztet, és Gloria bele is egyezett, de Matt megint megbukott. Újabb esélyt akart. Gloria azt mondta neki, jöjjön vissza hat hónap múlva, és akkor megint letesztelteti. – Brenda keresztbe fonta a karját. – Gloriának nagy szíve volt, de a gyengeséget nem tűrte.
- Ezzel lehet haragosokat szerezni – jegyezte meg Kate.
- Lehet, hogy szigorú volt, de nagylelkű is. Nem haragudott rá senki sokáig.
- Hallottuk, hogy Martinnak viszonya volt valakivel – mondta az ügynök.
- A hirtelen váltás láthatóan készületlenül érte Brendát, össze is zavarodott.
- Én is hallottam pletykákat, és hetente több délután is korábban elment.
- Tudja, ki a szeretője? – kérdezte Kate.
- Nem – vont a vállát Brenda. – Gloria halott, de ha megtudná, az biztos, hogy visszajárna kísértetni Martint és azt is,

akivel lefeküdt.

Mazur körülnézett az üzletben, hátha eszébe jut valami, amit még nem vizsgált meg.

– Hol dolgoznak a volt elítéltek?

– Itt a műhelyben. Kitanulták az autószerelést.

– Megkaphatnám az alkalmazottak névsorát? – kérdezte a nyomozó.

– Persze, semmi akadálya – felelte Brenda, de aztán elkomorult. –Vagy kérem kellene a házkutatási parancsot? Nem tudom, hogy működik ez.

– Szerezhetek parancsot, de nem szükséges, ha együttműködik – mondta lágyan Mazur.

A nő lassan ingatta a fejét.

– Meg kell kérdeznem Martint. Mostantól ő a főnök, és nem szeretném elveszíteni az állásomat. Megkérdezem.

– Dolgozik most éppen valaki a volt rabok közül? – kérdezte a nyomozó.

– Rocco, ott van hátul.

– Beszélhetnék vele?

– Persze.

A nő hátravezette őket egy nagy épülethez, aminek hat nyitott, pillanatnyilag néptelen csarnokrésze volt. Az első kivételével: itt egy új típusú, piros Ford furgon állt az emelőn.

A sűrített levegővel működő fúró berregése összevegyült a munkapadra helyezett mobiltelefonból áradó rockzenével. Mazur közelebb lépett a magas férfihoz, akinek rövid ujjú pólója látni engedte agyontetovált, izmos karját.

– Rocco! – harsogta túl a zenét Brenda.

Rocco felnézett a fúrógépéről, és összeszűkül a szeme, amikor megpillantotta Mazurt. Neki nem volt szüksége jelvényre, hogy tudja, egy zsaruval áll szemben. A nyomozó mindenesetre felmutatta a jelvényét, és igazolta magát és Kate-et.

– Gloria Sanchez gyilkossága ügyében nyomozunk.

– Gondoltam. – A férfi letette a fúró, és egy törlőrongy után nyúlt. – Miben segíthetek?

– Ismer valakit, aki lelőhette Gloriát?

Rocco tagadóan rázta a fejét.

– Mrs. Sanchez klassz csaj volt. Jó ember, aki adott nekem egy esélyt, amikor senki más nem. Örökké hálás leszek neki.

– Mindenki ilyen hálás? – kérdezte Kate.

Rocco megrántotta a vállát.

– Keményen hajtott minket. Lehetek olyanok, akiknek nem tetszett, ha elvetette a súlykot, de túltették magukat rajta. – Brenda felé pillantott, és halkabban folytatta: – Itt nem volt ellensége, de ezt nem mondhatom el a bemutatóteremről.

– Ki nem kedvelte?

– Kockázatot vállalt. Nemcsak egy csomó volt bűnöző alkalmazásával, hanem az üzleti életben is. Néhányan tartottak tőle, hogy a hazardírozással tönkreteszi az egész vállalkozást.

– És mi volt Matt-tel és Harryvel? Megfenyegették? – akarta tudni Mazur.

– Persze. Hangoskodtak, de ők ilyen nagypofájúak. Viszont csak a szájuk járt, egyik sem elég tökös, hogy csináljon is valamit.

– És azok, akik nem hangoskodtak? – kérdezte Kate. – Óvakodj az alamusziaktól, igaz?

Rocco végigmérte az ügynököt.

– Nem tudom, miről beszél.

– Dehogynem tudja. Azokról, akiket észre sem veszünk, amikor hátra szúrnak.

A férfi megtörölte a kezét a ronggyal.

– A Billy fiú ilyen volt.

– Billy fiú? – kérdezett vissza Kate.

– A William elnevezést jobban szerette, mert annak okosabb a hangzása. De én Billy fiúnak hívtam, csak hogy idegesítsem.

– Mi a családneve? – kérdezte az ügynök.

– Bauldry. William Bauldry.

Kate elsápadt. Annyira megdöbben, hogy most először nem tudott megszólalni.

– Biztos benne? – kérdezte néhány másodperc múlva.

Mazur túl régen volt már rendőr ahhoz, hogy higgyen a véletlenekben. Bauldry lőtt Kate-re, és a nő most egy hozzá kapcsolható bűntény miatt jött vissza San Antonioba.

Brendára nézett.

– Mit tud mondani Bauldryról?

– Az év első felében dolgozott nálunk. Nem szerette bepizskítani a kezét, de tudta, hogy a szabadlábra helyezésének feltétele volt, hogy legyen munkája, ezért mindent megcsinált, amit kértek tőle.

– Maga mit nem szeretett Williamben, Rocco? – fordult a férfi felé Mazur.

– Nem beszélt sokat, mindig csak nézett és figyelt. Nagyon ügyesen benyalta magát Gloriánál, bár szerintem ő már régebbről ismerhette.

– Hogy érti, hogy régebbről? – kérdezett közbe Kate.

– Mielőtt férjhez ment az öregemberhez. Egyikük sem beszélt róla, de volt köztük valami.

– Bauldry itt dolgozik még? – érdeklődött Mazur.

– Nem. Csak a hat hónapos próbaidejét töltötte itt.

– Visszajött azóta? – kérdezte a nyomozó.

– Nem. Azóta nem is hallottam felőle. Szerintem a családjának van pénze, és nincs szüksége erre a melóra.

– Köszönjük – fejezte be a beszélgetést Kate.

– Ha lesznek még kérdéseim, visszajövök – tette hozzá Mazur.

– Amíg megvan az állásom, itt talál – mondta Rocco.

A nyomozó elkészönt kint Brendától is, és miközben a főépület felé sétáltak, feltette a napszemüvegét, és egy pillanatra az autókereskedésre nézett.

– Mi a véleménye? – kérdezte Kate-től.

A nő elgondolkodva tette zsebre a kezét.

– Rocco ideges. Jó helyzetben volt, ami most veszni látszik. Brenda egyértelműen Gloria pártján áll. Egy olyan ember pártján, akinek egy véletlenül felbukkanó sorozatgyilkosnál is sokkal veszélyesebb ellenségei voltak.

– Egyetértek – bólogatott Mazur. – Elvégre mennyi az esélye annak, hogy lelőjenek az I-35-ös leállósávján egy nyakig eladósodott, halálos betegséggel küzdő nőt, aki rendszeresen átjár a határon?

– Kevés.

A nyomozó állkapcsa megfeszült.

– Bauldry az az ember, akivel most beszélnünk kell. Készen áll rá?

– Igen, ez logikus.

– Nem ezt kérdeztem. Képes rá? Beszélhetek vele egyedül is.

– Ne. Nem félek tőle.

– Magát próbálja meggyőzni, vagy engem?

– Magamat. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem szorongok a vele való találkozás miatt. – Kate ökölbe szorította a kezét. – Tudom, hol lakik.

– Valóban?

A nő könnyedén vállat vont, de még mindig sápadt volt.

– Figyeltetem.

Megszólalt Mazur telefonja. A férfi felvette.

– Mazur. – Összeszorította az állkapcsát. – Rendben. Visszatette a telefont a derekán levő tokba.

– Megérkezett a Szamaritánus levele.

Kate az órájára nézett.

– Elég későn.

Kate, Mazur és Palmer figyelték, ahogy Calhoun beporozza a borítékot, amit Kate Hayden ügynöknek címeztek a San Antonio-i Rendőrségre. A levél átment a postázón, de némi zavart okozott az ott dolgozóknak, mert nem ismerték a címzettet. Telefonáltak Palmernek, aki rájuk förmedt, hogy ne fogdossák a levelet. Perceken belül odament, és egy zacskóba helyezte.

Calhoun a mágneses porba mártott ecsettel körözött a papír felett. Csekély volt az esély, hogy használható ujjlenyomatokat talál, mivel a levél postán érkezett.

Óvatosan felvágta a boríték legvégét. Szokatlan, hogy a boríték nem öntapadós volt. Ez azt jelentette, hogy a ragasztócsíkról nyál-, abból pedig DNS-mintát lehet venni.

Calhoun megütögette a borítékot a végénél, mire kicsúszott belőle a levél. Többször is lefényképezte a boríték mellett lévő összehajtott, sárga vonalas jegyzetfüzetből kitépett lapot, mielőtt széthajtotta.

A szöveget kis- és nagybetűkkel írták vegyesen, vastag hegyű fekete filctollal. A kézírás durván kezdetleges volt, első pillantásra hasonló a többi Szamaritánus-levélhez.

Kate azonban azonnal látta, hogy az írás stílusa egy kicsit eltér az általa elemzett korábbi Szamaritánus-levelekétől.

Kate;

Mindig itt van a hangod a fejemben. És csak A hazugságaidat hallom. Rosszul ítélsz meg engem Okosabb vagyok nálad. Hamarosan újabb halálesetek lesznek. Megmutatom a világnak, hogy nem vagy te egy Irglom Angyala.

Szamaritánus

– Azt mondja, a maga hangja van a fejében.

Mazur kesztyűs kezével megemelte a levelet tartalmazó műanyag zacskó szélét.

– Nem a Szamaritánus az első gyilkos, aki engem vádol a tetteiért.

A tiszta, határozott kézírás dühre és sértődöttségre utalt.

Kate nem hibás a gyilkos tetteiért.

Semelyikért sem.

És mégis, a bűnök terhe az ő vállára nehezedik mindaddig, amíg el nem kapja.

– A pasas helyesírása olyan, mint az enyém – észrevételezte Palmer.

Kate elővette a telefonját, és fotókat készített a levélről. Mitől olyan ismerősek ezek a betűk?

– Ne vezessék félre a helyesírási hibák! Az ilyen levelekben ezek gyakran szándékosak. Az egyik mondatban jól írja ugyanazt, amit a másikban nem. Azt akarja elérni, hogy iskolázatlannak higgyük.

Palmer még egyszer elolvasta a levelet.

– A Szamaritánus szót helyesen írta le. Én a helyesírás-ellenőrzőt használnám hozzá.

Amíg Palmer ismét elolvasta a levelet, Kate-et elfogta az émelygés.

– A szöveg William Bauldryra emlékeztet – jelentette ki.

Calhoun lefényképezte a borítékot és a levelet.

– Most beporzóm az ujjlenyomatok levételéhez.

– Ki az a William Bauldry? – érdeklődött Palmer.

Az ügynök már túltette magát az első megrázkódtatáson, amit akkor érzett, amikor meghallotta ezt a nevet az autószerelő műhelyben, így most könnyebben mondta el, mit tett az a férfi.

- Ha talál ujjlenyomatokat a levélen, vesse össze Bauldryével!
- Az, hogy tudjuk a nevét, határozottan megkönnyíti az összevetést – jelentette ki Palmer.

Kate még több képet készített a levélről. Elfordult a többiektől, és úgy tanulmányozta a helyesírási hibákat, a nyelvhelyességet, a fogalmazást és a nem beazonosítható tájszólásra utaló szóválasztást.

- Mazur nyomozó, felolvasná hangosan a levelet?
- Persze, de miért?
- Egy férfi írta.
- Miért biztos ebben?
- A betűk formája iskolázottságra utal, de nagyon szögletesek. És a tollat is erősen nyomta rá a papírra.

Mazur felolvasta a levelet.

Kate behunyta a szemét: a hanghordozást és a férfi halvány Chicagai kiejtését figyelte, ami természetesen átszínezte a semleges nyelvezetet.

- Amikor Gloria Sanchez gyilkosa mondott pár szót a videón, a beszédén nem érződött az elnyújtott texasi akcentus, és a levél szó- használata sem utal erre a dialektusra.

Bauldry szülei Kaliforniából származnak, és ő is ott élt nyolcéves koráig, így teljesen semleges az akcentusa.

- Mit lát még? – kérdezte Mazur.
- Az állító mondatokban nem alkalmaz szóösszevonást (you are, I am), csak az egyetlen tagadó mondatban (you aren't).
- Ez mit jelent? – szólt közbe Palmer.
- Ez egy nem tudatosan használt séma, nem vette észre, amikor leírta – felelte Kate.

– Mennyiben hasonlít ez a Szamaritánus többi leveléhez? – kérdezte Mazur.

– Majdnem azonos velük, csak hogy Mr. North megszerezte és közzé is tette a gyilkos két levelét, így azokat bárki lemásolhatja.

– Hogyan jutott hozzá North a levelekhez? – csodálkozott el a nyomozó.

– Azt mondta, megvesztegetett egy helyszínelő technikust Minnesotában.

– Vagy Mr. North többet tudott arról, mit csinált Richardson. Lehet, hogy kapcsolatot tartott vele – vetette fel Palmer. – Az elmondottakból úgy látszik, sok bizalmas részletet ismer az esetről.

– Így igaz. És folyamatosan a figyelem középpontjában áll, amióta tudósít erről az ügyről. Richardson letartóztatása óta azonban az érdeklődés jelentősen lecsökkent iránta.

– Mit tud Northról? – kérdezte Mazur.

– Az újságírói diplomáját a Columbián szerezte húsz évvel ezelőtt. Több jelentős lapnál is dolgozott, de két éve felhagyott a munkájával, miután bebizonyosodott, hogy egy bűnper tudósításánál kitalált és eltúlzott tényeket írt meg. Amikor fény derült erre, visszavonult. Nem sokkal utána indított egy híroldalt, ami elég szerényen, de működött egészen a Szamaritánus-gyilkosságokig.

– Lehet, hogy ő írta ezeket a leveleket?

– Gondoltam rá – mondta Kate –, de senki sem tudta kapcsolatba hozni velük. Én is próbáltam, meg még vagy fél tucat olyan nyomozó, mint maga.

– *Én* még nem próbáltam – jelentette ki Mazur.

14. fejezet

Őrizője vagyok az én atyámfiának.

San Antonio, Texas

November 28., kedd, 19:15

MAZUR NEM VOLT OLYAN ZSENIÁLIS ELME, mint az idősebb bátyja, Sebastian, a Chicagói ügyész, és nem rendelkezett olyan fizikai erővel, mint a másik bátyja, Sámuel, a Szeles-városi elefánt-a-porcelán-boltban detektív, viszont rendíthetetlenül kitartó volt. Ennek többször is hasznát látta, amikor a Közel-Keleten állomásozott, és akkor is, amikor meghalt a fia, és a felesége bejelentette, hogy az egyetlen gyermekükkel délre költözik. Ha valamit nagyon akart, minden akadályt leküzdött.

Most az I-35-ös gyilkosát akarta. A Szamaritánus utánzóját vagy tettestársát, aki meghúzta a ravaszt, és megölte Gloria Sanchezt.

Kate-tel és Palmerrel állt a terem előtt, ahol hamarosan sajtótájékoztatót tartanak. Az ajtó mögül kiszűrődő zaj elárulta, hogy nagy számban gyűltek össze az újságírók. Helyes. Figyelmet akart.

A kövezett folyosón keményen kopogó csizmák a főnök érkezését jelezték, aki nem tűrte a fegyelmezetlenséget a testületnél, de volt gerince kiállni az alatta szolgáló

rendőrökért. Amikor Mazur engedélyt kért a sajtótájékoztatóra, a beleegyezését adta.

Saunders parancsnok rápillantott dr. Haydenre, és a nyomozóhoz lépett.

– Mazur nyomozó, dr. Hayden! – üdvözölte őket.

Kate keze eltűnt a markában, de a nő nem ijedt meg sem a kemény kézfogástól, sem a köztük levő méretkülönbségtől.

– Tehát az a hibbant kommunikál magával? – kérdezte Saunders.

– Igen.

– Hogyan tervezi lebonyolítani, dr. Hayden?

– Az ön egysége folytat nyomozást ebben az ügyben, ön röviden összefoglalja az ismert tényeket, ezután pedig bemutat engem. Én teszek egy rövid nyilatkozatot, amiből a levélküldő tudni fogja, hogy megkaptam az üzenetét.

– És mi lesz azután, dr. Hayden? A gyilkos előugrik a tömegből, és bevallja a bűneit?

– Lesz néhány olyan megjegyzésem, amelyek felbőszítik. Remélhetően ez arra készíti, hogy előbújjon. – Egy bőrfedelű mappából előhúzott egy papírlapot. – Ezek a javasolt szempontok.

– Mi van Richardsonnal? Látogatja valaki rendszeresen a börtönben? – kérdezte a parancsok.

– A főnököm felhívta a börtönt, ahol azt mondták, nincsenek látogatói, és levelet sem kap – válaszolta Kate.

A parancsnok rápillantott a papírlapra, és elkomorult.

– A saját hátára fest céltáblát, dr. Hayden?

– Nem először teszem.

– Mazur nyomozó! – fordult a parancsnok a férfihoz. – Életben tudja tartani ezt a lányt?

– Igen, uram.

– Azt javaslom, maradjunk a tervemnél – vágott közbe Kate.

A parancsnok felvonta a szemöldökét, és fejcsóválva nézett az embereire.

– Maguk szerint ez rendben van? Maguk a nyomozó tisztek!

– Ilyen lehetőségünk nem lesz még egyszer. Dr. Haydennek igaza van – nézett a nyomozó Palmerre, aki egyetértően bólintott.

– Ezt kell megjátszanunk.

– És mi van, ha a gyilkos olyasvalaki, akit ismert az áldozat? – vetette fel a parancsnok.

– Ezt is számításba vettük – felelte Mazur.

– Rendben van – mondta a rendőrfőnök. – Vállalom a fellépést a cirkuszukban.

Összetekerte és marokra fogta a jegyzeteit, majd bement a terembe. Mazur, Palmer és Hayden követték.

A parancsnok fellépett az emelvényre, és végignézett az összegyűlt két tucat riporterén.

Dr. Hayden Mazur és Palmer mellett állt a parancsnok mögött. Az arcáról most sem lehetett leolvasni semmilyen érzelmet. Nem fészkelődön, nem nyugtalankodott, nem váltogatta a lábát. Ha zavarta is valami, nem adta jelét.

A parancsnok megköszönte a torkát, és belekezdedt. Megnevezte az áldozatot, és elmondta, hol lőtték le.

– Egyes sajtóhírek azt sugallták, hogy az eset kapcsolatban áll az I-35-ön történt gyilkosságokkal, amik a Szamaritánus-

gyilkosságokként váltak közismertté. A San Antonio-i rendőrség szorosan együttműködik az FBI-jal, elsősorban profilkészítőjükkel, dr. Kate Haydennel.

Több újságíró felemelt kézzel jelezte, hogy szót kér. A parancsnok egy kék kosztümös, barna hajú nőre mutatott.

– Tudják, hol állt meg Mrs. Sanchez, és hogy mitől robbant le a kocsija?

– Tudjuk – felelte a parancsnok –, de még nem oszthatom meg az ilyen részleteket.

Az újságírók további kérdéseket tettek fel, de mivel mindenki az „ilyen részleteket” akarta tudni, a parancsnok ugyanúgy válaszolt. Végül felemelte a kezét.

– Átadom a szót dr. Haydennek.

Kate a mikrofonhoz lépett, megköszönte a parancsnoknak a lehetőséget, és az újságírókra nézett. Cseppet sem zavarták a kamerák. Beállította a mikrofont, tartott egy kis szünetet, majd röviden ismertette az I-35-ösön történt gyilkosságokat. Aztán rátért a Gloria Sanchez-ügyre.

– Szilárd bizonyítékaink vannak, hogy az öt gyilkosságból kettőt dr. Richardson követett el, és várhatóan hamarosan rábizonyíthatjuk a másik hármat is. Jelenleg azt próbáljuk kideríteni, hogy ez a gyilkos kapcsolatban állt-e dr. Richardsonnal, és ha igen, mikor. Több jele is van, hogy titkos kommunikációt folytattak egymással, de erről most nem mondhatok többet.

Mazur tudta, hogy Kate az utolsó mondataival csak a gyilkos figyelmét akarja felkelteni. Eddig nem tudtak meg sokat a gyilkosról, de ezt a tényt a nyomozókon kívül senki sem

ismerte. Egy nagyon kicsit az ügynök felé mozdult, de nem szólalt meg. Csak jelezni akarta, hogy mögötte áll.

– Bizonyítékaink vannak, hogy az eset kapcsolatban áll a többivel – közölte Kate.

– Hogy lehetnek biztosak ebben? – kérdezte egy riporter.

– Most még nem beszélhetek a részletekről. – Nem mondhatta el, hogy az új gyilkos valami okból Richardsont utánozza. – Azt viszont megoszthatom önökkel, hogy ez a gyilkos egy harmincöt és negyvenöt év közötti fehér férfi. Azt hiszem, most munkanélküli, vagy egyáltalán nincs is állása. Feltételezésem szerint családban él, illetve rászorul a családja pénzére, és nincs romantikus kapcsolat az életében.

– Oklahomában azt mondta, a gyilkos feltehetően impotens. Kiderült már, hogy ez igaz-e? – kérdezett ismét a barna hajú nő.

– Igen.

– Van valamilyen személyleírás erről a gyilkosról? – érdeklődött egy riporter.

– Eddig még nincs, de – Kate egyenesen a kamerába nézett – egy benzinkút biztonsági kamerája felvette, hogy valaki az áldozat autója körül őgyeleg, és már próbáljuk felnagyítani az arcvonásait.

Ez nem volt igaz, de a gyilkos ezt nem tudhatta.

Tucatnyi kéz lendült a magasba. Kate több kérdésre is válaszolt, de sokszor csak megismételte, amit korábban mondott. Aztán a kérdezők hangzavarát túlkiáltotta egy hátulról érkező, mély férfihang.

– Hogyan tudott Richardson kapcsolatba lépni a „tanítványával”?

Kate odanézett, és felismerte a sötét hajú, magas, nagydarab, barna keretes szemüveget viselő férfit. Pillanatnyi hallgatás után válaszolt.

– Mr. North, régóta tudhatná, hogy nem oszthatok meg ilyen részleteket.

Mazur csakis a hátsó sorban levő férfira figyelt. Mr. Taylor North volt az az újságíró, aki közelről követte ezt az ügyet. Első pillantásra nem vett észre rajta semmi különöset, másodjára viszont már feltűnt neki, milyen engesztelhetetlenül mereszti a szemét dr. Haydenre.

– Nem mondana többet arról, hogy mit láttak azon a benzinkúti videófelvételen?

– Nem mondhatok többet – felelte Kate.

– Attól kezdve, hogy bevonták magát ebbe a bűnügybe, majdnem egy év telt el, mire elkapta Richardsont. Amíg maga vezette a nyomozást, három nő halt meg. Valóban azt hiszi, hogy ön az, aki megoldja majd ezt az ügyet? Hány ártatlan embernek kell még meghalnia, amíg felmutat valamiféle eredményt?

Kate nem ijedt meg tőle.

– Ezek szónoki kérdések, ugye?

– Nem! Tudni akarom! – harsogta North.

Az ügynök vett egy mély lélegzetet.

– Én vagyok a legalkalmasabb a feladatra. A bizonyítékaim vezettek el Charles Richardsonhoz. És bizonyítékok vezetnek el ehhez a gyilkoshoz is. Nyomatékosan megkérek minden női autóvezetőt, hogy ellenőrizze a járműve állapotát, mielőtt

ráhajt erre az autópályára, és akkor biztosíthatom önöket, nem fog meghalni több nő.

– Milyen érzés visszatérni San Antonioba? – provokálta North. – Járt már itt azóta, hogy magára és az apjára lőttek?

Kate szeme sem rezdült a kérdés hallatán, de Mazur észrevette, hogy elfehérednek az ujjai, olyan erősen szorítja az emelvény peremét.

– Ez itt és most nem tartozik a tárgyhoz.

– Tart attól, hogy ismét megjelenik a férfi, aki magára lőtt? – kérdezte North.

– Nem. Jelentéktelen személy.

Kate Hayden hűvös szenvtelenséget mutatott, de Mazur látta, hogy még mindig szorítja a pódium szélét.

Újabb kérdések záporoztak rá, néhány egyenesen Northtól, de az ügynök rendíthetetlen maradt – csak Mazur nem látta annak.

Más újságírók is bombázták a kérdéseikkel, de ezek inkább csak a már elhangzottak ismétlései voltak. Kate mindegyikre válaszolt, és nem adta jelét az ingerültségének.

Amikor a sajtótájékoztató befejeződött, és kikísérték az újságírókat a teremből, Mazur az ügynökhöz fordult.

– Mit akar magától North? És hogyan tudott meg ennyi mindent?

Kate gondosan összerendezte a papírjait.

– Mr. North az első számú médiarajongóm. Azt hiszi, ha sokáig provokál, elszakad nálam a cérna, és olyat mondok, amit majd idézhet.

Mazur kíváncsi volt, hová tűntette el a nő az érzéseit – merthogy voltak, azt jól látta a pódium mögötti viselkedésén.

– Az tény, hogy gyorsan ideért.

– Figyel mindenre, ami az I-35-ösön történik. Szinte azonnal tudomást szerzett a gyilkosságról. Azt gyanítom, a közelben volt, és tudja, hogy az összes ügyön én dolgozom.

– Nem idegesíti?

– Ezt nem mondtam. Van tehetsége, hogy rátapintson a legérzékenyebb idegre, de nem csikar ki belőlem idézhető mondatot.

Mazurnak egyre jobban tetszett Kate professzionális stílusa.

– Utalt rá, hogy elemezzük a benzinkút biztonsági kamerája által rögzített arcot. Csakhogy nem is láttuk az arcát.

– Nem állítottam, hogy nem hazudok a médiának. Ismerem a hazudozók jellemző vonásait, és éppen ezért nagyon jó vagyok a félrevezetésben. Én is játszom az ő játékukat.

Mazur mosolyogva csóválta a fejét.

– Jól játszott, Kate.

Az ügynök az órájára nézett.

– Ki figyeli a bűntény helyszínén hagyott eldobható telefont?

– Calhoun. Rátette egy töltőre, és jelentkezik, ha valaki üzenetet küld.

– Jó. Most viszont ideje, hogy ellátogassunk William Bauldry otthonába. Lássuk, miben mesterkedik!

– Menni fog? – kérdezte Mazur.

– Persze.

Mazur kétkedve nézte a nő nagyon őszintének látszó arckifejezését.

- Most igazat mond, vagy hazudik, Kate?
- Mindegy. A munkát el kell végezni.

Mazur nem szólt Kate-hez, amíg áthajtott a városon William Bauldry házához. Kate örült a csendnek, így volt ideje feldolgozni a sajtótájékoztatón történeteket, és utána Bauldryra összpontosíthatta a gondolatait. Nagyon zavarta, hogy megint dolga van vele, de az érzései nem befolyásolhatták a munkáját.

Egy terjedelmes, mexikói stílusú, vályogtéglás ház előtt parkoltak le.

- Majd én beszélek – ajánlotta fel Mazur.
- De én ismerem őt. Nekem kell irányítanom a beszélgetést.
- Túlságosan is jól ismeri. Nem lehet pártatlan, hiába hangoztatja.
- Objektív vagyok, és tudok uralkodni magamon.
- Ez az én ügyem. Én beszélek.

A nyomozó olyan nyomatékosan mondta ezt, hogy Kate elhallgatott, visszafogta az érzelmeit, és elfogadta a férfi érvelését.

Mazur a bejárat ajtóhoz ment, és csengetett. A kisharangok valahol a ház belsejében szólaltak meg. Léptek hallatszottak, majd a zárok kattánása, aztán egy fiatal, harmincöt év körüli, alacsony nő ajtót nyitott. Szőke haját szoros kontyba tűzte fel, fekete blúzt és nadrágot viselt.

- Segíthetek valamiben? – kérdezte.

Mazur megmutatta a jelvényét.

- Mr. Bauldryt keresem.

– Most éppen New Yorkban tartózkodik – mondta a nő. – Két hét múlva jön vissza.

– Mikor ment el? – kérdezte a nyomozó.

– Egy hete.

– Tudja a telefonszámát?

A nő mereven állt, mint aki nyársat nyelt, de az álla rezzenése elárulta az idegességét.

– Nem vagyok felhatalmazva, hogy kiadjam ezt az információt, de megadhatom neki az ön nevét és a telefonszámát, amikor felhív.

Mazur átadott egy névjegykártyát.

– Ön kicsoda?

– Mr. Bauldry házvezetőnője. Elizabeth Lopez.

– Ha telefonál, mondja meg neki, hogy azonnal hívjon fel!

– Igen, uram.

A nő be akarta csukni az ajtót, de a nyomozó betette az ajtórésbe a lábát.

– Mondja meg Mr. Bauldrynak, nem ajánlom neki, hogy sokáig várakoztasson!

A nő elsápadt, bólintott, és bezárta az ajtót. Mazur visszafordult. Az állkapcsa megfeszült. Megnézte a hatalmas házat.

– Úgy látszik, Bauldry jól áll anyagilag.

– A családja pénzéből – mondta Kate.

– Gondolja, hogy tényleg New Yorkban van?

– Nem. William gyűlöli a tömeget. A középiskolában sem bírta a zsúfolt folyosókat. New York lenne az utolsó hely, ahová elutazna.

– Akkor hol lehet?

– Van egy bátyja, Jeb. A városon kívül lakik – emlékezett vissza Kate. – Jeb valószínűleg tudja, hol találjuk Williamet.

– Nincs több családtagja?

– Tudtommal nincs.

– Akkor látogassuk meg!

Húsz perc alatt tették meg a harminchárom kilométeres utat a terjedelmes farmig, ahol Jeb Bauldry háza állt. A boltíves bejáráshoz vezető kavicsos autóbejáratot mocsárciprusok és kőoszlopok szegélyezték.

– Ez a család tehetősebb, mint gondoltam – mondta Mazur.

– Az apa olajból gazdagodott meg Houstonban, és bölcsen ingatlanokba fektette a pénzét. Jeb vette át az üzletét, és örökölte a pénzcsináló tehetségét is. Megúsza a piac 2008-as összeomlását, aztán fillérekért részvényeket vásárolt, amiket később magasabb áron továbbadott. Ha befektetésen gondolkodik, őt keresse meg.

– Az egyetlen befektetésem a Chicagói lakásom, amit még nem tudtam eladni. Amit nem lehet látni vagy tapintani, az nekem nem kell. Maga hogy van ezzel?

– Próbálkozom a tőzsdén.

– Fogadok, a maga agya könnyen átlátja a trendeket.

– Előfordul.

– És mit fog csinálni a milliókkal?

Kate elmosolyodott.

– Fogalmam sincs.

Mazur hallgatott egy kicsit.

– Először is: magát nem érdeklik a milliók. Másodszor meg hogyhogy nem tudja?

– Nekem a munka adja a legnagyobb örömet.

A nyomozó a fejét csóválta.

– Csak a munka, semmi játék... Hogy lehet ez?

– Készséggel elismerem, unalmas vagyok. Ha izgalmat akar, keressen másik társat.

Mazur becsengetett, és csendben várt, amíg kinyílt a bejárati ajtó. Akkor felmutatták a jelvényeiket.

– Kate Hayden ügynök vagyok. Mr. Bauldryt keresem.

– Azonnal, kérem – mondta egy nő. Kisvártatva visszatért. – A dolgozószobájában várja önöket. Erre tessék! – mutatta az utat.

Végigsétáltak a fényesített márványpadlójú, boltíves folyosón egy tágas szobaig. Az üvegfalon át egy buja zöld fűmezőre láthattak. A nő bevezette őket a dolgozószobába.

Jeb Bauldry felállt, és előjött a hatalmas, faragott íróasztal mögül. Kate-et nézte.

– Utoljára a fivérem ítélethirdetésén láttuk egymást.

– Így van – mondta Kate.

Sajnálatot érzett a család iránt, akiket nagyon megviselt a fiú erőszakos tette. Az öreg Bauldry egy évvel később szívinfarktust kapott, Mrs. Bauldry pedig öt évvel ezelőtt rákban halt meg.

– Gondolom, William miatt jöttek.

– Igen – helyeselt Mazur. – Itt van?

– Hónapok óta nem is hallottam róla. Amióta börtönbe került, a család úgyszólván nem tartja vele a kapcsolatot.

– Találkozott vele az elmúlt évben? – kérdezte Kate.

– Igen. És ő már más ember lett, Kate. Nem az a zavart fiatalember, aki volt. Apám gondoskodott róla, hogy kezeljék a börtönben. Többé nem fog bántani.

Az ügynök igyekezett nem kimutatni az érzéseit, de ez nehezebb volt, mint gondolta.

– Dr. Haydenről tett említést? – kérdezte Mazur.

– Anyám meglátogatta Williamet a börtönben – sóhajtott Jeb.

– Én nem örültem ennek, de nem hagyhatta el a fiát. Azt mondta, gyakran emlegetett téged.

– Milyen formában? – kérdezte Kate.

– Kétségbeesetten próbált elérni téged, és fel akarta hívni a figyelmedet. Nem vádollak azért, mert nem vettél tudomást róla, de ez nagyon felkavarta.

– Tökéletesen érthető okom volt rá, hogy ne álljak szóba vele.

Jeb hallgatott, láthatóan átgondolta, milyen hatást tett az iménti kijelentése.

– Mindannyiunkat feldúlt, hogy agyonlőtte az apádat. A családunk legalább úgy gyászolta, mint a tiétek.

– Azt kétkem.

Jeb bánatosan bólogatott.

– A gyilkos családját senki sem szánja. Senki. Évekig küzdöttem, hogy túltegyem magamat azon, amit William elkövetett. Én nem tettem semmi rosszat, mégis bűnhődtem.

Kate nem kívánta megvitatni, ki szenvedett többet.

– Hol van most William?

– Szerintem a házában. Gyakorlatilag elő sem bújt onnan, amióta kijött a börtönből.

– Nem találtuk ott, amikor kerestük – közölte Mazur. – Van más ingatlanja is?

– Igen, egy ranch. A várostól nyugatra, hatvan kilométerre. Gyerekként nem kedvelte, de ez az egyetlen hely, ahová elmehetett. Szerintem. De miért kérdezősködnek William felől? Közeledett hozzád?

– Egy nyomozás során merült fel a neve – válaszolt Mazur Kate helyett. – Csak beszélni akarunk vele. Úgy gondoljuk, szolgálhat néhány értékes információval.

A nő azt feltételezte, a nyomozó szándékosan kerülte a gyilkosság szót, ami valószínűleg elnémította volna a törvényes eljárástól tartó embert.

– Nem segíthetek, de nyugodtan menjenek ki a ranchra. Amióta anyám meghalt, nincs ott személyzet. Ő szerette a legjobban azt a helyet. Adok maguknak egy kulcsot, és felhatalmazást a nyomozásra.

– Ez nagy segítség.

– Le akarják tartóztatni Williamet?

– Egyelőre csak beszélni szeretnénk vele – felelte Mazur olyan bársnyos hangon, mintha tényleg csak barátian szeretnének elbeszélgetni vele.

Jeb az íróasztalához lépett, és kivett egy kulcsot a középső fiókból.

– A ház vidékiesen egyszerű. Ez volt a szüleink első otthona, mielőtt apa meggazdagodott. Azt hiszem, ezért szereti William. Azokra az egyszerűbb időkre emlékezteti.

Mazur átvette a kulcsot.

– New Yorkban is van egy lakása a családjuknak?

Jeb összevonta a szemöldökét.

– Nincs. Minden üzletünk Texashoz köt minket. Miért kérdezi?

A nyomozó megcsörgette a kulcsot.

– Nem is tudom. New York nagy város. A legjobb hely, ha olyasvalaki, mint William, el akar rejtőzni.

– New York az utolsó hely, ahová William elutazna – jelentette ki Jeb.

– Akkor miért mondta a házvezetőnője, Elizabeth Lopez, hogy ott van? – csodálkozott Mazur.

– Bizonyára tévedett – legyintett Jeb.

– Ezzel nem tudok vitázni. Ha William nincs abban a parasztházban, akkor hol lehet még?

– Azt senki sem tudhatja. William okos. Tudja, hogyan hozzon létre fantomcégeket, amelyeknek több ingatlanjuk is lehet. Ha nem akarja, hogy megtalálják, nem lesz könnyű dolguk.

Kate szótlánul ült Mazur mellett, miközben a tüskés cserjék és a szögesdróttal elkerített végtelen legelők között haladtak a texasi 173-ason. Az ég tele volt csillagokkal, a táj elszórt pajtákkal és tanyaházakkal. Néhány kamion és gépkocsi megelőzte őket, de ez az útszakasz jórészt csendes és sötét volt.

Húsz perc alatt értek oda a Bauldry-birtok bejáratához. Két kőoszlopon egy fémgerendáról lógott le a felirat: „Kő Ló Farm”.

További tíz percig haladtak a földúton a kocsit körülvevő porfelhőben, amíg végül megérkeztek a több mint száz éve

épült, földszintes tanyaházhoz. Fedett veranda vette körül, a teteje bádogborítású volt, a keleti és a nyugati oldalon pedig kőből rakott kémények magasodtak. A házban sötétség honolt, csak a szél mozgatta a lovak karámja melletti fákat.

Mazur nem állította le a motort. A fényszórók világították meg a házat, amikor kiszálltak az autóból. Fegyverével a kezében Kate előtt ment fel az öt lépcsőfokon. Az ügynök is elővette a fegyverét, és az ajtó két oldalához álltak. Mazur ököllel megveregette az ajtót.

– Bauldry! Itt a San Antonio-i rendőrség! – kiáltotta.

Nem érkezett válasz. Nem tűnt úgy, hogy bárki is lenne a házban, de egy okos rendőr mindig feltételezi, hogy veszély les rá az ajtó mögött. Kifejezetten vészhelyzet egy sötét ház, benne egy férfival, aki nem akarja, hogy megtalálják.

A nyomozó ismét bedörömbölt, majd a kilinccsel próbálkozott. Az ajtó kinyílt.

– Az itteniek általában nem zárják az ajtókat–jegyezte meg Kate.

– Soha nem bíztam a nyitott ajtóknak.

Mazur előreszegezett fegyverrel belökte az ajtót. Továbbra is csend volt. A reflektorok bevilágítottak a házba, így könnyen megtalálta a veranda és a nagyszoba villanykapcsolóját. Vörösesbarna, csempézett padló vezetett egy tágas előtérbe és a belőle nyíló konyhába. A kőből épült kandalló fölött két keresztbe tett pisztoly és jó néhány szarvasagancs díszítette a falat, előtte egy kifakult navahó szőnyeggel letakart bőrkerevet állt, oldalt, a fal mellett pedig egy széles képernyőjű televízió.

– William Bauldry! Itt a San Antonio-i rendőrség! – kiáltotta újra Mazur.

Semmi válasz.

– Maradjon itt! – utasította a nyomozó Kate-et. Lassan haladt előre. Átment az előtéren és a konyhán, közben jobbra, balra és a mennyezet felé nézett. így ért el a ház másik végében lévő két hálósobába. – Minden tiszta! – kiáltott vissza az ügynöknek.

Kate, még mindig a fegyverét szorongatva, bejárta a házat, megnézte a nagyszobában a tájképolajfestményeket és a nagy sárgaréz csillárokat, a konyhában pedig a virágmintás csempéket. Lehet, hogy ez volt az öreg Bauldry első háza, de mostanában felújították.

– A jobb oldali hálósobában vagyok–szólalt meg Mazur. – Nézze csak, mit találtam!

A nyomozó az íróasztalnál állt, amin egy bekeretezett fénykép volt: Kate-et és Williamet ábrázolta abból az időből, amikor együtt jártak. Mind a ketten mosolyogtak. A fiú átkarolta a lány vállát, és szorosan magához vonta.

– Nem felejtette el magát – állapította meg Mazur.

– Ez a kép középiskolás korunkban készült.

– De az üvegen egy porszem sincs. És a fotót az ágy felé fordították.

Kate nem akarta megérinteni a keretet, és a képhez sem akart közelebb hajolni.

– Emlékszem rá. Egy koncertre mentünk Alamóhoz közel. – Azt nézte, milyen szorosan fogja a vállát a fiú. – Úgy kellett kitépnem magamat a szorításából.

– Ő hogyan reagált erre?

– Csalódott lett. Tudni akarta, miért vagyok ilyen hűvös vele. Ő csak azt akarta megmutatni, hogy mennyire szeret. Vacsoránál ő rendelte meg nekem az ételt. Nem akartam megenni, ő viszont ragaszkodott hozzá, de én akkor sem tettem eleget a kérésének. Akkor rosszkedvű lett. Állandóan a szavamba vágott, és mindenre azt mondta, hogy tévedek. Nem sokkal ezután szakítottam vele. – Kellemetlen érzés futott át rajta, de nem vett róla tudomást. – Van itt valami, ami kapcsolatban állhat a gyilkosságokkal?

– Szem előtt semmi. Ha viszont át akarja kutatni a fiókokat vagy a szekrényeket, ahhoz okosabb házkutatási parancsot kérni.

Mazur elővette a telefonját, és lefényképezte a Bauldryt és Kate-et ábrázoló fotót.

– Az még ráér. Láttam egy pajtát hátul. Meg akarom nézni.

– Rendben.

Kate hálás volt, hogy hátat fordíthat a szobának, és kimehet a friss levegőre.

Mazur kivett a csomagtartóból egy zseblámpát, és a ház melletti kavicsos ösvényen hátramentek a nagy pajtához. A nyomozó előreszegezte a fegyverét, és maga elé világított a zseblámpával.

A pajtánál Kate félreállt, amíg Mazur elhúzta a nagy tolóajtót. Körbevilágított, hátha meglát valamiféle veszélyt jelző mozgást. De semmi.

A lámpa fénye egy antik, talán a negyvenes évekből itt maradt piros kisteherautóra esett.

– Mindig szerette a régi autókat – jegyezte meg Kate. – Az apjának is hatalmas gyűjteménye volt.

– A régi kocsiknak megvan az az előnyük, hogy nincs bennük GPS, ezért lehetetlen lenyomozni őket. Hová mehetett, ha itt sincs?

– Nem tudom. A bátyja szerint több ingatlan is fűződik a nevéhez. A nyomozó az ajtó felé biccentett, majd becsukta maga mögött.

Végignézett a kietlen pusztaságon a távoli horizont felé, és a fejét csóválta.

– Annyi esélyünk van megtalálni, mint egy tűt a szénakazalban.

Egy órával később Kate kiszállt az autókölcsönzőnél. Amikor bement, egy alkalmazott mosolyogva üdvözölte, ő pedig ugyanúgy viszonzta. Az autókínálatot látva először egy fehér kocsit választott volna, de eszébe jutott, mivel ugratta korábban Mazur, így egy piros mellett döntött. Nem volt forradalmi változás, bár ő egy kicsit annak érezte.

A hotelba érve egyenesen a szobájába ment. Amikor kinyitotta az ajtót, megtorpant. Felállt a szőr a hátán. Nem szokott takarítást kérni, mert utálta, ha betörnek a privát szférájába, de elfelejtett szólni a recepciónak.

Kezét a fegyverén tartva belépett, benézett a szekrénybe, aztán az ágy alá. Semmi. A fürdőszobában megfogta a zuhanyzófüggönyt. Sebesen vert a szíve, amit maga sem értett

igazán. Megmarkolta a fegyverét, és elhúzta a függönyt. Semmi.

Becsukta a szemét.

– Nem jó ez így, Hayden. Nem jó.

Aztán, mindenért a fáradtságot és a túl sok munkát okolva úgy határozott, hogy futni megy. Az idegességre a legjobb gyógyszer az izzadás és a friss levegő.

Gyorsan átöltözött. Általában nem vitte magával a fegyverét. Nehéz és nagy volt, és néha kidörzsölte a bőrét, de ma este vállalta ezt a kényelmetlenséget. A dereka hátuljára szíjazta a fegyvert, amit egy túlméretezett pólóval takart el.

Csípős volt az este. Tizenévesként, amikor még minden a normális mederben folyt, rendszeresen járt futni. Szeretett egyedül lenni, de most tele volt szorongással és feszültséggel.

Felvette a telefonját, és mielőtt elhaladt a recepció előtt, betette a fülhallgatóját. Odabiccantett a pult mögött álló hölgynek, és kiment. Lassan kezdett futni, de néhány perc elteltével már gyöngyözött a verejték a homlokán, és átítatta a pólóját is.

A régi utcák és épületek nem változtak sokat az elmúlt tizenhét évben. Néhány üzletnek persze változott a tulajdonosa, de a házak és az utcák alapjában véve ugyanolyanok maradtak. Elővillantak a múlt emlékképei, amikor ezeken az utcákon sétált az anyjával, az apjával és a testvérével. Az apja halála előtt boldog család voltak, ő tartotta össze őket, ám a halála után minden széthullott.

Megállapodott a tekintete egy túlságosan is jól ismert helyen. Kifulladt, ezért gyaloglásra lassított. Kezét az oldalához szorítva

közeledett a sikátorhoz, amit soha nem fog elfelejteni.

Általában egyedül autózott a sakkedzésre, de azon az estén az apja felajánlotta, hogy elviszi. Amikor kilépett az ajtón, már sötét volt, és látta az apját, aki az autó mellett várta. Odament, és William ekkor lépett ki az árnyékból. Amikor megpillantotta Kate apját, elbizonytalanodott, de aztán felemelte a fegyvert, mielőtt a férfi kicsavarhatta volna a kezéből. A két nagyon hangos dörrenésre Kate megtorpant, és az idő lelassult: minden mozzanatot tökéletesen tisztán látott.

Az apja térdre rogyott, és felnézett rá. A szeméből rettenet, düh és félelem sugárzott.

– Fuss! – suttogta, amikor a fegyver csöve Kate felé fordult.

Ennyin múlt az élete. William tüzelt.

Az első lövés a combját érte. Átszaladt a húson, de térdre esett az erejétől. A következő golyó az arcát vette célba. William egy szót sem szólt, amikor Kate hátrahanyatlott.

Utólag megtanulta, hogy az arcsérülések nagyon véreznek, de nem olyan súlyosak, mint amilyeneknek látszanak. Kate eszméletlenül és vérezve hevert a földön. William nyilván holtnak hitte.

A következő emléke az, hogy hallja a szirénákat és William átkozódását.

– Mi a faszért kényszerítettél erre?

Egy autó dudálása hozta vissza a jelenbe. Többen is őt nézték. Fejét leszegve megfordult, és visszafutott a szállodába. Mire odaért, a haját és a ruháját átitatta az izzadság.

Belépett az előcsarnokba azzal a sürgető vággyal, hogy a forró zuhany alatt lemossa magáról az izzadságot és az emlékeket.

Éppen benyomta a „Fel” gombot a liftnél, amikor meghallotta a nevét.

– Kate!

Megmerevedett az ismerős hang hallatán. Összeszedte a lelkierejét, és megfordult, hogy szembenézzen a felé siető bátyjával, Mitchell-lel. Legalább öt éve nem találkoztak. Még most is magas és izmos volt, de a felesége halála nagyon megviselte. Sötét hajába ezüstös szálak vegyültek. A mellén Texas Ranger-jelvény csillogott, Stetson-kalapját a kezében tartotta.

Kate megdörzsölte a nyakát. Nehezen tudott megszólalni.

– Mitchell! Hogy vagytok?

– Anya jól.

– Hogy találtál meg?

– Amikor láttalak a híradóban, arra gondoltam, biztos a rendőrség központjához közel szálltál meg. Bementem a rendőrségre, és igazoltam magam.

Kate nagyon bosszús lett.

– És ők kiadták az információt?!

– Texas Ranger vagyok, és sok srácot ismerek ott.

Azért ez akkor sincs rendben.

– Jó.

– Anya is látott a híradóban. Tudja, hogy a városban vagy.

Kate büntudatot érzett.

– Felhívom majd.

Bátyja a Stetson-kalapjának ezüstszegecsekkel kivert bőrszalagját kapargatta.

– Miért nem látogattad meg?

Rossz emlékeket ébresztett Kate-ben a hazatérés gondolata. Amikor akadt egy kis szabadideje, mindig ő hívta meg az anyját, hogy látogassa meg ott, ahol éppen lakott. Az édesanyja mindig beleegyezett ebbe, soha nem erőltette, hogy a lánya menjen haza.

– Mondtam, hogy felhívom, és így is lesz.

Lehet, hogy a bátyját megtanították a kérdezésre, Kate viszont mestere volt a kérdések kikerülésének.

Mitchell a padlót nézte, majd újra a húgát.

– Miért itt szálltál meg, és nem nála?

– Nem lett volna jó ötlet.

– Miért nem?

Ahogy közelebb hajolt, fölé is tornyosult, de Kate már gyerekkoruk óta játszotta a bátyjával ezt a játékot. Egy tapodtat sem hátrált, csak a fejét csóválta, és valami régi keserűséget érzett.

– Nem akarom feleleveníteni a múltat.

Mitchell végigfuttatta ujjait a kalapja szegélyén. Egy pillanatig hallgatott.

– Nem emlékszem, hogy mit mondtam pontosan apa halála után, de tudom, hogy szemétség volt. Már régen bocsánatot kellett volna kérnem érte. Sierra halála óta sok dolgot másképpen látok.

Kate felszegte az állát.

– Azt mondtad, akár én is meghúzhattam volna a ravaszt.

A testvére összevonta a szemöldökét, és sóhajtott.

– Fiatal voltam. Dühös. Sebzett. Nem azt akartam...

– Dehogynem azt akartad. Különben miért mondtad?

A visszafojtott könnyek a torkát kaparták.

– Csak azt akarom mondani, hogy sajnálom.

Kate még mindig emlékezett a bátyja gyűlölködő tekintetére és a dühös szavaira, amikor utoljára beszéltek. Mielőtt főiskolára ment.

– Felhívom majd anyát. A többiről pedig nem szükséges beszélni.

Mitchell állkapcsa megfeszült.

– De szükséges, Kate.

– Miért, Mitchell? Miért lenne szükséges tizenhét év után?

A férfi szeme és szája körüli ráncok mélyebbek lettek. Harmincnyolc éves volt, de legalább negyvennyolcnak nézett ki.

– Nem volt igazam. Azt akartam, hogy ezt tudd.

Ha azt hitte, hogy ez a bocsánatkérés valamiféle családi összeborulást eredményez, tévedett. Kate értékelte az erőfeszítést, de nem tudta elfogadni a bocsánatkérését, hiszen magának sem tudott megbocsátani.

– A bocsánatkérést köszönöm, de most mennem kell. Korán kelek.

– Közel vagy ahhoz, hogy megtaláld ezt a Szamaritánus gyilkost?

Az érzések tiltott terület volt számukra, de a gyilkosság biztonságos témának tűnt.

– A ballisztikai eredményekre várunk. Holnap vagy holnapután már többet fogok tudni.

– Mazur jó zsaru. Új fiú errefelé, de tapasztalt.

A nyomozóról alkotott véleménye a kelleténél jobban hatott Kate-re.

– Jó tudni.

Mitchell egy névjegykártyát vett elő a tárcájából.

– Ha szükséged van rám, csak hívj!

Kate megpöccintette a mutatóujjával a kártyát. Sértett érzései még várhatnak. Lehalkította a hangját. Lehet, hogy a bátyja seggfej, de úgy hírlik, hogy Tangernek jó.

– Az áldozat ismerte William Bauldryt.

Mitchell tekintete elsötétült.

– Micsoda?

– William a szabadulása után a Sanchez autókereskedésben dolgozott. Felkerestük Mazur nyomozóval az otthonában. A házvezetőnője azt állította, New Yorkban van.

Mitchell a fejét rázta.

– Az nem lenne jellemző rá.

– Nem. Az nem. Éppen ezért elmentünk a bátyjához és a Medinához közeli birtokára is. Sehol sem találtuk.

– Jézusom, Kate! Te egyedül futkározol itt késő este, miközben ez a fickó itt lehet a közelben?!

– Elbántam már hasonló fickókkal. De éppen azért, mert William itt ólálkodik, rá kellene beszélned anyát, hogy látogassa meg Lydia nénit.

Mitchell a kalapja viseltes karimáját gyűrögette.

– Anya nem hagyja el a várost, amíg nem látott téged.

– Beszélj vele! Győzd meg, hogy menjen el!

– Látogasd meg!

– A nyomozás kellős közepén tartok.

– Megpróbálok beszélni vele, de menj el hozzá! – kérlete a báty. – Szeret téged.

A szavai minden sértésnél jobban fájtak.

– Beszélni fogok vele.

– Én mit tehetnék?

– William ellen nincs bizonyítékom – mondta Kate. – Tucatnyi más oka is lehet, hogy miért ölték meg Gloriát.

– Okos vagy, majd rájössz. Apa azt mondta, tehetséges vagy. Ha van benne rendszer, te felismered.

A fáradtság felerősítette Kate ebbéli kétségeit. Az ösztönös megérzésnél többre volt szüksége Williammel kapcsolatban. Tények kellettek neki.

– Csak vigyázz anyára! Holnap felhívom.

Úgy tűnt, Mitchell még mondani akar valamit, de végül csak bólintott.

– Hívj fel, ha szükséged van bármire!

– Oké.

– Komolyan mondtam, hogy bocsáss meg! Tudom, hogy nem könnyű velem, de mégiscsak egy család vagyunk.

Hatalmas gesztus volt ez Mitchelltől.

– Megkaphatnám hangfelvételen ezt a „nem könnyű velem”-et? Jó csengőhang lenne.

A férfi merevsége kicsit enyhült, de a mosoly túl nagy elvárás lett volna mindkettőjüktől.

– Ahhoz előbb innom kell néhány sört.

– Észben tartom – mondta Kate.

– Vigyázz magadra, Katie!

– Te is, Mitchell.

Raymond Drexler nem gondolta, hogy ilyen gyorsan szarrá megy az élete. Még nem tudta túltenni magát azon, hogy elveszítette az ő édes Sáráját a kurva zsaruknak meg Kate Haydennek köszönhetően. Senki sem értette meg őt.

Egy kamionpihenőben állt meg Új-Mexikóban. Leszegett fejjel vett egy borotvát és egy ollót, bement a mosdóba, lezuhanyozott, aztán leborotválta a haját és a szakállát. Miután felöltözött, a fejébe húzott egy viseltes baseballsapkát, amit egy „Talált tárgyak” dobozból turkált ki. Néhány férfi elsétált mellette, de fel sem nézett. Nem ő volt az első, aki ilyen helyen zuhanyozik és változtatja meg a kinézetét.

A táskájába dobta a borotvát és a borotválkozókrémet, majd átvágott a parkolón a kocsihoz. A visszapillantó tükörben megnézte magát, és végigsimított kopasz fején.

Még szoknia kell az új külsőt, és nem volt biztos abban, hogy szakáll nélkül tetszik magának. A francba, csupasznak érezte magát!

Teljesen kimerültén vezetett még egy órát dél felé, de a fáradtság rákényszerítette, hogy lehúzódjon. Az autópálya melletti néptelen parkolóban a fák árnyékában parkolt le, hogy – mint tervezte – szundikáljon egy kicsit.

Amikor felébredt, az órájára pillantott, és meglátta, hogy tíz órát aludt. „A francba!”

Néhány torokszorító másodpercig biztosra vette, hogy valaki kiszúrta már, és hívta a zsarukat. Kimászott, gyorsan könnyített a hólyagján, és továbbindult.

Az út mellett egy nagy tábla fogadta: „Üdvözöljük Texasban! Vezessen barátian – ahogy Texasban szokás!” Végre megnyugodhatott. Hátradőlt az ülésen, és letekert ablakkal hajtott át az államhatáron. Élvezte a meleg levegőt. Elege volt már a hóból és a fagyott földből. Texas mély, puha melegére vágyott. Sivatagban még senkit sem temetett el.

Egy zacskóban volt még néhány félig megevett porcukros fánkja, és talált egy egészet is – azt benyomta a szájába. Száraz volt, de leöblítette egy korty hideg kávéval. A cukor és a koffein keveréke megadta azt a lökést, amire szüksége volt.

Rálépett a gázra, és bekapcsolta a rádiót.

Még nyolc óra, és San Antonioban lesz.

15. fejezet

A tudás hatalom. A kedvesség mindaddig kifizetődő,
amíg az érdekeidet szolgálja.

San Antonio, Texas

November 28., kedd, 22:45

MIUTÁN KITETTE KATE-ET AZ AUTÓKÖLCSÖNZŐNÉL, Mazur a volt felesége házához hajtott. Azt remélte, Alyssával lehet még egy kicsit, mielőtt a lánya tizenegykor ágyba bújik. A bejáráthoz közeledve megtekintette az autófeljáróban álló új BMW-t. Sherry mindig is szerette a finom dolgokat, és most az új munkájával nagyon jól keresett.

A nő olyan környéken vásárolt fedett teraszos villát, ahol nagy gondot fordítottak a pázsitra és a közterekre, elvárás volt az úszómedence és a fitneszközpont, és számos elegáns rendezvényt szerveztek a borkóstolóktól a koncertekig. Amikor összeházasodtak, nagyon szerelmesek voltak. Mazur a jobb karjába fogadott volna, hogy a házasságuk örökre szól, de miután a gyilkossági csoporthoz került, megkoptatták a kapcsolatukat az elmaradt vacsorák, a kései hazajárások és a kihagyott születésnapok. Caleb születését nem tervezték, de a fiúban látták a második esélyüket. Néhány hónapig úgy tűnt,

túl vannak a nehezén, de akkor Caleb meghalt. A fájdalom mindkettőjüket összetörte.

Nem érte váratlanul, amikor Sherry arra kérte, váljanak el, de övön aluli ütésnek érezte. Sokáig gyászolta a házasságát, és lelkiismeret-furdalása volt, amiért cserben hagyták Alyssát.

Becsengetett. Az előszobából cipőkopogás hallatszott, majd kinyílt az ajtó. Sherry feszes szoknyát, fehér blúzt és magas sarkú cipőt viselt, amitől gyönyörű volt a lába. Szőke haját laza kontyba kötötte.

– Theo! – üdvözölte kissé kényszeredett mosollyal. – Alyssa mondta, hogy talán még benézel ma.

– Ne haragudj, amiért nem telefonáltam! Csak néhány percem van.

A mosoly nem tűnt el a nő arcáról, de a pillantásában volt némi ridegség.

– Megértem. Nem probléma. Egyébként van valami, amit meg akartam beszélni veled.

– Természetesen.

– Apa! – kiáltotta Alyssa az előszoba túlsó végéből tréningnadrágban, zokniban és egy túlméretezett Chicagói Rendőrség feliratú pólóban.

– Szia, kölyök!

Mazur átölelte és magához szorította a lányát. Valahányszor látta, mindig úgy tűnt, hogy magasabb lett néhány centivel.

– Épp most rendeltünk pizzát! Nem eszel velünk?

Mazur Sherryre nézett, aki rámosolygott.

– Igen! Csatlakozz hozzánk! Ezer éve nem ettünk együtt.

Mazur utánuk ment a fehér márványlapos pultokkal, rozsdamentes eszközökkel és kristálycsillárral felszerelt konyhába. A kétszárnyú, üveges francia ajtó egy zárt hátsó udvarra és a csillagos égboltra nyílt.

A pulton két doboz pizza állt. Az egyik sajtos Alyssának, a másik pedig az ő kedvence, kolbászos-szalámis. Sherry valami nagyon fontosat akarhat mondani, ha a kedvenc pizzáját rendelte meg.

Alyssa átnyújtott az apjának egy tányért, mire a férfi kivett két szeletet.

– Jó étvágyat!

Sherry kivett a hűtőből egy üveg üdítőt. Lepattintotta a tetejét, és Mazur elé tette.

– Van sör is, de azt mondtad, még dolgoznod kell.

– Ez tökéletes.

– Nagyszerű.

Miközben Alyssa elmesélte a napját, Sherry a bárpulthoz lépett, jeget tett egy pohárba, és vodkát öntött rá. Megkóstolta, majd ivott még egy kortyot, mielőtt odament hozzájuk.

A következő negyedórán semmiségekről beszélgettek. Azt meg kell hagyni, Sherry rendes volt: soha nem tagadta meg Mazurtól, hogy Alyssával legyen, és gyakran még az örült időbeosztását is figyelembe vette, csak hogy a lányuk láthassa őt.

Megszólalt Alyssa telefonja.

– Ezt fel kell vennem. A matekdolgozattal kapcsolatos.

– Vedd fel a szobádban! Itt várunk rád apával.

Alyssa az apjára nézett.

– Ne menj el közben!

– Nem megyek sehová, kölyök.

A kislány a füléhez szorított telefontal átsietett az előszobán.

– Nos, miről van szó?

Sherry a vodkájába kortyolt.

– Áthelyeznek.

Mazur letette a pizzaszelet maradékát, és megtörölte a kezét egy szalvétával. Tehát igaznak bizonyult Alyssa megérzése.

– Hová?

– Washingtonba.

Mazur felszámolta a korábbi életét Chicagóban, hogy San Antonioba költözzön. Erre most, hogy Alyssa és ő megpróbálják otthonuknak érezni ezt a helyet, Sherry megint költözni akar. Minden követ megmozgatott, hogy állást kapjon itt, de kétséges, hogy megint meg tudná játszani ugyanezt.

– Mikor?

– Egy hónap múlva.

Gombóccá gyúrta a szalvétát, és a pultra dobta.

– Alyssának mondtad már?

– Még nem.

– Még a félév vége előtt ki akarod venni az iskolából?

Sherry mélyet lélegzett.

– Igazából azt reméltem, hogy veled maradhat, amíg szerzek ott egy lakást, és beilleszkedem. Az első néhány hét örületes egy új munkahelyen.

– Persze. És amikor vége az iskolaévnnek, átköltözteted keletre?

– A félév végére gondoltam. Az iskolaszünetek sosem sikerültek fényesen.

– Ezek szerint nekem is új állást kell keresnem?

Mazur szavaiból áradt az elkeseredés és a düh.

Sherrynek annak idején kérelmeznie kellett egy bírónál Illinois-ban, hogy elvihesse a lányukat az államból, amit végül, ha vonakodva is, de engedélyezett.

A nő lakkozott körme végigfutott a pohara peremén.

– Én nem kértem, hogy költözz ide. Azt sem várom el, hogy most odaköltözz.

– Vagyis csak nézzem szó nélkül, hogy az egyetlen élő gyerekem kilép az életemből.

A jég megcsörrent a pohárban.

– Soha nem tagadtam meg tőled a láthatást.

– Azt nem. Csak éppen igyekszel növelni a távolságot köztem és a gyerek között. Ha rendszeresen akarom látni a lányomat, megint költöznöm kell.

Sherry állán rángatózott egy izom.

– Lassan felnő. Nemsokára egyikünkre sem lesz szüksége.

– Még nem tartunk ott, Sherry. És amíg nem repül ki a családi fészekből, addig az élete része akarok lenni. – Mazur nem akart utálatos vitába keveredni a volt feleségével, de nagyon nehezen fékezte magát. – Bármikor hozzám költözhet.

– Ez csak ideiglenes, Theo.

– Szerinted. Én viszont úgy számolom, hogy egy hónapom van, mielőtt Alyssa és az én életem teljesen felborul a kibaszott karriered miatt!

– De ez tényleg nagyon jó állás, Theo! Annyit keresek majd, hogy a legjobb iskolákba járathatom Alyssát! Jó esze van, az ország bármelyik főiskolájára elmehetne!

Mazur már akkor tudta, mekkora kincs a felesége, amikor kimondták a boldogító igent. Sherry okos volt és intelligens, és a férfi csodálkozott is egy kicsit, hogy nem tör magasabb pozícióra. A fiuk halála után viszont csak a karrierépítés tudta elterelni a figyelmét a fájdalomról.

– Mikor repülsz Washingtonba?

– Szombaton.

– Na, ne hülyíts! Most mondtad, hogy egy hónap.

– Lakást keresek, és találkoznom kell az ottani iroda dolgozóival. – Felszegte az állát. – Nincs más választásom.

– Mindannyiunknak van, Sherry.

A nő felsóhajtott.

– Nem akarok veszekedni.

Mazur akart volna, de Alyssa ott volt a másik szobában, ezért türtőztette magát.

– Akkor várom a lányomat. – Ridegen folytatta. – Akarod, hogy itt legyek, amikor közlöd vele?

Sherry fájdalommal telt szemmel nézett fel.

– Nem szükséges.

– Akkor szia! Még látni szeretném Alyssát.

– Ennyi?

– Mit akarsz, mit mondjak még, Sherry?

A nő hosszan nézett rá.

– Azt, hogy megérted.

Mazur nyelt egyet, és hirtelen elszorult a torka az indulattól.

– Megérttem, hogy még mindig menekülsz a fájdalomtól. A pokolba is, részben ezért jöttem el Chicagóból! De eddig ez egyikünknek sem sikerült valami jól.

A férfi benyitott Alyssa szobájába. A kislány a fehér baldachinos ágyán hevert, telefonját a füléhez szorította. A halvány rózsaszínűre festett falakon tinédzserfiúkat ábrázoló poszterek voltak. Mazur erősen kételkedett abban, hogy szívesen találkozna velük.

– Apa? – nézett rá Alyssa, miközben letakarta a kezével a telefonját.

– Most mennem kell, de a hétvégén együtt leszünk.

Hacsak isten kifürkészhetetlen akaratából a gyilkossági ügy nem kavar bele a szabadidejébe.

– Akkor találkozunk?

Mazur arcon puszilta.

– Szeretlek, kölyök.

A kislány átölelte.

– Dr. Hayden is veled lesz?

– Együtt dolgozunk egy ügyön, kölyök. De ha éppen nem dolgozunk, akkor semmi okom rá, hogy együtt legyek vele.

– Én kedvelem. És szerintem te is – tette hozzá kuncogva a lánya. Valóban tetszett Mazurnak Kate, de a kapcsolatuk szakmai volt, és legjobb esetben is csak átmeneti. De azért megkérdezte:

– Miből gondolod ezt?

A kislány a szemeit forgatta, és az ajtó felé lesett, nehogy az anyja meghallja a mondandóját.

– Abból, ahogy beszélsz, amikor vele vagy!

– Hogy beszélek?

– Barátságosan. Lazán.

Mazur a fejét csóválta.

– Elmehetnél profilkészítőnek az FBI-hoz.

Alyssa szemében érdeklődés csillant.

– Talán azt kellene! – Megpuszilta az apját. – Szeretlek, apa.

– Én is, kölyök.

Búcsúzásul újra megölelte. Az ajtóból még egyszer visszaneézett, de a kislány már elmerült a barátnőjével folytatott beszélgetésben. Amíg végigment az előszobán, azon gondolkodott, hol romlott el ez az egész.

Sherry eléje lépett.

– Én nem menekülök, Theo.

Amilyen Mazur formája, a keletre költözés azt jelenti, hogy visszamegy egyenruhás járőrnek vagy valamiféle biztonsági őrnek. Kurva élet. De ha csak így lehet részese a gyereke életének, majd kitalál valamit. Az viszont, hogy Kate állomáshelye Quantico, valamelyest elviselhetőbbé tette a keletre költözés gondolatát.

– Nem tudsz átverni, Sherry.

Egy kicsit túl hangosan csapta be maga mögött a bejárati ajtót. Odament a kocsijához, és csak akkor engedte ki a visszatartott lélegzetét, amikor beült. A visszapillantó tükörből látta, hogy Sherry az ajtóban áll, és figyeli őt.

Elindult, és hálát érzett, hogy visszamehet az irodába. Gyorsabban tette meg az utat, mint amire számított, és az íróasztalához érve örömmel látta, hogy megérkezett Martin Sanchez telefonhívásainak listája.

Friss kávé főzött, közben pedig levette a kabátját, és felgyúrte az inge ujját. Iszogatta a kávé, és nem fintorgott az ízén. Kate megint kitisztította a gépet és a kannát is. Hál' istennek vannak még apró örömek!

Néhány másodperc múltán belépett Palmer, és a székére dobta hatalmas táskáját.

– Hallottam, hogy megérkeztek a jelentések. Muszáj belenézniem!

Mazur a papírhalom felét Palmer elé tette.

– Ismered a módszert. Azokkal a számokkal kezdjük, amiket a legtöbbször hívott, és onnan haladunk visszafelé.

– Mitől vagy ilyen ideges? – kérdezte a nő.

– Nem vagyok ideges.

– Aha. Fogadok, találkozta az exeddel.

A nő önelégült mosolya elfújta Mazur rosszkedvének felét.

– És ha igen?

– Ezek nagyon tudják, mivel lehet felhúzni az embert. Csoda, hogy nem öltem meg az enyémet, és nem kapartam el egy gödörbe a seggét.

Mazur leült.

– Ezt talán nem kéne ilyen hangosan.

– Él és virul, de ha eljön az idő, tökéletes alibim lesz, az biztos. A férfi a fejét csóválta.

– Olvass!

A nő leült, és kinyitotta az első dossziét. Egy percre sem olvasott, amikor felnézett, és sóhajtott.

– Társak vagyunk. Bármit elmondhatsz.

Mazur érezte, hogy őt nézi.

– Olvass!

– Komolyan gondolom. Én nem vagyok olyan, mint a többi seggfej ezen a cowboyrészlegen.

– Tudom.

Palmer halkán elkáromkodta magát.

– Van egy bizonyos telefonszám, amit keresnem kell?

– Lena Nelsoné, ő vezeti a nagy bemutatótermet, és Sanchez nagy rajongója.

Elhadarta a telefonszámot.

– Csak nem kefélt félre az öreg Martin?

– Kate-nek is van egy ilyen sejtése.

Palmer összedörgölte a tenyerét.

– Na, ez kezd érdekes lenni.

– Lehet.

Eltelt néhány perc.

– Milyen vele dolgozni?

– Kate Haydennel? Okos és tárgyilagos.

– Én nem igazodom ki rajta. Robotnő, de rokonszenves a maga bizarr módján.

– Bujkál benne némi humorérzék, ami azért reménykeltő.

– Hallottam, Bauldryt kerestétek – mondta Palmer.

– Elmentünk a házába, felkerestük a bátyját is, és megnéztük a család farmját. Sehol semmi. Körözést adattam ki ellene a Medina megyei sheriffel. Kiküldenek majd egy helyettest, hogy ismét ellenőrizze Bauldry házat, meg a medinai ingatlant is.

– Tudod, mi történt Kate apjával, ugye?

– Bauldry lelőtte.

– És azt tudtad, hogy Kate és Bauldry nagyon tehetséges sakkozók voltak? Együtt indultak egy versenyen, ahol Bauldry nem szerepelt valami fényesen.

Mazur végre felnézett, tudván, hogy Palmer addig nem nyugszik meg, amíg ki nem elégíti a kíváncsiságát.

– Sokat tudsz.

A nő előrebb csúszott a székén, és közelebb hajolt.

– Talán mert baráti viszonyt ápolok az adatnyilvántartó hölgyek némelyikével. És fánkot viszek nekik, ha szívességre van szükségem.

– Miért kutattál utána?

– Kíváncsiságból. Nem ő az első, aki egy személyes tragédia után beáll rendőrnek. – Körülnézett, és egy vastag iratgyűjtőt húzott ki az íróasztala fiókjából. – Akarod látni az aktát?

– Lenyúltad az apja gyilkosságának nyomozati anyagát?

– Igen.

Nem látszott rajta megbánás.

– Jó, belenézek.

Mazur átlapozta az aktát, és megakadt a szeme a tizenhét éves Kate fotóján.

Világosbarna haja hosszabb, az arca kerekesebb volt, de ugyanolyan komolynak látszott, mint ma.

– Csoda, hogy ő túlélte – jegyezte meg Palmer. – Egy lövés eltalálta a combját, egy másik meg az arcát. Majdnem elvérzett.

A férfi megnézte William Bauldry rendőrségi fotóját. A fiúnak akkor még borotválkoznia sem kellett. Az arca keskeny, a pillantása sötét és vad. De ez a rémült gyerek hidegvérrel lelőtt egy embert, és majdnem megölte Kate-et is.

– William Bauldry – olvasta a róla készített jellemzést. – Kiváló elme. összeszedett, és nagyon is tudatában van annak, mit tett és miért. Rövid ideig Kate-tel járt. Szakítottak, de ő rögeszmésen ragaszkodott a lányhoz.

– Lehet, hogy Gloria Sancheznek is a megszállottja lett? Lehet, hogy ő lőtte le? – ötleteit Pál mer.

Mazur becsukta a dossziét.

– Hidd el, mindenképpen el akarom kapni William Bauldryt, de még Sanchezt sem zárhatom ki. Ő volt az első a helyszínen, az ingén ott a felesége vére, ráadásul a házaspár anyagi gondokkal küszködött. Arról nem beszélve, hogy az első felesége autóbalesetben halt meg.

– Azt se felejtsd ki, hogy megcsalta az első feleségét, és valószínűleg a másodikat is!

– Martin Sancheznek több nyomós oka is volt, hogy megölesse a feleségét.

Fél órába sem telt, hogy megtalálják Martin Sanchez és egy beazonosítatlan telefonszám rendszeres kapcsolatát. Már több mintegy éve naponta hívták egymást, és hosszasan beszélgettek.

– Gondolod, hogy a barátnője?

Palmer máris a telefonjáért nyúlt, és tárcsázta a számot.

– Ezt így lehet a legkönnyebben megtudni.

Mazur elé tartotta a telefont, amin a hangposta jelentkezett be.

„Itt Rebecca. Nem vagyok itthon, hívj újra, bébi!”

– Fiatal és szexi hang – állapította meg Palmer.

– Annyira fiatal és szexi, hogy Sanchez elhagyta volna érte a feleségét? – Mazur megigazította a nyakkendőjét. – Nem is tudom... Volt Gloria Sancheznek életbiztosítása?

– Ezt komolyan kérdezed? Utánanéztem: kétmillió dolláros élet- biztosítása volt, a kedvezményezett a férje. – Palmer elgondolkodott, mutatóujjával szórakozottan dobolt az iratokon. – Sancheznek van egy Rebecca nevű szeretője, és úgy dönt, megöli az öreglányt, hogy aztán boldogan élhessenek, amíg meg nem halnak.

– Lehet – mondta a férfi.

Logikailag minden Sanchezre mutatott. Mazur igen elégedett lehetett volna magával, hogy ilyen hamar lezárhat egy ilyen nagy jelentőségű ügyet. De vajon miért nem volt az?

– Minden, amit a Szamaritánus eddig tett, olvasható a lapokban –jelentette ki Palmer. – Minden összevág.

– Szeretném, ha dr. Hayden is átnézné és véleményezné ezt.

Palmer szúrós szemmel tanulmányozta a férfit, majd lassan elvigyorodott.

– Csak nem vonzódsz a robotnőhöz?

– Kate-hez?

– Nem, egy másik robothoz. Persze hogy Kate-hez!

Mazur nem nézett rá, csak a fejét rázta.

– Most erre van a legkevésbé szükségem.

– Theónak barátnője van! – dúdolta Palmer.

San Antonioba csalta Kate Haydent a Szamaritánussal, aki egyetlen lövéssel vetett véget Gloria Sanchez életének. Most

elérkezett az ideje, hogy Kate egy másik esetének gyilkosává változzon. Ez újabb áldozatot igényel. Olyat, akinek nem a gyors és kegyes halál jut majd osztályrészül.

Az árnyékba húzódva várta, hogy a nő kijöjjön a kávézóból, ami hamarosan be fog zárni. Az utca csendes volt, a mellékutca pedig, ahol a nő parkolt, sötétségbe burkolózott.

Sötét hajú, sápadt fehér bőrű, karcsú, kisportolt nő volt, akit bármelyik férfi szívesen ágyba vinne. Ha a tervének ez is része lenne, itt helyben megkupakolná. De nem szerepelt a tervében a durva szex.

Figyelte, ahogy a nő a kocsijához megy. Kotorászott a nagy méretű táskájában, a kulcsait kereste, végül a hüvelykujja megtalálta az ajtónyitó gombot. Kinyitotta a hátsó ajtót, az ülésre dobta a táskáját, majd becsapta az ajtót.

A férfi a fejére húzta a kapucniját, zsebre dugta a kezét, és lehajtott fejjel ment utána. Ha akart, nagyon gyors tudott lenni, és most a gyorsaság volt a legfontosabb. A nő már kinyitotta az első ajtót, hogy beüljön, ezért felgyorsította a lépteit. Ahogy a kavics megcsikordult a bakancsa alatt, a nő megrezzent, és felé fordult. Tágra nyílt szemében meglepetés látszott, egy villanásnyi felismerés, aztán a félelem. Kulcsaival a kezében megpróbált beugrani a kocsijába. Elég gyorsan magára húzta az ajtót, a férfi viszont még gyorsabb volt, és megakadályozta, hogy bezárja.

A hátába szúrta a tűt, mire a nő hátrahanyatlott. Kesztyűs kezével elnémította a sikolyát, és a mellkasához szorította a fejét. Hagyott időt, hogy a gyorsan ható nyugtató szétáramoljon

a nő testében. A nő megragadta a kezét, és kétségbeesetten próbált kiszabadulni a szorításából.

Egy autó közeledett az utcán, ezért a férfi hátrébb rántotta a sötétbe. A sikoly nyöszörgéssé halkult, ahogyan az ijedt test izmai elernyedtek. A nő az ülésre zuhant.

– Jól van – suttogta a fülébe. – Add fel! Sokkal könnyebb lesz minden, ha hagyod magad.

A nő nemet akart inteni, de már nem volt ereje hozzá. Végül a karja is lehanyatlott: a kulcsai a földre estek, a feje előrebukott.

– Ez az, jó kislány – dicsérte a férfi.

A hóna alá nyúlt, felkapta a kulcsokat, aztán az autó mögé vonszolta. Kinyitotta a csomagtartót, és betette a nőt, aki kiszolgáltatottan feküdt előtte: a feje félrefordulva, a nyaka fedetlenül. Telt mellei kirajzolódtak a blúzán át. A mellére tette a kezét, élvezte a puhaságát. Merevedése támadt. Azt fontolgatta, meztelenre vetkőzteti a nőt, és beteszi neki, miközben Kate-et képzeletben a helyébe.

Kifújta a levegőt, még egyszer megfogdosta a nő mellét, aztán visszahúzódott. A megerőszakolás nem szerepelt a listáján.

Lecsapta a csomagtartó tetejét, és élvezte az izgalmat, ami hatásosabb minden kábítószerénél. A gyilkolás annyira édes, annyira mámorító... Tudta, hogy nem hagyja abba, amíg Kate el nem kapja.

Becsúszott a kormány mögé, és beindította a motort. Már eltervezte, hogy hová megy, és mi fog ott történni. Minden összevágott.

Áthajtott a városon, aztán ráfordult a délre vezető államközi autópályára. Addig ment, amíg talált egy néptelen útszakaszt,

ahol elvégezheti a munka aznap estére tervezett részét.

Letért az autópályáról, és végigszánguldott a bozótos, köves, vörös földes terepen áthaladó mellékúton. Aztán lassan lehajtott a kiválasztott helyen.

Felnyitotta a csomagtartót, és látta, hogy a nő még mindig az oldalán fekszik. Olyan drogot adott be neki, aminek nem tart sokáig a hatása. Ha jól becsülte meg a nő súlyát, percekben belül felébred.

A nő halkán nyöszörgött, amikor a vállára emelte, és a gondosan kialakított helyszínre vitte. A földre fektette, aztán széttette a karját és a lábát. Először a lábait kötözte le, majd a jobb keze következett, de amíg a csomóval bajlódott, a nő ráemelte ködös tekintetét, és felsikított. Még szabad bal kezével megkarmolta a férfi karját, de olyan pofont kapott érte, hogy elbódult. A férfi nyugodtan kötötte le a jobb kezét.

A nő tágra nyílt szeme tele volt félelemmel, amikor megérezte, hogy gondosan szétterítik sötét haját. Megpróbálta felemelni a fejét, mire a férfi megint megütötte.

– Ne mozogj, vagy sokkal rosszabb lesz!

– Miért csinálja ezt?

– Rajtad állok bosszút más helyett.

Az övére csatolt tokból kivette a hosszú kést. A nő megint sikított, de ezúttal előhúzott a hátsó zsebéből egy kendőt, és betömte a száját. A nő szemét döntötték a könnyek.

Lovaglóülésben ráült, és óvatosan kigombolta a blúzáát. A kés hegyét a melltartója alá szúrta, és kiszabadította a melleit. A hideg éjszakai levegőtől megkeményedtek a nő bimbói. Nagyon kíváncsi volt.

A hatalom érzése felerősödött benne, amikor felnézett a félholdra. Megmarkolta a kést. A nő nyöszörgött, a pillája verdesett. Várt egy kicsit, mert a nőnek látnia kellett őt.

A rongy letompította az újabb sikolyokat, amikor a kés hegyével végigkarcolta a csupasz bőrét. A nő meg-megrándult.

– Ideje, hogy megfizess!

A nő rángatózott, próbált kiszabadulni, de a kötél belevájt a csuklójába. Amikor újra felnézett a férfira, a szemében már csak a pánik volt. Bármit megtett volna neki. Egyszerűen bármit, hogy visszakapja a szabadságát.

A férfi imádta ezt a döbbent és rettegő arckifejezést.

– Ez nem egy rossz álom – mondta. – Ez gyönyörű.

Csak egy elfojtott sikoly hallatszott, amikor lassan beleszúrta a kést a jobb mellébe, a bordák és a tüdő között. Aztán kirántotta, és a nő arcát tanulmányozta. Csak az arc marad ki abból, ami következik.

A további vágások tervszerű mintát követve kerültek a nő gyönyörű testére. Ez volt a következő tétel a listáján. Újra és újra beleszúrt a nő testébe, a tizenharmadik, vagyis az utolsó vágással pedig átvágta a torkát. Lihegett, a keze a nő véréből volt nedves. A nő még levegőért küzdött, amikor közel hajolt az arcához, hogy érezze az utolsó leheletét.

– Isten veled – suttogta.

Felállt, eltántorgott a halottól, és mélyeket lélegzett, hogy megnyugtassa vadul dobogó szívét. Pisztollyal ölni is izgalmas, de ez – nézett le a vértől csepegő késre – sokkal izgalmasabb.

Visszadugta a kést a tokjába, odalépett a holttesthez, és kikerülte a még mindig szivárgó vér tócsáját, amit lassan nyelt

el a vörös föld. Kesztyűs mutatóujját belemártotta a meleg vérbe, és egy szemet rajzolt a nő homlokára. Aztán, elégedetten a művével, a kése hegyét a nő bal szemgödrébe tolta, és kivájta a szemgolyót. A mellére helyezte a véres trófeát, majd megismételte ugyanezt a jobb szemmel is. Utána gondosan eltette mindkettőt.

Elővette az eldobható telefonját, és fotókat készített az élettelen nőről. Ha biztonságos távolságban lesz, bejelenti a gyilkosságot, tudván, hogy a helyi zsaruk azonnal értesítik majd Kate-et.

16. fejezet

A csali megvan, most már csak a csapdát kell felállítanom.

San Antonio, Texas

November 29., péntek, 6:00

KATE A TELEFON ÉLES HANGJÁRA ÉBREDT. Hirtelen ült fel, mire a mellkasát elborító újságok a földre estek. Hunyorogva nézett körül az ismeretlen szobában. Az elmúlt évek során olyan sok ehhez hasonló helyen kelt már fel, hogy ébredés után mindig megnézte az éjjeliszekrényen levő telefonkönyvet, hogy megtudja, melyik városban van. Felkapta a telefont.

– Kate Hayden.

– Jerrod Ramsey. Felébresztettelek?

Kate az éjjeliszekrényen álló órára pillantott, és meglepődve látta, milyen sokáig aludt.

– Nem. Már fent voltam.

Végigfuttatta a nyelvét a fogain, ujjaival pedig átfésülte a haját.

– Mi a helyzet a San Antonio-i gyilkossággal?

– Ma kapjuk meg a ballisztikai eredményt.

– És addig? Mi a véleményed az egésze-ről?

Kate elfésülte a haját a szeméből, és átvette a lábát az ágya mellé. Felállt, és végzett néhány fejkörzést, hogy ellazítsa

bemerevedett nyakát.

– Az áldozat súlyos pénzügyi nehézségekkel küzdött, a rákja a végső stádiumában volt. A férje valószínűleg csalta.

– De mi a te véleményed?

Az ügynök megdörzsölte a tarkóját, hogy megszabaduljon egy furcsa érzéstől. Elhúzta a függönyöket, és kinézett, milyen idő van.

– Ha minden adatom megvan, jelentkezem. Bizonyítékokkal és nyomokkal. Nem a véleményemmel. Nevada elkapta már Sara Fletcher elrablóját?

– Még nem.

Kate a Wonder Woman-karkötő foszlott szélét morzsolgatta.

– Sara beszélt már?

– Nem. Éppen ez a fő ok, amiért vissza kellene jönnöd. Ma ötig adok időt, akkor viszont visszarendellek, és Nevadával fogsz dolgozni a Drexler-ügyön.

Kate régóta nem érzett olyan kimerültséget, mint most.

– Még ma tájékoztatlak.

– Jó.

A főnöke megszakította a hívást, Kate az ágyra dobta a telefont. Levette a tegnap esti ruháját, és belépett a zuhanyozófülkébe. A forró vízsugár alá tartva a fejét élvezte, hogy fáradt izmait paskolja a meleg víz.

Megtörülközött, közben pedig bekapcsolta a szobai kávéfőzőt. Amíg a papírpohárba csöpögött az ital, felvette az utolsó váltás tiszta ruháját, ami ugyanolyan volt, mint a többi, csak tengerészkék. A ruhatára egyszerűsége megkímélte a döntéstől, hogy mit vegyen fel aznap, és így még jobban

összpontosíthatott a munkájára. Megszárította a haját, feltett némi sminket, majd visszapakolt az útitáskájába. A kávéját itta, amikor megszólalt a telefonja. Mazur hívta.

– Nyomozó! Megvan a ballisztikai eredmény?

– Magának is jó reggelt! – válaszolt Mazur.

Kate pislogott, mintha egy számítógép nem várt adatot dolgozna fel.

– Jó reggelt!

– Ez úgy hangzott, mintha a fogát húznák. Ilyen neheze esik a jó kedély, Hayden ügynök?

Kate kihallotta a férfi hangjából a nevetést. Voltak időszakok, amikor elviselte, ha a merev viselkedésén viccelődtek, de az előtte álló nap, illetve néhány óra nem ígérkezett szórakoztatónak.

– A városközpontban van egy pláza. Ott találkozunk fél óra múlva.

– Ott leszek.

Bepakolta a hátizsákját, a fésülködőasztalon hagyta a kulcsot a szobalánynak, és lement a lifttel. Kijelentkezett a szállodából, és a bérelt autójához sietett. A bőröndjét a csomagtartóba hajította, a hátizsákját maga mellé tette. Beült, és indított. Adott magának egy kis időt, hogy megbarátkozzon a mutatókkal és a gombokkal. Miután ez megtörtént, a plázához hajtott.

Mazur a kocsijának dőlve várta, lehajtott fejjel a telefonján olvasott. Kate közeledtére gyorsan megírt egy üzenetet, aztán felnézett a nőre.

– Még nem reggeliztem. Egy tinédzser az utolsó pillanatban szólt, hogy segítek a házi feladatában, vagyis foglaljam össze

röviden, hogy milyen szerepe volt a családomnak az amerikai történelemben. Ott szemben van egy büfé.

– Az jó lesz, mert éhes vagyok.

– Ezek szerint maga táplálkozik, és talán rendszeresen alszik is?

– Elég rosszul. Mindkét téren – vallotta be Kate.

Mazur ellökte magát az autótól, és mellé lépett.

– Ez kockázattal jár a bűnüldözői munkában.

– Rossz evő és rossz alvó voltam életem legnagyobb részében.

– Az apja meggyilkolása óta? – érdeklődött Mazur, mintha ez a legtermészetesebb kérdés volna.

Kate a férfira nézett.

– Egyértelmű. Elég könnyen megfejthető rejtvény vagyok.

Mazur előreengedte az ügynököt az étkezde ajtajában.

– Nem ugyanazt értjük a „könnyű” fogalma alatt.

Egy pincérnő a hátsó boksza vezette őket. Mazur háttal a falnak, a bejárati ajtóval szemben ült le. Amikor Kate is helyet foglalt, a pincérnő kávéval kínálta őket.

– Milyen a szálloda?

A nő átfutotta az étlapot.

– Mint az összes többi. Minden kiszámítható, de annyi különbség azért akad, hogy beüssem a kislábujjamat egy székládba.

– Nem tudom elképzelni, hogy valaki állandó mozgásban legyen.

A pincérnő kitöltötte a kávé, és felvette a rendelést. Kate hagymás-sonkás omlettet kért, Mazur palacsintát. A nyomozó

belekortyolt a kávéjába, megvárta, hogy a pincérnő hallótávolságon kívülre kerüljön, és megkérdezte:

– Megszólalt már Sara Fletcher?

Kate meglepődött, hogy a férfi emlékszik rá.

– Nem.

– És Drexler?

– Még mindig szabadlábon.

A sápadt, csont és bőr lányra gondolt, aki most is a kórházi ágyon fekszik. Olyan dolgokat látott, amiket emberi szemnek soha nem szabadna. De most inkább a férfi érdekelte.

– Milyen szétszórt ma!

Mazur lassan letette a kávésbögréjét.

– A volt feleségem bejelentette, hogy Washingtonba költözik.

– Maga nincs itt régóta, gondolom, akkor a felesége sem.

– Újabb mesés előléptetés a munkájában. Tehetséges jogász.

– Magával viszi a lányukat?

Mazur szórakozottan dobolt a hüvelykujjával az asztalon.

– Megengedi, hogy a lányunk befejezze a félét, és addig nálam lakjon.

– Aztán januárban ő is Washingtonba költözik.

– Igen.

Ebbe az egy szóba sűrűsödött minden fájdalma, vesztesége és vágyakozása.

– Biztosan talál elfogadható lakást Washington környékén. Vannak kapcsolataim az ottani rendőrséggel.

– Nem mondtam, hogy elköltözöm.

– Maga elhivatott szülő. Amikor a lányáról beszél, nyilvánvaló, hogy imádja. Fogadok, hogy tavaszra már ott lesz.

– Nem lehet ilyen biztos benne – ingatta a fejét Mazur. – A pokolba is, még csak két napja ismer!

– Nyomozó, a találkozásunk után két órával már tudtam, mi a fontos magának az életben.

A férfi kesernyésen elmosolyodott.

– Nem mondom, hogy el akarok költözni. De ne említse senkinek!

– Persze.

Amíg a reggelijükre vártak, hátradőltek, és gondolkodtak.

– Újabb bizonyítékot találtunk arra, hogy Martin Sancheznek viszonya volt valakivel – mondta Mazur, miután a pincérnő távozott. – Tavaly naponta többször is felhívott egy bizonyos Rebeccát. Logikus lenne: a férj megöli a feleségét, hogy a szeretőjével lehessen, de nekem mégis Bauldry jár a fejemben.

– Miért?

– Nem tudom. Utálok az ösztönös megérzésre hivatkozni, de most valóban nem tudok másra. Tizenegy hónapja jött ki a börtönből. Magát kereste azóta?

– Nem.

A nyomozó kézbe vette a villáját, de aztán csak nézte a palacsintahalmot.

– Találkozhatott egymással Bauldry és Richardson?

Kate erősen gondolkodót

– Dr. Richardson több büntetés-végrehajtó intézetben is végzett tanácsadói munkát. A bűnözői viselkedést tanulmányozta, és tucatnyi sorozatgyilkos profilját készítette el.

– Bauldry börtönében is járt? – kérdezte Mazur.

A nő a homlokát ráncolta.

– Bauldry a Bastrop Szövetségi Büntetés-végrehajtó Intézetben raboskodott, Austin mellett. Mivel az apám ügyész volt, szövetségi ügyként kezelték. – Végiggondolta Richardson szakmai kapcsolatait. – Nem emlékszem, hogy Richardson járt-e a Bastropban. Ez valahogy kiesett, de megkérdezem az illetékes nyomozókat, akik még mindig Richardson múltjában kutakodnak.

– Én meg szólok Palmernek, hogy telefonáljon néhány helyre.

Mielőtt Kate válaszolhatott volna, a nyomozó már elő is kapta a telefonját, és elküldte az üzenetet. Szinte azonnal megérkezett a válasz.

– Máris rajta van. Mitől alakult ki Richardsonban a gyilkolás vágya?

– Gyerekkorában is erőszakos volt, akkoriban állatokon élte ki a kegyetlenségét. Később prostituáltakhoz járt, akik elmondták, hogy erőszakoskodott velük.

– És Bauldry? – kérdezte Mazur.

– A tárgyaláson kiderült, hogy korábban ő is kegyetlenkedett állatokkal. A szülei mindent elkövettek, hogy eltitkolják a dolgait. – Az ügynök a félig üres bögréjét nézte. – De ennek már tizenhét éve.

– Ez a fajta őrület soha nem múlik el. Ma is őrzi a házában a kettőjükéről készített fotót. – Mazur a villájára szúrt egy falat palacsintát. – Palmer nem fog visszahívni egy-két órán belül, és a környék minden zsaruja Bauldryt keresi. Jöjjön velem Laredóba! Vagy azt kell bebizonyítanom, hogy Martin Sanchez a gyilkos, vagy azt, hogy nem.

– Mehetünk.

Nagy volt a forgalom Laredo felé, de Mazur örült, hogy kettesben lehet Kate-tel. Szeretett vele lenni, beszívni finom illatát, és látni, ahogy összevonja a szemöldökét, amikor gondolkodik valamin. És egyre jobban szeretne volna lehámozni róla azt az átkozott egyenruhát, hogy lássa alatta a nőt is.

Az ügynök a gondolataiba merült. Mazur már tudta, hogy a hallgatás nála alapállapot. Érezte, hogy a nő jó néhány lépéssel előbbre gondolkodik, de neki most a következő pillanattal kellett foglalkoznia.

Megérkeztek a lakóparkhoz, ahol Gloria Sanchez lakása volt. A bejáratnál megmutatták az őrnök a jelvényüket. A kopaszodó, kövér férfi – élére vasalt egyenruhában – felkísérte őket. Gloria lakását üresen találták. A csempézett padlón szemét és fel nem használt kartondobozok heverték.

– Mikor vitte el a bútorait? – kérdezte Kate.

– Körülbelül két hete, amikor eladta a lakást – válaszolta az őrnök az ajtóból.

– És mikor hirdette meg?

– Talán hat hete. Úgy volt, hogy kitakaríttatja a lakást, mielőtt beköltöznek az új lakók december elsején, de a takarítónő megbetegedett vasárnapra, így nem lett belőle semmi. Mrs. Sanchez hétfő reggelre tervezte a lakás átadását. Természetesen mindannyian tudjuk, mi történt. Rettenetes.

– Szólunk, ha végeztünk – mondta Mazur.

– Jó, persze. A pultomnál leszek.

Kate a hatalmas panorámaablakhoz lépett, ami a városra, a zöld parkokra és a Rio Grandéra nézett.

– Lenyűgöző a kilátás.

– Szerintem is.

A nyomozó a konyhába ment. Talált a hűtőben két üveg pezsgőt, sajtot és egy doboz sós kekszet. A konyhaszekrényekben viszont semmit. A kamrában a szeméttárolót papírtányérok, ételesdobozok és borosüvegek töltötték meg.

– Milyen gyakran járt ide? – kérdezte Kate a konyhába lépve.

– Havonta kétszer-háromszor. – Mazur kihúzott egy fiókot, amiben keksz és ketchupostubusok voltak. – Ez a hely nem gondos háziasszonyra vall.

– Azt tervezte, hogy kitakaríttatja. Senki nem látta volna ilyen állapotban a lakást – emlékeztette Kate. – A külszín nagyon fontos volt számára, ám, mint az őr mondta, a takarítónő megbetegedett. Nekünk elvileg egy tiszta lakást kellene látnunk.

Az ügynök kihúzta a szemetest a kamrából.

– Szólok a helyi rendőrségnek, küldjenek ide helyszínelőket – mondta Mazur, és már írta is az üzenetet.

Kate bement a hálósobába, a nyomozó pedig követte. A padlón egy gumimatrac, néhány gyűrött takaró és egy gyógyszeres üvegeket tartalmazó kis szemeteskosár volt, de a gyógyszereket egy másik nő nevére írták fel.

– Oxy. Nagyon erős fájdalomcsillapítót szedett, de ezt tudatosan titkolta a világ elől.

– Tudjuk, hogy az olyan daganatos betegséget, mint az övé, nehéz kezelni.

– Ryland talált valamit, ami bizonyítja, hogy kapott kezelést?
– kérdezte Kate.

– Nem.

– Gloria nagyon hiú volt a külsejére, a kemótól viszont kihullik a haj, az ember legyengül és elveszti a munkaképességét – hívta fel a figyelmet az ügynök.

– Ám megkímélte mindettől a Szamaritánus, amikor éppen őt lőtte le találomra – szötte tovább a szálát Mazur.

– Szeretném meglátogatni az anyját az idősek otthonában.

– Tudtommal tíz percre van innen.

Fél óra múlva már a Lourdes-i Miasszonyunk intézet igazgatóját, Mária nővért követték a demenciában szenvedők részlege felé. Az intézmény tiszta, az ápolók barátságosak voltak. Sok falon kereszt függött.

– Mióta van itt Mrs. Hernandez? – érdeklődött Mazur.

– Néhány éve.

– Milyen gyakran látogatta a lánya? – kérdezte Kate.

– Már több mint egy hónapja nem láttuk. A hírekből értesültünk a haláláról. – A nővér keresztet vetett. – Rettenetes.

– Pontosan fizetett önöknek Mrs. Sanchez? – érdeklődött a nyomozó.

– Óraműpontossággal. Aztán három hónappal ezelőtt küldött egy nagy összeget, ami fedezi a következő öt évet. Azt mondta, ha az édesanyja meghal az öt év letelte előtt, akkor az összeg szálljon adományként egy másik ápoltra.

– Megmondta, miért fizet előre?

– Nem. – Odaérték a közös helyiségbe nyíló üvegajtóhoz. – Nem szólt semmit, amikor mondtam neki, hogy meglátogatják.

Egy vékony asszonyra mutatott, aki a kerekesszékekében ülve kifejezéstelen tekintettel bámulta a kezét. Rózsaszínű köntöst és papucsot viselt, ősz haját takaros kontyba fogták össze.

Kate először tétovázott, de újra megnézte barázdált, ráncos arcát és sűrű haját.

– Ismerem őt.

– Honnan? – nézett rá Mazur.

– Ő volt a házvezetőnő a Bauldry-házban. A neve Anita Hernandez – jelentette ki Kate némi gondolkodás után.

– Isabella Ninának nevezte.

– Gondolom, ez becenév.

– Ő is ismerte William Bauldryt? – kérdezte a nyomozó.

– Persze. Már William születése előtt is a családnál dolgozott. William nagyon kedvelte őt.

– A lányán kívül látogatta még valaki? – kérdezte az apácát Mazur.

Mária nővér nemet intett.

– Senki. Csak a lánya.

– Egy nyugodt, vonzó asszonyra emlékszem, mindig kontyba tűzte fel a haját – mondta az ügynök. – De Gloria nem rémlík. Amikor Williammel jártam, Gloria a húszas éveiben járhatott, és akkor ment hozzá Martin Sanchezhez. A Bauldry-házban viszont soha nem láttam őt.

Kate leült az idős asszony mellé. Mrs. Hernandez lehajtotta a fejét. Vékony, törékeny kezét összekulcsolta, és a narancsszínű horgolt kendőn pihentette.

– Nina?

Mrs. Hernandez szeme meg sem rebbent.

Kate megfogta a kezét.

– Nina, Katie vagyok. Williammel barátok voltunk.
Találkoztunk már.

Az idős nő motyogott valamit, de nem nézett fel. Ha volt is valami emléke, azt már nem tudta előhívni.

– Emlékszik Williamre?

Az idős nő a homlokát ráncolta, de nem szólalt meg.

Mazur az apácahoz fordult.

– Kérem, ha bárki felkeresné, hívjon fel engem! – kérte, és átadta a névjegykártyáját.

– Természetesen.

A laredói látogatás után Mazur már tudta, hogy az ügye sokkal több, mint egy szimpla bérgyilkosság. Visszamentek San Antonioba, egyenesen a bűnügyi rendőrség épületéhez. Felsiettek a lépcsőn a helyszínelő-csoporthoz. Kate tartotta a lépést Mazurral egészen a második emeletig.

Calhoun az előcsarnok végében ült egy mikroszkóp előtt, szőke haját szoros lófarokba kötötte.

– Mondja, hogy megvan a ballisztikai eredmény! – sürgette Mazur.

– Mondom – nézett fel a nő a mikroszkópból. – Gloria Sanchezet ugyanazzal a fegyverrel ölték meg, mint amit az I-35-ösön elkövetett öt gyilkosságnál használtak.

– Biztos ebben? – kérdezte Kate.

– Nézze meg a saját szemével! – felelte Calhoun.

Az ügynök leült, és a keresőbe nézett. Többször is állított a fókuszon, aztán kiengedte a visszafojtott levegőt.

– A két üreges hegyű lövedék deformálódott a becsapódáskor, de a rézhüvelyeken egyértelműen azonos a barázdálódás.

Helyét adott Mazurnak, hogy ő is belenézessen a mikroszkópba. A töltényeken látott nyomok megegyeztek.

– A hétszentségit – mormolta Mazur.

– Személyesen beszéltem minden technikussal, akik ballisztikai vizsgálatokat végeztek a Szamaritánus-gyilkosságok kapcsán – folytatta Calhoun. – Ellenőriztem minden megállapításukat. Mindegyik egyezik azzal a golyóval, ami megölte Gloria Sanchezt.

A Sanchezt megölő lövedék kinagyított fotóját a többi öt mellé tette.

Kate lassan felállt.

– A fegyvert soha nem találták meg. Richardson együtt dolgozott valakivel.

Megszólalt Mazur telefonja. A kijelzőre pillantva elkomorult. Fogadta a hívást.

– Palmer! Mi történt?

– Kihívtak egy gyilkossághoz az I-35-ös mellé. Nagyon ronda eset

– Lelőtték? – nézett a nyomozó Kate-re.

– Nem. Leszúrták. Nyolc kilométerre attól a helytől, ahol megtalálták Gloria Sanchezt. Már a helyszínen vagyok. Jó lenne, ha magával hozná dr. Haydent, ez olyan fürtelem, amilyenekkel ő foglalkozik.

– Egy órán belül ott leszünk – biccentett Mazur az ajtó felé. – Újabb gyilkosság az I-35-ösön. Palmer azt kéri, hogy nézze meg a helyszínt.

– Jó, megyek.

Néhány perc múlva már a dél felé vezető autópályán száguldottak. Közben megszólalt Kate telefonja.

– A társam az, beszélnem kell vele. – Fogadta a hívást. – Mike? Elkaptad Raymond Drexlert?

A választ hallgatva elsápadt.

– Köszönöm. Majd értesíts! – fejezte be a beszélgetést, de tovább markolta a telefonját.

– Mi történt? – nézett rá a nyomozó.

– Nevada kapott egy hívást Új-Mexikó déli részéből, egy kamion- parkoló boltjából. Az üzletvezető látta Drexler képét a híradóban, és esküdözött, hogy ő járt az üzletében. Elmondása szerint egy borotvát és borotválkozókrémet vásárolt. Nevada megnézte a biztonsági kamera felvételét, és tisztán kivehető rajta Drexler arca. A kamionosoknak fenntartott zuhanyozóból hívott. Az egyik kabinban hajszálakat talált. A szín egyezett Drexlerével. Bőven van anyag a DNS-vizsgálathoz.

– Új-Mexikó. Onnan számtalan helyre mehetett. Van ötletük, hogy merre tart?

– A társam szerint ide. Benne voltam a hírekben, és felszámoltam a kis horrorshow-ját a farmján.

Kate kibámult az ablakon, Mazur pedig őt nézte.

– Húvös, mint egy jégcsap.

– Az idegeskedés időpocsékolás.

A nyomozó előrefodult.

– Láttam már ocsmány dolgokat, de ez a pasas tényleg tébolyodott. Én nem tudnék ilyen nyugodt maradni. Mindent megtenne, hogy elkapja, ugye?

– Mindent.

– Ha ehhez nyugodtnak kell lennie, maradjon is az.

17. fejezet

Ha egyszer bolondot csinálsz belőlem, szégyellő magad! Ha
másodszor is, az már az én szégyenem.

San Antonio, Texas

November 29., szerda, 15:00

KATE MEGPRÓBÁLT NYUGODT MARADNI, miközben Mazur a forgalomban cikázott. Ő is hallgatott, csak a gázt nyomta. Száznegyven kilométeres sebességgel száguldott az autópályán.

Az ügynök meglátta a fényeket és a rendőrautók sorát az autópályával párhuzamosan futó bekötőút mellett. Sűrű porfelhő csapott fel, amikor Mazur lefékezett a helyszínelők furgonja mögött. Kiszálltak, és az autó előtt találkoztak. A nyomozó a terepet fürkészte. Palmer eléjük ment.

– Egy nőt halálra késeitek, a holttestet odaszögezték a földhöz
– tájékoztatta őket.

Már levette a dzsekijét, és felhajtotta az inge ujját. Hátrátolt napszemüvegéről visszaverődött a napfény. Fekete bakancsát vörös por lepte be.

Mazur elvette a társától a felkínált gumikesztyűt.

– Tudjátok már, ki az áldozat?

– A kocsiban megtaláltuk a táskáját. A vezetői engedélye szerint Rebecca Kendrick, huszonhat éves.

– Rebecca? – kérdezett vissza Mazur.

Palmer bólintott.

– Igen. Mennyi az esélye, hogy Martin állítólagos barátnőjét is Rebeccának hívják?

A nyomozó csípőre tette a kezét.

– Mit tudsz mondani *erről* a Rebeccáról?

– Utoljára a kávézóban látták, ahol dolgozott. Ma ő zárta a boltot. Úgy volt, hogy találkozik egy barátjával, de persze nem ment el. Mivel ez nem volt jellemző rá, a barátja bejelentette az eltűnését. Egy motoros látta meg az autóját. – Palmer Kate-re nézett. – Szeretném, ha beszállna az ügybe.

– Az elkövetés módja nem jellemző a Szamaritánusra. Miért hívott engem?

– Csak vessen rá egy pillantást! – felelte Palmer. – Látni fogja, hogy ez nagyon is a maga asztala.

Mazur és Kate Palmer nyomában kimentek a mezőre. A nap magasan járt, nem voltak árnyékot adó fák, így az ősz melege gyorsan áthatolt Kate sötét dzsekijén.

Máris ömlött róla az izzadság. Kibújt a kabátjából, és a karjára tette, de közben észrevette, hogy a nyomozó nézi, aztán gyorsan elkapja a tekintetét, és előrebámul.

A sárga rendőrségi kordonon kívül számos rendőr és sheriffhelyettes tolongott. A szalag mozdulatlanul feszült a sivatagi porba szúrt két pózna között. A helyszínelő technikus fényképeket készített a nő holttestéről. A száraz hőségben a hasa már felpuffadt. A vörös texasi por magának követelte a halottat.

Mazur és Palmer átbújtak a kordon alatt, Kate azonban kívül maradt, nehogy feleslegesen szennyezze a helyszínt. Körbenézett a sík vidéken, és látta, hogy remeg a hőségtől az ég alja.

Az áldozat kocsijára pillantva azonnal megállapította, hogy ideiglenes rendszáma van, tehát az elmúlt hónapban vásárolta a tulajdonosa. A rendszámtábla keretén a „Sanchez Motors” felirat szerepelt. Kicsi, talán lényegtelen kapcsolat Gloria Sanchezhez, de mégiscsak kapcsolat.

Megszemlélte a terepet. A gyilkosok az ilyen elhagyatott helyeket kedvelik. Itt háborítatlanul és korlátlan ideig együtt lehetnek az áldozataikkal. A pályafutása során több száz fotót látott, amelyek ilyesfajta elhagyatott helyszíneken készültek. Számtalan videó- és hang- felvételt nézett és hallgatott végig, amiken a tettes megörökítette a kínzást és a gyilkosságot. Ám akárhányat is kapott el közülük, mindig újak jöttek a helyükre.

Mazur intett neki.

– Vetne erre egy pillantást, Kate?

A nő átbújt a szalag alatt, és máris megcsapta a halál súlyos szaga, ami óráról órára egyre bűzösebb. Palmer arca komoly volt, csipkelődő humorának nyoma sem maradt. Arrébb lépett, így Kate láthatta a földön fekvő, szétfeszített végtagú nőt. A kezeit cölöpökhöz kötötték, a szemét kivájták. Az ügynök nem reagált a taszító látványra, mert már felvértelte magát ellene mentálisan. A holttest már nem egy személy, csak rothadó hús. Tárgyi bizonyíték.

Különös déjà vu érzése támadt, amikor letérdelt a karcsú test mellé, hogy megvizsgálja a mellkasi és hasi szúrt sebeket. Ám

csak akkor jutott eszébe egy régi ügye, amikor a tátongó szemüregre és a saját vérével a homlokára rajzolt harmadik szemre nézett.

Miközben a testre írt üzenetet tanulmányozta, szinte gépiesen sorra vette a hasonlóságokat és a különbségeket a régi ügygel, ami letartóztatással végződött.

Ez a gyilkos is összesen tizenháromszor szúrt. Valamennyi szúrás a szív, a tüdő és a has tájékát célozta meg, kivéve egyet, ami a torokra irányult. A kivájt és a vérrel felfestett szem a gyilkos aláírása volt.

De az a gyilkos, Michael Carter, száraz levelekkel borította be az áldozatait.

Ennek a nőnek viszont feltépték a blúzá, kiteve a testet napnak- esőnek. Mások, mint az Igazlító is, az erőszakos tett után visszaadták a ruhát az áldozatra, és illedelmes ravatali pózba helyezték a holttestet – karok keresztben a mellkasán, bokák egymáson, arc lefedve. Ezek a büntudat és a megbánás jelei voltak. Rebecca Kendrick kezét és lábát azonban szétfeszítve hagyták, és a ki vájt szemét sem takarták le. A gyilkos meg akarta alázni, és védtelenné akarta tenni mindennel szemben.

Kate látott már ilyen elrendezést korábban.

– Valami nincs rendben.

– Hát, szó ami szó, elég nagy a rendetlenség – mondta Palmer.

– Úgy értem, hogy én már láttam ehhez hasonlót. Volt egy sorozatgyilkos Észak-Karolinában, Igazlátónak nevezték el.

– Őt nem említette az eligazítás után – jegyezte meg Mazur.

– Nem, mert lezárták az ügyet. Két éven belül három nőt késelt halálra, a testeket pedig félig-meddig eltemette a helyszínen. Mindegyikük fiatal prostituált. Amikor megkérdeztem, miért vájta ki a szemüket, a gyilkos azt mondta, biztos volt abban, hogy a nők a lelkébe látnak.

– Maga tartóztatta le? – kérdezte a nyomozó.

– Igen. A profiljára alapozva, amit korábban a helyi rendőrségnek készítettem. Michael Carternek hívják. Ügyvéd volt, egy tehetséges észak-karolinai, ashville-i család fia. Elítélték és életfogytiglanit kapott.

– Tehát most rács mögött van – jelentette ki Palmer.

– Igen – vizsgálta Kate a sebeket. Szinte megegyeztek azokkal, amiket Carter ejtett a három áldozatán. – Tehát ezt semmiképpen sem tehette ő.

– Maga volt a fő profilkészítő Carter esetében? – kérdezte Mazur.

– Igen.

– Két gyilkosság három nap alatt – foglalta össze Palmer. – És mindkettő olyan, mint amilyeneken maga dolgozott. Ez nem lehet véletlen, Hayden ügynök.

Kate a holttestet nézte. A szomorúság és a sajnálat megpróbálta legyűrni az önuralmát, de nem engedett nekik. Majd később, ha egyedül lesz, átadhatja magát az érzelmeknek, de nem itt, a bűntény színhelyén.

– Nem, nem az.

Mazur megérintette a vállát.

– Beszélünk kell.

Kate hagyta, hogy a nyomozó elvezesse a holttesttől.

– Mi a fene történik itt? – kérdezte Mazur. – Két napja nyomozok egy ügyben, ami szemmel láthatóan a maga egyik ügyének a másolása, és most itt van a második utánczó gyilkos is.

A nő felemelte a fejét, és a nyomozó szemébe nézett.

– Csak azzal tudom magyarázni, hogy valaki figyelemmel kíséri a munkámat.

– Carter együtt dolgozott valakivel?

– A profiljában magányos emberként határoztam meg, aki a fantáziáit éli ki a nőkön. Amikor letartóztattuk, kiderült, hogy valóban egyedül élt, elvesztette az állását, és ételszállítóval hozatta az ebédet. Bezárkózott, és csak teliholdkor hagyta el a házát. Ilyenkor felszedett egy prostituáltat, halálra késelte, és úgy hagyta ott a helyszínen, ahogy ezt a nőt itt. Amikor a letartóztatása után kihallgattam, nagyon büszke volt arra, hogy egyedül tette, amit tett.

– Lehet, hogy tévedett a bűntársat illetően?

– Persze. Erre mindig van esély, de a csapatom ellenőrizte az internetes aktivitását, és bár elég gyakran kommentelt bizonyos okkult oldalakon, soha nem kommunikált senkivel.

– És annak mennyi az esélye, hogy két gyilkossági ügyem is tükörképe legyen az ön eseteinek?

– Nulla. Nyilvánvaló, hogy itt a munkám és én vagyok a közös nevező.

– Ki férhet hozzá az esetei dokumentációjához?

– Néhányan az irodában, és az illetékes hatóságoknál is vannak másolatok. De mind szigorúan elzárva.

– Mi a helyzet az udvarlókkal, szeretőkkel, barátokkal, családtagokkal? Nem lehet, hogy elöl hagyott egy aktát, és valaki belepillantott?

– Nem. Soha.

– Kérnék egy listát azokról az esetekről, ahol maga profilozott!

Kate nemet intett. Számos olyan rettenetes ügyön dolgozott, amiktől még most is felriad álmából. Nem kívánná azt a listát senkinek.

– Lehet, hogy ez Bauldry műve?–vetette fel Mazur. – Lehet, hogy most így küld üzenetet magának? Ő kísérné figyelemmel a munkáját?

– Az Igazlító gyilkosságai idején börtönben ült, de az ügynek nagy visszhangja volt a helyi sajtóban és országosan is. Könnyen utánanézhették, különösen, hogy az ügy már le van zárva. És az is egyértelmű, hogy a gyilkos azért hagyta ilyen megalázó testhelyzetben a nőt, mert ezzel üzeni akart.

– Többet kell tudnunk erről a nőről.

– Kezdjük a kocsijával! Új, és a Sanchez Motorsnál vásárolták.

Kate távolabb ment a rendőröktől, és felhívta a főnökét, Jerrod Ramsey-t. A férfi a harmadik csengésre vette fel.

– Bonyolódott a helyzet.

– Gyűlölöm a bonyodalmakat, Kate! – bosszankodott Ramsey. Az ügynök hangja higgadt volt, nem adta jelét az egyre növekvő és lassan a gondolkodását is elhomályosító aggodalmának.

– Történt még egy emberölés.

– Egy Szamaritánus-gyilkosság?

– Nem. Az áldozatot az Igazlító áldozataihoz hasonlóan ölték meg. Agyonszúrták, kivájták a szemeit, és a homlokára rajzoltak egyet a vérével.

A vonal másik végén hirtelen csend támadt.

– Az az ügy megoldódott.

A főnök eltakarhatta a telefonját, de Kate ki tudta venni, hogy üvöltve átkozódik. Ramsey csak így tudott megszabadulni a feszültségtől. Aggódni akkor kellett, amikor csendes és udvarias volt.

– Tudom.

– A helyszín mennyire emlékeztet az észak-karolinaiakra?

– Majdnem ugyanolyan.

– Majdnem?!

Kate szinte látta a főnökét, ahogy az íróasztalánál áll csípőre tett kézzel. Ahogy az irodája falán levő bekeretezett oklevelek mellett az ablak felé indul.

– Szeretnék itt maradni és segíteni az itteni hatóságoknak, bár nem örülnek nekem.

– Nem csodálom – mondta Ramsey egy fokkal halkabban. – Van fogalmad, mit kezd majd Richardson és Carter védője ezzel az információval? Azzal támadnak majd, hogy nem is egy ügyet fuseráltál el, hanem kettőt! Mind a két védelem új tárgyalásért fellebbez majd!

Nagy munka lesz ezt a rejtélyt kibogozni. Egy Richardson-gyilkosság „újrajátszása” önmagában is meglepő, ám az, hogy Kate egy másik ügyének gyilkosát is utánozzák, az már biztosan nem véletlen.

A homlokára szorította a kezét.

– Jött valami hír Nevadától Drexlerrel?

– Ne foglalkozz Drexlerrel! Nevada a nyomában van.

Érezte, hogy a Sara Fletchernek tett ígérete szétfoszlik, mint egy avított szövet. A munkája nem tűr személyes érzelmeket vagy önzést, de megteszi, amit tud, akkor, amikor tudja.

– San Antonioban maradok, és megoldom ezt az ügyet.

– Hogyan fogsz boldogulni? Kéred Nevada segítségét?

– Nem. Az ő feladata most Drexler. Elboldogulok.

– Értem. Ki is a helyi kapcsolatod?

– Theo Mazur nyomozó.

– A nyomozás során végig a hátad mögött lesz – jelentette ki Ramsey.

Nem kérdezte, nem parancsolta, csak közölte.

– Nincs szükségem pesztrára – tiltakozott az ügynök.

– De szükséged van társra és védelemre, amíg Nevada nem mehet oda! – Sóhajtott. – Ez nem a vagánykodás ideje, Kate.

– Rendben.

Kinyomta a telefont, és megtörölte a tarkóját. Átnedvesedett blúza a bőréhez tapadt.

Megszólalt Mazur telefonja: ahogy hallgatta a hívót, csíkká préselte a száját. Kate felé nézett, nyilván most közölte vele egy feljebbvalója, hogy vele kell dolgoznia. Akár tetszik, akár nem, egy ideig együtt lesznek.

Miután letette, a nő odament hozzá. Nem akarta halogatni a dolgot.

– Úgy tűnik, sziámi ikrek lettünk – kezdte.

– Azok. Itt már nincs több dolgunk. A helyszínelők begyűjtik az adatokat, és hamarosan itt lesz az orvosszakértő is, hogy elvigye a holttestet.

– Mi van a szemtanúkkal és a biztonsági kamerákkal az autópályától idáig?

– Már intézkedtem. A rendőrök megnézik minden üzletben. Talán szerencsénk lesz.

– Lehet.

Mazur az autójához ment, és ahogy kinyitotta az ajtaját, megcsapta a hőség. Beültek, a nyomozó pedig azonnal bekapcsolta a légkondicionálót, ami néhány percre nagyon jólesett. Lehűtötte Kate bőrét.

– Mindjárt visszajövök – mondta Mazur. – Maradjon!

– Jó.

A férfi odament Palmerhez. Halkan beszéltek, majd hogyanem összedugták a fejüket, és közben néhányszor Kate felé néztek. Palmer a fejét rázta, és a csizmája sarkával rajzolgatott a porba.

Mazur visszament a kocsinhoz. Komor ráncok barázdálták a szája és a szeme környékét.

– Át kell néznünk a korábbi ügyeimet – mondta Kate.

– Szörnyek és démonok parádéja. Alig várom.

A rendőrségen Mazur a tárgyalószobába vezette Kate-et. Meglepte, hogy semmilyen érzelem nem látszott rajta, amikor elővette a hátizsákjából a laptopját, és elhelyezte az asztalfőn.

A nő arca határozottságot tükrözött, de keménységet még mutatóban sem. Az izzadságtól letapadt a haja, a szempillafestéké pedig a szeme alá is árnyéket vetett. A bőre kivörösödött a naptól. Kibújt az elformátlanodott tengerészkek blézeréből – bőrére tapadó pamutblúza kirajzolta szép, gömbölyű mellét. Oda sem figyelve letörölt egy izzadságcseppet a mellkasáról.

Mazur megköszöri a torkát.

– Jelenésem van a főnökömnél. Ne menjen ki a szobából!

– Palmer telefonált a Bastrop igazgatójának?

– Nem hinném.

– Akkor majd én.

– Jó.

A nyomozó kiment, és rendelt jó néhány szendvicset elvitelre, mert tudta, hogy Palmer is farkaséhes lesz. Aztán bement a főnöke szobájába.

– Nem szeretem, ha az FBI-tól telefonálnak – mondta a férfi, fel sem nézve az előtte tornyosuló papírhalomból. – Árt a gyomorfekélyemnek, és elbassza a napomat.

– Én sem örülök neki.

– Mi a rosseb van itt? A Sanchez- és a Szamaritánus-gyilkosságok ballisztikai eredménye megegyezik?

– Pontosan.

– A legutóbbi áldozat meggyilkolása pedig hasonlóságokat mutat Hayden ügynök egy másik esetével?

– Igen.

A főnök elmormolt néhány veretes káromkodást.

– Sürgősen oldja meg, Mazur! A sajtó már harapdálja a seggemet a Sanchez-gyilkosság miatt, de még jobban bevadulnak, ha tudomást szereznek a második esetről!

– Igyekezni fogok.

– Azért vettem át magát, mert megmentette a fiam bőrét Irakban. De ha rákényszerítenek, magával együtt rúgom be a csónakot a sodrásba. Én aztán nem fogok elsüllyedni a hajómmal!

– Nem fog, uram.

– Dr. Hayden tényleg ezt a Bauldry fickót gyanúsítja?

– Tudjuk, hogy az utolsó áldozat, Rebecca Kendrick a Sanchez Motorstól vette az autóját, ahol Bauldry a szabadulása után dolgozott. És tudjuk, hogy Gloria Sanchez anyja a Bauldry családnál állt alkalmazásban.

A főnök megdörzsölte a tarkóját.

– A szentségit! Hol van ez az ember?

– Jelenleg ismeretlen helyen tartózkodik. Egyik ismert lakcímén sem találtuk meg, és a bátyja sem találkozott vele. Körözést adattam ki ellene.

– A családjának nagyon jó kapcsolatai vannak – figyelmeztette a főnök. – Az apja tavaly meghalt, de a bátyja éppen annyira befolyásos ember.

– *Vele* nem tartja a kapcsolatot a család. A maga útját járja.

A főnök Mazurra ránézett.

– Nagy szívességet tennék magának, ha valaki másnak adnám ki ezt a rázós ügyet.

– Nem. Én akarom. Vannak itt rendőrök, akik nálam jobban ismerik az ittenieket, de én Chicagóban öt év alatt kétszer annyi

gyilkost kaptam el, mint ezek a fiúk az egész pályafutásuk során. A kulturális különbségek vagy a családtörténet nem ismerete nem lehet akadálya, hogy megoldjam az ügyet.

A főnök állkapcsa úgy járt le és fel, mintha szalonnabőrt rágcsálna.

– Nem akarok nagy kudarcot a nyugdíjazásom előtt.

– Nem is lesz az, uram. – Az ígéret mit sem ér, csak az eredmény számít. – Holnap tartják Rebecca Kendnek boncolását.

– Azonnal jelentést kérek róla! És amíg meg nem oldódik ez az ügy, pisálni sem mehet ki a tudtom nélkül!

– Mindenről tájékoztatom.

Mazur visszament a tárgyalóterembe. Tudta, hogy hosszú lesz a nap. Kate a laptopja fölé görnyedt, és jegyzeteket firkált egy sárga jegyzetömbbe. Felnézett, kiegyenesedett, és feltolta sötét keretes szemüvegét, ami oly bájosá tette az arcát.

– Felhívtam a Bastrop igazgatóját. Nem volt a helyén, de vissza fog hívni.

Mazur a sárga jegyzetömbre nézett. Tizenkét név állt rajta, három bekarikázva.

– Komoly lista.

Megjelent az ajtóban Palmer, és egy pillanat alatt felmérte a helyzetet.

– Valami azt súgja, hogy egy ideig egyikünk sem megy haza. – Ő is a jegyzetömbre nézett. – A legnagyobb fogásai listája?

– Ezeken az ügyeken dolgoztam az elmúlt öt évben. Azokat karikáztam be, amik miatt szerepeltem a médiában.

– Mint a Szamaritánus vagy az Igazlító esete – bólintott Palmer.

– És mi van a szemekkel? – kérdezte Mazur, miközben Kate elé tett egy szendvicset.

Az ügynök újra betöltötte Carter anyagát.

– Amikor a férfi paranoiája elhatalmasodott, azt képzelte, hogy folyamatosan az ellenőrzésük alatt tartják bizonyos nők, akiket ő igazlátóknak hitt. És a rögeszméje szerint az igazlátók ellophatják az ember lelkét.

– Ezek a bizonyos nők azok, akik visszautasították? – kérdezte Palmer, miközben kicsomagolt egy szendvicset, és szürcsölt egy kis csokis tejturmixot.

Kate bólintott.

– Az ő értelmezésében biztosan. Korábban kizárólag prostituáltakkal létesített kapcsolatot. Több szexmunkás is azt mondta, hogy az első találkozások Carterrel erőszakmentesek voltak, de később elrabolta őket a placcukról, és egy elhagyatott helyen halálra szurkálta őket, majd eltávolította a szemüket, hadd tudja meg a világ, hogy a vak lelkük már nem bolyonghat többé a férfiakat megkísértő világban.

– Rebecca Kendrick testén megfelelnek a szúrásnyomok az Igazlító áldozatain található mintának? – kérdezte Mazur.

– A boncolás után többet tudok majd, de amennyire láttam, majdnem ugyanolyanok – felelte az ügynök. – A sajtónak nem beszéltünk a szemek eltávolításáról, és nincs okom azt hinni, hogy kiszivárogtatták.

A nyomozó felgyúrte az inge ujját, és Kate laptopja felé biccentett.

– Előfordult, hogy nem volt magánál a számítógépe? Gondolom, tele van a különböző esetek részleteivel.

– Soha – válaszolta a nő. – Egyébként többszintű titkosítással láttam el, és ha mégsem viszem magammal, a szállodám széfjébe zárom.

– Semmi sem feltörhetetlen – hívta fel a figyelmet Mazur.

– Tudom. Ezért tettem biztonsági intézkedéseket.

– Nem szivároghatott ki az egységétől? – vetette fel Palmer, majd bekapott egy krumpliszirmot.

– Összetartó csapat vagyunk – biztosította Kate a nőt. – Mindenkit megbízom.

– Nem lehet, hogy hozzáfért a dokumentumokhoz valaki, aki közel áll a csapathoz?

– Teljesen kizárt. Mindannyian nagyon óvatosak vagyunk.

– Az a riporter, Taylor North, mindig ott liheg a nyomában – jegyezte meg Mazur.

– Vele mi van? Tudósított az Igazlító gyilkosságairól?

– A nyomozás során engem nem keresett meg, de ettől még követhette az ügyet. Úgy gondoltam, csak egy nyomuló riporter, aki a főcímre hajt. De most már nem tudom. Beszélnem kellene vele. Jó lenne tudni, merre jár.

– Egyetértek. – A nyomozó a jegyzetömbre pillantott, és látta, hogy az egyik eset többször is be van karikázva. – Milyen más ügyeken dolgozott?

– Eszembe jutott még néhány. Nagyon remélem, hogyha utánzóval van dolgunk, nem ezek közül választ. – Kattintott, mire három fotó jelent meg a képernyőn cölöphöz kötözött és

elégett női holttestekről. – Leöntötték gázolajjal, aztán meggyújtották őket. A gyilkos szerint boszorkányok voltak.

A következő öt képen késsel megcsonkított prostituáltak szerepeltek. Ezek a gyilkosságok Denverben történtek.

Amíg Kate váltogatta a képeket, Mazur megrendültén értette meg, mennyire áthatotta a nő életét ez a borzalom. Minden rendőr talál valami módot, hogy csökkentse a rá nehezedő nyomást, de mit tehetne ez a nő, hogy együtt tudjon élni ezzel?

– Ez az utolsó a legfrissebb eset. Mielőtt idejöttem, Salt Lake Cityben kikérdeztem az áldozatot.

– Ez az az örült, aki ládába tette a nőket? – kérdezte Palmer.

– Igen. Sara Fletcher volt az ötödik áldozata – válaszolta Kate.

– Jézusom. Remélem, elkapjuk a szörnyetegünket, mielőtt rekonstruálná valamelyik horrortörténetét. Hogy a fenébe tud aludni?

– Rosszul – felelte az ügynök.

Mazur Sara Fletcher fényképére nézett, aztán a másokra, ami a lány börtönét, a faládát mutatta. Olyan gyilkos indulat fogta el, hogy alig tudott ülni maradni.

– A fickó dél felé menekül, utoljára Új-Mexikó déli részén látták – mondta Kate.

– Akkor ebben az ügyben Drexler nincs benne.

– Feltéve, hogy a Sanchez- és a Kendrick-gyilkosság között van kapcsolat. Mi az elmélete erről a gyilkosról? – kérdezte Mazur.

– Férfi. Húsz és harmincöt közötti. Iskolázott. A világ tudomására akarja hozni, hogy elég okos ahhoz, hogy

megszerezzen titkosított részleteket is, de azt is tudatni akarja a világgal, hogy mindenben ő dönt.

– Ez a leírás illik Bauldryra – vette észre a nyomozó.

– Tudom.

– Mire számíthatunk?

– Ha legközelebb öl, lehet, hogy rögtönöz majd. Feltehetően van saját stílusa, amivel hivalkodni akar.

Mire egy óra múlva Mazur és Kate megérkezett az igazságügyi laborba, Calhoun már odakészítette a Gloria Sanchez-gyilkosság helyszínéről hozott ruhadarabokat Rebecca Kendrickéi mellé. Az ügynök alaposan megnézte a tárgyakat, de nem ért hozzájuk.

– A Sanchez-ügy tárgyi bizonyítékait már feldolgoztam, de Ms. Kendrick tulajdonait még nem tudtam megvizsgálni. Megnézhetik, de azokhoz ne nyúljanak! – kérte Calhoun.

– Természetesen – húzott fel egy gumikesztyűt Kate.

Gloria Sanchez ruhái a luxuskategóriába tartoztak. Gucci márkájú volt a cipője és a retikülje is.

– Szerette a szép dolgokat – jegyezte meg Mazur.

Az ügynök felemelt egy műanyag zacskót, ami egy tele üveg Oxyt tartalmazott, aztán visszatette a helyére. Megszemlélte a cipőt, az övét és a fülbevalókat. Amikor az áldozat kulcstartójához ért, megállt. A láncon egy sárgarézből készült sakkfigura lógott. Felemelte.

– Ez a királynő. A legerősebb figura a sakktáblán.

– Ő volt az Autókirálynő – szólalt meg Calhoun. – Rendezvényeken gyakran jelent meg koronával a fején, palástban, a kezében pedig jogarral. Ez volt a dilije.

Kate Ms. Kendrick holmijához lépett. Ezek egyáltalán nem számítottak drága ruháknak. Kifakult farmernadrág és egy fehér blúz, gyöngyökből fűzött karkötő és papucscipő. Még mindig ragacsos és nedves vér szennyezte be mindegyiket.

Az ügynök gondolatban meghátrált, és kitiltotta a fejéből a képet, miszerint ez a fiatal nő tegnap még élt és jól volt.

Mindent megvizsgált, de nem talált semmi rendkívülit. Miért őt választotta ki a gyilkos?

– Szeretném megnézni a táskája tartalmát.

Calhoun elhúzta a cipzárt Rebecca Kendrick hatalmas fekete bőr válltáskáján. Kiemelt egy spirálos jegyzetfüzetet, néhány tollat, rúzsot, hajkefét, egy leopárdmintás pénztárcát és egy púderesdobozt.

– Semmi ékszer?

Calhoun felnézett.

– Egy pár arany fülbevaló.

Kate a homlokát ráncolta.

– Mit keres? – kérdezte Mazur.

– Nem is tudom – mondta az ügynök inkább csak magának.

– Az előbb felkeltette a figyelmét az a sakkfigura – sürgette a férfi.

– William és én is sakkoztunk. Így ismerkedtünk meg. Akkor voltunk a legboldogabbak, amikor egy sakktábla volt közöttünk. – William ezt az egészet játéknak tekinti.

Szándékosan hagy emlékeztetőt, hogy Kate tudja, ő volt az. –
Nézzé át még egyszer a retiküljét!

– Időhúzás – helytelenítette Mazur.

Calhoun beletúrta retikül mélyébe. Múltak a másodpercek, aztán bosszúsan összeráncolt szemöldökkel előhúzott egy fehér futót.

– Beszorult a táska fenekére.

Kate kiengedte az eddig visszatartott levegőt, de ez nem a megkönnyebbülés sóhaja volt. Hüvelykujját a mutatóujjához dörzsölte – már egészen kivörösödött.

18. fejezet

A királynőt, a bástyát és természetesen a futót választottam.
Mire ez a játszma véget ér, a királynak semmije sem marad.

San Antonio, Texas

November 29., szerda, 20:00

MAZUR ÉS KATE ELMEN TEK AHHOZ A KÁVÉZÓHOZ, ahol az elmúlt tizenhat hónapban Rebecca Kendrick dolgozott. Amikor kiszálltak az autóból, egy egyenruhás rendőr fogadta őket. Mazur már látta őt a Sanchez-gyilkosság helyszínén is.

– Kikérdeztem a tulajdonost, és most megyek tovább a többi üzletbe a biztonsági kamerák felvételeiért – mondta a rendőr.

– Rendben – hagyta jóvá a nyomozó. – Szeretnék beszélni én is a tulajdonossal.

A férfi vállat vont.

– A neve Emma Gibson. Nem tud sokat.

– Jó.

Az ajtóban egy magas, vékony, őszes kontyú asszony fogadta őket. Bő szoknyát és fehér felsőt viselt. A csuklóján csörögtek a karkötők. Egy másik rendőrrel beszélt, aki láthatóan megkönnyebbült, amikor meglátta Mazurt.

– Emma Gibson? – kérdezte a nyomozó, majd felmutatta a jelvényét.

A nő felszegte az állát.

– Igen.

– Úgy tudom, öné ez a kávézó.

– Így van, már tizenöt éve.

– És maga alkalmazta Rebecca Kendricket.

– Igen. – A felső ajka már nem, de a hangja remegett. – Több mint egy éve.

– Mit tud elmondani róla? – kérdezte Kate.

A nő küszködött a könnyeivel.

– Remek lány volt. Tinédzserként akadtak rossz húzásai, de talpra tudott állni, és szépen fejlődött.

– Miféle húzások?

– Erről nem beszélt sokat. Egészségügyi problémákkal küzdött, és emiatt túl sokat ivott. Többször le is tartóztatták. Tavaly év elején feltételesen szabadlábra helyezték.

– Nem mindenki alkalmaz börtönből szabadultakat – jegyezte meg Mazur.

– Nagyon jó ajánlást kapott a reintegrációs programban. Felhívtam a pártfogó tisztjét, aki kezeskedett érte.

– Ki patronálta a programot? – érdeklődött a nyomozó.

– A Sanchez Motors.

– Gloria Sanchez? – pontosított Kate.

A nő meghökkent.

– Tényleg... Jézusom, gondolják, hogy kapcsolat van a két gyilkosság között?!

– Nem tudjuk. Járt valamikor Mrs. Sanchez az ön kávézójában?

– Néhány hete beugrott egy kávéra. Rebecca kivette a pihenőidejét, és leültek az egyik sarokasztalhoz. Beszélgettek. Ami azt illeti, elég indulatosan, de a végén Gloria megölelte Rebeccát.

– Ez volt az egyetlen eset, hogy együtt látta őket? – kérdezte Kate.

– Igen. – A nő közelebb hajolt. – Nézzék, Rebecca keményen dolgozott, és vissza akart menni az iskolába! Okos lány volt, aki, ha megmarad ezen az úton, vihetne volna valamire, de... – Beharapta az alsó ajkát. – Utolérte a múltja?

– Többek között ezt próbáljuk kideríteni – felelte Mazur. – Azt mondta, hogy aznap ő zárta a boltot.

– Tizenegy óra egy perckor jelentkezett ki. Amikor kellett.

– Történt valami szokatlan az elmúlt napokban?

– Nem. Nem vettem észre semmit.

– Voltak barátai? – kérdezte a nyomozó.

– Persze. Néhány vele egykorú fiú meg lány. Néha bejöttek meglátogatni őt.

– Tudja a nevüket?

– Csak két keresztnévet: Steve és Patsy. A többiekét nem. Kedves gyerekeknek látszottak. Azt is tudom, hogy mindannyian egy drogfüggőket segítő csoportba jártak. „Nem kell elsietni”, szokta mondani Rebecca. – Ms. Gibson elgondolkodott. – Viszont láttam egy fickót itt ólálkodni. Soha nem jött be, és nem csinált semmit. De észrevettem, hogy figyeli a helyet, amikor Rebecca dolgozott.

– Milyen volt ez a fickó? – figyelt fel Kate.

– Magas, sovány, sötét hajú. Jól öltözött.

– A kora?

– Úgy harmincöt éves lehetett. Nem ismertem. Meg is kérdeztem Rebeccát, hogy a barátja-e, de azt mondta, nem.

– Hitt neki? – kérdezte az ügynök.

– Fura, Hogy ezt kérdezi – mondta Emma. – Soha nem kaptam hazugságon, de akkor ez volt az érzésem.

– Ön szerint ismerte a férfit?

– Később megint megkérdeztem, de csak a vállát vonogatta. Azt mondta, ne törődjek vele.

– Ezután is látta még?

– Nem, utána soha. – összevonta a szemöldökét. – Gondolja, hogy ő ölte meg?

– Lehet, hogy csak várt valakit azon az utcasarkon – tért ki a válasz elől Kate.

Mazur addig görgette a telefonján a fotókat, amíg megtalálta Bauldryt.

– Ez az a férfi?

Emma hosszasan nézte a képet.

– A képen fiatalabb ugyan, de igen, azt mondom, hogy ő az.

– Biztos ebben?

– Kilencven százalékgig. – Emma felnézett a nyomozóra. Szemében könnyek csillogtak. – Ő ölte meg?

Mazur ösztönösen tudta, hogy jó nyomon jár, de semleges hangon és kifejezéstelen tekintettel csak annyit mondott:

– Ő is a látókörünkbe került.

Emma szomorúan elmosolyodott.

– Még most sem tudom elhinni, hogy meghalt. Előtte állt az élet.

– Vannak biztonsági kamerái? – tette el a telefonját a nyomozó.

– Nekem nincs, de a szemközti étteremnél vannak.

Mazur megint elővette a telefonját, és átküldte az információt Palmernek.

– A társam majd megnézi.

– Rebecca öltözőszekrénye hátul van, ha bele akarnának nézni – ajánlotta fel Emma.

– Mutassa! – kérte a nyomozó.

Követték Emmát, aki az üzlet hátsó részében egy számszörös szekrényre mutatott. Elhadarta a számkombinációt is, mielőtt visszament a vendégtérbe.

– Ez volt az egyik szabályom. Bele akartam nézni a szekrényébe, hogy lássam, nem tart-e ott drogot. Soha nem néztem bele, de megtehettem volna, ha akarom.

Kate kinyitotta a szekrényt. Képeslapok Hawaii-ról, színes gyöngyök, amiket mintha egy Mardi Gras-élőkép kocsijáról szakítottak volna le, egy kis tükör, egy kapucnis pulóver, egy hajkefe és rúzs. Más nem volt benne.

– Nem egészen illik a profilba – mondta halkán. – Az Igazlító összes áldozata prostituált és drogfüggő volt.

– Hogyan kapta el az Igazlátót?

– Éreztem, hogy már jóval a gyilkosság előtt becserkészi az áldozatait. Az ilyen embereknek legalább olyan fontos az előkészület, mint maga a gyilkosság. A helyi rendőrség több száz olyan hitelkártyanyugtát vizsgált át, amik a lányok munkaterületéhez közeli boltokból származtak. Az egyik üzletben többször is vásároltak a kártyájával. Ugyanezzel a

kártyával Carter egy konyhai felszereléseket áruló boltban vásárolt egy szeletelőkést, egy műszaki boltban pedig egy tekercs szigetelőszalagot. Egy ugyanolyan késsel bebizonyították, hogy az áldozatok szúrt sebeit a Carter által vásárolt késsel okozták.

– Biztos benne, hogy az igazi tettest találták meg?

– A második és harmadik áldozaton talált hajszálak DNS-e megegyezett az övével. Az első áldozat kocsijának kormányán beazonosítottuk a hüvelykujja lenyomatát. Volt bizonyítékunk, hogy mindhárom gyilkosságot ő követte el.

– Szép munka.

Kate sóhajtott, és egy fejrázással visszautasította a bókot.

– Meg kell tudnunk, mit csinált William itt a bolt körül, és többet kell tudnunk a Rebecca Kendrickkel és Gloria Sanchezzel való kapcsolatáról is. Nem véletlen, hogy ezek hárman keresztezték egymás útját.

– William egyelőre elérhetetlen. Vizsgáljuk át Ms. Kendnek lakását, hátha hagyott nekünk ott valamit! Tudni akarom, milyen kapcsolatban állt Bauldryval.

– Egyetérttek.

Rebecca Kendrick egy kis garzont bérelt a Ridgefield Manor lakótömbben, San Antonio belvárosában. A lakások a ház első emeletén sorakoztak, a földszint pedig az ott lakók nyitott parkolójaként szolgált. A fáradtszürke műanyag panelekkel burkolt épületben a lakások ajtaját pirosra festették.

Mazur megkereste a gondnok lakását, és felmutatta az öregembernek a jelvényét. Minden további nélkül elvezette őket az 1/C lakáshoz, és kinyitotta nekik. Mazur megköszönte, és megígérte, hogy azonnal szólnak neki, amint végeztek.

A nyomozó bement a lakásba, Kate pedig fedezte. Ezek mindig feszült pillanatok a rendőrök számára. Látszólag rutinfeladat, de bármikor lehet csapda is. Mazur ellenőrizte a gardróbot és a fürdőszobát, aztán eltette a fegyverét.

– Tiszta.

Kendrick ötvenöt négyzetméteres lakásában volt egy kis teakonyha is. A kis mosogató melletti edényszárítón takaros halomban kék edények sorakoztak, a szépen összehajtogatott konyharuha a tisztára súrolt mosogató peremén állt. A pulton egy kávéfőző, egy cukortartó és egy kerámiaedény volt, tele fakanalakkal és egy spatulával. A hűtőben egy fej friss saláta, egy doboz keksz, muffin Emma kávézójából, és egy karton tej, ami csak egy hét múlva jár le. A konyhaszekrényekben további edények voltak, és több doboz cukrozott gabonapehely.

A barna csempés haliból egy kis nappali nyílt, amit kifakult barna padlószőnyeg borított. Csak egy élénk indigókék rongyszőnyeg adott némi színt. Az avokádózöld kanapét indián takaró borította, ami harmonizált a szőnyeggel. Az ablakon szabványos rolók, a belső világítást egy állólámpa szolgáltatta. A sarokban lévő könyv- szekrényen egy több generációval korábbi televízió állt, azon három egymásra helyezett könyv a józan életről, a függőségről, illetve a pozitív gondolkodásról. Az asztalon szép sorrendben sorakoztak a józanságot elismerő érmék: első hónap, második, aztán a többi egészen az egy évig.

Az asztalon sehol egy porszem, az új divatlapok sarkosan egymásra rakva.

– A józanság sokat jelentett neki – állapította meg Mazur.

– Ahogy a rend és az önfegyelem is. Egyébként ez jellemző a programban részt vevő gyógyult függőkre.

A nyomozó levette a kanapéről a párnákat.

– A kanapé kihúzható, és az illatából ítélve frissen mosott ágynemű van ezen a göröngyös matracon.

Kate felemelte az egyik magazint.

– Vagy két tucat oldal sarkát behajtotta. A megjelölt cikkek sminkelési tanácsokat adnak. – Kiválasztott egy másik újságot. – Minden érdekelte a menyasszonyokkal és az egzotikus utazásokkal kapcsolatban. Vajon kivel képzelte el az esküvőjét?

– Esküvő?

– Smink, menyasszonyi ruha, nászúthelyszínek...

– A főnöke szerint nem járt senkivel.

– Talán nem osztotta meg a főnökével, de kinézhetett magának valakit.

– Mondjuk Martin Sanchez?

Kate a fürdőszobába ment.

– A zuhanyfüggöny rúdján drága csipkés fehérneműk száradnak, a fiókokban minőségi szem- és arcfesték, női dolgok, és egy majdnem tele óvszeres doboz.

Mazur a küszöbről nézte, ahogy az ügynök kinyitja a gyógyszeres szekrényt.

– Ez üres, nem számítva az üveg aszpirint, a borotvát és a kis tubus borotválkozókrémet.

A szemetes tele volt papírtörlővel. A nyomozó finnyásan kiemelt néhányat.

– És ez a használt óvszer a papírtörlők alatt DNS-mintával szolgálhat Calhounnak.

– Talán elárulja, ki volt a barátja.

Mazur visszatette a törlőket, és a hálósobába ment.

A kis komód tetején egy üres virágváza állt, a felső fiókban pedig további drága, szépen összehajtogatott fehérneműket talált. A második fiókban voltak a sortok és a pólók, a legalsóban a zoknik. Tökéletes rend. Az egyajtós szekrényben egy tengerészkék, ejtett vállú ruha, egy fekete szoknya fehér inggel, fél tucat különböző felsőrész és három farmernadrág lógott. Alul egy csizma, egy tornacipő és papucsok.

A nappaliban a kanapé melletti kis éjjeliszekrény fiókjában még több óvszert, egy bontatlan csomag rágógumit és fényképeket talált.

– Nagyon nem akart teherbe esni. Nemcsak elővigyázatos, nagyon óvatos is volt – mondta a nyomozó.

Kate átnézte a fényképeket. Az elsőt Rebecca Kendrick mosolyogva átöleli egy beesett arcú, fogatlan mosolyú, láthatóan methfüggő fiatalember vállát. Mögöttük félkörbe helyezett székek és egy kereszt a falon. A másik képen Rebecca két fiatal nővel látható. Mosolyognak, soványak, sápadtak, beesett szeműek. A harmadik képen Gloria Sanchez mellett áll.

Mazur hosszan nézte ezt a fényképet.

– Az a benyomásom, hogy ezek ketten kedvelték egymást.

– A laza testtartás, a meghitt közelség és az enyhén felhúzott szemöldök kétségkívül erre utal. Gloria mosolya emlékeztet

arra, amit az egyik autóhirdetésén láttam. Széles, merész mosoly, mintha el akarna adni valamit.

– Mr. Sanchezről nincs kép.

– Nincs. Olyan a háttér, mint egy templom alagsora. Ablakok nincsenek, csak egy kereszt a falon. De látok itt egy nagy kávétermoszt és egy tányér fánkot is. Miss Kendrick aktívan részt vett a programban.

– És miért volt ott Gloria a gyűlésen? Rebeccát ellenőrizte? – tűnődött Mazur.

– Gloria frizurája és sminkje maga a tökély. Elegáns nadrágkosztüm, manikűrözött körmök, ékszerek. Nem belopakodott, és nem rejtőzködött. Számított rá, hogy lefényképezik. Lehet, hogy ez a volt bűnözőkkel való jótékonykodás része. Önreklám, semmi kétség.

– Összeillenek. Ha nem számítjuk a frizurát és a sminket, nagyon hasonlítanak egymásra. Akár nővérek is lehetnének – mondta a nyomozó, és elővette a kis noteszét. – De nem azok. Miss Kendnek öt éve költözött Kaliforniából Texasba. Több helyen megfordult az államban, Houstonban és Austinban is élt, mielőtt letelepedett itt. Tavaly pedig kilenc hónapot töltött a Travis megyei börtönben kábítószer birtoklásáért.

Mazur átpörgette a notesze lapjait.

– Gloria őszi színeket és könnyű blézert visel. Ha összevetjük ezt a képet a múlt nyári reklámfotójával, a haja itt hosszabb. Ha engem kérdez, ez a fénykép mostanában készült.

– A hátuk mögötti falon az a feszület templomra utal.

– Keressük a lakás öt-nyolc kilométeres körzetében! A gyógyuló függők szeretnek közel lenni a találkozóhelyeikhez,

különösen kezdetben. Valószínűleg Rebecca is biztos akart lenni abban, hogy ha kell, gyorsan oda tud jutni.

Mazur telefonja már meg is adta a kért információt.

– Van egy templom a lakástól három kilométerre. A Szent Antal.

– Látogassuk meg! Talán még Bauldryt is látták ott.

Tíz percbe sem telt, hogy a szegényes környék templomához érjenek. A parkolóban talán egy tucat autó állt. A barna vályogtégla épületnek boltíves kapuja és ólomüveges ablakai voltak. A sarokkövön szereplő évszám szerint 1899-ben építették. A templomkertet rendben tartották.

A homályos előtérben az útmutató nyilakat követve az iroda felé mentek. Az ajtó melletti hirdetőtáblán egy papírlapon lehetett feliratkozni az oltár virágainak gondozására. Egy szórólapon önkénteseket kerestek a vasárnapi iskolába, mellette meg egy értesítés függött, miszerint a karácsonyi műsor első megbeszélését két nap múlva tartják.

Az irodában a recepcióspult mögött egy idősebb, ezüstös szőkére festett hajú spanyol nő ült a számítógépnél. Felnézett, és rájuk mosolygott: kerek szemüvege felnagyította sötét szemét.

– Rendőrség? – kérdezte.

Felmutatták a jelvényeiket.

– Járt már itt korábban a rendőrség? – kérdezte Mazur.

A nő felállt, és levette a szemüvegét.

– Ezen a környéken? Jimenez atya sok veszélyeztetett fiatallal foglalkozik, így gyakran ellátogatnak ide. – A kezét nyújtotta. – Maria Lawrence vagyok, a templom titkára. Jimenez atya a

betegeket látogatja a kórházban, de talán én is tudok segíteni. Ki érdekli magukat?

– Rebecca Kendrick.

– Rebecca? – A nő a fejét csóválta. – Ne mondják, hogy Rebecca bajba került! Nagyon keményen dolgozik, hogy egyenesbe jöjjön az élete.

– Ismeri Rebeccát? – kérdezte Kate.

– Igen. Tavaly jött el hozzánk, miután kijött a börtönből. Csatlakozott a józansági önsegítő csoportunkhoz. Most kapta meg a tizennyolc hónapos érméjét.

– Mit tud a múltjáról?

– Nagyon rossz családi viszonyok között élt. Los Angelesben nőtt fel, és sokszor az utcán aludt. Nagyon büszke az új lakására és az állására a kávézóban. Azt mondta, elképzelhető, hogy ő lesz az üzletvezető.

Mazur megmutatta Gloria és Rebecca közös fényképét.

– Ez itt készült?

– Igen, az alagsorban. Hetente többször tartunk ülést. Ó! Jaj, istenem, ez Mrs. Sanchez Rebeccával! Annyira sajnálom, ami történt vele. Egy ilyen nagyszerű asszony...

– Mrs. Sanchez is tagja volt a gyülekezetnek?

– Bőkezű adományozónk. A mi egyházközségünkben nőtt fel, és itt házasodtak össze a férjével. Mr. Sanchez ma reggel hívott fel a temetés ügyében. Még nem tudja az időpontot. Ha jól értettem, az igazságügyi orvosszakértő még nem adta ki a holttestet.

– Mrs. Sanchez és Rebecca barátnők voltak?

– Jól kijöttek egymással. Mrs. Sancheznek tetszett Rebecca lelkesedése és céltudatossága. Néha az üléseinkre is eljött, főleg az elmúlt hónapban.

– Vajon miért? – kérdezte Mazur.

– Mrs. Sanchez elég zaklatottnak látszott. Tudom, hogy nem érezte jól magát, és Rebecca egyszer segített neki, amikor néhány hete megbotlott.

– El is esett? – kérdezte Kate.

– Azt hitték, senki sem látta, de én igen. Mrs. Sanchez megbotlott, és Rebecca bekísérte a női mosdóba. Amikor néhány perc múlva kijöttek, Mrs. Sanchez sápadt volt, de úgy tűnt, jobban van.

– Nem mondták el, hogy mi történt?

– Egyikük sem szólt egy szót sem. Rebecca mások magánéletét is tiszteletben tartotta. Azt akarják megtudni, hogy ki ölte meg Mrs. Sanchez?

– Igen. És azt is, ki ölte meg Rebecca Kendricket – felelte a nyomozó.

– Rebeccát?! – döbbent meg Maria. – Meghalt?

– Igen, asszonyom. Tegnap éjjel megölték.

– Hogyan?

– Erről még nem beszélhetünk – felelte Mazur. – Volt valakinek bármiféle problémája az egyházközségükben Rebeccával vagy Mrs. Sanchezzel?

– Tudom, hogy ez rossz környék, de akik ide járnak, azok jó emberek.

– De ön látja itt a jó és a rossz életűeket is. Volt valaki, aki figyelte a két nő bármelyikét?

– Nekem nem tűnt fel ilyesmi.

Kate megmutatta Bauldry fényképét a telefonján.

– Láta ezt a férfit a templomukban?

– Igen. Ő William. Rendszeresen eljár gyónni, és minden szerdán meg vasárnap a misére. Kedves fiatalember. Körülbelül tíz hónapja csatlakozott hozzánk. Magának való, de ha kéri, mindig szívesen segít.

Kate hallgatott egy pillanatig.

– Összefuthatott itt valamelyik nővel?

– Az nagyon valószínű.

– Mondott vagy csinált olyasmit, ami elgondolkasztotta?

– Ugyan, mit tett volna? – A nő arca elkomorult. – Olyat viszont már láttam, hogy a zsaruk alaptalanul meggyanúsítanak valakit, aztán keresnek valamit, ami igazolja az elképzelésüket!

– Nem ez a szándékom – mondta Kate. – De nem válaszolt a kérdésre.

– Nem, soha nem csinált semmi zavarót. A múlt héten például korábban érkezett az ülésünkre, és segített elrendezni a székeket meg az asztalokat. Egyórányi munkától kímélt meg. Jó és megbízható ember, és mielőtt elmondaná, igen, tudom, hogy priusza van. De Isten hisz a második esélyben, és én is.

Mazur tudta, milyen ravaszságra képesek ezek a szörnyetegek. Beleolvadnak a környezetükbe, vagy éppen észrevétlenek maradnak, de előfordul, hogy ők a közösség támpillérei – egészen a letartóztatásukig.

– Tudja, hol találhatjuk meg William Bauldryt?

– Ha nincs itt, akkor vagy dolgozik, vagy otthon van.

– Hol dolgozik? – kérdezte Kate.

– A Sanchez Motorsnál. A műhelyükben. Gloria így támogatta, amikor kijött a börtönből, ő ajánlotta neki a gyülekezetünket is.

– Az az állás csak hat hónapra szólt – tájékoztatta az ügynök. – A nyár végén már nem dolgozott ott.

– Nekünk nem ezt mondta – ingatta a fejét Mrs. Lawrence. – Azt állította, még mindig ott van.

– William jó viszonyt ápolt Rebecca Kendrickkel? – vette át a szót a nyomozó.

– Barátit. Semmi romantika...

– És Gloriával? – kérdezte Kate. – Neki milyen volt a kapcsolata Williammel?

– Kijöttek egymással. Akkor is értették egymás vicceit, amikor más nem.

– Akadt közös beszédtemájuk? – kérdezte Mazur.

– Mindig halkan beszélgettek. Nem hallottam semmit.

– Miss Kendrick járt valakivel?

– Igen, de ne kérdezzék, kivel. Néhányszor hallottam telefonálni. A hangjából meg tudtam állapítani, hogy a párjával beszél.

Mazur megköszönte Mrs. Lawrence segítségét, és nála hagyta a névjegyét. Az utcán felnéztek a derült, csillagos égboltra.

– Vissza kell vinnem az autót a kölcsönzőbe – sóhajtott Kate.

– Keres egy új szállodát?

– Meglátogatom az anyámat.

Mazur egy pillanatig hallgatott.

– Elvihetem.

– Csak tegyen ki a kocsimnál!

– Rendben.

Már úton voltak, amikor újra megszólalt:

– Mrs. Lawrence nagyon szépen beszélt Bauldryról.

– Ahogy emlékszem, William nagyon okos és karizmatikus ember volt – mondta Kate. – És most, hogy kiszabadult, megint elbűvöl mindenkit maga körül.

– Mi lehet ezzel a célja?

– Teljesen öncélú. Ha a templomos hölgy tudná, milyen bárány került a nyájába... Az ilyenek a börtönben még veszélyesebbé válnak. Eltanulják a többi bűnözőtől, hogyan titkolják el a gondolataikat, és hogyan váljanak olyan emberré, aki eléri, amit akar.

– Milyen emlékei vannak még Williamről? – kérdezte Mazur.

– Emlékszem, milyen volt, amikor középiskolába jártunk. Miután szakítottam vele, mindenhová követett. Állandóan hívogatott. Teljesen kiborította a családomat. Élvezte a zaklatást. A játékot. Számára túl egyszerű lenne, hogy még ma megöljön. Még nem akarja befejezni a játszmat.

A nyomozó gondterhelten nézett rá.

– Jézusom, Kate! Hogy tud ilyen nyugodt maradni?

– Magának megmondhatom: nem vagyok nyugodt. Félek. De nem engedhetem meg magamnak, hogy elrejtőzzek. Ha nem kapom el ezt az embert, megint ölni fog.

Mazur telefonja üzenetet jelzett.

– Palmer megnézte a kávézóra irányított biztonsági kamerák felvételeit. Azt mondja, William látható a tegnapi felvételen.

– Meg kell találnunk őt – jelentette ki Kate.

– Ámde közben...

– Igen, közben végezze a munkáját! Maga jó zsaru.

Fél méterre sem voltak egymástól. Mazur nem tagadhatta, késztetést érez, hogy megvédje a nőt. A tudomására akarta hozni, hogy nincs egyedül.

Némán tették meg a tizenöt kilométeres utat a központig. A nyomozó az utat figyelte, Kate a mellettük elfutó házakat nézte. A parkolóba érve az ügynök hosszan fürkészte az autókat, próbált visszaemlékezni, hol parkolta le a sajátját.

– Olyan sok városban voltam már és olyan sok szállodában... Minden összefolyik. – Felemelte a kulcstartóját. – De itt van valahol.

Mazur a fejét csóválva vigyorgott.

– Képes megtalálni egy sorozatgyilkost, de a saját autóját nem.

– Az efféle szórakozottság foglalkozási ártalom. – Kate megnyomta az autónyitó távirányítón a gombot, és figyelte, hol villannak fel a hátsó lámpák. Elég messze. – Láttá, hol van?

– Igen.

Mazur egy piros autóhoz hajtott.

– Meg vagyok döbbenve, ügynök! Tűzoltóautó-piros?!

– Szeretek veszélyesen élni...

Kate elköszönt, kiszállt, és beült a bérautó kormánya mögé. Mazur még elkapta a tekintetét a visszapillantó tükörben, amikor egy rendőrautó reflektorai megvilágították. Lehet, hogy a nőnek nem tetszik majd, de amíg itt van a városban, ő nem veszi le róla a szemét.

Kate kihajtott a parkolóból, tudomásul véve, hogy amíg San Antonioban van, Mazur vagy valamelyik embere mindig vele lesz. Furcsa, de nem bánta. Már majdnem odaért az anyja házához, amikor megszólalt a telefonja. Felismerte a számot. Taylor North kereste. A füléhez emelte a telefont.

– Mr. North?

– Beszélni szeretnék magával.

– Szerencséje van, mert én is.

Az ügynök távol tartotta magától az erős érzelmeket. Nem mintha nem lettek volna érzelmei – egyszerűen kitért előlük, mert csak zavart okoztak és elvonták a figyelmét. De Taylor North esetében nehezen tudta visszafogni magát. Az egy utálatos pióca. Kihasználja az embereket és kiforgatja az igazságot. Kate főnöke említette, hogy épp készül kiadni egy könyvet, amiben ez a gyilkosság színes epizódként szerepel majd, tekintet nélkül arra, hogy kinek árt vele.

Leparkolt egy kis kávézó előtt, aminek az ajtaján kék neon „Nyitva” felirat világított. Amikor kiszállt a kocsiból, észrevette az őt követő rendőrautót. Odament hozzá. A rendőr leengedte az ablakot.

– Hayden ügynök?

– Nem kell itt maradnia.

– Mazur utasítása szerint követnem kell az édesanyja házáig.

– Nagyszerű, köszönöm.

Kate a kávézóba lépve azonnal megpillantotta a sarokban ülő újságírót. Kávéjával a kezében a jegyzeteit olvasgatta.

Amikor az ügynök megállt az asztalánál, North tett egy halvány kísérletet, hogy felálljon, de ő intett, hogy ne fáradjon. Odahúzott egy széket, és háttal a falnak leült.

– Mr. North.

– Hayden ügynök.

Ez a férfi minden riporternél többet tudósított a Szamaritánusügyről, és jobban ismerte a részleteit, mint a legtöbb rendőr. És ezt a gyilkost valaki információkkal látja el.

– Nos, mit szeretne kérdezni tőlem?

– A megfelelő embert tartóztatta le? Dr. Richardson bűnös?

– Az. A szakmai hitelemet teszem rá.

– Van tettestársa?

– Ezen még dolgozom.

– Gloria Sanchez úgy ölték meg, ahogy a Szamaritánus gyilkolt. Az elkövető bizonyára együttműködik Richardsonnal – erősködött North.

– Miért mondja ezt?

A férfi a fejét csóválva előrehajolt.

– Ne siessük el! Azt reméltem ettől a találkozótól, hogy jobban megismerjük egymást, és kialakul a bizalom.

A tekintetében sötét elszántság égett. Kate is előrehajolt.

– Nagyon sok információt gyűjtött össze erről az ügyről.

– Nagyon jó újságíró vagyok.

Az ügynök elgondolkodva kapargatott egy kis repedést az asztalon.

– Kutatott a gyilkos után, és pokoli jó munkát végzett. Ráadásul olyan belső adatokkal is rendelkezik, amikről csak a

rendőrök tudhatnak. Maga tulajdonképpen kiválóan utánozhatta volna a gyilkosságokat.

A férfi összevonta a szemöldökét.

– Pokoli jó újságíró vagyok, nem gyilkos.

– Talán túlságosan is jó. – Kate tartott egy kis hatásszünetet. – És mintha ismerné a tetteit.

North levette a szemüvegét, és két ujja közt lóbálta.

– Azt gondolja, én vagyok a gyilkos?

– olvastam a cikkeit. Lenyűgöző, ahogy az ő fejével gondolkodik.

A férfi hátradőlt.

– Hogyan kellene reagálnom egy ilyen állításra?

– Értse, ahogy akarja. Utasítsa vissza. Háborodjon fel. Én nagyon feldühödnék, ha valaki azt állítaná, hogy bűnrészes vagyok.

A férfi jót mulatott ezen, és megitta a kávéját.

– Senkit sem öltem meg.

– Többször is meginterjúvolta Richardsont a börtönben. A fülébe suttozta néhány édes titkát?

– Nem. Kitérő válaszokat kaptam. Arra használt, hogy hirdessem az ártatlanságát.

Kate a fejét csóválta.

– Szerintem pedig olyan kulcsfontosságú részleteket árult el, amik alapján színpadra tudta állítani az egész műsort. Csak a miértre nem találok választ.

– Rossz helyen keresgél, Hayden ügynök – mosolygott North.
– Szólíthatom Kate-nek?

– Nem.

– Akkor maradjunk a hivatalos megszólításnál. Talán jobb is így. Tényeket írtam meg, és igen, sok mindent előástam a Szamaritánusról. Lehet, hogy néhány esetben kis híján átléptem a határt, amikor túl sok információt fedtem fel, de ha nem tudom eladni a cikkeimet, éhen halok.

– Drámaian hangzik.

– A példányszámoktól függ a megélhetésem.

A férfi viselkedése magabiztos volt, szinte már önhitt. Szívesen élt a leegyszerűsítéssel, az volt az elve, hogy a cél szentesíti az eszközt. Egy rendőr egyszer azt mondta róla, hogy a saját anyját is lelökné a szikláról, csak legyen egy jó sztorija.

– Rendben.

– Mi van rendben?

– Ez az út itt ér véget. Maga nem tud adni nekem semmit, és én sem magának.

North csalódottnak látszott.

– Ennyi? Nem úgy ismerem önt, mint aki ilyen könnyen feladja.

– Nem adom fel. Nem adtam fel. Csak befejeztem ezt a beszélgetést.

A férfi élesen ránézett, és témát váltott.

– Gloria Sanchez nem illik az áldozatok profiljába.

– Valóban?

– Sikeres és közismert üzletasszony volt, nem pedig egy találomra kiválasztott kis pénzű alkalmazott, aki senkinek sem fog hiányozni.

Kate nem válaszolt.

– Elvégezték a ballisztikai vizsgálatot? Ugyanazzal a fegyverrel lőtték le, mint a többieket? Nekem elmondhatja. Tudja, jegyzőkönyvön kívül!

Az ügynök elmosolyodott.

– Nincs olyan, hogy jegyzőkönyvön kívül. PR-alaptanfolyam, első óra anyaga.

North kis köröket rajzolgatott a jegyzetömbjébe.

– A gyilkosnak találkoznia kellett valamikor Richardsonnal.

Kate figyelte. Tudta, hogy információt akar kicsalni.

– A Szamaritánuson kívül milyen ügyekkel foglalkozott?

– Miért kérdi?

– Járjon a kedvemben!

– Legalább fél tucattal.

– Sorolja fel őket!

A férfi türelmetlenül felsóhajtott.

– Az utóbbi néhány évben számos esetről írtam. A Babagyáros. A Hóhér. A San Franciscó-i Fojtogató. Az Igazlító.

Az Igazlító. Kate vérnyomása megemelkedett, de az elméje nyugodt maradt.

– Melyik eset volt ön számára a legizgalmasabb?

– Mindegyik. Minden tekintetben egyediek voltak.

– Mindegyik letartóztatással végződött.

– Mit akar ezzel? – figyelte fel North.

A sorozatgyilkosok nemcsak gyilkolásfüggők, annak sem tudnak ellenállni, hogy újra és újra átéljék a gyilkolás emlékét. És kivel a legjobb megosztani ezeket az információkat? Egy újságíróval.

– Csak próbálok rájönni, mennyit tud. Megmondaná, ha ez a gyilkos megkereste volna magát, igaz?

– Azt kérdezi, hogy képesek lennénk-e együtt dolgozni?

Vajon hány embert húzhatott már csőbe ezzel a „megbízható fiú” hangszínnel?

– Egyedül dolgozom, Mr. North. Csak tudni akarom, hogy nem tart vissza fontos információt.

– Nem tennék olyat.

– Valóban?

– Mazur nyomozóval nagyon is együtt dolgozik.

Ez a nem túl finom megjegyzés elárulta, hogy a férfi figyeli őt.

– Mazur rendőr. Maga nem.

North nem bosszankodott és nem visszakozott, csak vigyorgott.

– Segítsen, és én is segítek!

Az újságíró számára ez csak játék. Az áldozatok nem számítanak. Csak bábuk a táblán, akikkel úgy lép, ahogy megfelel neki.

– Rögzítse! – biccentett Kate a férfi mobilja felé.

North felvonta a szemöldökét, de gyorsan feloldotta a telefonja biztonsági zárját, és megnyomta a „Felvétel” gombot.

Kate előrehajolt, és jól érthetően ezt mondta:

– Nagyon okosnak hiszi magát az, aki lelőtte Gloria Sanchezet. Azt hiszi, meg tud vezetni és el tud bizonytalanítani. De nem olyan okos. Csupán egy műkedvelő, aki csakis attól tud élélvezni, hogy nőket gyilkol meg. Élvezettel záratom majd börtönbe.

– Kemény szavak.

Az ügynök felállt.

– Meglátjuk, mit mond majd, amikor letartóztatom. Fogadok, úgy sír majd, mint egy gyerek!

– Ezt idézni fogom.

– Számítok is rá.

Tudta, hogy Mazur és a főnöke ordítani fognak a szavaiért, de sebj. Kockázat nélkül nincs győzelem.

Megállt egy autó az utca másik oldalán. A házával szemben. Figyelte, ahogy Mrs. Hayden kiszáll a kocsiból, és kicsi, de fürge léptekkel az otthona felé indul. Már majdnem hetvenéves volt, de nagyon jól tartotta magát. Elég régóta figyelte, hogy tudja: naponta kimegy sétálni, és gyakran fogadja a könyvklubos barátnőit, vagy épp elmegy velük egy csajos buliba.

Az udvarán elhelyezett biztonsági kamerákat Mrs. Hayden házára irányította. Amikor az asszony hat hónapja nyaralni ment, betört a házába, és ott is elhelyezett néhányat. A nappaliban. A konyhában. A hálósobákban. Mindegyik fürdőszobában.

A felvételek azt mutatták, hogy az asszony tiszta és egyszerű életet él. Minden szabályt betart. Teljesen valószínűtlen, hogy bárki is meg akarná ölni.

És éppen ez tette őt tökéletes áldozattá. Nem maradna észrevétlen a halála. Legalábbis Kate Hayden biztosan észrevenné.

Sylvia Haydent könnyű lett volna megölni, de nem állt érdekében a halála. Csak a háza kellett csapdának. Ez az

egyetlen hely, ahová Kate biztosan eljön, ha hazatér San Antonioba. És ha ő ott lesz a házban, nézheti, ahogy alszik, zuhanyozik vagy eszik.

Ezen az estén is a megfigyelőhelyén ült, így látta meg az autót. Egy lestrapált kisteherautó volt utahi rendszámmal. Utah. Kate járt Utahban. Azt a pasast üldözte, aki ládákbba zárta a lányokat. Hogy is hívták? A neve itt van a nyelve hegyén, na... végül beugrott neki: Raymond Drexler.

Előrehajolva nézte, ahogy a kisteherautó továbbvándorog. Befordult az utca sarkán, és eltűntek a hátsó lámpái. Hátradőlt, és arra gondolt, hogy talán feleslegesen aggódott. Az órájára nézett. Várt.

Néhány perc múlva a kisteherautó visszajött, lassított Sylvia háza előtt, de nem állt meg. A sofőr kapucnit viselt, így az arcát nem láthatta. Amikor a jármű megint eltűnt, felkapta a kulcsait, és az autójához rohant. Lehúzódt az ülésen. Figyelt, várt, és remélte, hogy a betolakodó visszatér.

Így is történt, a kocsit harmadszor is feltűnt. Nem túl ügyes megoldás ilyen közeliről figyelni valakit, de léteznek ilyen amatőrök.

Beindította a motort, kitolatott az útra, és követni kezdte. Örült, amikor a kisteherautó a városközpont felé fordult, mert így a nagy forgalomban nem vehették észre.

Néhány autót maga elé engedve követte a kisteherautót a Legjobb Texasban Motel parkolójáig, de továbbhajtott, hogy majd gyalog, feltűnés nélkül menjen vissza.

A nagydarab férfi majdnem két méter magas volt, a feje frissen borotvált. Belökte a 304-es szoba ajtaját, és csak azután

lépett be, hogy jobbra-balra benézett.

– Új játékos a színen – gondolta.

Nem kedveire az orvvadászokat, és pokolian biztos volt abban, hogy nem osztózik Kate-en sem Raymonddal, sem mással.

De ahogy a régi mondás tartja: tartsd közel magadhoz a barátaidat, de az ellenségeidet még közelebb.

19. fejezet

Az öcsém máris kezdené. De én arra intem, hogy várjon.
Semmi sem számít, csak az, hogy mi nyerjünk. A türelem
erény.

San Antonio, Texas

November 29., szerda, 23:00

KATE LEPARKOLT AZ ANYJA HÁZA ELŐTT. Várt egy kicsit. Utálta, hogy gyorsan ver a szíve és nyugtalanok a gondolatai. Az anyja a szárazkertészet híveként kis vízfogyasztású növényeket ültetett. Áttért a pozsgás növényekre és a díszkövekre, ezzel nyilvánítva ki, hogy végzett az állandó kerti munkával. Újrafestette a házat, új tetőt csináltatott, de a földszintes ház olyan maradt, mint ahogy az emlékeiben élt.

Nem szállt ki a kocsiból. Gondolkodott. Az apja már tizenhét éve halott, de a keze nyoma mindenütt ott volt. A hinta, amit neki akasztott fel, most is ott himbálódzott a nagy ciprusfa alatt. Ugyanaz a betonjárda vezetett a bejárathoz, amit még az apja és a bátyja rakott le, a veranda építésénél pedig ő segített az apjának, pedig csak tizennégy éves volt.

Megrohanták és elárasztották az emlékek. Emlékezett mindarra, amit elvesztett, és ez arra sarkallta, hogy meneküljön. *Olyan könnyű szobát kapni egy szállodában.* Olyan

könnyű folyton menekülni. Visszanézett a rá várakozó rendőrré, és intett neki, mielőtt leállította a motort.

A verandán kigyúlt a lámpa, és látta, hogy meglibben a függöny. Az anyja ébren várta – erre számított is –, és meglátta őt. Már nincs menekvés.

Fogta a táskáját, és a bejárathoz ment. A bátyja gondoskodott az anyjukról, amennyire tudta, átvette az apja szerepét. Míg Kate megbénult a gyásztól, és mindent megtett, hogy elkerüljön innen, ő szilárdan helytállt. Hűvös és távolságtartó volt vele, viszont imádta az anyjukat. Kate megértette, hogy a bátyja haragja bánatból és félelemből fakad, de a testvéreként ez mélyen érintette.

A kilincsért nyúlt, ahogy gyermekkorában minden napján, de csak fogta a hideg fémet – nem nyitott be. Ez már nem az ő otthona volt. Nem. Csengetett, és hátrált egy lépést.

Léptek hallatszottak, és a megrezzenő külső redőny jelezte, hogy kinyitották a belső ajtót. Rámarkolt a táskája pántjára, és felnézett az anyjára.

Utoljára májusban látta Chicagóban. Együtt töltöttek néhány napot. Kate fizette a repülőjegyet a Szeles Városba. Megnézték a látványosságokat, és éttermekben ettek. Jó volt. Egészen addig, amíg az anyja meghívta karácsonyra.

Az asszony magas volt, és nagyon vigyázott az alakjára. Összes haját lófarokba kötötte, farmernadrágot, bő pulóvert és csizmát viselt. És most a lányára nézett a redőnyös ajtó mögül.

– Kate! De jó, hogy újra látlak!

Kilökte az ajtót, és átölelte a lányát. Most is Chanel-illata volt, és most is erősen szorította, amikor megölelte. Kate némi

erőfeszítéssel kiszabadította az egyik karját, hogy megveregethesse az édesanyja hátát. Az anyai szorítás egy pillanatig még erősebbé vált, de aztán elengedte.

– Még mindig nem szereted, ha átölelnék – állapította meg az anyja.

– De ha te ölelsz, nem bánom – mosolygott Kate.

A rendőrautó lassan elhúzott.

– Becsaphatod az egész világot, de engem nem tudsz!–Az asszony megszorította Kate kezét. – Gyere be! Készen a szobád.

– Nem akartalak így meglepni. Szállodába is mehetek, ha zavarlak.

– Ez az otthonod, Kate! Dehogy zavarasz! Örülök, hogy itt vagy. És ne merd még egyszer használni azt a csengőt! – Grimaszolt. – Amikor láttalak a televízióban, azt hittem, csak jössz és már mész is, és meg sem látogatsz engem!

– Majdnem így történt.

Az anyja nevetett.

– Szeretem az őszinteségedet. Éhes vagy?

– Igen.

– Nem tesz ám jót, ha nem eszel rendszeresen!

– Úgy beszélsz, mint az a zsaru, akivel együtt dolgozom itt. Állandóan etetni próbál.

– Máris tetszik a pasas! Öltözz át, addig csinálok neked rántottát és egy bagelt vaj nélkül, zsírszegény krémsajttal – rendelkezett az anyja.

Kate feszültsége enyhült egy kicsit.

– Kösz, anya.

A szobája felé sétálva elhaladt egy falon függő, bekeretezett fénykép előtt. Az utolsó családi kép az apjával. Mosolyog rajta, de a mosolya, mint mindig, elég halvány. A többiek viszont vigyorognak. Emlékezett a napra, amikor ez a kép készült. A bátyja a haját huzigálta, és mindenképpen ki akarta hozni a sodrából. Kate visított.

Az apjuk valami olyasmit mondott, Hogy fenékbe rúgja őket, ha nem maradnak nyugton.

– *Mitchell, Kate! Befejezni!*

– *Nagyon hasonlítanak egymásra* – mondta az anyjuk.

– *Mint a nappal és az éjszaka* – felelte az apjuk.

A bátyja ránézett, de egy szót sem szólt. Örült, hogy nem egyformák. Neki tizenhat éves korában még nem voltak barátai, és nem járt társaságba sem, egyedül a sakk-klubba.

A szobája ugyanúgy nézett ki, mint tinédzserkorában. Ugyanaz az egyszerű piros steppelt takaró hevert a fémvázás dupla ágyon. Nincsenek plüssállatok, babák, de még pluszpárnák sem. A falon ott lógott a hegyeket ábrázoló kép, amit a képzőművészeti szakkörön festett. Az íróasztalon egy üres füzet, kihegyezett ceruzák, középen pedig egy jegyzetfüzet volt, mint főiskolás korában. A sakk-készlete a fal melletti asztalon állt, a bábuk egy félbehagyott játszma állásába ragadtak.

Gondosan kicsomagolta a holmiját. A szekrénybe akasztotta a ruháit, a telefonját pedig töltőre tette éjszakára. Kikészítette a futócipőjét, a sortját és a pólóját – arra gondolt, korán kel és futni megy. És kikészítette a másnapi ruháját is. Vannak dolgok, amik sohasem változnak.

Tréningnadrágot és pólót vett fel, majd papucsba bújt, és lement a konyhába. Az anyja a tűzhelynél állt, a háromtojásos rántottát készítette. A zsemleszeletek a pirítóban melegedtek.

Kate leült az asztalhoz, és elnyomta a késztetést, hogy összesöpörjön néhány ott maradt morzsát. A családi ebédek ennél az asztalnál zajlottak. A bátyjával kemény, harcias vitáik voltak, és bár ő csendes maradt, soha nem engedett az igazából. Az asztalfőre nézett, ahol az apja ült. Összeszorult a szíve. Bűntudat gyötörte.

– Miért nem rendezted át a szobámat?

– Nem is tudom. Talán mert mindig abban reménykedtem, hogy visszajössz, és szükséged lesz valamire.

Kate soha nem akart visszajönni, de most, hogy itt volt, furcsán jó érzés töltötte el, amiért semmi sem változott a szobájában.

– Át kellene rendezned, anya. Vagy talán jobb lenne, ha elköltöznél. Nem akarod elhagyni a külvárost, és ott élni, ahol nagyobb a pezsgés?

– Itt is van elég dolgom.

– Biztos, hogy jó itt neked?

– Szeretek az emlékeim közt lenni. Lehet, hogy nem ez az eszményi élet, de én szeretem. Békés. Sok barátom van.

Az anyja letette az asztalra a rántottát és a zsemleket, leült, és a kávéját kortyolgatva nézte, ahogy eszik a lánya. Kate gyerekkorában szerette ezeket a perceket. Az anyja megértette, hogy a lányának csendre van szüksége, és megelégedett azzal, hogy vele lehet.

– Láttalak a híradóban – szólalt meg. – Te voltál a sajtótájékoztató főszereplője.

– Olyan gyilkosság történt San Antonioban, ami a Szamaritánusgyilkosságokat utánozza. Megkerestek az itteni rendőrségtől, és most együtt dolgozom az egyik nyomozójukkal.

– Te tartóztattad le a Szamaritánust. Már több hónapja.

– De ez a gyilkos minden részletében ismeri a gyilkosságait.

Az anyja a fejét csóválva nézett rá.

– Huszonnyolc évvel ezelőtt egy ügyészhez mentem férjhez, és két zsarut szültem neki. Mindig észreveszem, ha titkoltok előlem valamit. Mit nem mondasz el?

Kate hátradőlt, és igyekezett higgadt magabiztosságot sugározni.

– A gyilkos név szerint engem kért, de mostanában annyit szerepelek a médiában, hogy nem ért váratlanul. Nem kell aggódnod.

Sylvia a fejét rázta.

– Talán azt hiszed, hogy ennyi év után megszoktam már, ha gyilkosokról beszéltek. De én most is aggódom. Mindennap attól rettegek, hogy olyan telefonhívást kapok, mint akkor...

A vád súlya nem csökkent az idővel.

– Mondd csak ki! Azon a napon, amikor a volt barátom lelőtte apát.

Az asszony megfogta Kate kezét.

– Az a fiú téged is meglőtt.

– De én nem haltam meg.

Sylvia összevonta a szemöldökét.

– Én soha nem vádoltalak. Százszor és százféleképpen is elmondtam.

Ezt Mitchell is sokszor hajtogatta, és ő nem tudott mást tenni, mint gyáván megbújni a logikája mögött. Kate soha életében nem talált szavakat arra, hogy kifejezze a sajnálatát és a bűntudatát.

Az asszony komolyan nézte, mire hátradőlt, és a kávéját iszogatta.

– Mindig tudósnak képzeltelek el, aki boldogan kutatgat a laboratóriumában. Nem gyilkosok üldözőjeként, mint a bátyád és az apád.

Kate azonban büszke volt arra, hogy ennyire hasonlított rájuk.

– A gének ellen nehéz harcolni.

– Apád annak örült a legjobban, ha meggyőzte az esküdteket, és börtönbe juttatott egy bűnözőt. – Az asszony megpaskolta a lánya kezét. – Azt hittem, legalább az egyik gyerekembe jutott egy kevés belőlem, de látom, te is az apádra ütöttél.

Kate körberajzolta ujjával a csésze peremét.

– Akkor miért nem töltöttünk több időt egymással?

– Nem tudta, hogyan kell bánni egy lánnyal. Sosem tudta, mikor mit kell mondani. De azért vitt el mindig ő az esti sakkedzésekre, hogy veled legyen.

És egy ilyen estén megölték... Sylvia, mintha olvasott volna a lánya gondolataiban, másra terelte a szót.

– Beszélj erről az ügyről! Ne hidd, hogy elvontad a figyelmemet a gyilkosról!

Kate elmosolyodott. Az anyjának vág az esze...

– Emlékszel Nina Hernandezre? Bauldryék házvezetőnője volt.

– Egyszer-kétszer láttam az iskolában. A lánya egy kicsivel idősebb volt Mitchellnél. Ninát mutatós, de nagyon csendes nőnek ismertem meg.

– És mit tudsz a lányáról? Gloriáról.

– Én soha nem beszéltem vele, de apád igen. Tizenhét évesen bajba keverte magát. Az idősebb Bauldry felkereste apádat, és elsimították a dolgot.

– Mit csinált?

– Megrongálta az egyik pomponlány kocsiját. Buta csínynek indult, de végül jelentős kár keletkezett az autóban.

– Valami más?

– Semmi. Vagy ha volt is, én nem hallottam róla.

Kate egy zsemlemorzsát piszkált a tányérján.

– Találkoztam Mitchell-lel.

Az asszony megmerevedett.

– Igen?

– Bejött a szállodámba.

– Viselkedett?

– Nagyon kedves volt. Bocsánatot kért.

– Akkor úgy is gondolta. Ismered. Nem a szavak embere. Sierra halála után nagyon megviselte minden ünnep, amire nem jöttél haza.

– El kellene fogadnom a békeajánlatát, aztán továbblépni.

– És megteszed?

Kate-nek hiányzott a családja. Mindannyian veszítettek, de ő a legtöbbet: az otthonát, az apját és a bátyját.

– Megpróbálom.

Az anya megvárta, amíg befejezi az evést.

– Térjünk vissza a gyilkosra, Kate! Ki az?

– Hallottál valamit William Bauldry felől?

Az asszony arca elkomolyodott, a szeme alól és a szája körül eltűntek a lágy vonások.

– Annyit tudok, hogy január ötödike óta szabadlábon van. Megint zaklatott?

– Nem, nem találkoztam vele. Téged felkeresett?

Az asszony összeszorította az ajkát.

– Nem.

– És nincs olyan érzésed, hogy követ valaki? Nem kaptál üzenetet, levelet vagy virágot?

– Egyiket sem. Gondolod, hogy képes újrakezdeni?

– Nem. Csak mindent számításba akarok venni. Megszállottja volt a családuknak. A vége felé különösen nekem.

– Egyikünk sem gondolta, hogy ilyesmire vetemedne.

– Kérlek, légy nagyon óvatos! Azt hiszem, itt van a közelben, és figyel. Ahogy régen.

– Ó, miattam ne aggódj!

– Szeretném, ha Mitchellhez költöznél, amíg a végére járok ennek az ügynek.

– Nagyon szeretem a bátyádat, de nem laknék nála. Tudok vigyázni magamra.

Kate apja ugyanezeket a szavakat mondta, mielőtt lelőtték.

– És ha a nővéredhez mennél? Lydia néni mindig örül neked.

– Egy gyilkost üldözöl, tőlem meg azt várod, hogy elfussak, mint egy rémült gyerek, és ne aggódjak miattad?

– Nekem ott van a társam, Mazur nyomozó. Jó rendőr, és vigyáz rám. Nem lesz semmi bajom.

– Úgy hangzik, Mazur nyomozó értelmes ember.

– Nagyon józan gondolkodású. – A nyomozót körülengte valamiféle nyugodt állhatatosság, amit Kate vonzónak talált. – De jobban érezném magamat, ha elmennél Lydia nénihez.

Az asszony a fejét rázta.

– Nem, a pokolba is, nem szaladok el!

– Csak egy-két hétre, anya! Befizetlek titeket egy hajóútra.

– Nincs szükségünk méregdrága utazásokra.

– Nem is luxuskategóriára gondoltam. Turistaosztályon lesztek.

– Imádom az őszinteségedet! – nevetett az asszony. – De már döntöttem.

– De muszáj, anya! Ismered Williamet. Ha kiszabadult, bizonyára azt hiszi, hogy a közelembe kerülhet. Természetesen nem fog, de neki hinnie kell ebben. Nem tudok úgy dolgozni, hogy közben miattad aggódom.

– Úgy beszélsz, mint az apád.

– Anya, kérlek! Tedd meg a kedvemért!

Az asszony összeszedte a csészéket és Kate tányérját, aztán felsóhajtott.

– Elmegyek Dallasba a nővéremhez, és ott leszek egy-két hétig. De felhívom a bátyádat is, és elmondom neki, mi folyik itt. Eddig úgy tudtam, hogy még mindig én felelek a csaláért.

– Anya! William tudja, hogy úgy állíthat le engem, vagy legalábbis úgy bánthat a legjobban, ha megöl téged vagy Mitchell!

– Velem nem törődne, a bátyád pedig texasi ranger, és korábban a seregben is a rangereknél volt. Mitchellnek nem lesz semmi baja.

– Apa is rendőr volt korábban, aztán meg ügyész.

Az asszony felszegte az állát, de aztán csak legyintett.

– Akkoriban mindannyian alábecsültük Williamet. Ezt ma már egyikünk sem tenné.

– Rendben. Mondd el Mitchellnek! Rád inkább hallgat, mint rám.

– Rendben. Most viszont lennél szíves aludni egy kicsit? Kimerültnek látszol.

Kate elnyomott egy ásítást.

– Nem ártana többet aludnom. Mindig lemaradásban vagyok.

– Na, indulj! Amikor láttalak a televízióban, felhúztam az ágyneműdet.

– Biztos voltál benne, hogy meglátogatlak?

– Reméltem. – Az asszony arcon puszilta. – Reggel találkozunk.

Kate felállt, és a szobájába ment. Amikor visszahajtott az ágytakarót, megcsapta a frissen mosott ágynemű illata. Ez a gyerekkorára emlékeztette. Leellenőrizte mindhárom ablakot, hogy be vannak-e zárva rendesen. Csak ezután feküdt le és oltotta el a villanyt. A holdfény megvilágította a fehér mennyezetet és egy lovat ábrázoló ceruzarajzot, amit az apja rajzolt Kate-nek, amikor hatéves korában félt a sötétben.

Könnyek csorogtak Kate arcán. Örült, hogy újra otthon van.

A telefon éles hangja riasztotta fel nyugtalan álmából. A kijelzőre nézett. „Ismeretlen szám.” 4:59, kora reggel. Habozott, aztán megköszörülte a torkát, és beleszólt.

– Dr. Hayden.

– Katie.

Félig még aludt, így a halk hangot nem ismerte fel azonnal.

– Ki az?

– Nem tudod?

A hívó fél bizalmaskodó hangja hallatán végigfutott a hátán a hideg.

– Ki az?

– William vagyok.

Kate felült, és kisimította a haját a szeméből. A szíve a torkában dobogott.

– Hogy szerezted meg ezt a számot?

– Nem emlékszel, mennyire értek a számítógépekhez, Katie? Nem volt nehéz.

– Emlékszem. Hol vagy?

Az ügynök egyazon lendülettel tette le a lábát a padlóra és nyúlt a táskájáért. Elővett egy kis diktafont, bekapcsolta, és közel vitte a telefonhoz.

– Utazgatok. A házvezetőnőm azt mondta, hogy meglátogattál. Miért akartál látni, Katie? Hiányoztam?

Katie. Ez volt a beceneve a családban, és abban a néhány hónapban, amíg jártak, megengedte Williamnek, hogy így szólítsa.

– Dr. Hayden vagyok.

– Nekem te mindig is Katie voltál – mondta kajánul a férfi.

– Csak amíg rám nem lőttél, és meg nem ölted az apámat. – Akkoriban borzasztó passzban voltam. Tudom, nem élvezted, hogy állandóan zaklattalak. Nem állították be jól a gyógyszerimeket, de megfizettem érte.

– Az apám akkor is halott.

Rövid csend.

– Küldtem virágot a temetésére. Ráírtam a kártyára, mennyire sajnálom.

A temetői búcsúztatást három héttel elhalasztották, hogy Kate felépülhessen. A fájdalma tizenhét év alatt sem csillapodott. Szinte rosszul lett a gondolattól, hogy éppen ezzel az emberrel kell beszélnie erről. William mestere volt a manipulációnak a sakkban is. Csapdákat állított, és próbált a másik fejével gondolkodni: bármit, csak hogy legyőzze. De most nem fogja. Soha többé.

– Gloria Sanchezről akarok beszélni veled – mondta Kate.

– Régi barátok vagyunk. De miért beszélnénk róla?

William természetesen tudta a választ. Ez is a játszmához tartozott.

– Lelőtték, meghalt az I-35-ösön San Antonio közelében.

– Borzalmas, de semmit sem tudok erről.

Majdhogynem ijedtnek tűnt a hangja.

Kate alig bírta levegőt venni a döbbenettől.

– Minden híradóban bementék.

– Mindig sokra tartottalak, úgyhogy ezt is elhiszem neked.

– Te lőtted le?

– Miért öltem volna meg Gloriát?

Nem azt mondta, hogy *őt*, vagy *azt a nőt*; *Gloriát* mondott, jelezvén a kettőjük bizalmas kapcsolatát. De Kate nem hagyta annyiban.

– Feldühített valamivel? Mi vezetett el odáig, hogy lelődd?

– Úgy tűnik, te már eldöntötted, hogy én tettem.

A hangja nem haragot sugallt, inkább azt, hogy szórakozik.

– Gloria édesanyja apádnak dolgozott.

Pillanatnyi csend.

– Tényleg? Nem emlékszem.

Megváltozott a hangja, ami arra utalt, hogy Kate érzékeny területre tévedt.

– Emlékszel te mindenre. Nina közel állt hozzád.

– Nem emlékszem.

Ez hazugság volt, de ha Kate szembesíti az igazsággal, maga szövö meg a vádak és tagadások végtelen hálóját.

– Élvezed, hogy manipulálsz az embereket.

William nevetett.

– Kíméletlen képet festesz rólam. De volt idő, amikor szerettél. A tenyerem még emlékszik a meztelen melledre.

Kate nem engedhette meg, hogy a düh vagy a megbánás elhatalmasodjon rajta.

– Mióta is volt már Nina a családotnál, amikor te megszülettél?

– Mit kérdezhetsz állandóan Nináról? – kérdezte William némi kíváncsisággal a hangjában. – Biztonságban és jó egészségben van.

– Beszélt neked Gloria Nináról? Elmondta, hogy öt évre előre kifizette a gondozási díjat az otthonban?

– Úristen, te mindent kiszimatoltál? – nevetett a férfi. – Ezt szeretem benned. Okos vagy, fegyelmezett és főként kitartó. És nem köntörfalazol, rögtön a lényegre térsz.

– Miért Gloria? – *Akkor maradjunk a lényegnél.* – Miért ölsz meg egy olyan nőt, akit gyerekkorod óta ismersz?

– Van elméleted?

– Fiatakorunkban soha nem láttalak együtt benneteket. Ő akkor már férjnél volt. De emlékszem, hogy Nina beszélt a lányáról. Büszke volt rá. Jól bánt veled, és emlékszem, mennyire kedvelted.

– Tényleg?

Kate megmarkolta a telefont.

William kitér a kérdései elől, mert tudja, hogy ezzel bosszantja őt. De uralkodott magán.

– Történt még egy gyilkosság.

– Még egy? Rettenetes. Ez már valami rendszer, vagy csak paranoiás vagy?

Rebecca Kendnek nevét még nem adták ki a sajtónak, és Kate nem óhajtotta elárulni a részleteket a férfinak sem.

– Te ölted meg ezt a másik nőt is?

– Ezt a rejtvényt neked kell megfejtened. Most csak tudatni akartam veled, hogy megkaptam az üzenetedet. Ó, igen: gyönyörű vagy. Jól mutatsz a képernyőn. Anyád biztosan büszke rád. Mellesleg ő is jól néz ki.

Kate elfojtotta a haragot és a félelmet, és nem förmedt rá a szörnyetegre, hogy hagyja békén az anyját.

– Találkoznunk kell.

William elnevette magát.

– Az nem lenne bölcs dolog részemről. Biztos vagyok benne, hogy Mazur nyomozó is ott téblábolna a közelben.

Nagyon közelről figyelhette, ha Mazurról is tud. Kate úgy nézett körbe a szobában, mintha azt várná, William ott áll valahol.

– Hamarosan újra felhívlak. Szeretek beszélgetni veled, Katie. Hiányoztál.

A hívás megszakadt.

Kate egy hosszú pillanatig csak ült. Hevesen vert a szíve. A keze remegett. Az órára nézett. Öt óra egy perc. Alig két percig beszéltek. Ennyi idő alatt le sem lehet nyomozni a hívást. William mindenre gondolt. Nyegle hangvétele azt sugallta, előre tudta, hogyan fejeződik be a szóváltásuk. Jó, hagyjuk, hogy túljátssza magát.

Felhívta Mazurt. A férfi a harmadik csengetésre vette fel, a hangja rekedt és kásás volt. Nem is kellett kérdezni, hogy felébresztette-e. Nyilván.

– Most hívott William Bauldry.

– Kate? – Mazur megköszörülte a torkát. – Mikor?

– Néhány perce. Felvettem a hívást.

– És?

– Rákérdeztem a gyilkosságokra. Nem adott egyenes választ. Azt mondta, ez egy megoldandó rejtvény.

Kate egy bosszús csettintést hallott.

– Maga szerint ő volt?

– Igen. Tagadhatta volna, de nem tette. Szórakozott a vádjaimon.

– Most hol van?

– Nem tudom. – A nő felállt, és fel-alá járkált a szobában. Majd szétpattant a feszültségtől. – Ismeretlen számról hívott, és ha eldobható telefont használt, gondolom, már meg is szabadult tőle.

– Maga az édesanyja házában van?

– Igen.

– Fél órán belül ott lehetek.

Kate a remegő kezére nézett, mély lélegzetet vett, és ökölbe szorította a kezét. Rég érezte magát ilyen felajzottnak és bizonytalannak.

– Nem szükséges. Aludjon még néhány órát. Nem szeretném, ha William azt hinné, sikerült felbőszítenie. Pihenje ki magát, mert szüksége lesz rá.

– Biztos benne?

– Teljesen.

– Néhány óra múlva találkozunk.

William nézte, ahogy Kate fel-alá járkál az ágya mellett. Milyen feszült és ideges! A telefonban olyan kimért és hűvös volt, hogy egy pillanatra már azt hitte, nem is hatott rá.

Látta, ahogy a vetetlen ágyra dobja a telefonját.

Nem lepte meg, hogy felhívta Mazurt. Ebben az ügyben ő a társa, és Katie ragaszkodik az előírásokhoz. Annyira kiszámítható, még a sakkban is... legtöbbször.

Mazur azonban idegesítette. Nem tetszett neki, hogy szinte le sem veszi a szemét Katie-ről. Különleges nő, biztos, hogy a nyomozó is nagyon szeretne bejutni a bugyijába.

Kate levette a hálóingjét, és a bőröndjéhez ment a melltartójaért, ő meg közelebb hajolt a képernyőhöz, hogy jobban lássa. Erekcioja támadt, ahogy elképzelte, hogy simogatja és csókolgatja azokat a melleket.

Amikor megismerte a lányt, teljesen belezúgott. Gyermekszerelem, ahogy mondani szokták. Hónapokig gyűjtötte a bátorságot, hogy randira merje hívni, és amikor megtette, Katie igent mondott – ez villámcsapásként érte. Több hétig jártak, és a lány valóban megkedvelte őt. Az utolsó randijükön hazakísérte és megcsókolta. A lány hozzásimult, és viszonzta a csókot. Érezte, hogy kívánja őt. Hogy ő is akarja. Kemény erekciója támadt.

A lány megmerevedett, de ő ezt az izgalomnak tudta be. Amikor Kate azt súgta a fülébe, hogy *ne*, arra gondolt, hogy csak incselkedik vele. Tovább csókolta, és amikor a lány ellökte magától, megragadta a kezét, és hátracsavarta. A lány rugdosott és sírt, de a féelme csak fokozta az ő izgalmát. Letépte a bugyiját, magát is szabaddá tette, aztán belényomult. Érezte, hogy milyen szűk és hogy mennyire vergődik. Tökéletes pillanat volt, amit számtalanszor újrajátszott már magában. Utána számított még valamire, de ekkor, élete legjobb napján Katie hidegen és távolságtartón viselkedett. Összerándult, ha megpróbálta megérinteni, és amikor jó éjt kívánt, az apja már várta a lányt.

A következő hónapban nem is látta. Katie nem ért rá. Rengeteg kifogást talált, miért nem tudnak találkozni.

Végül egy sakkversenyen találkoztak ismét. Beszélni akart vele a történekről, de a helyzet nem volt alkalmas a

beszélgetésre. Amikor elkapta a lány pillantását, csak feszültséget látott benne. Az ujjai merevek voltak, a teste pedig mozdulatlan, amikor a döntő mérkőzésnél egymással szemben ültek.

Mennyire szerette!

– *Hol voltál?* – suttogta, és előbbre tolt egy gyalogot.

– *Többé nem akarlak látni.*

– *Az apád miatt? Mert nem bír engem?*

Kate csak a mutatóujja hegyével nyúlt a futójához, úgy tolta tovább három mezővel. Nem nézett a szemébe.

– *Ennek semmi köze az apámhoz.*

– *Szeretsz engem. Én voltam neked az első. Engedted!*

A lány tagadóan rázta a fejét, a keze ökölbe szorult.

– *Tévedés volt.*

Csak nézte őt. Nem tudott tisztán gondolkodni, Katie viszont a játékra koncentrált. Sokkal jobb volt nála. Meg is nyerte a játszmát.

Azután gyakran elment a lány háza mellett. Este megállt az árnyékban, és onnan leste őt. Egyszer-kétszer meglátta, amint elhalad az ablak előtt. Remélte, hogy kinéz és észreveszi őt, de sosem tette.

Egyre erősödött benne a meggyőződés, hogy fogolyként őrzik a házban, neki pedig az a küldetése, hogy kiszabadítsa. A feladat világos volt, már csak egy terv kellett. Követte az apját, feljegyezte a mindennapi szokásait, az útvonalait, és azt is, hogy mikor van egyedül.

Akkor este a kivilágítatlan parkolóban figyelte, ahogy Katie kijön az épületből és az autójuk felé megy. Annyira rá figyelt,

hogy az apját csak akkor vette észre, amikor rákiáltott, hogy tegye le a fegyvert. Azonnal tüzelt, először Mr. Haydenre.

Kate éles sikolya hallatán a lány felé fordult. A szívére célzott, hogy szétszaggassa, pont úgy, ahogyan ő összetörte az övét. Lőtt, de a lány hirtelen elfordult, és a lövedék a lábát találta el. Amikor összeesett, újra tüzelt, de akkor már idegesebb volt, és remegett a keze. Ez a golyó viszont átfúrta az arcát. Dőlt a vére, és azt hitte, megölte.

Elszaladt. Ám amikor jó másfél kilométerre megállt a helyszíntől, hogy lélegzethez jusson és hogy beüljön az apja kocsijába, félelem járta át a testét – ugyanakkor egy eddig soha nem tapasztalt győzelmi mámor is.

Nem hitte volna, hogy a gyilkolás ekkora izgalmat és élvezetet jelenthet.

Később, a letartóztatása után tudta meg, hogy Kate életben maradt, tehát elhibázta. A bíróságon nagyon szabatosan fogalmazott, amikor ellene vallott. Az ítélet kihirdetésekor Mitchell hangot adott a csalódottságának, de Kate egy szót sem szólt.

Az elmúlt tizenhét év során figyelemmel kísérte a munkáját attól kezdve, hogy belépett az FBI-hoz. Kate szándékosan a háttérben dolgozott, de megtalálta a módját, hogy kövesse a munkásságát. Vagyis, hogy milyen ügyeket oldott meg. Gyűlölni akarta, mégis büszke volt a sikereire. Lépkedett felfelé a ranglétrán, és az ország egyik legjobb ügynöke lett. A nő örömét lelte a gyilkosok üldözésében, ezért elhatározta, hogy ő lesz a legkiválóbb gyilkos.

Nézte, ahogy felveszi a bő kék nadrágját és a fehér ingét. Szerette, ha a ruha a melléhez tapad, de ez a nadrág és a hozzá tartozó dzseki túl sötét és súlyos volt törékeny alakjához. Ha eljön az ideje, tényleg kéri majd, hogy öltözzön másképpen.

Kate fel s alá járkált a szobában. William hívása felzaklatta. Nyugtalanná tette. Kiment volna futni, de a sötétben nem mert.

William a képernyőn nézte a nőt. Mosolygott.

– Gyere, kapj el, Katie! Találj meg! Tudod, Hogy akarsz engem. Kate a szoba minden sarkába benézett, mintha keresne valamit.

Egy pillanatra az ablakra meredt. Arra gondolhatott, hogy valaki az ablakon át figyeli, de az eszébe sem jutott, hogy a kamera és a mikrofon a zsámban van elrejtve.

Azok a halványkék szemek szinte belehasítottak. Hátrahőkölt, de azonnal rájött, hogy nem láthatja őt.

Kate azt hitte, okosabb nála, de alábecsülte.

– Megérdemled, amit neked tervezek, Katie. Készen állsz a kihívásra? Remélem, igen, mert jó küzdelmet akarok, mielőtt mattot adok!

20. fejezet

Tartsd magadhoz közel a barátaidat,
de az ellenségeidet még közelebb!

San Antonio, Texas

November 30., csütörtök, 6:00

KATE NAGYON VIGYÁZOTT, hogy ne csapjon zajt, amikor kiment a szobájából, és végigsétált a középső folyosón. Az anyja soha nem volt korán kelő, nem akarta felébreszteni. Kikerülte a recsegő padlórészt, és a konyhába lépett. A szekrényeket nyitogatva jó érzéssel nyugtázta, hogy még ma is minden ott van, ahol az emlékeiben. Kivette a kávésdobozt, benne az apja kedvenc kávéjával, és készített egy kannával. Aztán csinált egy pirítóst. Kiválasztotta a Texas feliratú bögrét, ami az övé volt középiskolás korában.

Csendben evett, közben pedig megnézte a telefonján, hogy jött-e üzenet Nevada ügynöktől. Semmi. Ez nem jelent jót. Drexler még mindig szabadlábon van. Megváltozott külsővel könnyedén kicsúszhat a kezükből. Nevada elmélete szerint Texas felé tart, de lehet Arizonában is, vagy túl a mexikói határon, de északnak is vehette az irányt, Hogy Kanadába menjen. Ha elhagyja az országot, bottal üthetik a nyomát.

Megsimította a karkötőjét. Erezte a W betűt és a festéskopásait. Megígérte Sarának, hogy Drexler nem menekülhet. És ő soha nem szegte meg az ígéretét.

Leöblítette a tányérját, és a mosogatóba tette. Ivott egy utolsó kortyot a kávéjából, a maradékot pedig a lefolyóba lötytyintette. Kitépett egy lapot a jegyzetfüzetéből, és írt néhány sort az anyjának. Nagyon ügyelt a kézírására, azt akarta, hogy az anyja lássa, mennyire ura önmagának. Mi sem állt távolabb az igazságtól, de a tettetés mestere volt.

Megnézte az óráját. Most kellett elmennie Rebecca Kendrick munkahelyére, hogy ellenőrizze, nem hagytak-e ki valamit a rendőrök. Mielőtt Mazur megérkezik. Feltehetően semmit sem néztek el, de úgy érezte, ebben a házban megfullad és gondolkodni sem tud.

Amikor becsukta maga mögött a bejárati ajtót, egy sötét SUV állt be a ház elé. Kate kivárt, és a derékszíjára csatolt fegyveréért nyúlt. Csak akkor ismerte fel Mazurt, amikor a férfi kiszállt a kocsiból a százkilencvenhárom centiméteres magasságával. Bezárta a távirányítójával, és Kate felé indult. Khaki színű nadrágot, fehér inget és sötét nyakkendőt viselt.

– Mit keres itt? – kérdezte az ügynök.

– A bátyja, Mitchell felhívott.

– Miért?

– Mert azt gyanította, hogy korán felkel, és valami hülyeséget csinál. Mondjuk futni megy. – Végigmérte Kate-et. – Vagy visszamegy egy bűntény helyszínére. Egyedül.

– Honnan tud magáról Mitchell?

Mazur vállat vont.

– Tehát? Hová indult?

– Azt terveztem, hogy visszamegyek Rebecca Kendrick munkahelyére, de időben odaértem volna a boncolásra.

A nyomozó közelebb lépett.

– Mehetünk együtt!

– Nincs szándékomban megöletni magamat – mutatott Kate a tokjában pihenő 9 mm-esre.

Mazur megcsörgette a kulcsait.

– Az senkinek sem áll szándékában. Várja a kocsim!

– Úgy beszél, mintha meggondolatlan lennék.

– Azt mondom, amit látok.

– Ez nem meggondolatlanság, csak nem félek a kiszámítható kockázattól.

Kinyílt a bejárati ajtó, és felgyulladt a lámpa a verandán. Kate anyja állt a külső ajtó előtt kék fürdőköpenyben és viseltes mamuszban.

– Azt hitted, el tudsz szökni, Katie?

– Vissza akartam jönni, anya.

Az asszony végigmérte Mazurt.

– Látom, Mitchell összehívta a felmentő csapatot.

Kate figyelte az anyja hangszínére. Már értette is, miért telefonált Mitchell kora reggel Mazurnak.

– Te felhívtad a bátyámat?

– Nem, SMS-t küldtem neki. Hallottam, hogy csörög a telefonod, aztán azt is, hogy járkálsz a szobádban. Tudtam, hogy valami baj van.

Kate indult volna a veranda felé, de tudta, hogy Mazur követni fogja. Intett neki a szemével, hogy maradjon le, de a

férfi nemmel válaszolt. Az asszony felé nyújtotta a kezét, és bemutatkozott.

– Mazur nyomozó vagyok!

– Sylvia Hayden – felelte a nő Mazurt méregetve. – Maga a lányom rendőrtársa San Antonioban, így van?

A férfi kedvesen elmosolyodott.

– Együtt dolgozunk ezen az ügyön.

Sylvia is elmosolyodott.

– Az akcentusa elárulja, hogy nem texasi.

– Chicagóból jöttem, asszonyom. Hat hónapja vagyok itt.

– És hogy tetszik nálunk?

– Nagyon meleg van.

Sylvia elnevette magát.

– Chicago túl hideg nekem.

– A hideg edzi a jellemet.

– Én ugyanezt tartom a melegről – vágta rá az asszony, majd a füle mögé simított egy hajtincset.

Ha Kate nem ismerte volna az anyját, azt mondta volna, flörtöl. Hirtelen nem tudta eldönteni, hogy ez sértő vagy szórakoztató.

– Mennünk kell, anya.

Megpuszilta az édesanyját, és már el is fordult volna, de az asszony megragadta a kezét, és Mazur szemébe nézett.

– Vigyázzon Katie-re!

A nyomozó már nem mosolygott.

– Úgy lesz, asszonyom. Nekem is van egy lányom. Tudom, mit jelent aggódni.

Kate rámutathatott volna, hogy hét éve az FBI ügynöke, és tud magára vigyázni – és bár a kollégái és a családja soha nem hinnék el, nagyon is jól megértette az érzelmek jelentőségét és elsőprő hatásukat a logikára. Még egyszer megpuszilta az anyját, aztán kiszabadította a kezét.

– Menj el Lydia nénihez!

– Kilenckor már úton leszek. – Az asszony Kate kezébe nyomott egy kulcsot. – Néhány hónapja kicseréltetem a zárat, erre szükséged lesz. Mindig szívesen látlak. Gyere, amikor csak akarsz!

– Köszönöm. – A vadonatúj kulcsra pillantott. – Miért cseréltetted ki a zárat?

– Volt néhány betörés a környéken. Mindenre fel kell készülni.

– Hozzád is betörtek?

– Egy délután félig nyitva találtam a hátsó ajtót. Nem emlékeztem, hogy bezártam-e. Semmi sem hiányzott, nem volt rendetlenség, de jobb félni, mint megijedni.

Kate megölelte az anyját.

– Légy óvatos!

– Te is!

Kate elindult, és otthagyta az anyját a házuk lépcsőjén. Eszébe jutott az a nap, amikor elutazott a főiskolára: akkora megkönnyebbülést érzett, hogy vissza sem nézett. Most azonban visszafordult, és biccentett az anyjának, aki integetett, és ugyanúgy mosolygott, mint gyerekkorában mindig, amikor még együtt volt a család.

Az anyja figyelő tekintetének súlya alatt ült be az első ülésre. Hátizsákját a lába elé tette, és bekapcsolta a biztonsági övét. Mazur a kormány mögé csúszott.

– Kedves nő az anyja – közölte.

– A legtöbb ember abban sem biztos, hogy van anyám. Egyesek úgy gondolják, hogy keltetőből származom.

A nyomozó felnevetett.

– Nekem is átfutott az agyamon!

Harsány, egészséges nevetése kicsit oldotta Kate rosszkedvét. Értékelte az egyenességét. Nem kellett fontolgatnia, hogy mit mondhat ki előtte. Nyíltan beszélhetett.

Mazur vezetés közben a környéket nézte. A földszintes, gipszvakolatos családi házakat. A legtöbb körül a sivatagi növények és fehér kövekkel rakott kertek kaptak helyet.

– Maga ezen a környéken nőtt fel, ugye?

– Tizennégy éves koromban költöztünk ide. Austinban éltünk, amíg apám meg nem kapta itt a kerületi ügyészi állást.

– Megviselte a költözés?

– Az elején nem volt könnyű, de amikor barátokra leltünk, könnyebbé vált.

– Remélem, így lesz Alyssával is. Nekem is nehéz volt felrúgni mindent és ideköltözni, de azt hiszem, neki még nehezebb.

– A gyerekek rugalmasabbak, mint a felnőttek.

– Chicagóban néhány utcányira laktam onnan, ahol felnőttem. A régi csibészek a mai napig szeretik felemlgetni a fiatalkori kalandjaimat.

Kate érdeklődve nézett rá.

– Nagy bajkeverő volt?

– Voltunk: a legendás Mazur fivérek!

Egy nyomozónak nagyon fontos, hogy csevegni tudjon egy gyanúsítottal. Ráveszi, hogy kis dolgokban megnyíljon előtte, és akkor előáll a nagy dologgal is. Kate érezte, hogy a nyomozó most ezt csinálja vele.

– Milyen volt nagy családban élni?

– Nagyszerű. Minden unokatestvérem a környéken lakott. Az ünnepek és a születésnapok mindig nagy bulik voltak. Általában anyám látta vendégül a többieket, mindig tele volt a házunk vendégekkel. És nevetéssel.

– És maga otthagya az egész családját és a karrierjét a lányáért?

– Négy év múlva főiskolára megy. Ezt az időt nem kaphatom vissza, de Chicago nem megy sehová.

– Gondolkodott már a washingtoni költözésen?

– Sokat.

– Az nem fordult meg a fejében, hogy itt maradjon Alyssával? Sok apa neveli egyedül a gyereket.

A munkába indulók még csak most kezdték benépesíteni a kivilágosodó utcákat.

– De igen. Csak nem akarom elszakítani a gyereket az anyjától. Egy lánynak szüksége van az anyjára.

– És szüksége van az apjára is.

Mazur kesernyésen elmosolyodott.

– Próbálok nem seggfejként viselkedni ebben a közös szülői felügyelet dologban, de nem könnyű.

– Alyssa szerencsés, hogy ilyen apja van.

Néhány percig nem szólalt meg egyikük sem.

A kora reggeli nap megvilágította a férfi arcát: élesebbé tette markáns vonásait, és kiemelte a fogai fehérségét.

– Pokoli lehet az FBI-nál dolgozni.

– Rossz embereket akartam elkapni, és arra is számítottam, hogy érdekes utazásokban lesz részem.

– Ez mennyire jött be?

– Láttam pár száz kisvárost, sikátorokat, kukoricaföldeket és mocsarakat. Körutazás Amerikában.

– Azt hiszem, inkább az foglalkoztatta, hogyan tudna elegánsan megszabadulni San Antoniotól. – A nyomozó hallgatagon vezetett néhány percig. – Gondolja, hogy megtalálja Bauldryt? – kérdezte végül.

– Igen.

Megérkeztek a városközpontban lévő kis kávézóhoz. Mazur leparkolt az utca másik oldalán. Az üzletben már ilyen korán is nyüzsögni szoktak a vendégek, de most sötét volt, és csendes – Rebecca emlékére. Holnap már újra kinyitnak és visszatér az élet, mert bármennyire is megrendítő a tragédia, az élet megy tovább, és maga mögött hagyja a halványuló emlékeket.

– Miért itt? – kérdezte Kate inkább csak magától a kávézó mögötti kis utca felé menet. – Miért Rebecca? Még ha örült is, William mindig tervszerűen cselekedett. És a börtönben töltött tizenhat év megtaníthatta a türelemre is.

Közeledtek a parkolóhoz.

– Lehet, hogy Rebecca és Bauldry között volt valami, és a lány szakított vele.

– Lehet. – Kate letérdelt, és megérintette a kopott aszfaltot, mintha a titkát szeretné kiszedni belőle. – Ma hajnalban nagyon

önelégültnek hallottam a hangját. Mintha lenne egy titka, és alig várná, hogy rájöjjenek. Nagyon büszke volt magára.

– Azt mondta, felvette a beszélgetést.

Kate elővette a telefonját, és visszajátszotta a felvételt. Mazur összeszorított szájjal hallgatta.

– Megcsinálta a házi feladatát. Lehet, hogy az édesanyja nem tud róla, de Bauldry látta őt. Azt mondta, kicseréltette a zárat, ugye?

– Igen. William megfigyelésben a legjobb. A sakkban minden egyes lépése előtt kihasználta a teljes gondolkodási idejét.

Mazur az órájára nézett.

– Oda kell érnünk a boncolásra.

Kate felállt, és leporolta a kezét.

– Menjünk! – Megállt, visszanézett a helyszínre. – William mind a két nőt ismerte. Miért őket? Miért most?

Amíg a Bexar megyei igazságügyi orvosszakértő hivatalához értek, Kate újra végiggondolta a telefonhívást.

Némán vágtak át a parkolón. Az épületben lementek a lifttel a boncterembe, ahol már beöltözve találták az orvost; az asszisztensével beszélgetett a lepedővel letakart hulla fölött.

Az FBI-nál töltött hét év során Kate számtalan boncoláson vett már részt. Bár minden boncterem más volt, annyira hasonlítottak egymásra, hogy gyorsan alkalmazkodott a helyhez. Letette a hátizsákját, és belebújt egy köpenybe. Amikor hátranyúlt, hogy megkösse a pántját, egy erős kéz félretolta az övét.

– Majd én.

Érezte, hogy Mazur nagy, de ügyes kezével szoros, takaros csomót köt a pántokból. Mielőtt viszonzásul felajánlhatta volna a segítségét, a férfi már oda is lépett a boncasztalhoz, felhúzta a gumikesztyűjét, és tréfásan beszélgetett dr. Rylanddel és az asszisztensével.

A boncsegéd lehúzta a lepedőt Rebecca meztelen holttestéről. Mély vágások csúfították el. A legtöbb sebet a szíve, a tüdeje, a nyaka és a hasa táján ejtették.

Az áldozat szemeit eltávolították. A bevágások alapján azt feltételezték, hogy a szemeket egy penge hegyével vájták ki. Az arcbőre sápadt, az arccsontja magas, az ajka telt volt.

– Rebecca Kendrick huszonhat éves fehér nő, magassága százhatvanöt centiméter, testsúlya ötvenkilenc kilogramm. Mindkét szemét eltávolították a külső szemizmok átvágásával. Az arcon más sérülések nincsenek. Védekezésre utaló sérülések a kezeken sem láthatók.

– Élt, amikor kivágták a szemeit? – kérdezte Mazur.

– Véleményem szerint nem. Akár öntudatánál van az áldozat, akár nem, az eltávolítás nagy fájdalommal jár, és ez a trauma meglátszana az arcán.

– Hála istennek! – sóhajtott Mazur. – Ez így történt az Igazlító eseteinél is?

– Nem – felelte Kate hidegen.

Mazur és dr. Ryland zavartan néztek egymásra, aztán az áldozat karján látható sérülésekre fordították a figyelmüket.

– A testen kiterjedt és gyakori intravénás drogbevitel nyomai láthatóak. Lefuttatunk egy drogtesztet, hogy megtudjuk, akkor is kábítószer hatása alatt állt-e, amikor meggyilkolták.

Eddig úgy tudták Rebeccáról, hogy a halála idején már tiszta volt, de a függők gyakran visszaesnek a felépülésük első tizennyolc hónapjában, és ezt ilyenkor nagyon ügyesen titkolják.

A halott nő testén három tetoválás volt: egy szív a csuklója belső részén, egy indadisz a jobb bicepsze körül és könnycseppek a jobb bokája fölött. A füle kilyukasztva, köldökében gyűrű.

Az orvos felemelte az áldozat bal kezét. Világoskékre festett körmei zavaró ellentétben álltak sápadt bőrével: mindegyiket kerekre reszelték, csak a jobb mutatóujján tört le és sérült a köröm. A ránövő bőr már visszahúzódott. Dr. Ryland egy csipesszel megtartotta a köröm szélét, és a szikével lehasította a végét.

– Lehet, hogy megkarmolta a gyilkost. Innen kimutatható a DNS-e.

Ezután a szike hegyét a jobb mell fölött a húsba nyomta, ferde vágást csinált a test közepe felé, majd ugyanezt a vágást megejtette a bal oldalon is, végül pedig folytatta a klasszikus Y-vágás szárát a szegycsont aljáig.

Az orvos ezután elhúzta a húst a metszésnél. Hallani lehetett a bordák roppanását, amikor eltávolította a csontokat. A szúrt sebektől nagy mennyiségű vér gyűlt össze a mellüregben, ami mind a rozsdamentes boncasztra folyt. A boncsegéd letörölte az asztalt, és a testüregeket is megtisztította, hogy az orvos jól láthassa a belső szerveket.

A gyilkos kése szétszabdalta az egyébként egészséges vesét, a gyomrot, és a mellkasi aortát, a test legnagyobb ütőerét.

Az orvos megmutatta a roncsolt aortát.

– A nyaki verőér sérülése és ez együttesen nagyon gyors elvérzést okoztak. Az azonnali műtéti beavatkozás sem tudta volna megmenteni.

A boncolás klinikai kíméletlensége szükséges volt, de ez a tudat sem hűtötte le Kate fellángoló haragját. William ismerte ezt a nőt. A biztonsági kamerák felvétele bizonyította, hogy a halála napján az üzletben járt. A hajnali telefonhívása után pedig az ügynök már szilárdan hitte, William azért gyilkolta meg Rebeccát, hogy üzenjen neki valamit.

Ez csak játék volt Bauldry számára, és ha nincs Kate, akkor ezt a nőt elkerüli a kaszás.

A boncolás befejezése után a boncsegéd visszahelyezte a szerveket, és összevarrta a testet.

– Amint megkapom a vizsgálati eredményeket, jelentkezem – mondta az orvos.

– Köszönöm.

Kate kiment a boncteremből. Levette a köpenyt, és azt kívánta, bár a büntudatát is ilyen könnyen lehámozhatná magáról.

Hallotta az ajtó nyitódását és a határozott lépéseket, amikről felismerte Mazurt. ő mozgott mindig ilyen céltudatosan.

A nyomozó is levette a köpenyét, és az övé mellé dobta. Az ügynök felnézett rá, de vigyázott, hogy a tekintete ne tükrözze az iménti érzelmeit.

– Az Igazlító minden áldozatát egy nyílt mező közelében fedezték fel. A szúrt sebek célja az, hogy megvakítsák a szellemet a túlvilágon. Az egyszerű gyilkosság ebben az életben

nem kielégítő megtorlás. Ő örökkévaló fájdalmat és szenvedést akart okozni.

– Mennyi idő telt el a gyilkosságok között? – kérdezte Mazur.

– Négy hét. Úgy hitte, hogy a munkája újhold idején a leghatékonyabb. És hogy ez az idő a legalkalmasabb arra, hogy a túlvilágra küldje az áldozatait. Az első afféle egzotikus táncosnő volt egy éjszakai klubban. A második a pornóiparban dolgozott, és jól fizetett eskortlányként tevékenykedett.

– Miben hasonlítottak még egymásra?

– Mindketten fehérek, törékenyek és ápoltak voltak. Másban nem. Kezdetől fogva úgy gondolom, a gyilkos azért kedvelte a kisebb nőket, mert azokon könnyebb uralkodni. Ez volt a kiindulópontom a pszichológiai profiljához. Egy év kellett, hogy megtalálják. Amikor sikerült, éppen a következő gyilkosságot tervezte. A nők szemgolyóit egy korsóban találták meg a dolgozószobájában.

– Rebeccát nem újhold idején ölték meg – állapította meg Mazur, miután ellenőrizte ezt a telefonján. – November 19-én történt.

– Ez az egy eltérés választja el ezt az esetet a többitől. Gloria Sanchez pedig nem illett a Szamaritánus-gyilkosságok áldozati profiljába. Ez a másik eltérés. Viszont mind a két nő személyes tárgyai között találtak sakkfigurát.

– Mennyi ideig dolgozott az Igazlátó-ügyön?

– Mindent összevetve egy évig. És köztudott volt, hogy személyes kötődésem van az ügghöz.

– Miért?

– A második áldozat egy barátnőm lánya volt. Mimi az oklahomai FBI sajtóosztályán dolgozott, és tudtam, hogy elhidegült a lányától, mert Elise prostituált lett. Nagyon sokat dolgoztunk mind a ketten, nem találkoztunk gyakran, de néha összefutottunk az ottani edzőteremben. Soha nem tudta megbocsátani magának a lánya halálát.

– Tételezzük fel, hogy Bauldryról van szó – sóhajtott Mazur. – Legközelebb kit fog plagizálni?

– A leghírhedtebb eset mostanában Raymond Drexleré. Már beszéltem róla, ő az, aki ládába zárta az áldozatait.

A nyomozó zsebre tette a kezét, és szórakozottan csörgette az aprópénzt.

– Nincs elég bizonyíték a kezemben, hogy utánanézhessenek Bauldry hitelkártyás vásárlásainak vagy telefonhívásainak. Nincs bíró, aki ezt engedélyezné. A telefonban semmi fenyegetőt nem mondott magának, és két sakkfigura alapján nem kérhetek házkutatási engedélyt sem.

– Valószínűleg nem használ hitelkártyát, mert már kivett annyi készpénzt, amennyire szüksége lehet. Éveken át tervezhette ezt az egészet. Nem áll le, amíg nem uralja teljesen az életemet.

– Teszek rá, hogy mit akar! Nem fogja elérni.

– Eddig nagyon is elérte. Visszajöttem San Antonioba, hajszolom a nyomokat, amiket nekem hagyott, és folyton a hátam mögé lesek. Kihagytam valamit?

– Ideje abbahagyni az üldözést és elkezdeni a vadászatot!

– Hol?

– Keressük fel újra Martin Sanchezet, és szedjük ki belőle mindent, amit tud Bauldryról. Aztán látogassunk el a börtönbe, ahol raboskodott.

21. fejezet

Szeret – nem szeret...

San Antonio, Texas

November 30., csütörtök, 13:00

MEGÉRKEZTEK A SANCHEZ MOTORSHOZ. Martint Gloria irodájában találták. Elmélyülten beszélgetett Lénával, amikor az egyik eladó bejelentette a rendőrök érkezését.

Martin elkészönt a nőtől, aki köszönésképpen bólintott a rendőrök felé, majd távozott. A férfi köszöntötte a vendégeit.

– Jobb szeretnék Mr. Bennett jelenlétében beszélgetni.

– Ahogy akarja – hagyta rá Mazur. – Nem akarjuk kényszeríteni, csak egy rövid kérdésünk lenne Rebecca Kendricket illetően.

Martin összevonta a szemöldökét, és karba tette a kezét. Ezek az apró gesztusok árulkodóbbak voltak, mint gondolta.

– Rebecca Kendrick itt dolgozott tavaly, miután kiengedték a börtönből. Egyike volt Gloria pártfogoltjainak.

A nyomozónak is feltűnt Sanchez elzárkózó testbeszéde.

– Ezt eddig is tudtuk. Mint az a Rebecca lakásában talált bizonyítékból kiderült, úgy tűnik, közel állnak egymáshoz.

Sanchez egy kicsit hátrébb lépett.

– Mit kerestek maguk ott?

Mazur úgy beszélt, mintha a nő még életben lenne.

– Próbáljuk kideríteni, hogy milyen kapcsolatban áll Gloriával és egy másik alkalmazottal, William Bauldryval.

– Bauldry? Neki mi köze ehhez az egészhez?

– Mit tud mondani róla? – vette át a szót Kate.

– Elég keményen dolgozott. Én nem örültem, hogy nálunk van, de jó munkaerőnek bizonyult. Körülbelül öt hónapja lépett ki.

– Miért?

– Azt mondta, nincs szüksége a pénzre, és mással akar foglalkozni. Hol van Rebecca?

A nyomozó nem vette le a szemét Sanchezről.

– Meghalt.

A férfi hirtelen elsápadt, és a tarkójához kapta a kezét.

– Micsoda?

– Ma reggel találták meg.

– Hogy halt meg? – Sanchez arcáról süttött a fájdalom. – Kábítószerből?

– Újra drogozott? – kérdezte Mazur.

– Nem, dehogy! – tiltakozott Martin. – Megesküdött, hogy tiszta. Voltak aggályaim, de megesküdött.

– Akkor miért gondolja, hogy túladagolás történt? – kérdezte Kate. A férfi megköszönte a torkát.

– Annyira jól csinálta... Akartam, hogy sikerüljön neki, de tudom, milyen kemény küzdelem volt ez.

Kate egy kicsit előrehajolt.

– Maguknak viszonyuk volt.

– Micsoda? Honnan veszi ezt? – hőkölt hátra Sanchez.

– Amikor először láttam Rebeccát, arra gondoltam, akár Gloria testvére is lehetne. Nagyon hasonlítottak egymásra, de nem voltak rokonok, ő a maga típusa. Sok házasságtörő férj olyan nővel lép félre, aki hasonlít a fiatal feleségére.

Martin megköszöri a torkát.

– Nem. Ez csak feltételezés. – Sóhajtott, és visszament az íróasztala mögé. – Kérem, távozzanak! Felhívom Bennettet.

Mazur nem mozdult.

– Nem akarja tudni, hogyan halt meg?

A férfi hallgatott, csak a szeme válaszolt.

– Meggyilkolták.

– Úgy, mint Gloriát? – suttogta.

– Maga mit gondol? – kérdezett vissza a nyomozó.

Martin leült.

– Nem tudom!

– Azért bérelte fel Bauldryt, hogy aztán Rebeccával lehessen?
– támadt rá Mazur.

– Micsoda? Nem!

– De közben Bauldry rákapott a gyilkolás ízére, és elhatározta, hogy Rebecca lesz a következő.

Martin halottsápadttá vált, és reszketett.

– Kifelé!

Északkeletnek tartottak a végtelennek tűnő sivatagos texasi tájon. Kate szótlanul nézte a SUV ablakán át. Üzenetet kapott a Bastrop börtön igazgatójától, miszerint Richardson valóban végzett önkéntes munkát a börtönben. Fizetést nem kapott

érte, egy vallási csoport tagjaként járt oda. Kate szégyellte, hogy nem nézett utána ennek a kapcsolatnak. Most oda tartottak. Bármennyire is próbált objektív maradni, nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy most már nemcsak az apja, de Gloria és Rebecca haláláért is ő a felelős.

– Ezt verje ki a fejéből! – szólt rá Mazur.

– Azt sem tudja, min gondolkodom.

– Önmagát vádolja – mondta a férfi. – Ebben nagyon jó vagyok, innen tudom, hogy maga is ezt csinálja.

Kate felsóhajtott, és a férfira nézett.

– Mivel vádolja magát?

– Volt néhány ügy, amit nagyon elszúrtam, és ezt nem tudom elfelejteni. – A nyomozó állkapcsa megfeszült. – Minden este azzal a gondolattal fekszem le, vajon megmenthettem volna-e a fiamat, ha felébredek azon az éjszakán, amikor megfulladt.

Most eltűnt a hangjából a megszokott könnyedség. Kate tudta, hogy erre nem lehet mit mondani.

– Eget-földet megmozgattam volna, hogy megmentsem Caleböt. Ahogyan maga is megtette volna, ha megakadályozhatja, hogy Bauldry megölje az apját.

Kate a kabátja középső gombjával babrált.

– Az értelem és az érzelem nem férnek össze.

– Nem, azok aztán nem.

Szótlanul tették meg a hátralévő egyórás utat. Mazur egy idő után bekapcsolta a rádiót, hogy legalább a country oldja a hangulatot.

Megérkeztek a Bastrop Szövetségi Büntetés-végrehajtó Intézetéhez. Áthaladtak az örök mellett a főbejáraton, és

leparkoltak. Bent igazolták magukat, és betették a fegyvereiket a látogató rendőrök számára fenntartott széfbe.

San Antoniotól alig kétórányira volt a legenyhébb biztonsági besorolású Bastrop fogház. Az, hogy William elítélt gyilkosként ide kerülhetett, azt mutatta, milyen befolyásos ember volt az apja. Az ő közbenjárása nélkül Bauldry egy kétszer ilyen távolságban lévő, szigorúan őrzött fegyházba került volna, ahol magánzárkák és rideg szabályok vannak.

A Bastrop igazgatója, Jim Smith – magas, vékony, őszülő férfi – a vaskapu mögött várta őket. Mindkettőjükkel kezet rázott.

– Üdvözlöm!

– Köszönjük, hogy ilyen gyorsan fogadott bennünket – mondta Kate.

Mazur kézfogás közben bemutatkozott.

– Theo Mazur nyomozó. Ön Kate Hayden ügynökkel beszélt telefonon.

– Igen, William Bauldryról. Segítek, amiben tudok.

– Nagyon köszönjük – mondta Mazur.

Smith egy kopár folyosón keresztül az irodájába vezette őket. Egy fejmozdulattal elbocsátotta a titkárnőjét, egy kövérkés, középkorú asszonyt, és helyet kínált a rendőröknek egy nagy, fából készült íróasztalnál.

A falakat az igazgatóról és néhány fontos texasi politikusról készült fotók borították. A polcon láthatóan sokat forgatott, börtönreformmal kapcsolatos, pszichológiai és jogi könyvek álltak, az íróasztal mögötti kredencen pedig egy öntözést kívánó dísznövény. Személyes fényképek sehol. Nem meglepő. Akik a büntetés-végrehajtásban dolgoznak, a lehető legkevesebbet

fedik fel a magánéletükből. A börtönlakóknak bőségesen van idejük terveket szőni a fogvatartóik ellen.

– Mire kíváncsiak Richardsonnal és Bauldryval kapcsolatban? – kérdezte Smith, miközben maga is leült az íróasztala mögé. – És elmondanák, hogy miért olyan sürgősek ezek a kérdések?

– Két gyilkossági ügyben nyomozunk – felelte Mazur. – Az egyik egy Szamaritánus-másolás, a másik nagyon hasonló az Igazlátóügyhöz. Mind a két esetben felmerült William Bauldry neve.

– Tudom, hogy William szinte még gyerekként gyilkosságot követett el, de azon kevesek közé tartozik, akik többé nem vétkeztek. Az első naptól kezdve ő volt a legjobb fogvatartottunk, pedig az igazat megvallva, tartottam tőle. Nálunk nincsenek erőszakos bűnözők, de az apukája ismert befolyásos embereket, és elintézte, hogy legyen. Tudják, hogy megy ez.

– Soha nem okozott gondot? – kérdezte a nyomozó.

– Még csak görbén sem nézett senkire. Az utolsó két évben a titkárnőmnek segített az adminisztrációban. Sokat, úgyhogy sajnáltam is, amikor szabadult.

– Mikor találkozott egymással Richardson és William? – kérdezte Kate.

– Hivatalosan soha, ezért is nem válaszoltam azonnal a megkeresésükre. Utána kellett néznem ennek a kapcsolatnak. Richardson motivációs beszédeket tartott itt, William pedig a jó magaviseleté jutalmául megszervezhette az ilyesfajta börtönbeli rendezvényeket. Richardson volt az egyik raboknak szervezett programunk.

– Előfordult, hogy kettesben maradtak? – kérdezte az ügynök.

– Persze. Mindig állt ő a folyosón, de előfordult. William szeretett beszélgetni Richardsonnal. Nagyon intelligens fiú.

– Smith igazgató úr – kezdte Mazur olyan könnyed, természetes mosollyal, mintha régi barátok lennének. – Nem azért jöttünk, hogy kritizáljuk a munkáját. Tudjuk, hogy kiválóan végzi.

– Adott valaha valamit Richardson Williamnek?–szólt közbe Kate.

Smith szigorú arccal a fejét csóválta.

– Az tilos.

– Meddig látogatta Richardson ezt a börtönt?

– Egy évig. Nagyra tartották a csoportjában. Hatékonyan dolgozott velük. – Tanácstalanul nézett a nyomozóra és az FBI-ügynökre. – Én követtem el a hibát? Arra céloz, hogy volt valami, amin átsiklottam?

– Nem – nyugtatta meg Mazur. – Mi csupán összegyűjtjük az információkat, uram. Részletekből állítjuk össze a képet.

Az igazgató feszült tartása kissé enyhült, de az arckifejezése óvatos maradt.

– Mint említettem, William példás rab volt. Hetente vett ki könyveket a könyvtárból, és úgy hallottam, hogy az egész állományt kiolvasta. Ő az egyik sikertörténetünk.

Kate idegei szinte csikorogtak, mint a kréta a táblán. Emlékezett, hogyan rándult össze az apja teste, amikor a fiú lövései belecsapódtak.

– Látogatta valaki Williamet?

– Eleinte a bátyja, de az utolsó tíz évben már nem. A nővére viszont évente többször meglátogatta.

– A nővére? – csodálkozott el az ügynök. – Nincs is nővére.

– A féltestvére. A nő azt mondta, hogy közös az édesapjuk.

– Hogy hívják?

Smith megnézte William aktájában.

– Gloria. Gloria Hernandez.

Gloria Hernandez. Mostani nevén Gloria Sanchez. Nina lánya, aki úgyszólván a Bauldry-házban nőtt fel. Gyerekkorukban nagyon közel álltak egymáshoz. Tényleg féltestvérek lettek volna, vagy csak kitalálták a történetet?

Mazur legörgette a telefonján a képeket, és megmutatta Gloriáét.

– Ez ő?

Az igazgató közelebb hajolt.

– Igen, azt hiszem. De nem volt kisminkelve, és ilyen ékszereket sem viselt. Mindig szerényen öltözött fel.

– Milyen gyakran látogatta Gloria a testvérét? – érdeklődött Kate.

Az igazgató átlapozott néhány oldalt az aktában.

– A börtönbe vonulása kezdetétől évente kétszer-háromszor. Közelebbről is megnézett egy bejegyzést. – Az utolsó évében ötször.

– Maga beszélt vele? – kérdezte Mazur.

– Természetesen. Nálam az az elv, hogy tudjak valamit a rendszeres látogatókról. Ő mindig nagyon kedves volt. Amikor bejött, sokszor sakkoztak.

– Sakkoztak? – figyelt fel Kate.

– Gloria nagyon jó volt benne. Egyszer megnéztem, ahogyan játszanak. Ugyanolyan jó volt, mint William, ha nem jobb.

Még tíz percig beszélgettek, aztán elkészöntek az igazgatótól. A kapu előtt a meleg levegő kifújta Kate csontjaiból a börtön hidegét. Az autó felé menet egy szót sem szólt.

A kocsiban felsóhajtott.

– Richardson kapcsolatban állt Williammel, és Gloria rendszeresen látogatta őt.

Tehát könnyen átvehette az utasításokat Bauldrytól, aztán kapcsolatba léphetett Richardsonnal.

– Tényleg William féltestvére volt?

– Anyám említette, hogy Gloria garázdaságot követett el a középiskolában, aztán William apja beszélt az én apámmal, és ejtették a vádat. Ez olyasmi, amit csak egy apa tenne meg a lányáért.

– Olyasmi, amit csak egy apa tesz meg a lányáért.

– Bauldry sohasem beszélt erről, de tudom, hogy a családja nagyon ragaszkodott Ninához.

Mazur elővette a telefonját, és írni kezdett egy üzenetet.

– Megkérem Palmert, ellenőrizze Gloria születési anyakönyvi kivonatát.

– Nem hinném, hogy William apja rajta lenne, de ellenőrizni nem árt.

– Gondolja, hogy Richardson tanulmányozta az Igazlátó-esetet?

– Az ilyen ügyek vonzották.

– Ezek szerint Bauldry megtudhatta Richardsontól az ügy részleteit?

– Nagyon valószínű. – Megszólalt Kate telefonja. A szám ismeretlen volt. – Hayden ügynök.

– Látom, felkeresed a régi törzshelyeimet.

William hangjától remegés futott végig a gerincén. Mazurra nézett, és hangtalanul kimondta a férfi nevét.

– Igen. Az igazgató mondott néhány érdekességet. Van a kocsidban GPS?

Mazur felmutatta a telefonját, és azt tátogetta: *keressük*. Kiugrott a kocsiból, és a kapcsolatát hívta a telefontársaságnál. Háromszögelést kért a bejövő hívásra, miközben a jeladót kereste a saját kocsiján.

– Nem tudok semmiféle GPS-ről. Szívesen beszélgetnék veled erről is, de most nincs időnk. Harminc másodpercnél tartok. Gondolom, Mazur nyomozó már nyomoztatja a hívásomat.

Ha hazudik neki, azzal csak feldühíti, és magából csinál bolondot. Jobb, ha elhiteti vele, hogy valamit bizonyítania kell neki.

– Tudod, hogy megy ez.

– Miért akarsz mindenáron megtalálni, Katie?

– Sok mindenről kellene beszélnünk. Tizenhét év hosszú idő.

– Egy egész élet.

– Megtudtam, hogy te és Richardson jó barátok voltatok.

– Barátoknak azért nem nevezném magunkat. Segítettem neki ebben-abbban. Elbűvölő ember.

A hang szenvtelensége felszította Kate dühét.

– Amikor kettesben voltatok, akadt ideje részletesen elmesélni, hogyan gyilkolta meg a nőt az I-35-ösön.

– Ez csak spekuláció, ugye?

Kate habozott. Szerette volna látni, milyen képet vág William az iménti mondatára. Gyorsan felidézte magában a Szamaritánus- ügyet. Tudta, hogy mind az öt gyilkosságot ugyanazzal a fegyverrel követték el, amit azonban nem találtak meg. Richardson rájött, hogy hibázott, amikor a titkárnője telefonjáról küldött üzenetet a rendőrségnek? Megkérte volna Williamet, hogy küldje el Gloriát a fegyverért?

– Gloria hozta el neked Richardson fegyverét?

Kis csend.

– Nagyon szorgos vagy.

Az éles hangszínből Kate tudta, hogy telibe talált.

– Gloria a féltestvéred volt.

– Nahát, mennyi mindenre rájöttél! – nevetett William.

Kate szorongatta a telefonját, és becsukta a szemét, de nagyon vigyázott, hogy a hangja nyugodt maradjon.

– Miért nem akarsz találkozni velem, William? Beszélgethetnénk felnőtt módra. Tudom, hogy a tinédzserek követnek el hibákat, amiket később megbánnak.

– Ők igen.

– Akkor mondd meg, hol vagy! Beszélhetünk az életedről, Gloriáról és dr. Richardsonról. Szeretnék látni.

– Én mindig látlak téged.

Kate idegesen nézett körül az autóban.

– Ezt hogy érted? – Az órájára pillantott. Tényleg látja őt, vagy csak blöfföl? – Én személyesen akarok beszélni veled!

– Most is beszélgetünk. Mit akarsz tudni?

A kihallgatásokon az egyenes kérdés volt a módszere, de megtanulta, hogy kockázattal jár, ha mindent felfed.

– Miért ölted meg Gloria Sanchezet, aki a féltestvéred volt és melletted állt ezekben az években?

– Nem köntörfalazol!

– Ellene fordultál, ahogy annak idején ellenem?

Bauldry hallgatott egy pillanatig, aztán eldúdolt egy sort Elton John dalából.

– „Kék szemek nevetnek”. Emlékszel, mennyit énekeltük ezt? Ez volt a mi buta közös dalunk.

– Miért lőtted le Gloriát?

Ez egy feltételezés volt kérdés formájában azzal a céllal, hogy hibára készítse Williamet.

Nagy csend érkezett válaszként. Kate az órájára nézett. *Mondj valamit, vagy tedd le!*

– A kék szemek most nem nevetnek, Katie. Megpróbálsz felingerelni, ahogy a középiskolában is tetted. Én nem vagyok rossz. Én *jó* vagyok – mondta William, és megszakította a hívást.

Mazur hitetlenkedve csóválta a fejét. Egy GPS-nyomkövetőt tartott a kezében.

– A hátsó lökhárító alatt találtam.

– Figyel bennünket.

– Ellenőriznünk kell a bérelt autót is.

– Rendben. Sikerült visszakövetni?

– Nem. Sikerült behatárolnunk néhány száz kilométerre, de ezzel nem érünk semmit.

– És már újra mozgásban van.

Kate beletúrt a hajába.

– Fogja fel úgy, mint egy sakkjátszmát: engedett neki néhány ütést, de maga a játszma megnyerésére koncentrált.

– Beszélni akarok Martin Sanchezzel, hogy tudott-e ezekről a látogatásokról, aztán kikérem az apám gyilkossági ügyének aktáját.

– Miért?

– Vannak benne rövid üzenetek, amiket William nekem írt. Újra el akarom olvasni őket.

– Miért?

– Azért, amit most mondott.

A Williammel folytatott beszélgetés miatti feszültség még nem múlt el, amikor Kate és Mazur megérkeztek a Sanchez Motorshoz. Martint a hátsó irodában találták. Egyedül volt, a felesége íróasztalánál ült, és üres tekintettel nézte az előtte levő papírhalmot, ami az utolsó látogatásuk óta nagyobb lett. A férfi felállt.

– Jó napot, nyomozók! Mindent elmondtam, amit el akartam mondani. Távozzanak, kérem!

– Nem azért jöttem, hogy Rebeccáról beszéljünk. Gloriáról kérdeznék. A házasságuk előtti életéről. Mit tud a családjáról? – kérdezte Mazur.

A kérdés meglepte Martint.

– Nem sokat. Az anyjával élt.

– Járt náluk?

– Nem. Gloria azt mondta, az anyja házvezetőnő, és ez kínos volt neki. Természetesen találkoztam az anyjával, de sohasem a

háznál, ahol dolgozott.

– Emlékszik, melyik családnál állt alkalmazásban Nina Hernandez?

– Kérdezősködtem a környéken, mert Gloria kitért a válasz elől. A Bauldry családnak dolgozott. Rendes emberek voltak.

– Gloria nem beszélt erről a családról?

– Soha – mondta Sanchez az inge mandzsettáit húzogatva.

– És az apjáról? Róla sem beszélt? – folytatta Mazur.

– Mi köze ennek a halálához?

– Lehet, hogy nagyon sok – mondta Kate.

Martin beletörődően sóhajtott.

– Kérdeztem róla, persze. Azt mondta, nem ismerte az apját. Házasságon kívül született, és ez nagyon zavarta. – A férfi a tenyerébe temette az arcát. – Amit pedig Rebeccáról és rólam gondolnak, az nem úgy volt.

– Hanem hogy? – kérdezte halkan Kate.

Martin könnyes szemmel nézett a nyomozókra.

– Szerettem Rebeccát. El akartam venni feleségül, de nem akarta megbántani Gloriát, őszintén kedvelte őt, és nagyon hálás volt azért, amit tett érte. – Letörölte a könnyeit. – Ki ölhetette meg?

– Azon vagyunk, hogy kiderítsük. Intézkedett már a felesége temetéséről? – kérdezte Kate.

– Igen. – Martin egy kicsit megemelte a fejét. – A szertartás szombat délután lesz.

Nem az ügynök dolga volt megítélni Sanchezet, de két szeretett nőt veszített el néhány napon belül – nem lehetett nem megérteni a fájdalmát.

– Ha megtudunk valamit, azonnal hívni fogom.

Martin elveszetten és összetörtén lerogyott a székébe.

– Felhívhatom a lányát, Isabellát? – kérdezte Kate.

– Isabella – suttogta a férfi. – Hála istennek, ő még megvan nekem.

– Majd jelentkezem – búcsúzott el az ügynök.

Kate és Mazur szótlánul tették meg a rövid utat az autóig. Húsz perccel később már a rendőrség tárgyalótermében voltak. Kate apjának dossziéját már előkészítették számukra.

– Biztos, hogy ne én nézzem át először? – kérdezte Mazur.

– Biztos.

– De ez felkavarhatja – figyelmeztette a férfi.

Kate a válláról egy székre csúsztotta a hátizsákját. Végighúzta az ujját a gyilkossági ügy aktáján.

– Nem lesz baj.

Mazur az ajtó felé bökött a hüvelykujjával.

– Hozok kávé. És ha sikerül becserkészni egy-két fánkot, azt is.

– Köszönöm.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Kate leült a dosszié elé. Óvatosan érintette meg a műanyag borítót. Nagy levegőt vett, és fellapozta.

Az első lap egy formanyomtatvány volt, a bűnügy tényszerű adatait rögzítette. Ha nem látja rajta az apja nevét, hideg tárgyilagossággal olvasta volna, mint számtalan más esetben.

A következő oldalakon a nyomozók helyszínrajzai szerepeltek. Vázlatosan ábrázolták a parkolót, az autójuk helyét a parkolóban álló két másik járműhöz viszonyítva, valamint a

helyszínt határoló házak elhelyezkedését. És természetesen a kis utcát, ahol a gyilkos várakozott.

A boncolási jegyzőkönyv következett, de Kate itt már nem tudta elnyomni hevesen feltörő érzelmeit. Visszafojtott könnyeivel küszködve, remegő ujjakkal átlapozta a boncolásról szóló oldalakat egészen a levelekig.

Amikor meglátta a két neki címzett, kézzel írt levelet, csak nézett maga elé. Néhányszor mély levegőt vett, hogy a szívverése lelassuljon. Elolvasta az elsőt:

Katie;

*Szeretlek. Te vagy nekem az Irglom Angyala.
Kérlek hívj fel. Én nem vagyok rossz. Én jó
vagyok.*

William

Kate megköszöri a torkát, és elolvasta a második levelet.

Katie;

*Kitartó hallgatásod sötétségbe taszított; de
most már feldühít. Tudom, minden, amit
mondtál nekem, hazugság volt. Minden, ami
köztünk volt, csak illúzió. Nem érdekled meg,
hogyan élek.*

William

Nem tudta volna megmondani, mennyi ideig nézte a tökéletes rajzolatú, kék tollal írt betűket a fehér papíron. Azt sem hallotta, hogy nyílt és becsukódott a terem ajtaja.

– Kate.

Az ügynök összerezzen Mazur hangjára. Nézte, ahogy a férfi leteszi elé a két papírpoharas kávé, és mellé a két cukormázzal bevont fánkot.

– Elnézést. Elgondolkodtam.

Mazur a nyitott dossziéra és benne a levelekre pillantott.

– Azokat Bauldry írta magának?

– Igen.

– Mikor adta át ezeket a rendőröknek?

– Apám halála után.

– Miért tartotta titokban?

– Összezavarodtam. Azt hittem, William annyira jó és csodálatos fiú, és későn jöttem rá, hogy mekkorát tévedtem. Ostoba voltam.

– A levelekben nem utal arra, hogy bántani akarja magát?

– Nem. Soha nem mondta ki egyenesen, hogy a halálomat akarja.

– Ezért maga hivatásául választotta, hogy kiderítse, mi rejlik a szavak mögött.

– Többé-kevésbé.

Mazur odahúzta a nő mellé a székét, és közelebb tolta a kávé meg egy fánkot.

– És mit olvas ki a most a levélből?

– Az utolsó Szamaritánus-levelet William Bauldry küldte a rendőrségnek.

– Ezt honnan tudja?

– Az *Irgalom Angyala* kifejezést használja a leveleiben, és ugyanazt az elírást láthatjuk, mint abban, amit sok évvel ezelőtt írt nekem: *Irglom* az *Irgalom* helyett. Továbbá: a nevem után pontosvesszőt tesz, amit általában nem szokás, de ő a nekem írt levelekben következetesen használja így. És nézze meg az összevonásokat! Amikor önmagáról beszél, az állító mondatokban nem vonja össze az alanyt és az igét, a tagadó mondatokban igen.

– Megpróbált lóvá tenni?

– Vagy egyszerűen csak engem tesztel. Tudja, hogy ez a munkám, így játszik velem. Úgyesen becsalt a szobába, ahol újraélhetem életem legrosszabb pillanatát.

Mazur becsukta a dossziét.

– Örülni fogok, ha rács mögött látom majd ezt a seggfejet. –Én más szót használnék rá, de egyetértek.

Amikor Drexler délután két órakor belökte a motelszobája ajtaját, már hullafáradt volt.

Még akadt annyi ereje, hogy megtalálja a Hayden-házat, de bármennyire is szeretett volna leparkolni előtte és várni a nőt, tudta, hogy akkor biztosan lebukik.

Új-Mexikóban ugyan aludt néhány órát, de ez nem űzte el a hetek alatt felgyülemlett fáradtságot. És most, hogy idejött a nagyvárosba a sok fiatal lány közé, még nehezebb volt lassítani és pihenni.

Csakis arra tudott gondolni, hogy előkészít egy ládát, és bezárja valamelyik nőt. Először mindegyik sikítózott és dörömbölt a deszkán. Könyörögtek, esedeztek, majd a végén a dörömbölésből gyenge kaparászás lett, aztán csend.

Amikor néhány nap múlva felnyitotta a ládákat, hogy belessen, már egyikükben sem maradt harciasság. Nagyon hálásak voltak a pár falat ételért és a néhány korty vízért. Persze aztán visszazárta őket. Általában csak a harmadik alkalommal vette ki őket játszani, amikor már nem kellett kérnie a beleegyezésüket. Megadták önszántukból.

Hálásak voltak.

Ezt szerette. A tiszta hálát minden egyes kedves gesztusáért. Amikor kihúzott egy lányt a ládából, és megkérte, hogy tegye szét a lábait, az nem küzdött. Nem ellenkezett. Bármit megtett, hogy ne zárják vissza a ládába.

Persze mindig visszazárta őket. Kiengedte egy kicsit a lányokat, játszadozott velük, amikor kedve tartotta, és amikor már nem voltak érdekesek a számára, visszatette őket, és hagyta, hogy a természet tegye a dolgát.

Leült az ágy szélére, aztán sóhajtva hanyatt feküdt. Nemcsak fáradt, de éhes is volt. Az utca másik oldalán látott egy büfét, de óvatosnak kellett lennie. A külsejét ugyan megváltoztatta, de ez nem jelenti azt, hogy biztonságban van.

Megszólalt a motel telefonja, mire hirtelen felült. A mobilját még Utahban eldobta, és senki sem tudta, hogy itt van. A telefon nyolcszor vagy kilencszer csengett, aztán elnémult. Az ágy szélére ült, és nézte a készüléket: nem merte felvenni.

Teltek a másodpercek, egyre feszültebb lett, aztán a telefon ismét megszólalt. Most felkapta a kagylót.

– Igen?

– Beszélünk kell.

Drexler nem ismerte a hangot.

– Ki a franc maga?

– Valaki, aki tudja, hogy szereted figyelni Kate Haydent.

A félelemtől megemelkedett az adrenalinszintje.

– Ki a fasz vagy?

– Fogadok, hogy kajára és egy nőre van szükséged.

Drexler sóhajtott, de nem mondott semmit.

– Meg egy ládára, amibe beteszed, így van?

– Nem tudom, miről dumálsz.

– Kate nem lehet a tiéd, de van itt egy másik lány számodra.

Nagyon csinos szőke.

Drexler nem szólalt meg.

A zsaruk agyafúrtak, és a szemetek mindenütt ott vannak.

– Nem vagyok hülye.

– De igen, ha még egyszer Kate Hayden házához mész. Ő tiltott gyümölcs számodra, de a bájos Isabella már elég érett, hogy leszakítsd.

Isabella. Milyen helyes név. Drexler becsukta a szemét. A kísértés nagy volt, de az óvatossága győzött.

– Dolgozhatunk együtt, vagy hívhatom a rendőrséget...

Drexler felállt, a füléhez szorította a kagylót, és a bezárt ajtóra nézett.

– Nálam van kaja, és elmondom, hol találod meg a lányt. Nem te mondtad az imént, hogy nem vagy hülye?

Ha nem lenne az, most letenné a kagylót. Megnyalta az ajkait.
Uralkodni valakin – ez túl erős kísértés.

– Jó. Hogy gondolod?

22. fejezet

Minél nagyobb a szenvedés, annál hatásosabb a lecke.

San Antonio, Texas

November 30., csütörtök, 20:00

MAZUR LEPAKOLT A TEXASI BÜNTETŐ IGAZSÁGÜGYI Hivatal Guadalupe utcai irodája előtt. Korábban felhívta Bauldry pártfogó tisztjét, és megkérte, hogy fogadja őt és Kate-et. Volt már nézeteltérése a tiszttel, aki nem is akarta, hogy visszamenjen az irodájába. A nyomozó még hízelgett is neki, de miután ez nem jött be, megfenyegette, hogy rendőrrel hozatja be a házából.

– Lássuk, van-e elképzelése a pártfogó tisztjének arról, hol rejtőzhet az a szarházi!

Nézték az egyszerű, vörös téglás, földszintes házat a hold és az utcai lámpák fényében.

– Szerintem csak szép dolgokat fog mondani Williamről. Williamről, aki nem kockáztatná a szabadságát.

– Majd meglátjuk.

Kiszálltak az autóból, és a főbejárathoz mentek.

Mazur kinyitotta az ajtót.

Egy üres recepcióspult és mögötte egy hosszú folyosó fogadta őket.

– Mr. Dickerson! – kiáltotta a nyomozó.

Egy magas, pocakos texasi jött elő a hátsó irodából farmerben és flanelingben. Sörtehaj, távol ülő szemek és sötét bajusz tette egyedivé az egyébként feledhető arcot.

– Maga Theo Mazur?

– Igen. Ő pedig dr. Hayden az FBI-tól.

– Miután beszéltünk, előkerestem William Bauldry aktáját – mutatta az utat sivár irodájába, ahol mindössze egy fém íróasztal, néhány szék és a Texasi Egyetem bekeretezett diplomája volt. – Hogy őszinte legyek, nagyon meglepődtem a hívásán, Mazur nyomozó.

Hellyel kínálta őket az íróasztala előtt, majd ő is leült mögé a karosszékébe.

– Miért?

– Múlt kedden találkoztam Williammel. Jól elbeszélgettünk.

– Miről? – kérdezte Kate.

– Elmondta, hogy izgatott várakozással néz a jövő elé. És hogy végre rendbe jön az élete. – Dickerson elővette a szemüvegét az inge zsebéből, feltette, és kinyitotta a vékony dossziét. – Tizenegy hónapja szabadult, és azóta minden találkozónkra eljött. Soha nem késett, és minden helyszíni drogtesztje negatív lett. Bár minden pártfogoltam ilyen lenne!

– Elbűvölő tud lenni – bólogatott Kate.

Dickerson előrehajolt, az íróasztalára könyökölt, és összekulcsolta a kezét.

– Az még nem bűn.

– Az nem. Csak ha manipulálja vele az embereket.

– A maga nevét ismerem William aktájából – mondta a pártfogó.

Az ügynök egyenes háttal ült, az arcán nem látszott semmiféle érzelem.

– Sokszor beszélt magáról – folytatta Dickerson. – Azt mondta, szörnyű büntudat gyötri, amiért magára és az apjára lőtt.

– Igazán?

– Voltak problémák a mentális egészségével, de a megfelelő gyógyszerek helyreállították az egyensúlyt.

– Ezzel nem értek egyet – jelentette ki az ügynök. – Ugyanis a múlt héten valószínűleg brutális kegyetlenséggel meggyilkolt két nőt.

Dickerson lekapta a szemüvegét.

– Ugyanarról az emberről beszélünk?

Mazur bólintott.

– Mit gondol, hová mehetett William?

– A jelenlegi címét meg tudom adni. És a bátyja is a városban él.

– Mind a két helyen jártunk már – mondta a nyomozó. – Hol lehet még?

Dickerson megvakarta a fejét.

– Gazdag családból származik. A pokolba is, bárhol!

– Beszélt olyan helyről, ahová szívesen jár? – kérdezte Kate. – Amihez kellemes emlékek fűzik?

– Ha olyan ravasz ember, miért mondta volna el?

– Néha véletlenül kicsúszik az igazság. Vagy, ahogy a profilkészítők mondják: kiszivárog.

A férfi hátradőlt, és sóhajtott.

– Sokat beszélt a horgászatról. Azt mondta, imád horgászni.

– Azt is említette, hogy hol? – érdeklődött Mazur.

– Azt nem, de egyszer elkottyantotta, hogy sietnie kell, ha még naplemente előtt oda akar érni a kis tavához. Tavasz volt, hat óra tájékán járhatott, tehát egy-másfél óra lehetett sötétedésig.

A nyomozó kiropogtatta az ujjait.

– Még valami?

– Nem szoktunk sokáig beszélgetni. Rengeteg a dolgom, úgyhogy ha láttam, hogy jól van, nem tartottam fel sokáig.

Mazur átadta a névjegykártyáját.

– Mikor lesz a következő találkozásuk?

– Öt nap múlva.

Kate a fejét csóválta.

– Nem fog eljönni.

– Honnan tudja? – kérdezte Dickerson. – Eddig egyszer sem maradt távol.

– Befejezi a színjátékot. Most azt teszi, amit már régen eltervezett. Felhívna, ha eszébe jut valami, vagy ha William mégis jelentkezik?

A nyomozó hallotta a zaklatottságot Kate hangjában.

Haragudott magára, amiért nem tudja megtalálni ezt a szemetet. Az ügynök megvédi az embereket a szörnyetegektől, de őt ki védi meg?

Amint kiléptek Dickerson irodájából, felhívta Santos nyomozót. A negyedik csengetésre vette fel.

– Santos? Itt Mazur.

– Igen?

– Maga jól ismeri Texasnak ezt a részét, ugye?

– Igen.

– Jó. Palmer listába szedte William Bauldry ingatlanjait. Nézze meg a listán, melyik birtokán van horgászatra alkalmas tó!

– Azt megnézheti Palmer is.

A nyomozó megmarkolta a telefont.

– Segítsen Palmernek, különben esküszöm, én nem csak a kávésbögréjébe pisálok bele!

Kate szinte látta maga előtt Williamet, ahogy nyugodtan üldögél a tó partján és pecázik, miközben ők lázasan keresik. Útban az autó felé megszólalt Mazur telefonja.

– Calhoun! Mire jutott?

Kihangosította a telefont, hogy az ügynök is hallja.

– A gyors DNS-vizsgálat kimutatta, hogy a Glóriában talált sperma Martin Sanchezé.

– Azt hittem, már nem éltek aktív házasságot – csodálkozott el Mazur.–A Rebecca Kendrick lakásán talált óvszerben kinek a DNS-e van?

– Az is Martin Sanchezé. Kefélőgép a pasas.

– És mi újság a hajszálmintákkal, amit a boncolóorvos talált Glórián? – kérdezte Kate.

– Az állami labor vizsgálja őket azokkal együtt, amiket én húztam ki a blúzából. Tekintve, hogy ez egy kiemelt jelentőségű ügy, egy héten belül megkaphatja az eredményt.

– Egy hét? – képedt el az ügynök.

– Nálunk ez fénysebesség – csitította Calhoun. – Egyébként hasonló hajszálakat találtak Rebecca Kendricken is. Megnéztem mind a két mintát, nagyon hasonlítanak. De mondom, várjuk meg, amíg a labor közli az eredményt.

– Köszönöm, Calhoun – mondta Mazur.

– Szívesen.

A nyomozó letette a telefont.

– Kifutunk az időből. Ha egy hét múlva lesz eredmény, az lehet, hogy már késő.

– Ha William a gyilkosunk, nála nagyon rövid a lehiggadási idő.

Sok sorozatgyilkos szünetet tart két gyilkosság között. Akad, aki csak néhány hétig vagy hónapig vár, mások akár évekig. Mazurnak idegesen rángott az állkapcsa.

– Igaza van.

Most Kate telefonja csengett. Nevada ügynök hívta. A füléhez szorította a telefont.

– Mondd, hogy jó híreid vannak!

– Kate...

Érződött Nevada hangján a kimerültség. Ez a hangszín nem ígért sok jót.

– Hol vagy?

– Úgy százhatvan kilométerre tőled.

A férfi elhallgatott, Kate pedig behunyta a szemét.

– Mi történt?

– Sara Fletcher öngyilkos lett. Szerzett egy ollót, és felvágta az ereit.

– Mi?!

– Az orvosok azt hitték, javul az állapota. A nővér szerint elég jól evett, és békésen visszadőlt a párnájára, mint aki túl van a krízisen.

Ez a látszólagos megnyugvás nem ritka az öngyilkosságra készülőknél. Tudván, hogy közel a halál, egyfajta belső békét éreznek, mert hamarosan véget ér a szenvedésük.

Kate feltehetette volna a kérdést, miért lett a fiatal lány öngyilkos, de most nem érdekelték az okok. Szomorú és kétségbeesett volt.

Nevada megköszörülte a torkát.

– Hagyott neked egy levelet.

Kate nyelt egyet, mert félt, hogy a hangja cserben hagyja.

– Mit ír benne?

A vonal másik végén pillanatnyi csend honolt.

– Azt írja: „Mondják meg Kate ügynöknek, hogy ez nem az ő hibája, én nem tudok tovább a szörnyekkel élni!”

Kate-nek elszorult a szíve, és a visszafojtott könnyek mintha a torkán csorogtak volna le, amikor a csuklóján levő Wonder Woman- karkötőre nézett.

– Ennyi?

– Ennyi. Sajnálom, Kate.

Mazur szótlanul nézte a nőt, de látta, hogy valami baj van.

– Majd felhívlak.

– Rendben.

Kate lassan a zsebébe csúsztotta a telefont, és a karkötőre pillantott.

– Sara Fletcher öngyilkos lett.

A nyomozó káromkodott.

– Tartsunk egy kis szünetet!

– Ne, jól vagyok – mondta Kate.

A könnyek elhomályosították a látását, egy könnycsepp végiggördült az arcán. Letörölte a kézfejjével, és szipogott.

– Nem. Kihagyjuk ezt az éjszakát. Visszaviszem az édesanyjához.

Kate felsóhajtott, és a homlokára szorította a kezét.

– Nem tudok csak úgy leállni.

– Telefonálok néhány nyomozónak, és megkerestetem ezt az ingatlant, bár azt hiszem, csak akkor találjuk meg Williamet, ha ő is azt akarja.

Amikor William belépett a templomba, a titkárnő már mondta is, hogy ott jártak a zsaruk, és Rebecca felől érdeklődtek. Alig két napja szurkálta halálra Rebeccát, és Kate már itt is van? Számított rá, hogy rájön, de arra nem, hogy ennyire gyorsan. Most neki kell lépnie. Okos ez a lány.

– Mondtam nekik, hogy maga nem tehetett – nyugtatta Mrs. Lawrence –, de azt kérték, hívjam fel őket, ha látnám magát.

Bauldry kedvesen a nőre mosolygott.

– Ez csak valami félreértés.

– Tudtam én! – mosolygott a nő is. – Maga jó ember.

– Köszönöm, Mrs. Lawrence.

– Azt mondták, hogy Rebecca meghalt.

A férfi bólintott.

– Tudom. Rettenetes.

– Nem volt tökéletes, de jobbá akart válni.

Bárcsak Rebecca hűségesebb lett volna azokhoz, akik a legtöbbet segítettek neki...

– Rettenetes tragédia.

– Akkor most szóljak a rendőröknek?

William mosolygott.

– Azt kell tennie, amit helyesnek vél, de nekem most a paphoz kell mennem.

A nő ezen elgondolkodott.

– Jó, persze.

William beült a gyóntatófülkébe, és néhány percnyi várakozás után kinyílt a fülkéjét a papétól elválasztó kis ablak. A sűrű rács azt a célt szolgálta, hogy ne legyen felismerhető se a bűnbánó, se a gyóntató, de a pap mindig tudta, ki ül a másik oldalon – elég volt megszólalnia.

– Áldj meg, atyám, mert vétkeztem! – kezdte Bauldry.

– Miben segíthetek, fiam?

Tim atyát is azonnal elárulta halvány New York-i akcentusa. Fiatal volt és idealista, hitte, hogy az imádság valóban hatékony.

William megköszönte a torkát.

– Az utolsó gyónásom óta öt nap telt el. Tisztátalan gondolataim vannak egy nővel kapcsolatban a múltamból.

– Értem.

– A nő, akire gondolok, Katie.

– Katie?

– Szerelmes vagyok belé.

A pap némi hallgatás után válaszolt.

– Itt volt a rendőrség, és rólad kérdezősködtek.

Ahogy ő felismerte a hangjáról Tim atyát, az atya is felismerte őt.

- Tudom.
- Tudsz segíteni a rendőrségnek Rebeccával kapcsolatban?
- Nem. Egyáltalán nem tudok segíteni nekik.

Kate tudta, hogy közönyös hallgatása bántja Mazurt. És azt is tudta, hogy látja rajta, mennyire sápadt, fáradt és elkeseredett. De hiába szeretne volna azt mutatni, hogy egyedül is megbirkózik mindezzel, képtelen volt rá.

A nyomozó odakísérte a bejárathoz.

- Most egy kiadós alvásra van szüksége.

Kate kinyitotta az ajtót, és felkapcsolta a lámpákat. Mazur utánament, ellenőrzött minden szobát és mellékhelyiséget, majd a nappaliban találkoztak.

Kate egy pillanatig nem szólalt meg, minden erejével azon volt, hogy ne nézzon a férfira.

Pedig szeretne nézni őt, és szeretne volna tudni, milyen lehet megérinteni.

- Szeretne itt maradni?
- Itt maradni?

A nő megfogta a férfi kezét, és a hüvelykujjával végigsimított a tenyere bőrkeményedésein.

- Szeretném, ha itt maradna.

Mazur elfordította a fejét, és a tenyerébe zárta Kate ujjait.

– Tudom, hogy ért a szavakhoz, de jó lenne, ha megmondaná, mit akar pontosan.

Kate már régvolt ilyen ideges. Megköszörülte a torkát. Éppen elég időt töltött ahhoz Mazurral az elmúlt napokban, hogy tudja, tetszik neki. Észrevette, hogy mélyebben veszi a levegőt, amikor ránéz. Egy fél lépéssel közelebb ment hozzá. Centiméterek választották el őket egymástól.

– A mi pályánkon megtanuljuk kezelni a halált...

Elakadt. Nem értette, hogy a szövetségesei, a szavak, most miért hagyják cserben. Mazur elmosolyodott.

– Elvitte a cica a nyelvét?

A nő újra megköszörülte a torkát. A szíve a torkában dobogott, a teste remegett az izgatott várakozástól.

– A szex egyike azon kevés módszernek, ami által igazán érezzük, hogy élünk.

– Hallottam már...

A férfi hangja rekedt volt, a mosoly eltűnt az arcáról.

Kate felemelte a fejét, és mély levegőt vett.

– Tudom, gyakran kertelek, és nem találok a hangot az emberekkel, de... – Mielőtt meggondolhatta volna magát, kimondta: – Szeretnék lefeküdni magával.

Mazur csak állt, és nézte a nőt.

A szeme sem rebbent, és nem szólt egy szót sem. Kate szíve vadul vert. Félt, hogy ha ebben a pici ajándék szabadidőben nem élvezik ki egymás, akkor mind a ketten visszatérnek a korábbi életükhöz, és mindez véget ér.

Ám ekkor a férfi a tenyerébe vette az arcát, lehajolt hozzá, és megcsókolta. Kate ajkai szétnyíltak, mire a férfi nyelve gyakorlottan becsúszott közéjük. A teste azonnal felhevült. Lábujjhegyre állva átkarolta a férfi nyakát. Mazur nem

szakította meg a csókot, csak átfonta a nő derekát, és magához húzta.

A csók után Kate nem kapott levegőt. Izgatott volt, de rémült is a felismeréstől, hogy nem csak szexet akar. Nemcsak egy gondúzó szeretkezést, hanem ezt a férfit! Szorított a mellkasa a vágytól, de hiába kapott volna levegőt, a szavak úgyis cserben hagyják.

Mazur közelről figyelte az arcát, mintha a nő gondolataiban akarna olvasni. Aztán megvakarta az állát.

– Biztos vagy benne?

Kate sóhajtott. Élvezte az izgatott remegést, ami végigfutott a testén.

– Igen.

A nyomozó megint a kezébe vette a nő arcát, majd hüvelykujjával megsimogatta a heget. Kate munkája olyan közel vitte őt a gonoszhoz, hogy már el is felejtette: egy érintés lehet gyengéd és finom is. Alig hitt már a happy endekben, és abban, hogy a jó győzedelmeskedhet a rossz fölött. A való élet a keserűbb igazságait tárta fel előtte, de most elfogta a remény illúziója.

Mazur lehajolt, hogy újra megcsókolja. Most a hüvelykujja szélével simította végig a heget az arcán. Kate szinte visszariadt ettől a tökéletes gyengédségtől, és ha nem akarta volna annyira elfeledni a sötétséget, el is húzódott volna.

A férfi mellkasára tette a kezét, aztán becsúsztatta a kabátja alá, hogy érezze a szívverését. Erős, egyenletes volt. Lábujjhegyre állt, és beleveszett a csókba, ami a szelíd szeretkezésen túlmutató szenvedélyt ígért.

Most nem érdekelte a finomkodás. Azt akarta, hogy úgy robbanjon fel a testében a régóta kielégítetlen vágy, hogy a világ is eltűnjön egy kis időre.

Melle a férfi mellkasához préselődött, amikor a nyomozó karcsú derekára fonta a karját. Mazur szívverése felgyorsult, kemény erekciója nekifeszült a nőnek. Kibontakozott a csókból, és Kate csípőjéről a vállára tette a kezét.

– Ez a reakciód a rossz hírre?

– Részben. – A nő újra megcsókolta. – Túl sok ilyen napom volt már, és utána túl sok egyedül töltött éjszakám. A mai ne az legyen. Nem lehetne, hogy csak élvezzük egymást? Nem fogok emiatt később másként viselkedni.

A férfi homlokráncolva tanulmányozta Kate arcát, aztán megrázta a fejét, mintha a józan belátása ellenére cselekedne, és újra megcsókolta. Ezúttal nem volt gyengéd, sem tapogatózó – a keze reszketett a vágytól, amikor a nő válláról a mellére csúszott. Simogatta a lány húst, megkeményítve a mellbimbót. A nő lerázta magáról a dzsekit, és hagyta, hogy a padlóra essen.

– Van egy szoba a folyosó végén.

A férfi végignézett az előszobán.

– Nem az volt a gyerekszobád?

– Nem – kuncogott Kate. – Afféle vendégszoba. Semleges terület.

– Biztos, hogy anyád nem jön haza? – aggályoskodott Mazur. Hosszú ideje nem volt része ilyen játékos évődésben.

– Mikor tetted fel utoljára ezt a kérdést?

– Túl régen – vigyorgott fanyarul a nyomozó. – És el sem hiszem, hogy harminckilenc évesen újra megkérdeztem!

Kate kézen fogva bevezette a férfit a hátsó szobába. Az anyja mindig rendben tartotta ezt a helyiséget, hátha valaki véletlenül meglátogatja. Kinyitotta az ajtót. Nem kapcsolta fel a villanyt, megelégedett a redőnyön keresztül beszivárgó hold fénnel.

Mazur levette a kabátját, és az ágy melletti székre fektette. Lassan meglazította a nyakkendője csomóját, jobbra-balra húzogatta, amíg átfért a feje a hurkon. Kate lerúgta a cipőjét. Csodálkozott magán, mennyire akarta és várta ezt a pillanatot. Amikor a blúza felső gombjához nyúlt, a férfi nemet intett. Úgy látszott, ő a legtürelmesebb ember a világon.

– e! Azt én akarom.

Kate szíve nagyot dobbant, de engedelmesen leengedte a kezét, és lassan a férfi elé lépett. Mazur kigombolta a felső gombot. Aztán a másodikat, majd a harmadikat. így már látszottak a nagyon egyszerű és praktikus melltartóból kikandikáló telt mellek. Az öltözködésnél mindig a célszerűség volt a nő számára az egyetlen szempont. Általában nem tulajdonított jelentőséget neki, de most nagyon is. Szerette volna, hogy a férfi is annyira kíváncsnak lássa, mint ő a nyomozót.

Mazur végighúzta az ujját a vállpánton.

– Az FBI-felszerelés része?

– Várj, amíg meglátod a bugyit! – mosolygott Kate.

A férfi szeme már nem mosolygott, de mintha tűz gyúlt volna benne.

– Alig várom.

Kigombolta a blúz többi gombját, és lecsúsztatta a nő válláról. A ruha a padlóra hullott Kate lába mellé. Hüvelykujjával

végigsimított a melltartó pántján és a melle vonalán, aztán elérte a kapcsot a kosarak között. Halk kattánás, és a nő mellei kiszabadultak.

A férfi lehajolt, megcsókolta őket, majd a mellbimbókat szopogatta. Kate valahogy lerázta a válláról a meglazult pántokat, mire a melltartó is a padlóra esett. Lehunyta a szemét, és egy pillanatra a sötétség megtelt a segítségért könyörgő áldozatok kiáltásaival. Ki akart hátrálni a helyzetből, de a sikolyok felerősödtek, és azzal fenyegettek, hogy elnyomják szexuális izgalját.

– Nyisd ki a szemed! – kérte Mazur. – Csak mi vagyunk itt. Senki más.

Kate kinyitotta a szemét, és a férfi tekintetének szuggesztív ereje valóban elhitette vele, hogy csak ők ketten vannak. Semmi és senki más. Csak ők. Csak most.

Mindketten letették a fegyverüket. Kate az ágy jobb oldalán lévő éjjeliszekrényre, Mazur pedig a bal oldalra, a bilincs és a telefonja mellé.

Megkerülte az ágyat. Most a nő nyúlt az inggombok után. A nyomozó hagyta, hogy lassan, sorban kigombolja mindet, miközben az egyik kezével a mellét cirógatta, a másikat pedig lecsúsztatta a nadrágja öve alá. Kate-nek meggyűlt a baja emiatt az utolsó gombbal. Hiába próbálkozott. A férfi vigyorogva nézte az ügyetlenkedését.

– Én idegesítelek? – ugratta.

– gen!

Lehúzta a nyomozó ingét, aztán lerántotta a trikóját is, láthatóvá téve a kis arany feszületet, ami egy láncon lógott a

férfi nyakában. Miközben végigsimította, azon gondolkodott, vajon vallásos-e Mazur, vagy csak babonából hordja.

Szép mellkasa volt. Erős. Sötét szőrzet borította egészen a derekáig.

A derékszíja csatjához nyúlt, és a nyomozó is kicsatolta az övét.

A férfi habozás nélkül kilépett a nadrágjából, de Kate megtorpant.

– Hadd lássalak! – kérte Mazur, immár teljesen meztelenül.

Kate nagy levegőt vett, és lassan levette a derékszíját. A nyomozó félretolta a kezét, és ő csúsztotta le a nadrágot a csípőjéről.

– Hagyd csak! Alig várom, hogy lássam az FBI-bugyit. Jelvény is van rajta?

Kate szíve a torkában dobogott, nehezen vette a levegőt.

– Hát persze!

A férfi felvonta a szemöldökét, amikor a nő nadrágja a bokájára hullott, feltárva az alatta rejlő fehér pamutbugyit. Megszemlélte, megtapogatta, és az ujjával ellenőrizte a felületét.

– Hol a jelvény?

Kate megnedvesítette az ajkait.

– Füllentettem.

A férfi egészen a nő bokájáig tolta a kis pamutcsíkot. Kate kilépett belőle, és Mazur derekára tette a kezét. Az iménti ugratás egy pillanatra elfeledtette vele a combján futó, egyenetlen szélű, kissé kiemelkedő rózsaszínű heget.

A nyomozó figyelmesen megnézte: láthatóan nem undorodva, csak kíváncsian.

– Kétszer lőtt rám – suttogta Kate.

Nem akarta kimondani a *másik* nevét, félt, hogy azzal mindent elront. Mazur megcsókolta a heget.

– Ez a tested része, és tetszik, amit látok.

Az ágy felé vezette a nőt, és visszahajtotta az ágytakarót, mielőtt lefektette a ropogós fehér lepedőre. Kate az ágy közepére húzódott, és pillanatokkal később már Mazur is mellette volt: végigsimított lapos hasán, le a göndörödő ágyékszőrzet nedves közepéig.

– Nedves – jelentette ki. – Ez nekem szól?

Kate nagyot nyelt. Bólintott. Képtelen volt megszólalni.

– Jó.

Mazur gyengéden körözött, Kate-ből pedig szinte sziszegve áramlott ki a lélegzet, ahogy a párnákra hanyatlott. Az érzéki élvezet a legbensejéig hatott, és gyorsan izzóvá vált: a nyomozó máris a csúcspont felé terelte, de mielőtt elélezett volna, a férfi visszahúzta a kezét.

– Még nem – mondta. – Még nem.

Keze fel-alá járt a nő combján, majd megmarkolta a fenekét. Megcsókolta a mellét, nyelvével izgatta a mellbimbóit, kemény csúcsokat formálva belőlük. A nő teste megfeszült, és lecsúsztatta a kezét a férfi hasán, amíg az ujjai hozzáértek a merev péniszhez. Köré fonta az ujjait, és élvezte, ahogy a feszültség végighullámszik a férfi izmain. Az előbb ő kínozta meg az izgalom visszafogásával, most visszakapta a kölcsönt.

Mazur megállt, és hagyta, hogy a nő keze fel-alá járjon. Lehunyta a szemét, és nyögdécselve hátrahajtotta a fejét, amikor Kate ujjai a makkját izgatták. Aztán visszahúzódott, lehajolt, és megcsókolta a nő combjának belső oldalát. Lassan közeledett nyelvével az ágyéka központjához. Kate nyögdécselt, és tudta, hogy nem képes sokáig visszatartani az orgazmusát.

Mazur mintha megérezte volna, ráfeküdt Kate-re, vigyázva, hogy ne nyomja össze a súlyával. Ágaskodó pénisze a nő vaginájának feszült, de nem sietett a behatolással. Kissé fölemelkedett, megcsókolta a mellét, majd lassan csókolgatni kezdte a nő hasát is. Kate beharapta az alsó ajkát, sejtve, hogy mi fog következni, de a férfi a combján lévő hegre adta a következő csókot.

Kate alig tudta visszafogni magát.

– Szép vagy – mondta Mazur, és megcsókolta a nő ajkát, aztán a nyakát.

Így haladt egészen a melléig. Megint a mellbimbóit szopogatta, amíg megkeményedtek, aztán széthúzta a combjait, és közéjük térdepelt. A tekintetük egymásba kapcsolódott, amikor beléhatolt.

Kate átölelte a férfi csípőjét, és maga felé húzta. Mazur beljebb nyomult. Szinte szétfeszítette a testét. Hagyott időt rá, hogy minden szétáradó élményt megízleljen.

Eleinte nagyon lassan mozgott. A nő lélegzete felgyorsult, és nyögés tört fel a torkából. Saját mellére csúsztatta a kezét, és megszorította a puha húst. A vágy kavargón benne, szinte felrobbant az érzéstől. Teste ívben megfeszült, szorosabban markolta a mellét, és felnyögött. Mazur hatalmasat döfött belé,

aztán még egyszer. Egy ideig még remegett az egész teste, aztán lassan megnyugodott.

A férfi nem hagyta ott azonnal Kate-et. Végigsimított a nő fenekén, aztán a mellét simogatta, amíg lecsillapodott a lélegzése. Végül mellé feküdt, a testéhez simult, és átkarolta.

Kate gondolkodás nélkül megfogta a kezét. Tetszett neki ez a testhelyzet. Azt kívánta, tartson addig a pillanat, amíg csak tarthat. Úgy tűnt, Mazur sem sietett véget vetni neki. Lassan álomba merültek...

Kate a nyílt mezőn futott, lehagyta a rendőr-kutyákat és a rendőröket. A hideg levegő égette a tüdejét, a futástól szúrt az oldala, de rohant tovább a magas fűben a melléképülethez.

A pajtában ott állt a faláda. A ládában Sara Fletcher. Meztelen volt, remegett, vértelen teste kétségbeejtően lefogyott, fakó bőrét kelések borították. A haja csimbókokban tapadt össze.

Sara nem nyitotta ki azonnal a szemét, kezével elfedte az arcát. Amikor Kate megérintette, sikított és összerándult.

– Minden rendben, Sara. Az FBI-tól jöttem. Biztonságban van.

– Nem vagyok biztonságban – mondta a lány. – Életben vagyok, de valójában már meghaltam. Ő ölt meg. És magát is megfogja ölni.

Kate felriadt.

Torkát elszorította a részvét, a veszteségérzet és a szégyen. Az ismeretlen szobán árnyékok suhantak át, néhány másodpercig azt sem tudta, hol van.

Nem tudta megmenteni Sarát.

Mazur felült.

– Jól vagy?

A szex nagyszerű volt a férfival, de csak ideiglenesen vonta el a figyelmét a gondjairól. Amint kilépnek ebből a házból, megint William és Drexler üldözése fogja betölteni az életét.

– Igen, jól.

Mazur simogatni kezdte a hátát, mire Kate összerándult. A férfi abbahagyta, de nem vette le a kezét a hátáról.

– Szerinted ez nem „másként viselkedés”?

Mazur hangja és az érintése megnyugtatta Kate-et, elűzte a kétségeit és aggályait.

– Mire gondolsz?

– Azt mondtad, szeretkezés után nem fogsz másként viselkedni. Ha viszont magadba zárkózol, az azért egy kissé furcsa.

Kate felült, és feltolta magát az ágytámláig.

– Ne haragudj! Ez a legbiztonságosabb hely, amit csak ismerek.

– Igazán? Abból ítélve, ahogyan felébredtél, nem ezt mondanám.

– Tudom kezelni.

– Tényleg? A rémálmokat is?

Kate a nyomozóra pillantott. A férfi nyakában himbálózott a kereszt az aranyláncon.

– Úgy beszélsz, mint egy pszichológus.

– Minden rendőr valahol lélekbúvár is, nem?

– De igen.

– Mi volt ez a rémálom?

Kate ujjai akaratlanul a kopott karkötőre tévedtek a csuklóján. Most nem lesz gyáva. Azok után, amennyit a lány szenvedett, nem lehet.

– Arról a napról álmodtam, amikor megtaláltuk Sarát. Nem fogom elfelejteni, amíg élek. Már nem is látszott embernek, de hinni akartam, hogy még időben érkeztünk és hogy újra jól lesz.

– Van, amikor az áldozatot már nem lehet visszahozni. Akármennyire is próbáljuk.

– Állítólag én nagyon okos vagyok, mégsem találtam meg hamarabb Sara Fletchert.

– Megtetted, amit más nem tudott. Megtaláltad őt.

– De ez nem volt elég.

Vissza akart repülni a temetésre, hogy részvétet nyilvánítson, ám túlságosan szégyellte magát.

Mazur megsimogatta a lábát. Ebben nem volt érzékiség, csak amolyan szeretők közötti öntudatlan, bensőséges érintés volt. Ami különös módon személyesebb, mint a szex. Kate megmerevedett, kényelmetlenül érezte magát ennyi intimitástól.

– Mi a baj? – kérdezte a férfi.

– Ez annyira bizalmas.

– És a bizalom soha nem vezet jóra, ugye? – Az utolsó szóban akadt némi keserűség.

– Nem. Soha. – Kate lenézett a férfi kezére: a sebhelyét simogatta. – Az olyanok számára, mint mi, soha nincs happy end.

– Miért nincs?

– Túl sokat látunk, és ez kitaszít minket a normális emberek közül, akik nem hisznek a szörnyekben.

– Az lehet. – Mazur Kate combjára csúsztatta a kezét. – Akkor maradjunk a magunk fajtájánál.

Kate a férfi háta mögé, az órára pillantott. Egy órát aludtak. Hamarosan vissza kell térniük a munkájukhoz, de most még van egy kis idejük, ami csak az övék.

Lassan rámászott a nyomozóra, és lovaglólülésben rátelepedett. Elég volt néhányszor megérintenie a pénisz hegyét az ujjhegyével, hogy az máris keményen jelezze a készenlétet.

Az imént Mazur ingerelte őt, most rajta volt a sor, hogy egy kicsit meggyötörje. Előbb csak az ajkaival érintette a makkot, aztán a szájába vette a hímtagot, és egészen a torkáig engedte. A nyomozó hangosan vette a levegőt, ujjával a nő hajába túrt.

– Jézusom, ha valakiben van szexuális elfojtás, az biztosan nem te vagy!

Kate körbenyalogatta a méretes szerszámot. Csókolgatta, izgatta.

– Mindenkinek van egy rejtett oldala.

Látta a férfi hasának rándulásait és a nyakizmok feszülését. Elengedte, amit eddig markolt, és fölé helyezkedett. Lassan, nagyon lassan leereszkedett a péniszre, megtöltve magát és foglyul ejtve Mazurt.

Fel-alá mozgott, miközben a mellét markolta.

– Pokoli jól elrejtett oldala – nyögte a férfi.

William majdnem felrobbant a dühtől, amikor azt látta a monitoron, hogy Kate egy zsaruval kurválkodik.

– Miért csalsz meg engem? – ordította.

Már akkor utálta Mazurt, amikor az először betette a lábát a házába. Látta a zártláncú televízióján, amikor a házvezetőnője elküldte őket. Már akkor is birtokháborítónak tartotta.

De a zsaru most már nem csak bosszantotta. Fenyegetést jelentett. Egy tolvaj. Egy betolakodó, aki tizenhét év terveit veszélyezteti.

– Ha tőlem lopsz, a kétszeresét veszem vissza, Mazur nyomozó!

Felkapta az egyik telefont, amit készpénzért vásárolt egy diszkontban. Azt hívta fel, akit felhasználhatott.

Drexler akadozó nyelvvvel szólt bele a telefonba.

– Mi a faszt akarsz?

– Mennyit ittál?

– Nem ittam.

– Nekem ne hazudj! Ha hazudsz, nem tudlak megmenteni.

– Egy keveset. De nem vagyok részeg. A fele sincs meg annak, amiről beszéltünk.

A hangja most is olyan volt, mintha részeg lenne.

– Csinálj magadnak egy kávét, és vegyél egy forró zuhanyt. Munkánk adódott.

– Miféle munka? Azt mondtad, lapuljak meg és ne legyenek szem előtt.

– Azt hittem, újabb ládát akarsz készíteni.

Kis szünet.

– Akarok. De azt mondtad, várnom kell.

– Nos, most itt az idő.

Drexler a torkát köszörülte, hallatszott az ágy rugóinak nyikorgása.

– Mi a francért bízzak meg benned?

– Én etetlek. Ha akartam volna, kihívom a zsarukat. De nem tettem. Ebben a pillanatban én vagyok az egyetlen, akit a barátodnak tarthatsz. Ha azt akarod, hogy feldobjalak a zsaruknál, csak szólj, de ha nem, ne viselkedj úgy, mint egy kis kurva!

– Jó. Rendben. Értem.

– Azt rohadt jól teszed. Azonnal zuhanyozz le, borotválkozz meg, és vedd fel a ruhát, amit a szobában hagytam neked!

– És aztán megyünk vadászni?

– Ó, igen.

William az Isabelláról készített fényképeit nézegette. Az egyikén végigsimította az álla vonalát. Akkor kapta le, amikor egy helyi butikban vásárolt. Ő lenne a következő a listáján. Fontos, hogy tartsa magát a tervhez, de a stratégiát olykor módosítani kell.

Visszaült a számítógéphez, és megnyitott egy ma készült fényképet. A bájos kis Alyssáról. Az ízléséhez képest egy kicsit fiatal, de a kedvéért kivételt tehet. Hüvelykujja végigfutott a mosolygó ajkakon.

– Mr. Drexler, ez tetszeni fog neked. Ő éppen a te típusod.

23. fejezet

Elvégzendő feladataim: Gloria. Rebecca. Isabella.

San Antonio, Texas

December 1., péntek, 5:00

AMIKOR MAZUR FELÉBREDT, sötét volt még. Megdörzsölte a szemét, és az órára nézve megállapította, hogy aludt néhány órát. Nemigen engedhette meg magának az alvást, de kellett ahhoz, hogy teljes fordulatszámon működjön az agya még néhány napig. Megtapogatta az ágy másik oldalát. Üres volt. Hideg. Kate elment.

A telefonjára pillantott. Három vonal. Elég lesz. Alyssa nem hívta. Lefekvéskor mindig maga mellé tette a telefonját, hátha a lányának szüksége lesz rá.

Felkelt, felkapcsolta a lámpát, és bement a fürdőszobába. Összeszedte a ruháit, és felöltözött. A derékszíjára csatolta a fegyverét, a bilincset és a jelvényt. Visszanézett a gyűrött lepedőkre, és elmosolyodott.

A gallérjára vetett nyakkendővel, karján a kabátjával kilépett az előszobába, és megállt a falon függő fényképek előtt. Felkapcsolta a világítást, hogy megnézzze őket. Egy cseppet sem zavarta, hogy éppen annak a nőnek az életébe üti bele az orrát, aki ezt a legkevésbé sem szeretné.

Főleg családi fotók sorakoztak egymás mellett. Anya, apa és a totyogós Mitchell. A következő kép a második gyermeket örökítette meg. A pufók képű, göndör szőke hajú kislány foghiányosan mosolygott. Több képet is talált Mitchellről, de őt inkább Kate élettörténete érdekelte. A pillanatfelvételek a focizó, születésnapozó, sakkozó, érettségiző lányról időrendben mutatták be, hogyan lett a tündén kislányból esetlen bakfis, és végül egy komoly FBI-akadémista.

Szórakozottan összedörzsölte az ujjait, visszaemlékezve arra a kemény hegre Kate lábán. Csoda, hogy a golyó nem ütötte át a combartériát, meg hogy a második lövés nem a koponyájába csapódott. Úristen...

Az előszobába beúszó kávéillat elcsábította a fényképektől. Kate teljesen felöltözve ült a konyhaasztalnál, előtte egy üres kávésbögre, körben pedig bűnügyi akták és a helyszíneken készült fotók. Nem nézett fel.

– Friss kávé a kannában. Bögrék a szekrényben, felső polc. Tej a hűtőben.

Mazur kávé tölthet magának, és tejet is rakott hozzá.

– Ha anyád friss tejet hagyott a hűtőben, gondolom, valami ennivaló is akad.

– Zsemlék a kenyértartóban.

Mazur csókot nyomott Kate feje búbjára.

– És neked is jó reggelt!

Kate végre felpillantott.

– Jó reggelt!

– Ébredéskor mindig ilyen hatékony vagy? - kérdezte a nyomozó, miközben a zsemléért indult.

– Olykor. – A nő hátrasimította szétzilált haját, amit még nem fogott össze. – Amikor nem hagy nyugodni egy ügy.

Mazur kivett két zsemlét.

– A tiedet megpirítsam?

– Igen.

– Na és, ma mi nem hagyott nyugodni?

– Fogadok, hogy Drexler utánam jött San Antonioba. Én találtam meg Sarát és a többi holttestet. Én rontottam el a szórakozását.

– Ilyen könnyű téged megtalálni?

– Sajnos igen. Legalábbis anyám házát könnyű megtalálni.

A nyomozó körbenézett a konyhában.

– De ő most Dallasban van, Lydia néninél, igaz?

– Igen. Ha William és Drexler itt ólálkodnak a közelben, jobb neki Dallasban.

– Ez nem a te hibád.

– De igen. Éppen a munkám miatt nem lett volna szabad idejönnöm.

Mazur kávét töltött Kate csészéjébe, és letette elé.

– Csak idő kérdése, hogy Nevada elkapja Drexlert.

– Teljesen kopaszra borotválta magát. A saját anyja sem ismerne rá. A nyomozó a pirított zsemléket tányérra rakta, majd Kate elé tette. A hűtőben talált vajat, sajtkrémet és eperdzsemet.

– Először együnk.

– Én most nem tudok enni.

– De igen. Harminc percünk van, aztán indulunk a rendőrségre. Egyél!

Kate ránézett, aztán vissza a munkájára.

– Elismered, hogy furcsa vagy? – provokálta a férfi.

– Nem vagyok az. Normális vagyok. Mindig így viselkedem.

– Vagyis egy kicsit furcsa. Jó értelemben véve.

Kate ezt elfogadta, de egy kicsit szomorúan.

– Most még mulatsz rajta, de hosszú távon meg fogsz örülni tőle. Nem vagyok könnyű eset.

– Én sem. Egyébként nem gondolod, hogy egy kicsit abnormálisnak is kell lenni ehhez a munkához? – kérdezte a nyomozó. – És persze néha azért leesik egy kis mellékes, mint tegnap éjjel...

Kate halványan elmosolyodott.

– Nagyon élveztem azt a kis éjszakai mellékest.

Mazur felemelte a csészejét.

– Az újabb mellékesekre!

Az ügynök elkomorult az ötlet hallatán.

– Nem lehetünk szeretők és ugyanakkor munkatársak is, amíg egy ügyön dolgozunk.

– Miért nem?

– Mert a szex megrontja a kapcsolatokat.

– Megrontja?

Kate a halántékára szorította a kezét.

– Nem ez a jó szó.

– Pedig a szavak a te szakterületed – emlékeztette Mazur.

– Igazad van. Valóban a *megront* szót akartam használni. Jártam néhány pszichiáternél, és mind egyetértettek, hogy a William Bauldry-val való intim kapcsolatom tönkretette a

családomat. Azóta a szexet és a bensőséges viszonyt ártalmasnak tekintem.

– Szeretsz egyedül lenni?

A nő leseperte a morzsákat a kezéről.

– Értékelem a gyakorlati hasznát.

– Klasszikus háritás, dr. Hayden – csóválta a fejét Mazur. – És szereted?

– Nem. Nem igazán. De eddig bevált.

– Mit gondolsz, meddig válik még be?

– Nem tudom. Ameddig el tudom viselni, gondolom.

– Miért nem engedélyezel magadnak egy kis magánéletet?

Kate felvonta a szemöldökét.

– Veled?

– Igen. Miért ne? Jó esély van arra, hogy az év végére Virginiában leszek. Szeretnélek újra látni.

Kate felállt, a mosogatóhoz lépett, és kiöntötte a kávé.

– Mint mondtam, csalódní fogsz, amint jobban megismeresz. Munkamániás vagyok, és hazaviszem a munkámat.

Mazur egész közel lépett hozzá, aztán még közelebb hajolt, hogy az övé mellé tegye a kávéscsészéjét. Kate megdermedt, de nem húzódott el.

– Két szörnyeteg ólálkodik a közelben, és mind a kettő meg akar ölni. Nem akarom, hogy téged is megöljenek.

– Nagyfiú vagyok már. És egyébként remélem is, hogy az öreg Willie vagy ez a Drexler kikezd velem. A legnagyobb élvezettel fogom lecsapni őket.

Kate megfogta a férfi kezét.

– Nagy a szád.

– Magabiztos vagyok. Nagy különbség.

Mazur megcsókolta. Kate átadta magát a csóknak, és a férfi érezte, hogy olvad róla a jégpáncél. De aztán hátralépett.

– Mennünk kell a rendőrségre.

– Tudom – pillantott Mazur az órájára. – De még van fél óránk.

– Teljes harminc perc?

– Aha.

Kate mosolygott.

Drexler örült, hogy kijutott a városból. Levegőt sem tudott venni a rengeteg épület és ember között, de a végtelen ég alatt szabadnak érezte magát. Követte William utasításait. Már régóta vezetett a kopár tájon át, amikor meglátta a távolban a kaput, ami úgy tűnt, a nagy semmire nyílik. Texasban semmi nincs közel. Maga sem tudta, hány kilométert kellett még megtennie, hogy elérje a birtokot.

Por gomolygott a gumik körül, amikor megállt. A ranch neve „Királyi Vár” volt. Gúnyosan elmosolyodott. Még ő is felfogta az üzenetét.

– A király vára, persze – mondta, miközben lehajtott az autóútról.

Vörös porfelhőt verve tett meg újabb négy kilométert, aztán megérkezett a kétszintes téglaház széles tornáca elé. Vagy száz méterre a háztól egy gazdasági melléképület állt. Egyenesen oda tartott. Leparkolt, kiszállt, nyújtózkodott és kilazította a

tagjait. Napok óta szökésben volt, és ez kezdte egy kicsit megviselni.

A pajta ajtajához lépett. Felemelte a reteszt. Visszanézett a házra, meg akart bizonyosodni arról, hogy senki sem figyeli, aztán kinyitotta az ajtót. Megtalálta a villanykapcsolót a jobb oldalon, felkattintotta.

A lámpák meleg fénye jobb kedvre derítette. A helyiség közepén egy halom deszka, egy fűrészbak, egy fűrész, kalapácsok és szögek várták. Minden ott volt, ami egy láda összeállításához kell.

Drexler megtapogatta a minőségi faanyagot. Ezek nem ócska hulladéklécek voltak, hanem simára gyalult tölgyfa deszkák.

Levette a kabátját, és a fűrészbakra dobta. Körülnézett a pajtában: látott ott egy szépen bevetett szalmazsákot fehér lepedővel és zöld takaróval, egy mosdótálat, egy kis szekrényt tele konzervekkel, egy főzőlapot, sőt, egy hűtőszekrényt is. Benézett egy fa válaszfal mögé, ott volt a WC. Bauldry ügyelt a részletekre.

Kinyitotta a hűtőszekrényt: telepakolta dobozos sörrel. A sörök mellett egy boríték hevert. Egy pillanatig nézte, de inkább egy sör után nyúlt. Felnyitotta, megitta, összenyomta a dobozt, és a szemetes felé hajította. Elhibázta. Kivett egy újabb sört, és a borítékot is. Két fénykép volt benne. Az első egy fiatal, szőke hajú lányról készült. Akárki volt a fotós, elkapta azt a pillanatot, amikor a szél hátrafújta a haját. Az arca kipirosodott, a foga tökéletesen fehér. A termete alacsony, legfeljebb százhatvan centi.

A második fényképen ismerős arcot látott. Kate Haydent. Sötét, férfias FBI-dzsekit, farmert és csizmát viselt. A távolba meredt.

Hosszan kortyolta a sört, úgy tanulmányozta a képeket. Aztán ránézett a hívogató deszkarakásra. Éppen elég lesz két ládához.

– Nagyszerű.

24. fejezet

Újévi fogadalmam: mindent felégetni.

San Antonio, Texas

December 1péntek, 11:00

KATE A TÁRGYALÓTEREMBEN ÉPPEN a Williamről készített jegyzeteit nézte át, amikor egy egyenruhás rendőr bekopogott és rányitott.

– Elnézést a zavarásért, de egy bizonyos Mark Westin keresi önt! Azt mondta, Charles Richardson ügyvédje.

Az ügynök az asztalra ejtette a tollát, és egy pillanatig nem szólt semmit.

– Hol van?

– A recepción.

– Rendben. Azonnal megyek.

Amikor becsukódott az ajtó, fejkörzésekkel próbálta megszüntetni a nyaka merevségét. Utoljára akkor volt dolga Mr. Westinnel, amikor vádat emeltek Richardson ellen, és a bíró a tanúvallomása után megtagadta, hogy óvadék ellenében szabadlábra helyezték a férfit. Richardson őrjöngött, de Westin belenyugodott, mert tudta, más lehetőségei is vannak ügyfele megsegítésére.

Felvette a dzsekijét, a hátizsákjából egy hajkefét és rúzszt vett elő. Rendbe szedte magát, becsúsztotta a laptopját a hátizsákjába, és betette Mazur öltözőszekrényébe. Mivel a nyomozó éppen telefonált, hang nélkül kérdezte:

– Itt hagyhatom ezt?

Mazur bólintott, és letakarta a telefont a kezével:

– Mi történt?

– Richardson védőügyvédje vár rám.

Nem törődve a férfi nemtetszésével, a szekrények között a lifthez sietett, és lement a földszintre. Az előtérbe lépve kölni illata csapta meg. Elég nagy volt a nyüzsgés. Az egyik sarokban egy anya várakozott a gyerekével, egy másikban két rendőr vitatkozott. A recepcióspultnál egy farmert, kockás inget és kopott csizmát viselő férfi ordibált a pult mögötti őrmesterrel.

Westin a bejárat mellett állt.

A védjegyének számító testre szabott öltönyét viselte monogra- mos fehér inggel, piros nyakkendővel és fényesre kefélt, hegyes orrú olasz cipővel.

Kate odalépett hozzá.

– Mr. Westin?

A férfi végigmérte.

– Hayden ügynök! Beszélünk kell.

– Miről akar beszélni?

– Történt egy Szamaritánus-gyilkosság itt, San Antonioban. Ön döntő szerepet játszott abban, hogy az ügyfeleket nem engedték el óvadék ellenében. Az álláspontom szerint ez a gyilkosság pozitív bizonyíték arra, hogy nem dr. Richardson a maga embere.

– Téved. Richardson bűnössége bizonyított, ezt maga is tudja.
– Kate bosszúsan körbenézett a zajos helyiségben, aztán megismételte:

– Maga is tudja, hogy nincs az a bíró, aki szabadlábra helyezné Richardsont. Miért jött ide?

Westin az ügynököt nézte, de nem szólalt meg; Kate tudta, hogy gondolkodik. Megmutatta a telefonján William Bauldry fényképét az ügyvédnek.

– Ez a fickó William Bauldry. Mikor látta utoljára?

– Sosem találkoztam vele – felelte Westin.

– Nem hiszek magának – blöffölt Kate. – Fogadok, hogy Richardson beszélt róla!

Westin összeszorította az állkapcsát, de csak egy pillanatra.

– Miért beszélt volna az ügyfelem erről az emberről?

– Mert ez a férfi és Richardson több ízben találkozott a Bastrop börtönben. Volt lehetőségük átbeszélni Richardson gyilkosságait, és megtervezni egy újabbat San Antonioban.

– Richardson fegyházban tartózkodik. Semmi köze ehhez az üggyhöz.

– Richardson fegyverét még mindig nem találták meg. Hol van?

Westin megint megfontolta minden szavát. Nagyon értett az alkudozáshoz.

– Mondja, mit akar? – sürgette Kate.

– Elkerülni a halálbüntetést.

Kate bólogatott, mint aki csak most értette meg. A férfi azért jött, hogy információt adjon, de semmiképpen sem ingyen.

– Maga lesz az a busásan megfizetett sztárügyvéd, aki életben tart egy olyan szörnyeteget, mint Richardson. Rendben. Richardson élete végéig börtönben marad, de élni fog.

– Nem tökéletes győzelem, de ez a legtöbb, amit elérhetek.

– A végső ítéletet nem garantálhatom, de beszélek az ügyészekkel.

– Nem valami nagy garancia.

Kate vállat vont.

– Ennyit tehetek. Kapcsolatban áll Bauldryval?

– *Vele* nem.

Kate figyelte a nyomatékosan kiejtett szóra. Az ügyvéd tehát *Bauldryval* nem találkozott, de lehetőséget adott Kate-nek, hogy megkérdezze, kivel. Gyorsan megkereste a telefonjában Gloria Sanchez fotóját.

– És ezzel a nővel? Öt látta már?

Westin megnézte a fényképet. Előrehajolt, és ökölbe szorította a bal kezét.

– Ez az a nő, akit lelőttek.

A férfi hangszínéből az ügynök azonnal tudta, hogy jó úton jár.

– És mellel William Bauldry féltestvére. A börtönben gyakran meglátogatta, ő is a maga ügyfele?

– Nem.

– Akkor nem sérti meg az ügyvédi titoktartást.

A férfi mélyet sóhajtott.

– Az ügyfelem rám bízott egy kulcsot. Nagy valószínűséggel egy csomagmegőrzőét. Azt mondta, ha valaki felkeres, és kéri

ezt a kulcsot, adjam oda neki. Hat hónappal ezelőtt ez a nő megjelent az irodámban.

Kate azonnal Richardson eltűnt fegyverére gondolt: erre a biztos helyre tehettem.

– És mi volt a csomagmegőrzőben?

– Nem tudom. Én csak odaadtam a kulcsot.

Bizonyítani ugyan nem tudta, de logikusnak tűnt, hogy Richardson a csomagmegőrzőbe tette a fegyvert, ezt elmondta Bauldrynak, ő pedig elküldte érte Gloriát.

– Ez minden? – kérdezte.

– Nem tudok többet.

– Rendben.

– Beszél az ügyészekkel?

– Igen.

Kate otthagytta az ügyvédet, és miközben felsietett a lépcsőn, a telefonjára pillantott. Egy nem fogadott hívás Nevadától.

Visszahívta.

Nevada az első csengésre felvette.

– Azt hiszem, igazad volt.

– Mire gondolsz?

– Megtaláltam Drexler moteljét San Antonioban. Éppen most hatoltunk be a szobába, nézem, mit hagyott itt. Ezt látnod kell, gyere! – mondta Nevada.

– Mondd a címet! Azonnal indulok.

Kate elmondta Mazurnak, mi történt, percekkel később pedig már száguldottak is át a városon. Mire a motel elé értek, már három fekete FBI-autó állt a parkoló hátsó részén.

Hayden kiszállt, és a helyszínelők sárga szalagjával elzárt szobához sietett. Felmutatta a jelvényét az őrködő ügynöknek, és átbújt a szalag alatt.

Nevada magas, széles vállú alakja szinte betöltötte a kicsi, szegényes szobát, amiben csak egy alacsony franciaágy, egy kifakult barna fotel és egy televízió volt. A földön pizzásdobozok és egy tucat összenyomott sörösdoboz hevert.

– Mire jutottál, Nevada?

– Itt járt. Senki sem látta elmenni, de a portás azt mondta, hogy holnapig kifizette a szobát. Tehát még visszajöhet.

Kate a fejét ingatta.

– Nem fog visszajönni.

– Az igazgató azt mondta, volt tegnap egy látogatója. A jégtartályt ellenőrizte az előtérben, akkor látta, hogy egy harmincas fehér férfi áll Drexler ajtajánál néhány pizzával és egy tizenkettes söröskartonnal – mondta Nevada.

– A leírás alapján ez William is lehetett – vélte Kate. – De ők nem ismerik egymást. És ez a leírás legalább ezer fickóra illik ebben a városban.

– Ha William figyelt téged, észrevehette, hogy valaki más is követ – jegyezte meg Mazur.

Nevada bólintott.

– Kiszúrta Drexlert.

– Mindkettőjüket ugyanaz a nő érdekli – fűzte tovább a nyomozó.

– Ezt könnyen kideríthetjük – mondta Kate. – Hol az igazgató?

– Ott – mutatott Nevada egy karcsú, őszes, szakállas férfi felé.

Az ügynök odament hozzá, bemutatkozott, és megmutatta neki

Bauldry fényképét.

– Ezt a férfit látta?

Az igazgató szipákolt, és bólintott.

– Igen.

– Azt is látta, hogy ez a férfi beszélt Drexlerrel?

Az igazgató feszengett.

– Nem tudom a nevüket. Csak annyit, hogy ez a fickó hozta a pizzát meg a sört annak a férfinak, akit az FBI keres.

– Köszönöm. – Kate visszament Mazurhoz és Nevadához. – Azonosította Bauldryt.

A nyomozó állkapcsa megfeszült.

– Hogy a bánatba jöttek ezek össze?

– Nem tudom – válaszolta Hayden. – De feltételeznünk kell, hogy most együtt dolgoznak.

– Hívom a helyszínelőinket, azonnal itt lesznek – jelentette ki Mazur.

A helyszínelők megtalálják majd Drexler és – feltehetően – Bauldry DNS-ét a szobában. Aki belép egy szobába, nem távozik onnan úgy, hogy nem hagy valami nyomot. Ám a helyszínelés időigényes. Egy szállodai szobából több tucat DNS-mintát gyűjthetnek be a vendégektől a takarítókig sok embertől. Napokig tart összegyűjteni és kielemezni.

Megszólalt a szállodai telefon.

Kate felvette a kagylót.

– Igen?

– Itt William.

A hangja halk volt, mintha kifulladt volna.

– William? – mondta Kate olyan hangosan, hogy Mazur meghallja és odamenjen.

Egy kicsit eltartotta a kagylót a fülétől, hogy a férfi is hallja.

– Hol vagy?

– Visszatértem San Antonioba, Katie. Mi a gond ezzel?

– Hogy szerezted meg ezt a számot?

– Ez a legégetőbb kérdés, amire választ vársz?

A nyomozó kiment a szobából, és telefonált, hogy mérjék be a hívót. Kate húzta egy kicsit az időt.

– Mondd meg, hol vagy!

– Mire lenne az jó?

– William – kérlelte halkan a nő. – Elég ebből. Találkoznunk kell. Látni akarlak. Nagyon fontos, hogy találkozzak veled. Volt idő, amikor szerettük egymást.

A vonal túlsó végén csend honolt.

– Ott vagy, William?

– Megőrjítesz, Katie. Mindig is megőrjítettél. Ha betehetném a gondjaimat egy ládába és elégethetném, talán a régi önmagam lehetnék.

Kate fejében zakatolt a két szó: *láda* és *elégetni*.

Mazur visszajött a szobába. Találkozott a tekintetük.

– Találkoznom kell veled, William.

– Talán holnap, Katie – felelte a férfi. – Gyere el a házamhoz reggel!

– Miért nem most? – erősködött a nő.

– Fáradt vagyok. És dolgoznom kell. Akkor reggel.

A vonal elnémult.

– Mi a fene dolgod lehet? – suttogta Kate. összeszorult a gyomra, és úgy érezte, átjárja a testét a hideg. – Azt mondta, szeretné egy ládába tenni, aztán elégetni a problémáit.

– Szerinted mit jelent ez?

– Azt, hogy William és Drexler együtt vadásznak.

William figyelte, ahogy a fiatal lány kísétál a katolikus magániskolából. A többiekhez hasonlóan skót kockás szoknyát, fehér inget, térdzoknit és ormótlan barna cipőt viselt. A rá váró sötét Lexushoz ment, kinyitotta a hátsó ajtót, és bedobta a hátizsákját. Nevetett, amikor beült az elülső ülésre.

Megpróbálta elképzelni Katie-t ilyen idős korában. Emlékezett az éppen a térdéig érő kockás szoknyájára. Az a rémes barna cipő egyetlen lánynak sem állt jól, de ő csinos és vonzó volt benne. Vajon megvan még az egyenruhája? Már a gondolattól is erekciója támadt, hogy abban láthatná.

A Lexus elhajtott. Várt egy kicsit, aztán követte, vigyázva, hogy mindig legyen közöttük néhány autónyi távolság. Az autó átszelte a várost, és tizenöt perc múlva befordult egy lakópark kapuján. Oda nem követhette észrevétlenül, de nem is kellett, hiszen a lány úgyis kijön nemsokára. Este futballmeccsre megy.

William visszafordult az iskola felé, aztán később megállt ebédelni, és vásárolt néhány dolgot. Vett egy kis fehér ruhát és egy pár harminchatos fehér cipőt. Aztán beugrott egy virágboltba is. Kellemesnek ígérkezett az este.

Mire visszaért az iskolához, a nap már alacsonyan állt. Az újhold nem fog annyi fényt adni, hogy jól lásson. Nem a legjobb

éjszaka a vadászathoz, de tudta, hogy vagy ma, vagy soha. Drexler már készíti a két ládát, neki pedig le kell szállítania a testeket, amikkel megtöltik.

A mérkőzés előtti show tömény zaj és zűrzavar volt. Rengeteg fiatal lány rohangált körülötte, vihogtak, és a fejüket összedugva titkokat suttogtak. A fiúk megjátszották a férfit, de ha úgy alakulna, egyikük sem merne szembeszállni vele. Hacsak nem csoportosan, bár az problémás lenne, mert felhívná magára a figyelmet.

Óvatosnak kell lennie. Mint a pók a hálójában, nyugodtan vár majd a zamatos kis legyecskére.

A büféhez menet nagyon igyekezett valamelyik tanuló bátyjának vagy nagybátyjának tűnni, nem pedig egy olyan pasasnak, aki türelmesen várja, hogy gyilkolhasson. A pultnál kért egy hot dogot és egy kólát. Éppen beleharapott a virsli nagyon száraz burkába, amikor mellé viharzott Alyssa, és kért egy diétás kólát.

Olyan közel állt hozzá, hogy érezte a finom, édes parfüm illatát, és láthatta hajának természetes fényét. Alig ért a válláig. Ha nem ígérte volna oda Drexlernek, lehet, hogy megtartaná magának.

– Kiszaladnék a mamád kocsijához, Carrie! – szólt hátra Alyssa a barátnőjének, akit William eddig észre sem vett. Magas és karcsú lány volt, de esetlen végtagjai egyáltalán nem tették csábítóvá. Át kellene szabni, hogy beférjen Drexler ládája. – Nálad hagyta a kulcsokat?

Carrie kihalászta a kulcsot az ormótlan táskájából, majd Alyssa kezébe nyomta.

– Tessék! Itt várlak, aztán rendelünk majd valami kaját. Mama azt mondta, a vendégei vagyunk egy-egy hamburgerre.

– Jól hangzik! – örvendezett Alyssa, majd kortyolt egyet a kólájából, és a parkoló felé futott.

Nem ment utána azonnal. Ha hirtelen kiválik a tömegből, azzal is felhívja magára a figyelmet. Egyelőre csak nézte, ahogy a kislány átfurakodik a tömegen a déli kerítés irányába.

A szemetesbe dobta a hot dogját és az üdítősdobozt, majd a tömegen át ő is arra indult. A hazai csapat gólt szerzett, úgyhogy mindenki felugrott és ordított körülötte. Egy fiú véletlenül meg is ütötte a könyökével. William dühösen beharapta az ajkát. Máskor és máshol egészen máshogy válaszolt volna az ütésre.

Továbbnyomult, utat törve magának a kiabáló emberfalon át, majd a kapunál egy bólintással elkészönt egy piros kötényt, önkéntes rendező szülőtől. Aztán a zsúfolt parkolóba ment.

Először nem látta Alyssát. Már arra gondolt, hogy elveszítette. A pokolba! Körbenézett a nagy utcai lámpákkal megvilágított területen, majd meghallotta egy autó pittyenését. Arra fordulva meglátta Alyssát egy autó hátsó lámpáinak fényénél. Éppen felnyitotta a csomagtartót.

Átrohant a parkolón, tudván, hogy ha elég gyors, van esélye feltűnés nélkül elkapni a lányt. Kitért jobbra, és egy sor autó takarásában szaladt tovább. Hevesebben vert a szíve, a lelkes szurkolók ordítása elfedett minden más zajt. Még egy fordulás, és már csak néhány autó választotta el a lánytól...

Hátrapillantott, nem látja-e valaki, aztán a lány mögé lopakodott, az egyik kezével befogta a száját, a másikkal pedig

az oldalába szúrta az injekciós tűt. A nyugtató bekerült a lány testébe, de még harcolt. Ám egyre halkabban sikoltozott, végül pedig teljesen elernyed. A kulcsok a földre estek.

William betette a lányt a csomagtartóba. Összeszedte a kulcsokat, a kormány mögé ült, és beindította az autót. Bár az idegei szinte táncoltak a túltengő adrenalintól, figyelmesen lavírozott ki a parkolóból. Még oda is intett egy elhaladó párocskának. A stoptáblánál jobbra indexelt, kikanyarodott, és a főút felé ment.

Reszketett az izgalomtól. Most, hogy megvan Alyssa, könnyű lesz megszerezni Kate-et is. Pár lépésben sakk és matt.

Miközben az FBI ügynökei Drexler szobájában gyűjtötték be a bizonyítékokat, Mazur és Kate egész délután William nyomát keresték. Egyetlen búvóhelyére sem ment vissza. Amikor kijöttek Bauldry templomából, megszólalt a nyomozó telefonja. Felvette, és arrébb ment.

– Szia, kölyök! – A következő pillanatban azonban elsötétült az arca. – Mi történt, Alyssa? Hol vagy?

Nevada hatalmas ujjait ropogtatta. Kate közelebb ment Mazurhoz, hogy ő is hallja a beszélgetést.

– Apa... egy autóban vagyok. A... csomagtartóban!

A lány hangja kábult volt, nehezen formálta a szavakat.

Mazur szeme és szája körül elmélyültek a vonások.

– Nem lesz semmi baj, drágám. Ki rabolt el?

– Nem tudom – mormolta a lány, aztán megszakadt a vonal.

A nyomozó azonnal visszahívta, de nem vette fel. Aztán újra hívta. Semmi.

– A francba!

– Földrajzi helymeghatározás! – javasolta Kate.

Mazur megadta a lánya számát az interfészen, de nem volt jel.

– A francba! Valamit csináltak a telefonjával, hogy ez ne működjön. – Újra és újra próbálkozott. – A francba!

Kate finoman kivette a telefont a nyomozó kezéből.

– Hol kellett volna lennie ma este?

Mazur ökölbe szorította a kezét.

– A futballmérkőzésen. Egész este egy barátnőjével lett volna.

– Ki az a barátnő?

– Carrie. Carrie Scott.

– Megvan a száma?

– Igen.

Azonnal hívta is a számot, de nem vették fel.

– Menjünk ki a meccsre! – mondta Kate. – Ott van az első nyom, azt kell követnünk.

– Rendben.

Mazur felhívta Palmert, és teljes részletességgel tájékoztatta a történetekről. Amikor befejezte, újrahívta Carrie-t.

– Palmer rendőröket küld a meccsre és Bauldry bátyjához. A város minden rendőrautója a lányodat fogja keresni.

A férfi a füléhez nyomta a telefont, és káromkodott.

– Carrie, Mazur nyomozó vagyok. Alyssa apja. Hívj vissza azonnal! Vészhelyzet van!

Kate szerette volna azt mondani, Hogy minden rendben lesz, de a rideg statisztikai adatok azt sugallták, hogy Alyssa ezt nem fogja túlélni.

Lerohantak a lépcsőn, és a hátsó ajtón keresztül mentek ki Mazur autójához. Kate-nek szaporán kellett szednie a lábát, hogy ne maradjon le. A nyomozó indított, és csikorgó kerekekkel kifarolt a parkolóból.

– Jézusom, hiszen csak egy futballmeccsen volt! Alyssa okos gyerek. Nem menne el egy idegennel – füstölgött.

Kate már nem úgy nézett rá, mint egy munkatársra. Egy apát látott. Egy megrettent férfit, aki tudja, hogy most mindent elveszíthet.

Mazur metsző pillantást vetett rá.

– Miféle szörnyeteget keresünk? Lehet, hogy Bauldry tette? Vagy az a pszichopata Drexler?

– Remélem, nem.

A férfi a kormányra csapott.

– Beszélj nekem Drexlerről!

– Jobb, ha keveset tudsz róla, mert így koncentrálhatsz a keresésre.

– A pokolba ezzel! – ordított Mazur. – Tudni akarom!

A fájdalom mély árkokat vájt az arcára. Kate tudta, ő hozta be Mazur és Alyssa életébe a szörnyeket.

– Ha Drexler az, akkor van egy kis időnk.

– Úgy érted, nem öli meg azonnal?

– Igen.

Mazur megint hívta Carrie-t. Ezúttal felvette.

– Carrie! Alyssa eltűnt! – Hallgatta a választ. – Mikor láttad őt utoljára?

Az órájára pillantott.

– Az húsz perccel ezelőtt volt. Jó. Maradj ott a büfénél! Tíz percen belül ott leszek, és mennek más rendőrök is!

Megint hallgatott.

– Anyukád autója is eltűnt? Tudod a rendszámát?

Kate-re pillantott.

– Alyssa kiment Scotték autójához a kardigánjáért, és nem tért vissza. Mrs. Scott autója is eltűnt. Új kocsi, és van benne GPS. Hátha szerencsénk lesz.

Felhívta a céget. A központos azt ígérte, öt percen belül visszahívja. Aztán Pál mert tárcsázta.

– Sikerült bemérni Alyssa telefonját? – Hallgatott, aztán káromkodott. – A francba! Biztos vagy benne? Jó.

Az ölébe ejtette a telefont, és egy éles kanyarral visszafordult.

– Nem fognak jelet a telefonról.

Drexler ügyes volt, tudta, hogyan teheti tönkre a kislány mobilját. így az, hogy Alyssa fel tudta hívni Mazurt, arra utalt, hogy inkább William lehet az emberrabló. Azt akarta, hogy Mazur megijedjen, és kiszálljon a játékból. Kate emlékezett William szavaira: be akarta tenni „a problémáit egy ládába”. William Drexlernek akarja adni Alyssát. Mazurra nézett, és látta az alig leplezett dühét és rettegését. Ha ezt megmondaná neki, képtelen lenne koncentrálni. Most nem rendőrként gondolkodik. Úgy fog reagálni, mint egy pánikba esett apa.

Megérkeztek a futballpályára, ahol már egy tucat rendőrautó reflektora világított a parkolóban. Palmer is a helyszínen volt,

épp a gondnokkal beszélt, aki már előkerítette Carrie-t és az anyját, Kelly Scottot. Mindketten sápadtak voltak.

Palmer bemutatta őket. Mazur kezét nyújtott Mrs. Scottnak.

– Alyssa édesapja vagyok.

Mrs. Scott még jobban elkomorult.

– Fél órája láttam Alyssát Carrie-vel. Palmer nyomozó azt mondta, valószínűleg elrabolták.

Carrie kisírt szemébe újabb könnyek tolultak.

– Mr. Mazur, én annyira sajnálom! – Alig lehetett érteni, mit mond, annyira zokogott. – Azt hittem, csak a kardigánjáért megy a kocsihoz.

– Jól van, Carrie. – A nyomozó a kislány vállára tette a kezét, aki erre hirtelen átölelte. Mazur Mrs. Scottra nézett. – Ez azzal az ügyel áll kapcsolatban, amin éppen dolgozom.

Mrs. Scott közelebb hajolt.

– Megmondtam a lányoknak, hogy maradjanak a tömegben!

A nyomozó eltolta magától a lányt.

– Most próbálj meg visszaemlékezni, Carrie! Láttál valakit ólálkodni körülöttetek?

– Nem. Senkit, aki furcsának látszott volna – felelte a lány.

Mrs. Scott mélyet sóhajtott.

– Én láttam egy férfit a büfénél.

– Ki volt az? – kérdezte Mazur.

– Harmincöt év körüli, sötét hajú. Azért figyeltem fel rá, mert szülőnek fiatal volt, tanulóknak meg túl idős. Valahogy nem illett ide. És aztán kidobott a szemétkosárba egy hot dogot, amit éppen akkor vásárolt. – A nő megrémült. – Úristen, gondolja, hogy ő tette?

Kate Mazur elé állt, bemutatkozott, és megmutatta Bauldry fényképét Mrs. Scottnak.

– Ő az?

Az asszony figyelmesen megnézte a képet.

– Nem vagyok biztos benne, de hasonlít rá.

– Mondott valamit? – kérdezte Kate.

– Nem. Végtelenül udvariasan viselkedett, és húsz dollárt tett az adományperselybe.

Az ügynök a lányhoz fordult.

– Carrie, kérlek, most ne sírj! Beszélnem kell veled.

A lány abbahagyta a zokogást, és Kate felé fordult. Megtörölte a szemét a pulóvere ujjában.

– Maga tényleg FBI-os?

– Igen.

Az ügynök a lány anyjára nézett, és bólintott.

– Akkor jön maga, ha valakit elrabolnak vagy megölnék?

– Így van. Most nagyon figyelj, mert nincs sok időnk! Tudsz rám figyelni?

– Én.. . engem úgy megrázott ez az egész – szipogta a lány.

– Mindegy, mennyire vagy zaklatott vagy ideges – szólalt meg Carrie anyja. – Most figyelj, és segíts a rendőrségnek!

Carrie az ajkába harapott.

– Jó, persze. Figyelek.

– Oké. Láttál valakit ma este, aki körülöttek legyeskedett?

– Nem. Csak a meccset néztük.

Megszólalt Mazur telefonja.

– Mazur nyomozó!

A válla és a füle közé szorította a mobilt, aztán elővette a füzetét, és jegyzetelt.

– Nagyszerű. Köszönöm. – Kate-re nézett. – Megtalálták Scotték autóját.

– Menj! – sürgette az ügynök, remélve, hogy Alyssa elrablója hagyott maga után valami nyomot. – Én még beszélni akarok itt néhány emberrel. Hátha tudnak valamit.

– Rendben.

Mazur és Palmer elmentek, Kate pedig ott maradt, hogy beszéljen Carrie-vel és az anyjával. Nézte a távolodó autót, és már nagyon bánta, hogy kapcsolatba került a nyomozóval és Alyssával.

– Mióta ismered Alyssát? – kérdezte a szipogó lánytól.

– Néhány hónapja. Új nálunk, és ebben az iskolában az újaknak nehéz barátokat szerezni. A többségünk már az óvodába is együtt járt.

– De te a barátnője vagy.

– Mert jó fej. És kedves. Jól elvagyunk együtt.

– Alyssa járt valakivel? Nem lehet, hogy vele ment el?

Van úgy, hogy az eltűntnek jelentett gyereket nem rabolták el, csak éppen elment valahova egy barátjával. Kate-nek volt tapasztalata a Carrie-hez hasonló lányokkal. Védni akarják a barátnőjüket, és ilyenkor jobban félnek a szülőktől, mint a rendőrségtől. Naivságukban el sem tudják képzelni, hogy tényleg léteznek szörnyetegek.

Carrie bizalmasan közelebb hajolt.

– Tényleg tetszik neki egy fiú. Jamesnek hívják. Néhányszor csókolóztak.

– Hol van James?

– Ő az egyik játékos. – Egy magas, sötét hajú srácra mutatott, akinek a mezére sár és fűszálak tapadtak. – Helyes fiú, de mivel játszik, ő nem mehetett el Alyssával.

– Jól van, drágám.

Kate mindennek utána akart járni, ezért átvágott a tömegen, és odament a fiatal focistához, amikor a félidő végén éppen az öltözőbe igyekezett. Legalább egy fejjel volt magasabb nála. Felmutatta a jelvényét.

– Beszélnem kell veled, James.

A fiú elsápadt, de csak akkor kérdezte meg, hogy mi történt, amikor már távolabb mentek a tölegtől. Kate azonnal leolvasta az arcáról, hogy tőle nem kap használható információt.

– Jártok Alyssával?

– Nem mondhatnám, bár én szeretnék. Tetszik nekem.

– Mikor láttad utoljára?

– Tegnap a suliban. Kidíszítette a szekrényemet.

– Azóta nem?

– Nem. – A fiú bizonytalanul beletúrt rövid hajába. – Mi történt? Nem volt szíve megmondani, hogy Alyssát elrabolták, és percről percre kevesebb az esélye a túlélésre. Az elrabolt lányok néhány órával később általában már halottak.

– Most nem mondhatom meg.

William már több lépéssel jár előtte, és nagyon fogy az idő. Drexler nem fogja azonnal megölni, de ez csekély vigasz, tudva, milyen sors vár Alyssára.

Felhívta Nevadát. A harmadik csengetésre vette fel.

- Drexlernek semmi nyoma egyelőre.
- Azt hiszem, nagyobb a baj.

25. fejezet

Semmi mást nem akarok karácsonyra, csak... a bosszút.

San Antonio, Texas

December 1., péntek, 20:00

MAZUR ÉS PALMER JÓCSKÁN WILLIAM HÍVÁSA UTÁN ért oda a gyengén megvilágított kisbolt parkolójába. A lopott autó a legsötétebb helyen állt, orral egy kis facsoport télé. A nyomozók csendesen, fegyverrel a kézben közelítették meg a fehér Lexust. Senki sem ült benne, a csomagtartó pedig félig nyitva volt.

Mazur egyenesen a csomagtartóhoz ment, Palmer megelőlről biztosította. A férfi más esetben várt volna, de most azonnal bele kellett néznie. Egyszer már kérlelte Istent, karjában tartva a fia merev testét, hogy adja vissza őt. Akkor nem hallgatták meg a könyörgését, most mégis reménykedett, így újra fohászkodott: *bármit megteszek cserébe.*

Felemelte a csomagtartó tetejét. Üres volt. Alyssa sehol. Hátralépett. A félelem és a megkönnyebbülés hullámától szinte remegett a térde.

Palmer is odament, átvizsgálta a csomagtartó tartalmát. Egy pótkerék, egy csomagterrendező és egy nyitott elsősegélyláda.

És hátúira benyomva ott volt Alyssa kék kardigánja is.

– Ezt minek gyömöszölte be ide?

– Alyssa csinálta. Tudatni akarta velünk, hogy itt volt.

Mazur remegő kézzel eltette a fegyverét, és gumikesztyűt húzott.

Kiemelte a kardigánt. Alatta volt a lánya karkötője. Neki hagyta itt, így közölte, hogy itt volt: ezt Kate tanácsolta neki. A lánya hisz abban, hogy ő megmenti.

Amikor Caleb meghalt, azt gondolta, több haragot és bánatot nem tudna elviselni. Most rájött, hogy dehogynem: mind a kettőből jut még neki.

Palmer átkutatta az első és a hátsó üléseket.

– Semmi.

– Hívd ide Calhount! Az egész kocsiban keressenek ujjlenyomatokat! Lehet, hogy a gyermekrabló nem használt kesztyűt.

– Máris hívom.

Kate-et egy egyenruhás rendőr vitte el a bérelt autójához, amit közben átvizsgáltak. Nem találtak benne nyomkövető jeladót. A nő egyenesen Bauldry házához ment, ahol már három rendőrautó állt készenlétben, felkapcsolt reflektorokkal. A bejárati ajtó nyitva állt, a házvezetőnő egy rendőrtiszttel beszélt. Elővette a jelvényét, és ő is odament.

– Hol van William?

A házvezetőnőn páni félelem látszott, de a hátrapillantásából világosan kiderült, hogy leginkább a munkaadójától fél.

– Nincs itthon!

– Nem azért jöttünk, hogy letartóztassuk – hazudta Kate. – Beszélünk kell vele.

– Kérem! – suttogta a nő. – Nem segíthetek!

Az ügynök mindig szabályszerűen járt el, kivéve az ilyen pillanatokat, amikor egy élet megmentése volt a tét. Félrelökte a házvezetőnőt.

– Bauldry! – kiáltotta.

– Kisasszony! Kisasszony! – esengett a házvezetőnő, miközben futott utána. – Nem jöhet be a házba! Mr. Bauldry nem fogad senkit!

– Most mondta, hogy nincs itthon!

Kate berontott, és benézett a homályosan megvilágított nappaliba. Mindenütt tisztaság, rend, de Williamnek semmi nyoma.

A házvezetőnő sipítozott.

– El kell mennie, kérem!

Kate felrohant a lépcsőn.

– Hol vagy, Bauldry? – kiabálta.

Benyitott az első ajtón, közben pedig meghallotta, hogy a házvezetőnő telefonál valakinek. Spanyolul hadart valamit, amíg Kate benyitott a második szobába is. Semmi.

Megszólalt a telefonja. „Ismeretlen hívó”. Lerohant a lépcsőn.

– Tessék, Kate Hayden!

– Mindig olyan indulatos a hangod – panaszkodott William.

Az ügynök a házvezetőnő felé nézett, aki visszacsúsztatta a zsebébe a telefonját.

– William?

– Katie. – Olyan feddően mondta ki a nevét, mintha egy rendetlenkedő gyerek volna. – Hogy vagy ma?

– Majd megmondom, ha ennek vége lesz. Hol van Alyssa?

– Pontosan huszonöt percet kapsz, hogy odaérj a címre, amit mindjárt elküldök neked. Aztán bemutatom az édes kis Alyssát Drexlernek, és meglátjuk, hogy jönnek ki egymással. Nagy nőbarát, de most eléggé ideges, mert elvette tőle a játékát. Szerencsére a kedves kis Alyssa szívesen segít Mr. Drexlernek elfelejteni az elveszett játékszerét.

Kate megmarkolta a telefonját.

– Te engem akarsz, nem őt. Neki semmi köze ehhez. Elmegyek hozzád.

– De zsaruk nélkül, Kate, ne feledd! – dúdolta William, mint egy vidám dalocskát.

A William-félék imádják az ilyen pillanatokat. Kiélvezik a figyelmet, a félelmet és a hatalmat.

– Nem leszek kedves hozzád, ha bántod őt.

– Tudni fogom, ha felhívsz valakit, Katie. Mindig tudom! – figyelmeztette a férfi, tudomást sem véve a fenyegetésről.

Az ügynök tekintete találkozott a házvezetőnőével, akinek a szemében a félelem és a remény keveredett.

– Megértettem.

– Készen állsz vagy sem, küldöm az üzenetet.

A hívás megszakadt, és két másodperc múlva megjelent a kijelzőn az üzenet. Kate azonnal beírta a címet a telefonja térkép-applikációjába. Ha teljes sebességgel hajt, még odaérhet. Elrohant a döbbent asszony mellett. Nagyon fel akarta hívni Mazurt, de érezte, hogy azt William azonnal megtudná.

Visszafordult a házvezetőnőhöz, és suttogva kérdezte:

– Most is figyel?

A barna szemek rettegve meredtek rá. A nő testbeszéde szinte sikoltotta, amire gyanakodott: William figyelí őket.

– Van itt papír és ceruza? Fel kell írnom egy címet! – mondta hangosan.

A házvezetőnő tollat és papírt adott neki.

Kate lefirkantotta az éppen most hallott címet, alá pedig Mazur telefonszámát és a *Vészhelyzet!* szót.

A nő átvette a jegyzetömböt, és rápillantott.

– Igen, kisasszony.

Ha William látta is ezt, nem öli meg a lányt, Kate ebben biztos volt. Alyssa így alku tárgya, a logika pedig azt diktálta, hogy ha az ügynök nem kér segítséget, valószínűleg sem ő, sem a lány nem ússza meg élve.

Kate futott az autójához, aztán csikorgó gumikkal fordult ki a kapun. Az autóúton előzőtt, sávokat váltott, és folyamatosan nyomta a gázt. A pályán százhetvennel száguldott a kijáratig, ahonnan már a vidéket átszelő úton haladt.

Csörgött a telefonja.

Ismeretlen szám jelent meg a kijelzőn.

– Késésben vagy – figyelmeztette William. – Ketyeg az óra!

– Nagy a forgalom. Megyek, amilyen gyorsan csak tudok – suhant el Kate mellett a táj.

– Drexler azt mondta, a láda egy kicsit rövidebbre sikerült. Elméretezte. Tudod, ez mit jelent? Csatt – ropp – pötty!

A hívás megszakadt.

Kate még jobban nyomta a gázt. Annyira gyorsan hajtott, hogy amikor a GPS azt tanácsolta, forduljon jobbra, majdnem továbbment. Csikorogtak a fékek és záporoztak a kavicsok, amikor lefordult a bejárat kapuhoz vezető földútra. A kapu tárva-nyitva állt, hívogatta őt.

Végigszánguldott a bekötőúton, és remélte, hogy nem most kap defektet.

Nyugtalanság és nyers félelem égett Mazurban, amíg az elhagyatott jármű mellett járkált. Megszólalt a telefonja. Santos volt az. Elnyomott egy káromkodást.

– Mondja, hogy jó híre van!

– Átnéztem a William Bauldry nevéhez köthető ingatlanok listáját. Két birtokot is találtam, amelyeken van akkora tó, ami alkalmas a horgászásra.

Miközben Mazur felírta a címeket, a telefonja új hívást jelzett. Nem szólt Santosnak, egyszerűen fogadta a második hívást.

– Mazur nyomozó.

– Rendőrség! Rendőrség! – sikította egy izgatott nő.

– Ki beszél?

– Rendőrség! Rendőrség?

– Igen. Ki beszél?

A háttérben utcai forgalom zaját és autók dudálását hallotta.

– Kate kisasszony mondta, hogy hívjam! Mondta, hogy adjam meg magának a címet!

Beolvasott egy ismeretlen címet.

– Mondja el újra!

A nő megismételte, így Mazur most már le tudta írni.

– Kivel beszélek?

– Mr. Bauldrynak dolgozom.

A nyomozó csettintett. Palmer felfigyelt a hangra, és odament hozzá.

– Maga a házvezetőnője, Mrs. Lopez?

– Igen. A hölgy az FBI-tól eljött a házba, és nem találta itthon Mr. Bauldryt. De ő láthatta a kisasszonyt. És aztán fel is hívta.

Mazur adrenalinszintje felszökött.

– Maga hol van most?

– Bent a városban, a bátyám bárjában. Nem megyek vissza Mr. Bauldry házába. Miss Kate arra a címre ment, amit megadtam önnek. Azt írta, *Vészhelyzet*.

A nyomozó szíve összeszorult.

– Azt mondta, vészhelyzeti

Jézusom.

– Igen, uram.

– Biztosan ezt írta fel magának?

– Azt hiszem, igen. – A nő hangja remegett. Újra elolvasta a cédulát, közben pedig elmormolt egy fohászt. – Igen, egész biztos. Ezt adta oda nekem.

Mazur még nem mert reménykedni.

– Mennyi ideje ment el Kate?

– Tizenöt perce. Azt hiszem, nagyon bátor nő.

És örült is, amiért egyedül ment Bauldry után.

– Hol van a bátyja bárja?

– Ne mondja meg Mr. Bauldrynak!

– Nem fogom.

A nő elhadarta a címet.

– Maradjon ott, rendben? Odaküldöm Palmer nyomozót, ő fog magára vigyázni.

– Igen, uram.

Mazur letette a telefont, és a két címet nézte. Az egyik telitalálat. Ott van a célpont.

– Palmer, menj el erre a címre, és keresd Mrs. Lopezt! Ő Bauldry házvezetőnője.

– Mi történt? – kérdezte a nő.

– Kate elment Bauldry házába, mire William felhívta. Nála van Alyssa. Én ezt a nyomot követem, de hívd Santost, hogy ellenőrizze a másik helyszínt is.

– Meglesz.

– Rendben.

Mazur beült a kocsijába, és olyan gyorsan tolatott ki, hogy majdnem belement egy másik autóba. Felkapcsolta a reflektorokat, és beletaposott a gázba.

William kiemelte a kábult lányt az 1971-es Buickból, amire lecserélte a Lexust. A régi kocsik a legjobbak. Tény, hogy rettentő sokat fogyasztanak, a biztonságuk is kérdéses, de legalább nincs bennük GPS. A régi, szép, egyszerű idők...

A lány nyöszörgött, sima homloka összeráncolódott, ahogy próbálta kinyitni a szemét.

– Az apukám idejön...

– Na, felébredtél? – Szorosan fogta a lányt, élvezte testének közelségét. – Nem, ő nem jön ide. De Kate ügynök már úton

van, hogy megmentsen.

– Kate?

– Az én Katie-m éppen ide tart.

Alyssa megpróbált kiszabadulni, de még túl kába volt hozzá. Erőtlenül visszahanyatlott. Hát még ha tudná, hogy holnap már egy ládában ébred fel...

Kinyílt a pajta ajtaja, és a gyenge fény kirajzolta Drexler magas alakjának körvonalát.

– Ő az én kislányom?

– Hamarosan az lesz.

Drexler odasietett hozzá. Fűrészpor pettyezte frissen borotvált koponyáját és kockás ingét.

– Hol a másik? Azt mondtad, két ládát készítek!

– Hamarosan itt lesz ő is.

Drexler megvizsgálta a lány testét. Felmérte a távolságot a combjától a bokájáig.

– Alábecsülted a megadott méreteket.

– Korábban is megoldottál már ilyen problémát.

Drexler vigyorgott.

– Igen, meg. Most már megkaphatom?

Bauldry visszahúzódott.

– Egyelőre nem. A buli Katie megérkezése után kezdődik.

Kate lekapcsolta az autó lámpáit, és a csillagok fényénél tájékozódott a földúton. A kocsi körül felcsapott a por, a kerekek alatt csikorogtak a kavicsok. A távolban világítottak a tanyaház lámpái.

Az egyik kerekét elkapta egy kerékvágás. Nagyot zökkent, és kénytelen volt erősen markolni a kormányt, hogy az úton tartsa a kocsit.

A visszapillantó tükörben a mögötte elterülő végtelen, sötét vidéket látta. Ez a ház túl volt a szénakazalban, cím nélkül lehetetlen megtalálni. Csak reménykedni tudott benne, hogy Mazur megkapta az üzenetét. Nagyon jó lett volna megvárni őt, de Sara Fletcher képe villant fel előtte. Ha vár, több időt ad a szörnyetegeknek.

Kate nem tudott volna együtt élni a tudattal, hogy Alyssa miatta szenved. Kész volt magát is feláldozni, ha az kell ahhoz, hogy elfogja ezt a két vadállatot, mielőtt hozzányúlnak a kislányhoz.

26. fejezet

A bosszú olyan étel, ami hidegen tálalva a legjobb.

– Gloria mondása

San Antonio, Texas

December 1., péntek, 22:00

KATE LEÁLLÍTOTTA A MOTORT, elővette a fegyverét, és kiszállt az autóból. Hideg volt az éjszaka, és a feltámadó szellő a vihar előtti csendet juttatta eszébe. Az egyszerű, szürke falú, bádogtetejű melléképület kivilágított ablakát nézte. Éppen egy férfi haladt el előtte, aztán máris kinyílt az ajtó. William Bauldry állt a küszöbön. Szélesen elmosolyodott, amikor meglátta őt.

– Katie! Hát ideértél? - kérdezte, mintha ez egy baráti találkozó volna.

– William.

Bauldry intett, hogy menjen közelebb.

– Gyere csak! Alyssa és Drexler bent vannak, éppen most ismerkednek!

– Mit csináltál vele?

– Jól van. Legalábbis még egy darabban. – Megint befelé invitálta. – Gyere már! Nem harapok.

Kate mélyet lélegzett, és megindult az ajtó felé. Amikor a férfi közelébe ért, megállt.

– Te menj elöl!

– Rendben. Nem mondhatod, hogy nem vagyok jó házigazda. Hátrált, és kitárta a karját.

Az ügynök rajta tartotta a szemét, és vigyázott, hogy legalább három méter távolság legyen köztük. Benézett a pajtába, és azonnal meglátta Alyssát. Egy széken ült, a feje előrecsuklott.

Drexler fenyegetőbbé vált, mióta leborotválta hosszú haját és szakállát. A hideg, fekete szemekben nem látszott zavarodottság, a mosolya pedig élettelen volt. Gyengéden megsimogatta a lány haját.

– Már vártunk. Meg arra is, hogy a kislány magához térjen. William szerint mostanra már fel kellett volna ébrednie, de egy kis álomszuszék. Fel kell keltenünk. Abban nincs semmi szórakozás, ha átalussza az egészet.

Sara sikolya visszhangzott Kate fülében.

– William! Azt tudom, hogy Drexler miért csinálja ezt, de te miért?

– Tizenhét éve álmodok egy ilyen napról – felelte a férfi.

Kate szívverése felgyorsult, de a hangja kiegyensúlyozott és nyugodt maradt.

– De te nem ismerhetted Drexlert.

– Ez a szerencsés véletlen! Láttam őt anyád háza körül cirkálni. Úgy gondoltam, talán egymás hasznára lehetünk.

Kate hátán végigfutott a hideg.

– Figyelted az anyámat?

William bizalmasan közelebb hajolt.

– Tudtad, hogy kamerákat szereltem fel a házában?

Tehát amikor akkor éjjel felhívta őt az anyja házában, igazat mondott. Nem blöffölt.

– Említette, hogy betörtek hozzá, de nem vittek el semmit.

– Én voltam. És én béreltem ki a vele szemben levő házat.

Kate látszólag megőrizte a nyugalmát, de a gondolatai csak úgy cikáztak. *Időt kell nyerni. Időt kell nyerni.* Csakis abban reménykedhetett, hogy Mrs. Lopez felhívta már Mazurt. William közben a lányt méregette.

– Egészen más forgatókönyvet képzeltem el. Alyssa eredetileg nem szerepelt a listámon, ő és Drexler... csak improvizációk.

– Az eredeti listát ki állította össze? Charles Richardson?

William nemet intett.

– Nem, Richardson is csak egy eszköz volt.

Végig csak kihasználta volna őt?

– Amikor találkoztál vele a börtönben, már tudtad, hogy kicsoda, ugye?

– Érdekes, hogy az olyanok, mint te meg én, azonnal meglátjuk az emberekben a rosszat. Ez a mi rendkívüli adottságunk.

Kate még a gondolattól is irtózott, hogy van bennük valami közös, de Williamnek most igaza volt. Mindketten felismerték a szörnyeket.

– Biztosan megmondtad Gloriának az egyik látogatásakor, hogy Richardson nőket lőtt le.

– Miért mondtam volna? – vigyorgott William. – Te meg én nem bízunk meg senkiben.

– Te bíztál Gloriában. A féltestvéred volt. Együtt nőttetek fel. Mindent tudott rólad, nem?

Bauldry kacsintott, és megérintette az orra hegyét.

– Bizony!

– Szerintem szeretted is.

– Igen.

– Miért ölted meg?

A férfi megnyalta az ajkát, mint aki valami finomat ízlelt.

– Amikor beszéltem neki Richardsonról, el volt bűvölve.

Ahogy azt vártam is.

Gloria és William jobban hasonlítottak egymásra, mint Kate elsőre gondolta.

– Richardson azonban több volt, mint csupán érdekesség.

– Gloria javasolta, hogy használjuk fel Richardson tettét – árulta el William. – Persze azt a bizonyos jelenetet nem látta előre, de az első két gyilkosságot ő tervezte meg.

– Azt akarta, hogy te öld meg. – Kezdték összeállni a részletek.

– Tudta, hogy a rákja halálos, és azt is, hogy a férjének viszonya van Rebeccával.

– Ráadásul ugyanazon a napon szerzett tudomást mindkettőről. Egy ekkora sokk egy gyengébb nőt letaglózott volna, de nem az én nővéremet, ő azt mondta, hogy ha már itt kell hagynia ezt a világot, akkor ő dönti el, hogyan megy el, és kiket visz magával.

Drexler meghúzta Alyssa haját.

– Nem akar felébredni.

A lány állkapcsa lefittyedt, a szeme csukva volt.

William nem nézett sem Drexlerre, sem a lányra. Tekintetét a Kate kezében levő pisztolyra szegezte.

– Fel fog ébredni. Ez a néhány perc már nem számít.

- Ki volt a következő Gloria listáján?
- Isabella Sanchez. Martin bájos leánya.
- Miért éppen ő? így büntette volna Martint?
- Igen. Gloriával nem érte meg ujjat húzni. Ha ő azt akarja, hogy szenvedj, akkor szenvedni is fogsz.

Ez a nő mindentől meg akarta fosztani a férjét, ami jó volt az életében: önmagától, az üzlettől, a szeretőjétől, a lányától, de talán még a szabadságától is. Ez a hideg, kiszámított terv azt mutatta, nem volt kezdő a gyilkolásban, és abban sem, hogy megússza.

- Ő ölte meg Martin első feleségét.

William felnevetett.

- Hát persze hogy ő! Amint megismerte Martint, meg is akarta szerezni magának. Én nem tudom, mit látott benne, de ő akarta ezt a férfit. Martin viszont csak mondogatta, mennyire szereti Gloriát, ám soha nem hagyta volna el érte a feleségét.

- Akkoriban az autókereskedésben dolgozott. Mindent megtanult az autóról és a fékekről...

William kacsintott.

- Mindent elsöpört, ami az útjában állt. Amikor elmondta, hogy Martinnak viszonya van Rebeccával, én rólad beszéltem neki. Arról, hogy soha nem felejttem el a minket összefűző különleges köteléket. Erre felvetette, van mód rá, hogy mindketten megkapjuk, amit akarunk.

- Ő vette ki Richardson fegyverét a buszpályaudvar csomagmegőrzőjéből, ugye?

- Richardson mindig ott tartotta a fegyverét. Hetekkel azelőtt, hogy letartóztattad, meglátogatott a börtönben, és elmondta,

hogy oda tette, de nem vállalhatja a kockázatot, hogy személyesen hozza el. Ezért elküldtem Gloriát az ügyvédje irodájába, hogy kérje el a kulcsot, aztán vigye el a fegyvert. Boldogan teljesítette a megbízatást, mert tudta, hogy még hasznát veszi a pisztolynak.

Kate még erősebben markolta a sajátját.

– És te tudtad, hogy egy új Szamaritánus-gyilkosság idehoz engem a városba.

– Tudtam, hogy ez felkelti majd a figyelmedet – nevetett megint William. – És tudtam, hogy hasi kerül bevonni téged a játékba, akkor benne is maradsz a végéig! – Tapsolt, de a tekintete elsötétült. – Én nagyon élvezem. Te nem?

Kate nem válaszolt. William ismételten felnevetett.

– Na és te, Drexler?

– Egyre izgatottabb vagyok. – Gyengéden arcon csókolta Alyssát, de a lány meg sem rezzent. – Ő is élvezni fogja.

– Kate? – nézett rá William.

– Ez a kettőnk dolga. Alyssának nincs köze hozzá.

Bauldry összeráncolta a homlokát.

– Most már van. Megőrijtett, amikor megláttalak azzal a nyomozóval. Figyeltem, amikor elhoztátok Alyssát az iskolából. Nem tudtam bemenni utánatok a zárt lakóparkba, de ez adta az ötletet, hogy elkapjam a lányt. Szóval csak hogy tudd, miattad történik vele minden az elkövetkezendő napokban. – Már nem mosolygott. – Most pedig tedd le a fegyvert!

Amikor Kate nem engedelmeskedett, Bauldry felemelte a kezét, mire Drexler hátrahúzta Alyssa fejét, és a torkához szorított egy kést.

– Tudod, hogy megy ez – mondta William.

Az emberi agynak legalább egy másodpercre van szüksége ahhoz, hogy feldolgozza a történéseket, így Kate bármelyikükre lő először, csak egy töredékmásodperce marad, hogy lelője a másikat is.

Ha csak egy pillanatra is kihagy bármelyikük ébersége, nyert ügye van.

A csapdát kiterelve leeresztette a fegyverét. A Wonder Woman-karkötő lecsúszott a csuklóján. A szeme a vereség elfogadását tükrözte, de a szíve hevesen vert. Csigalassúsággal múlt az idő. Félig leeresztett szemhéja mögül látta, hogy Drexler már nem markolja olyan erősen Alyssa haját. William győztesen mosolygott. Kit lőjön le elsőnek?

Mély levegőt vett, villámgyorsan felemelte a fegyverét, és tüzelt. A golyó a mellkasa közepén találta el Drexlert. A férfi hátrált fél lépést. Szinte komikusán nézte a mellén szétterjedő vérfoltot. Elejtette a kését, és térdre rogyott.

Kate még egy másodpercért fohászkodva fordult William felé, aki viszont számíthatott a támadásra, mivel a mozdulatot észlelve azonnal rávetette magát. Megragadta Kate csuklóját, és keményen a földhöz verte a kezét. A fegyver elsült, a lövedék a falba csapódott. Kate úgy érezte, összetörnek a kézcsontjai, ahogy a férfi újra és újra a földhöz csapta. Fájdalom nyilallt a karjába, és hiába próbálta megtartani a fegyverét, kicsúszott az ujjai közül.

William leszorította mindkét kezét a feje fölé, és lovaglólásban ráült. Izgatottan és szaggatottan lihegett. Erősen

szorította a csuklóját, amitől a műanyag Wonder Woman-karkötő lepattant és kettétört.

– Tudtam, hogy először rá fogsz lőni. Nem kockáztathattad Alyssa életét, igaz?

Kate küzdött, közben pedig a szeme sarkából valami mozgást vett észre.

– Engedd őt el! Ez a mi ügyünk!

– Fogalmad sincs, mióta várok erre a pillanatra. Hogy milyen sokat álmodoztam arról, egyszer megmutatom neked, mennyire alábecsültél!

Fogást váltott, és most egy kézzel szorította le Kate csuklóit. A másikkal megmarkolta a bugyiját, és megrántotta. A vékony anyag elszakadt.

Ekkor Alyssa egy velőtrázó sikollyal átszáguldott a pajtán, és William hátára ugrott. A hajánál fogva hátrarántotta a fejét, és a fülébe harapott.

Bauldry felegyenesedett, és ledobta magáról a lányt. Alyssa a földre zuhant. Keményen megütötte magát, de ez a közbjáték elég volt Kate-nek, hogy felálljon.

A férfi felkapta a fegyvert, és amikor Alyssa újra rátámadt, durván az arcába vágott vele. A lány ajka felhasadt, és az ütéstől a földre esett.

Kate ökölbe szorított kézzel, elborzadva látta, hogy William felemeli a fegyvert, és Alyssa fejére céloz.

És támadott.

Mazur lekanyarodott a kihalt autóútról, lekapcsolta a lámpákat, és tovább száguldott a bekötőúton. Erősen szorította a kormányt, minden félelmét a cselekvésbe vezette át. Ha most az esélyeket mérlegelné, azt kockáztatná, hogy túlgondolja a dolgokat és hibát követ el. Santos nem szólt vissza a másik Bauldry-birtokról, így csak imádkozhatott, hogy ez legyen az, ahová mennie kell.

Aztán meglátta a tágas pajtából kiszűrődő világosságot. Remélte, hogy jó helyen jár. Hamarosan Kate bérelt autóját is megpillantotta egy ezüstsínű négyajtós és egy zöld furgon mögött – most már akár hálaimát is mondott volna. Beletaposott a fékbe, leállította az autót, és elővette a fegyverét. A bal oldali ajtóhoz rohant a kavicsos úton. Már fogta a kilincset, amikor női sikolyt hallott.

Megmarkolta a fegyverét, belökte az ajtót, és egy pillanat alatt felmérte a helyzetet. Alyssa a földön kuporgott: kezét az arcára szorította, nyöszörgőit, de úgy tűnt, jól van. Egy újabb sikoly Kate-re terelte a figyelmét, aki éppen belerohant a fegyvert tartó Williambe.

Nem volt meg a szükséges súlya, sem lendülete, hogy feldöntse, de elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy félrelökje a karját, amikor elsült a fegyver. A golyó a falba csapódott, mintegy harminc centiméterre Alyssa fejétől. Bauldry azonnal összeszedte magát, és bevitt egy jobbegyenest Kate-nek, aki ettől megtántorodott és térdre esett.

Mazur célra tartotta a fegyverét, kiengedte a levegőt, és lőtt. A lövedék átfúrta Bauldry arcát. A férfi feje hátrabukott. Tántorgott, de még mindig szorította a fegyvert. A vér

elborította az arcát és beszennyezte az ingét. Sötét szeme összeszűkül. Célba vette Kate-et.

Mazur még kétszer lőtt. Előbb a karján, aztán a mellkasán találta el. Ettől Bauldry hátratántorodott, kiejtette a kezéből a fegyvert, majd döbbent arccal térdre rogyott. Tekintete Kate-re szegeződött, aki közben felült, és őt nézte.

– Szeretlek – mondta Bauldry, aztán összeesett.

Mazur odalépett hozzá, és összebilincselte immár erőtlen karjait a férfi háta mögött. Felvette a fegyverét, majd a feltápáskodó Kate-re nézett. Az arca vörös és duzzadt volt.

– Kate?

– Én jól vagyok, őt nézd meg!

Mazur rohant Alyssához. Felkapta a kicsi lányát, és erősen magához szorította. Alyssa felzokogott. Az apja ingébe kapaszkodott. Mazur egy pillanatra megkönnyebbülést érzett, de a lány vér szennyezte arca láttán majdnem megszakadt a szíve. Sosem felejtí el ezt a fájdalommal teli, megkönnyebbülést hozó pillanatot. A torkát köszörülte, hogy megszólaljon, de meglátta, hogy Alyssa szája is véres.

– Megsérültél, kölyök?

– A kocsiban hagytam a karkötőmet.

– Megtaláltam.

– Aztán úgy tettem, mintha aludnék, és amikor nem figyeltek, a hátára ugrottam, és beleharaptam a fülébe!

Mazur felemelte a lány állát, és letörölte a szájáról a vért. Megvizsgálta a sötét, durva horzsolást is az arcán. A lány követte Kate tanácsait, amit akkor mondott neki, amikor elhozták az iskolából.

– A fenébe...

A lányát magához szorítva nézte, ahogy Kate nehézkesen lábra áll. Nem tudta, mit mondjon neki. Megkönnyebbült, hogy nem esett baja, de nem talált szavakat, hogy kifejezze a háláját.

Alyssa megtörölte a szemét.

– Kate megmentett engem, apa.

– Ő nagyon bátor. Igazi harcos – mondta Mazur.

Az ügynök helyreigazította az állkapcsát, végzett néhány nyakkörzést, aztán odament Drexlerhez. A hátára fordította, és megnézte a pulzusát.

– Meghalt? – kérdezte Mazur.

– Igen – felelte Kate rekedt, érdes hangon.

– Kate lelőtte – szólalt meg Alyssa. – Kést szegezett a torkomhoz. Mazur a lányára, aztán a frissen ácsolt faládjára nézett. Ellentétes érzések kavargtak benne.

Jézusom.

Végül megköszörülte a torkát, és Kate tekintetét kereste.

– Köszönöm.

A nő felnézett rá.

– Ez csak természetes...

Mazur remegő kezével megsimogatta Kate haját, és lenézett Williamre.

– Tényleg jól vagy? – kérdezte.

Több közeledő rendőrautó szirénája hallatszott kintről. Perceken belül mindenütt rendőrök voltak.

– Most már jól leszek.

Kate a rohammentő oldalának dőlt, a törött Wonder Woman-karkötő darabjaival babrált, és nézte, ahogy a tucatnyi rendőrautó villogói összemosódnak a helyszínelő-furgon lámpáinak fényével. Drexler és Bauldry teste még ott hevert, ahol meghaltak, csak sárga helyszínelő-szalagot vontak köréjük.

Három óra telt el azóta, hogy Mazur a segítségükre sietett. Amikor megérkeztek a rendőrök, hazavitte a lányát. Kate és Nevada maradtak ott a helyszínen.

Nevada elégedett arccal lépett oda a társához.

– Az igazságügyi orvosszakértő hamarosan itt lesz, aztán elviszik a holttesteket.

– Jó.

A férfi karba font kézzel álldogált, kereste a megfelelő szavakat.

– Jól vagy?

Nem. Alig tudott állni a lábán, rettenetesen fájt a feje, és amíg él, nem fogja elfelejteni azt a félelmet Mazur arcán, amikor magához szorította a lányát.

– Soha jobban.

– Jól is kell érezned magad. Ez minden értelemben győzelem. Végeztél két rosszfiúval, és megmentettél egy gyereket.

– Bárcsak mindig így lenne!

Nevada a fejét csóválta.

– Most örülj a győzelmednek!

Csikorogtak a kavicsok egy lefékező autó gumijai alatt. Mazur érkezett vissza. Amikor feléjük indult, Kate Névadóra nézett.

– Megbocsátasz egy percre?

– Persze.

A nyomozó arca fáradt és sápadt volt, és már sűrű borosta borította. Magához húzta Kate-et, aki nem tiltakozott.

– Sajnálom, hogy itt kellett hagyjalak.

A nő az ép kezével Mazur dzsekijének hajtásába kapaszkodott. Végre elengedte magát – úgy érezte, évek óta először.

– Alyssa jól van?

– Sherrynél hagytam. Nagy megrázkódtatás volt ez neki, és tudom, hogy lesznek még érzelmi utóhatások.

Kate felnézett rá.

– Nem tudom, mi lett volna velünk, ha Alyssa nem cselekszik ilyen tiszta fejjel.

Mazur Hayden ökölbe szorított kezére nézett, és lassan elvette tőle a törött karkötőt. Az arca fájdalmat árult el, amikor Kate szemébe nézett.

– Ha ennek az egésznek vége lesz, szeretnék újra találkozni veled.

Ebben a szakmában nagyon nehéz fenntartani a személyes kapcsolatokat. Kate inkább nem is próbálkozott vele, amióta belépett az FBI-hoz, de most először többet akart az üldözésnél és a sötétségnél. Lábujjhegyre állt, és gyengéden szájon csókolta a férfit.

– Én is szeretnék.

EPILÓGUS

Quantico, Virginia

Három héttel később...

– BIZTOS, HOGY EZT AKAROD? – kérdezte Nevada.

Megtöltötte az asztalon álló dobozt a néhány tárgy, amit Kate az elmúlt hét évben az irodában tartott.

– Teljesen biztos.

– Mit fogsz csinálni?

– Szabadságra megyek – felelte Hayden.

Nevada a doboz fölé hajolt, és egy gumiszalaglabdával babrált.

– És azután? Hiányozni fog a munka.

– Nem nyugdíjba vonulok, csak kivesszem a szabadságomat. – Kate kivette a férfi kezéből a labdát, és visszatette a dobozba. – Pont te nyaggattál azzal, hogy menjek már szabadságra!

– Persze: hogy nyaralj egy hetet Cabóban, vagy menj el túrázni a Catskills-hegységbe! Na de egy egész évre eltűnni? Túl jól végzed ehhez a munkádat!

– Igazad lehet. Elképzelhető, hogy unni fogom, de kíváncsi vagyok, milyen érzés az.

– Nem fog tetszeni – csóválta a fejét Nevada.

– Mindig eltudsz érni, ha beszélni akarsz velem. Tudod a számom.

Nevada megint kivette a labdát. Feldobta a levegőbe.

– Az nem ugyanolyan.

Kate elkapta a labdát.

– Soha semmi nem marad ugyanolyan. Ez az egy, ami állandó.

– Ó, Yoda, hogy te milyen mély vagy! – vigyorgott Nevada.

Hayden elmosolyodott.

– Yoda. Ez az új fedőnevem?

– Szerintem illik hozzád. Majdnem olyan okos, mint te.

Kate a dobozáért nyúlt, de Nevada megelőzte. Odavitte helyette a lifthez, aztán az előcsarnokon át a kapuig.

Amikor felvették Kate-et a főiskolára, és elköltözött otthonról, úgy érezte, az élete többé nem lesz ugyanolyan, mint volt. Most is ezt érezte.

Három hete jött el San Antonioból, de ez az idő sok szempontból egy fél életnek tűnt. Bauldry halálának éjszakáján átkutatták Nevadával a nagy pajta melletti házát. Mazur elvitte Alyssát az anyjához, és amikor a kislány elaludt, a nyomozó is csatlakozott a házkutató csoporthoz.

Az egyik szoba tele volt monitorokkal, amik nemcsak az anyja házát, de Rebecca lakását és Isabella szobáját is mutatták. William hónapok óta figyelte ezeket a helyszíneket. Azt feltételezték, felfedték Bauldry tervét.

Ám Kate talált egy kis sárga jegyzetfüzetet William íróasztalán. Majdnem minden oldala tele volt firkálvá. Azonnal látta, hogy ez nem Bauldry, hanem egy nő kézírása.

Amikor a szerelmet elárulják, semmi sem fékezi meg a démonokat.

A pirulák elviselhetővé teszik a nyomasztó mindennapokat.

A csalétek legyen ellenállhatatlan. Több legyet fogsz mézzel, mint ecettel. A mosolya édes, és azt hiszi, a bűnei titkosak.

De mindegyiket ismerem.

Később az igazságügyi írásszakértő megállapította, hogy a kézírás Gloria Sanchezé. William igazat mondott. Az összes gyilkosságot a nő tervelte ki bosszúból. Szinte egy időben tudta meg, hogy nincs hátra sok ideje, meg hogy a férje viszonya Rebeccával nem csak futó kaland. Martin szerelmes volt Rebeccába, el akarta venni feleségül. Gloria bevonta a tervébe Williamet, és rávette, hogy csalja vissza Kate-et San Antonioba.

A Sanchez autókereskedésben nem volt nyoma annak, hogy Gloria elvitte azt a fehér autót, amiben aztán megölték, de amikor Calhoun szétszedte a hátsó ülést, talált egy nyugtát, amit a Westin dallasi irodájához közeli benzinkútnál állítottak ki. Ez megerősítette Westin állítását, miszerint Gloria vitte el tőle annak a csomagmegőrzőnek a kulcsát, ahol Richardson a gyilkos fegyvert tartotta.

A nő minden lépést megtervezett és leírt a füzetébe, William pedig követte azokat. Feljegyezte a naplójában, hogy nem akarta megölni Gloriát, de ő ragaszkodott hozzá. Ő döntötte el, hogyan hagyja itt ezt a világot.

Azt azonban Gloria nem láthatta előre, hogy William eltér a listától. Nem ölte meg Isabellát, ahogy azt megígérte, hanem inkább előrevette Alyssát, miután Kate lefeküdt Mazurral.

A kirakós többi eleme is a helyére került. Személyleírást adott az a nő, aki azt vallotta, hogy megkímélte őt a Szamaritánus, és a beszámolója alapján rajzolt rendőrségi fantomkép nagyon hasonlított Williamre. A Gloria és Rebecca testén talált szőrszálakból nyert DNS Bauldryé volt, a Rebecca lakásában talált spermaminták pedig Martintól származtak.

Miután Mazur leadta a jelentését a főnökének, Kate pedig az irodának, együtt töltötték az éjszakát. Másnap reggel a nyomozó kivitte a nőt a repülőtérre, megcsókolták egymást, és Kate elrepült Salt Lake Citybe, Sara Fletcher gyászszertartására. A szülei egy hegy tetején szórták szét a hamvait.

Kate átadta Mrs. Fletchernek a karkötő darabjait, és megmondta neki, hogy Drexler halott. Mrs. Fletcher megölelte.

– Hálás vagyok. Maga nélkül soha nem láthattam volna viszont a kislányomat.

Kate viszonzta az ölelést, elfogadta a hálát. A karkötőt otthagyta a hegyen Sarával.

A következő néhány hétben nem keresték egymást Mazurral. Kate elveszett a rengeteg papírmunkában és a jelentésekben, és azt gondolta, a nyomozó is elfoglalja magát a saját dolgaival.

Egész életében élvezte a magányt, de most először nagyon egyedül érezte magát.

Amikor átvágott az előcsarnokon, és meglátta a nyomozót, nagyon meglepődött. A férfi farmert, túrabakancsot és vastag téli dzsekit viselt. A haja kicsit megnőtt, és soványabbnak tűnt. Az arca semmit sem árult el, de a tekintete Haydenre szegeződött. Kate a füle mögé simított egy hajfűrtöt, és elmosolyodott. Mazur kacsintott, és elindult felé.

Nevada a társához hajolt.

– Akarod, hogy közbelépjek?

Kate nemet intett.

– Kösz, megoldom.

– Biztos? – kérdezte a férfi.

Kate átvette a dobozt, és kacsintott.

– Tudom kezelni.

– Akkor viszlát, Yoda! – mosolygott Nevada.

– Szabadságra megyek.

– Ami nem tart sokáig!

Kate Mazurhoz fordult.

– Jól nézel ki.

– Te is. – A férfi hangját áthatotta az érzelem. – Eltűntek a sérüléseid.

– Mint a pinty. Hogy van Alyssa?

– Fantasztikus a kölyök. Villámgyorsan talpra állt, és már arról beszél, hogy FBI-ügynök lesz.

– Tényleg? Jó neki.

– Isten őrizz! – Mazur a dobozra nézett. – Hová mész?

– Nem tudom. Kivettem egy kutatóévet.

– Csak nem lépsz ki?

– Nem, csak tartok egy hosszabb szünetet.

– Legalább hadd vigyem a dobozt!

Amikor a nyomozó átvette, összeért a kezük. Mintha áram futott volna végig Kate karján.

– Kösz. Arra van az autóm.

Mazur követte a nőt az ezüstsínű kétajtóshoz. Kate felnyitotta a csomagtartót, és berakta a dobozt.

– Állásinterjúra jöttem egy biztonsági céghez. Egész jónak tűnik.

– Tehát megint költözől?

– Oda megyek, ahová a lányom.

– Óriási vagy, Mazur. Alyssa szerencsés, hogy ilyen apja van. Kate előhalászta a kulcsait a táskájából.

– Ne haragudj, amiért nem hívtalak! – mondta a nyomozó.

– Nyilván sok dolgod akadt.

– Az nem mentség. Megmentetted Alyssát.

– Bevittem a szörnyeket az életébe.

– Lehet. De az is lehet, hogy mindenképpen megjelentek volna. A lényeg az, hogy megmentetted. – A férfi hirtelen témát váltott. – Milyen volt Sara Fletcher temetése?

Kate torka elszorult.

– Szívszagató.

– Elolvastam Drexler aktáját. Igazad volt. Ha tudtam volna mindezt Alyssa megmentése előtt, elveszítem.

– Jó apa vagy.

– Elvihetlek ma este vacsorázni? – kérdezte Mazur. – De ha mást terveztél, máskor is jó.

– Szívesen elmegyek veled.

A férfi előrelépett, és szájon csókolta Kate-et.

– Köszönöm.

– Ez afféle hálavacsora?

Mert abból nem kér.

– Nem, ez afféle randivacsora – vigyorgott Mazur.

Kate lábujjhegyre állt, és visszacsókolta, mire a nyomozó finoman átölelte a derekát. Sokkal jobban hiányzott neki a férfi,

mint hitte.

– A randi jól hangzik.

A SZERZŐRŐL

Mary Burton a New York Times és a USA Today bestsellerírója, harminckét romantikus és bűnügyi regény, valamint öt novella szerzője. Jelenleg Virginiában él a férjével és három törpe dakszlijával.

Megjegyzések

[[←1](#)]

* Fordította: Kosztolányi Dezső

Tartalomjegyzék

Címoldal	
Copyright	
1. fejezet	
2. fejezet	
3. fejezet	
4. fejezet	
5. fejezet	
6. fejezet	
7. fejezet	
8. fejezet	
9. fejezet	
10. fejezet	
11. fejezet	
12. fejezet	
13. fejezet	
14. fejezet	
15. fejezet	
16. fejezet	
17. fejezet	
18. fejezet	
19. fejezet	
20. fejezet	
21. fejezet	
22. fejezet	
23. fejezet	
24. fejezet	
25. fejezet	
26. fejezet	
Epilógus	
A szerzőről	
Megjegyzések	